BHAGWAN SHREE RAJNEESH

SPIRITUALITATEA TANTRICĂ

Bhagwan
Shree Rajneesh

SPIRITUALITATEA TANTRICA

Traducere de
ANGELA MAYER

SPIRITUALITATEA TANTRICA

Zece cuvîntări despre *"Cîntecul Regal al lui SARAHA"* rostite de BHAGWAN SRI RAJNEESH de la 2 la 30 aprilie 1977 şi răspunsurile la întrebările discipolilor săi.

Cuprins

Cuvînt înainte pag. 3
Despre Rajneesh pag. 5
Introducere pag. 9
Cap. 1. Cel a cărui săgeată este trasă. pag. 15
Cap. 2. Gîsca este afară! pag. 43
Cap. 3. Acest nectar este al vostru! pag. 69
Cap, 4. Dragostea este moarte. pag. 95
Cap. 5. Omul este un mit. pag. 117
Cap. 6. Eu sînt un distrugător. pag. 143
Cap. 7. Adevărul nu este nici sfînt, nici ne-sfînt. pag. 169
Cap. 8. Fii autentic în dragoste. pag. 193
Cap. 9. Conştiința imaculată în pura sa existentă. pag. 219
Cap. 10. Hingle de jibity dangeli ji. pag. 243

RAJNEESH

CUVÎNT ÎNAINTE

TANTRA YOGA = țesătură, urzeală, relație, adunare. Aceasta este definiția cuvîntului TANTRA.In conformitate cu VEDAS-urile, UPANISHAD-ele, PURANAS-urile şi BHAGAVAD-GITA, TANTRA face parte din SANATANA- DHARMA, religia eternă a hinduşilor.

TANTRA are drept temă centrală energia divină sau forța creatoare SHAKTI care sub forma unei zeițe (DEVI), încarnează aspectul feminin al fiecărei divinități. Această energie divină feminină este adeseori cunoscută ca fiind contrapartea polară sau soția lui SHIVA. In deplin acord cu SHIVA, SHAKTI adoptă adeseori forme benefice. Orice TANTRA comportă cinci teme:

1. creația lumii.
2. distrugerea sau disoluția acesteia .
3. adorarea frenetică a lui DUMNEZEU în aspectele sale masculin sau feminin, sau cu alte cuvinte, fuziunea inefabilă cu una dintre nenumăratele divinități masculine sau feminine.
4. obținerea puterilor supranaturale (SIDDHIS).
5. diferitele căi şi modalități pentru a ajunge la intima fuziune inefabilă şi unire cu Supremul prin meditație.

Adeseori TANTRA-YOGA este sinonimă cu KUNDALINI-YOGA. Tratatele tantrice sînt în general redactate sub forma dialogurilor între SHIVA, Absolutul divin şi o SHAKTI a sa care încarnează energia feminină subtilă divină. Aceste texte au drept scop să accelereze trezirea spirituală şi să eleveze ființa umană în întregime, conducînd-o la perfecțiunea divină, învățînd-o cum să-şi trezească şi să conducă în sus forța cosmică latentă (KUNDALINI-SHAKTI) care dormitează în el (o bună carte din aceasta manifestîndu-se prin potențialul sexual specific atît la bărbat cît şi la femeie), cu ajutorul diferitelor exerciții specifice şi procedee meditative.

Veche de cîteva mii de ani, TANTRA YOGA este o sinteză plină de înțelepciune a TRADIȚIEI şi a ştiinței yoghine care urmăreşte corelarea inefabilă într-o deplină armonie a stărilor fizice cu anumite experiențe metafizice pe care numai o ființă umană plenar conştientă şi inițiată poate să le realizeze. Practica tantrică oferă individului o gamă uluitoare de modalități

care îl ajută să fie în echilibru şi armonie cu Universul, folosind însăşi condiţiile pe care oricînd viata de zi cu zi le rezervă. Aşa-zisa TANTRA "a mîinii drepte" cuprinde o serie vastă de practici care includ exerciţii fizice profund binefăcătoare pentru sănătate, metode respiratorii care fac să se mişte la voinţă fluxurile energiei vitale, procese de purificare ce armonizează aspectele emoţionale ale fiinţei, tehnici mentale care disciplinează şi focalizează mintea, practici meditative care implică diagrame geometrice (YANTRAS) şi sunete subtile (MANTRAS) care rafinează conştiinţa şi o fac aptă să reveleze spiritul. In practica tantrică potenţialul creator, energia sexuală transmutata, atunci cînd este valorificată cu succes prin sublimare devine o forţă extrem de importantă care poate conduce rapid către o transformare extraordinară a fiinţei umane.Toate acestea pot fi realizate de către un individ care, rămînînd abstinent, practică singur, sau pot fi trăite într-un cuplu plin de tandreţe şi iubitor în care se urmăreşte permanent continenţa şi sublimarea superioară a energiilor rezultate precum în aşa-zisa TANTRA "a mîinii stingi". Abordarea intimă afectuoasă a acestor aspecte în cuplu presupune o rafinată şi sensibilă explorare şi valorizare a relaţiei dintre bărbat şi femeie, iubire reciprocă, respect pentru celălalt, transfigurarea fiecăruia de către celălalt în fiinţă ideală divină, transmutarea potenţialului sexual şi sublimarea energiei rezultante în sferele cele mai elevate ale fiinţei, pentru a atinge împreună, sau fiecare la un anumit moment dat, starea de extaz divin. Aplicarea corectă a acestor precepte izvorîte din înţelepciunea milenară a Orientului conduce gradat la o elevare şi o amplificare a trăirilor în cazul unirii sexuale conştient controlate, de la un proces guvernat de instincte ajungîndu-se la o veritabilă experienţă spirituală în care cuplul resimte la unison fericirea oceanică infinit nuanţată. Această stare extraordinară este definită adeseori în textele fundamentale YOGA sub numele de ANANDA, beatitudine cosmică sau extaz. Dincolo de aberaţiile pe care le susţin cei ignoranţi şi răuvoitori, TANTRA este viaţă trăită plenar şi superior.TANTRA bine practicată este viaţă echilibrată şi conştiinţă în armonie cu ceea ce apare în mod spontan oricînd. TANTRA YOGA este practicată de către persoane din întreaga lume, simplu şi într-o transfiguratoare stare de respect pentru Tot ceea ce Este.

TANTRA YOGA ne ajută imens să ne depăşim în mod natural toate limitele. Această depăşire este prin TANTRA YOGA realizabilă nu numai atunci cand limitarea poate veni din afară noastră şi ne este impusă ci şi în situaţiile în care limita este graniţa pe care şi-o da însăşi fiinţa umană cînd în asemenea cazuri limitarea noastră vine dinăuntrul fiinţei noastre.

DESPRE RAJNEESH

Încă din primii ani ai copilăriei şi adolescentei sale petrecute în India, Rajneesh se dovedea a fi un spirit independent şi rebel ce se opunea acceptării tradițiilor sociale, politice şi religioase ale lumii în care trăia, fiind orientat întotdeauna către experimentarea proprie a adevărului şi nu către dobîndirea de cunoştiintele pur intelectuale.

La vîrsta de douăzeci şi unu de ani, pe data de 21 martie 1953, a atins starea de iluminare. El se definea, după aceea, astfel: "Eu nu mai doresc şi nu mai caut nimic. Existența şi-a deschis toate porțile pentru mine. Nu mai pot spune că aparțin existenței pentru că acum sînt de fapt părticică din ea. Cînd o floare înfloreşte, eu înfloresc cu ea. Cind soarele răsare, eu răsar o dată cu el. Ego-ul, care face ca oamenii să se simtă individualități separate, nu mai există. Trupul meu este o părticică din natură, ființa mea este o parte din întreg. Eu nu mai sînt o entitate separată."

El a absolvit studiile de filozofie la Universitatea din Sagar, cu cea mai mare medie. După nouă ani de profesorat în filozofie la Universitatea din Jabalpur, a început să țină conferințe în întreaga Indie despre religie, lovind în concepțiile, tradițiile şi prejudecățile societății indiene, provocîndu-i pe liderii religioşi la discuții publice.

În întreaga sa activitate spirituală, Rajneesh a vorbit despre toate nivelele conştiinței umane. De la Sigmund Freud la Chuang Tzu, de la George Gurdjieff la Gautama Buddha, de la Isus Christos la Rabindranath Tagore... el a urmărit să extragă esența tuturor acestor învățături, încercînd să le ofere cît mai pe înțelesul omului modern, bazîndu-se nu pe o înțelegere intelectuală ci pe propria sa experiență spirituală.

El nu aparține nici unei tradiții-"Eu sînt începutul unei noi conştiințe religioase", spunea Rajneesh. "Vă rog să nu-mi legați învățătura de vreo religie a trecutului".

Discuțiile pe care le-a avut cu discipolii săi din întreaga lume, au fost publicate în mai mult de şase sute cincizeci de volume şi au fost traduse în peste treizeci de limbi. El spunea: "Mesajul meu nu este o doctrină, o filozofie. Mesajul meu este o alchimie, o ştiință a transformării, aşa că numai cei ce îmi vor permite să le distrug ființa ignorantă şi limitată pentru a

putea renaşte spiritual- numai aceşti cîțiva oameni curajoşi să vină să mă asculte, deoarece pentru ceilalți ceea ce eu voi spune va fi foarte periculos. Ascultîndu-mă faceți primul pas către renaşterea spirituală. Nu este o filozofie la adăpostul careia să vă simțiți mai în siguranță; nu este o doctrină în care să vă găsiți consolarea.Mesajul meu nu este o simplă comunicare verbală. Este mult mai periculos decît atît. Este moarte şi renaştere."

Rajneesh şi-a părăsit trupul pe 19 ianuarie 1990. Cu cîteva săptămîni înainte de moartea sa el a fost întrebat ce se va întîmpla cu tot ce el a dăruit din punct de vedere spiritual după ce nu va mai fi. El aspus: "Încrederea mea în existentă este absolută. Dacă există măcar un singur adevăr în ceea ce spun, acela va supraviețui...cei ce vor rămine interesați de munca mea vor conduce în continuare torța, dar fară să impună aceste adevăruri celorlalți.

Eu voi rămîne întotdeauna o sursă de inspirație, de lumină pentru discipolii mei şi sînt sigur că ei vor simți aceasta şi cînd eu nu voi mai fi. Doresc ca ei să dezvolte şi să emane în jurul lor dragoste, puritate, înțelepciune, luciditate, calități ce nu sînt monopolul nimănui, ce nu sînt dependente de nici un sistem filozofic, religios.

Doresc ca oamenii să devină proprii lor stăpîni, să nu mai poată să fie dominați şi controlați de alte persoane."

Comunitatea ce s-a dezvoltat în jurul lui există şi acum în Poona, India, aici adunîndu-se în fiecare ani mii de discipoli din toate colțurile lumii pentru a participa la activitatea culturală şi spirituală inițiată de Rajneesh, urmărind să descopere picătura divină din ființele lor.

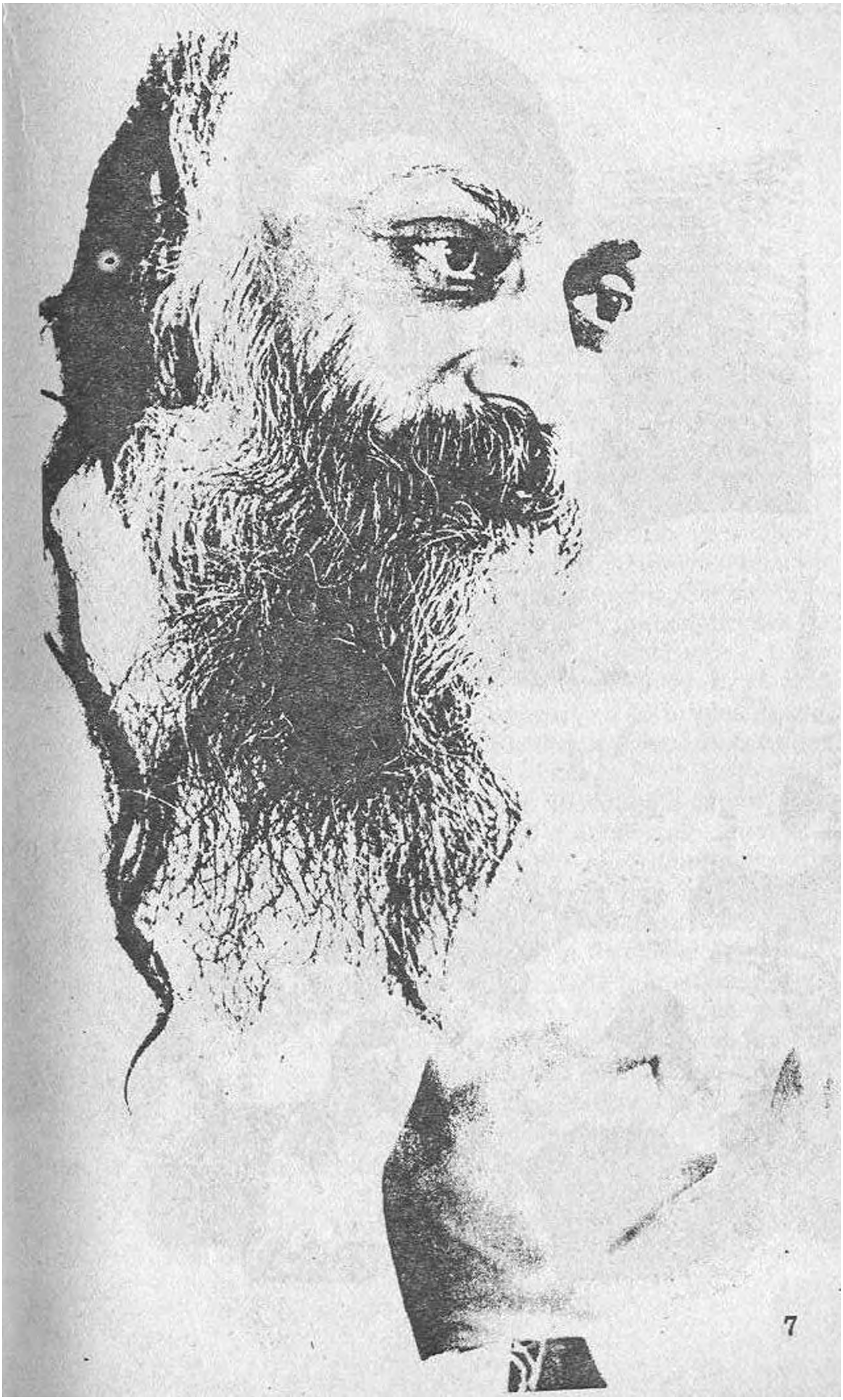

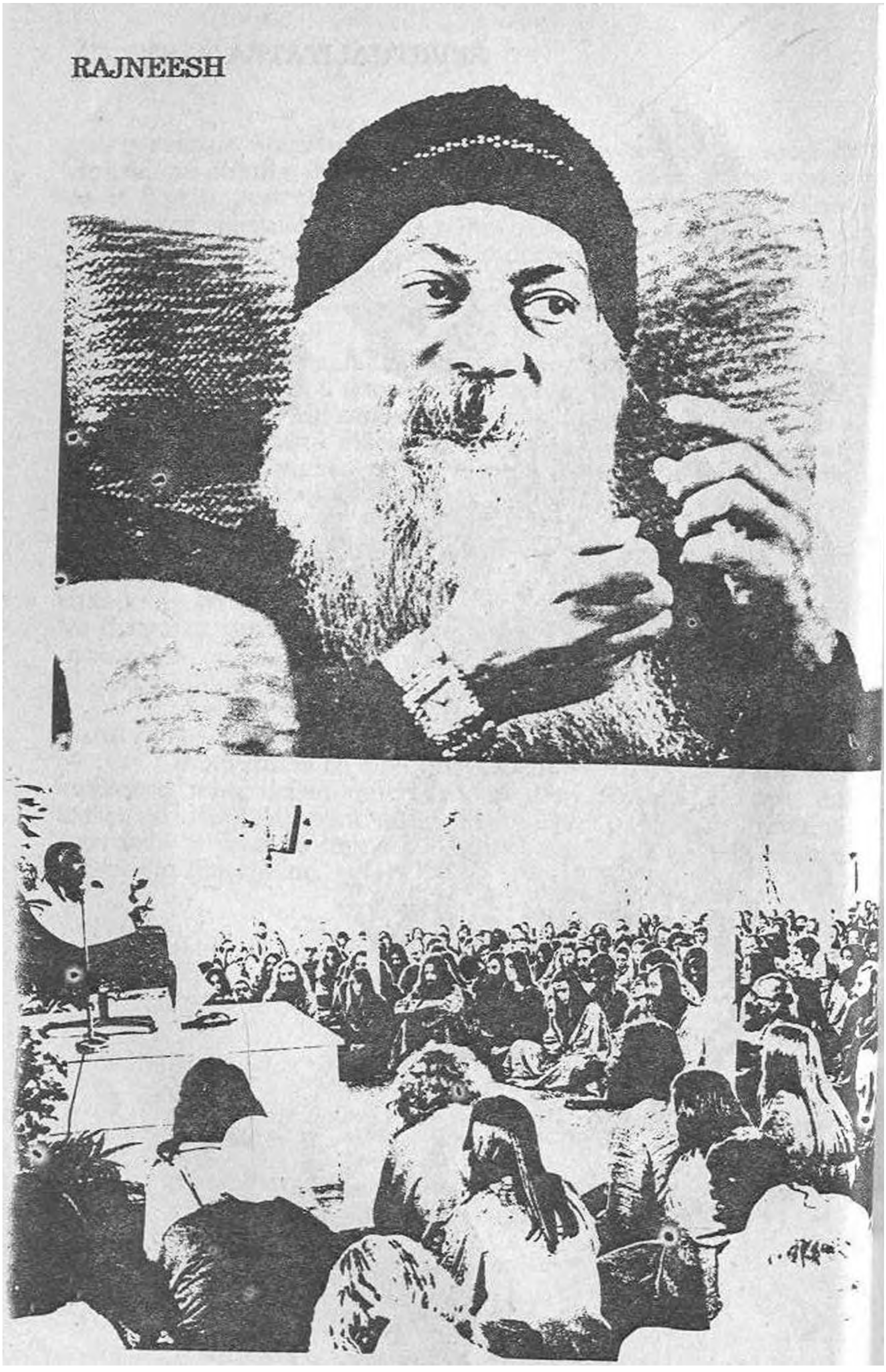
RAJNEESH

INTRODUCERE

Este "luna hindi" . Adică, discursurile zilnice ale lui BHAGWAN sînt în limba hindi. Luna viitoare, ca de altfel la fiecare 2 luni, ele vor fi în engleză. La fel ca pe mulți dintre discipolii săi occidentali, ora şapte şi jumătate dimineața mă găseşte intrînd în sala Chuang Tzu şi reluîndu-mi locul pe planşeul de marmură; faptul că El va vorbi într-o limbă în care eu nu cunosc nici măcar cuvintele " da" şi" nu", nu are importanță. Cînd vorbeşte în engleză El îți conduce mintea în călătorii fermecătoare pe potecile Lui iluminate, printre intuiții, paradoxuri, absurdități şi argumente strălucitor de logice sau de-a dreptul iraționale, după cum doreşte El. De fapt, dacă propria ta mîndrie şi cunoaştere au fost prea des rănite, vei lăsa de-o parte cartea, exasperat, ostentativ, sau cu o detaşare rece, după cum ți-e firea. Dar oricum ai proceda, greşeşti; nu ai înțeles sensul acțiunilor sale, nu ți-ai dat seama că El tocmai te-a păcălit, că ți-a suspendat voința ta interioară...

Aşa că stau aici, cu picioarele încrucişate şi nu prea confortabil, observînd totuşi cum corpul meu se simte mult mai uşor, mai puțin tensionat, decît era cu cîteva săptămîni înainte, cînd am sosit din Occident. Mintea îmi hoinăreşte; îmi amintesc ce mi-a spus BHAGWAN cînd mi-a dat numele meu spiritual, El a spus: "Eşti mai mereu neatent" . Asta a fost cu nouă luni în urmă şi tot timpul cuvintele lui au fost o cheie pentru mine, ceva viu şi mereu prezent. Dacă ar fi să traduc în cuvinte, acestea ar suna cam aşa: "Tot acest efort pe care îl faci tu ca să înțelegi numai din punct de vedere intelectual, este tocmai ceea ce împiedică orice posibilitate de a înțelege efectiv. Cu cît faci mai mult efort, cu atît vei deveni mai neatent. Gata cu încercările!" Numai că toate acestea nu mai sînt acum cuvinte, ci o stare interioară.

Aş vrea să-ți spun ceva despre această carte, despre BHAGWAN, despre tine, despre mine. Aş vrea să-ți spun cît de

periculoasă este această carte şi că mult mai periculos este BHAGWAN. La urma urmelor aici ai chiar cuvintele sale şi îți voi da un exemplu din paradoxurile lui: " Eu nu vorbesc pentru voi. Nu am ce să vă spun, pentru că ceea ce am eu de spus nu poate fi spus." Şi totuşi el vorbeşte în fiecare dimineață timp de o oră şi jumătate şi, aşa cum am mai spus, cînd vorbeşte în engleză, în afară de cazul cînd mintea îți este pusă pe ceartă, cuvintele sale sînt fermecătoare. Chiar şi cei care au venit pentru a-l contrazice, adesea renunță la dispută şi sînt cuceriți de EL. De aceea EL este atît de periculos; pentru că imediat îmbraci haine portocalii, porți ghirlanda Sa în jurul gîtului şi numele ți s-a schimbat într- unul mitic indian. Dar, mai mult decît toate, tot ceea ce ai crezut că ştii, că ai, că înțelegi, s-a evaporat sau zace părăsit într-un ungher al ființei tale, pentru că tocmai ai descoperit irevocabil şi categoric, că oricum totul a fost un eşec; că toată viața , deşi nu ai nici o vină pentru aceasta, ai fost ținut în afara vieții!

Dacă asta face BHAGWAN, el pare a fi un hedonist... dar tocmai asta spune el despre propria sa persoană, însă nu un hedonist materialist. El este un hedonist spiritual; el trăieşte în extaz, şi fără deosebire, revarsă dragoste peste noi.

Ora opt dimineața. Se deschide o uşă, un freamăt lin cuprinde tăcerea auditoriului aglomerat, deoarece atenția fiecăruia se îndreaptă, ca o undă uşoară, spre persoana îmbrăcată în alb, care intră în încăpere cu mîinile împreunate într-un umil salut. Mîinile noastre oferă acelaşi salut, şi înainte să ia loc, EL împarte binecuvîntarea Sa tăcută peste noi, cu zîmbetul său indescriptibil. Privirea Sa fixă exprimă SAT - CHIT - ANANDA pură existență, pură conştiință, pură beatitudine. Uneori, cînd EL intră, sînt prea puțin prezent - neatent, distrat şi insensibil la influența sa spirituală - însă azi mă simt uşor, disponibil, deschis. De îndată ce EL începe să vorbească, conştiința mea se simte înălțată, încurajată, plutind; gîndurile le percep ca pe nişte nori, corpul este aici urmîndu-şi propriul său ritm, şocul uşor, resimțit de fiecare dată cînd îl văd, se produce din nou. Bătăile de inimă ale vieții, pulsații nesfîrşite ... Această ființă este întotdeauna aici! Orice ar inventa cuvintele sale, eu ştiu că EL este una cu ceea ce spune. Vocea sa, expresia şi gesturile mîinilor sale, cîntă pentru noi Cîntecul Prezentului. Fără efort, EL este Maestrul Momentului Prezent, convingîndu-ne prin dragostea Sa, prin extazul Său, prin înțelepciunea Sa, să ne pierdem cu EL în prezent. Şi revelația misterioasă, accesibilă oricui, în orice

moment ai dori să o experimentezi, este liniştea Sa.Vorbirea, gestica, intimitatea, înțelegerea sînt un dans emanînd dintr-o linişte mereu prezentă, mereu vizibilă. El ne invită să ne vidăm interior ; pentru a deveni bambusul prin care suflă DUMNEZEU.

În acel moment eu accept cu bucurie, ca de multe ori înainte, riscurile de a fi îndrăgostit de EL. EL ne invită să luăm parte la dumnezeire, la Conştiința Cristică. Şi eu sînt aici! Este prea mult şi totuşi sînt. Un şoc zguduie baza identității mele de fiecare zi şi cu o percepție uşoară şi prozaică îl urmăresc pe BHAGWAN, plutind. Acum sînt iritat de acest idiot ego al meu şi pierd cîteva minute gîndindu-mă la ceea ce tocmai s-a întîmplat.

Văd imediat ceva ce BHAGWAN menționează adesea: şi anume că în momentul în care devin lacom, doritor, îngîmfat (şi eu sînt acum aşa), conştiința mea este perturbată de frică. Prin mine însumi, am ajuns să aflu că "ego-ul" meu nu este mai mult decît hainele pe care le îmbrac pentru a-mi ascunde frica. Frica de ce? Frica de moarte. Frica de nimicnicie. De a nu putea să te agăți de ceva. Există un astfel de paradox. Doresc să fiu liber să experimentez "existenta", să devin viata însăşi. Singura cale de a fi liber este de a te abandona vieții. Dar frica mă împiedică să o fac. Aşa că, ce pot să fac? Am ațipit nițel. Indienii din auditoriu rîd în legătură cu ce a spus BHAGWAN. Mă ridic, îmi schimb poziția picioarelor în timp ce amuzamentul continuă şi accept să fac ceea ce pot; adică pot să experimentez din ce în ce mai adînc ceea ce am, ceea ce cunosc despre trecut şi viitor, despre liniştea şi neliniştea interioară şi despre cele 1001 de feluri de a rămîne încătuşat. Din punct de vedere intelectual, ştiu care este diferența dintre BHAGWAN şi noi toti: în EL nu a mai rămas nici o dorință şi nici o frică.Mă gîndesc ce înseamnă să fii fără dorință şi fară frică.Cele două cuvinte care îmi răsar în minte sînt" moarte" şi" goliciune".Pînă în ziua în care l-am cunoscut pe BHAGWAN, eu am cunoscut doar starea de mortificare şi nimicnicia oamenilor cărora le era frică să trăiască; oameni care nu îndrăznesc să permită pasiunii, tumultului, nebuniei din ei să le perturbe viețile, care se desfaşoară aparent în siguranță.Ei par nişte oameni lipsiți de suflet. BHAGWAN ESTE SUFLET. Şi totuşi, a-L experimenta înseamnă a experimenta pe "Nimeni" ; personalitatea, ego-ul, acea iluzie în care trăim cu toții, pur şi simplu nu există. Iată de ce folosesc litera mare cînd scriu despre EL. Omul care a fost acolo a trăit pasiunea atît de total (şi brusc înțeleg semnificația Patimilor lui ISUS), încît toată personalitatea

a dispărut în superconştiință; unde a fost el , acum este EL.

Un fapt simplu mi-e veşnic clar în minte: tot ceea ce gîndesc se interpune între mine şi DUMNEZEU. Pentru că mi-e frică, eu continui să mă afirm, să mă susțin, să mă întăresc, să mă lupt pentru a fi mai mare; orice, dar nu să mor; orice, dar nu să cad în acel abis în care BIÎAGWAN ne invită pe noi toți. într-adevăr, în comparație cu aparenta răceală şi cu interiorizarea pînă la ridicol pe care le arătam lumii cu cîtiva ani în urmă, acum mă simt mult mai uşor, mai conştient şi mai relaxat. Mă gîndesc că asta este în legătură cu BHAGWAN şi cu faptul de a-mi fi frică.Dacă aş avea curajul să sar de la o trambulină de 5 metri, aş avea o scurtă experiență a zborului. Dar o trambulină de 25 metri? De 100 metri? De 100 km? De fapt, trambulina de pe care ne invită BIHAGWAN să sărim este infinit de înaltă. Şi acesta este un lucru tentant; pentru că este o săritură în infinit, este o săritură sigură! Şi pot vedea că BHAGWAN ne spune asta tot timpul. Dar noi continuăm să sărim de pe trambuline joase, învățînd sub conducerea dragostei şi compasiunii Sale, să îndrăznim un pic mai mult, un pic mai mult.

Acum mă bucur mult de fantezia mea. Ia imaginează-ți ce plăcut trebuie să fie să zbori! Sărind, am descoperit că nu există aterizare, că nu a existat niciodată o trambulină, că noi am fost întotdeauna în zbor şi că noi cu toții visăm acelaşi vis nebun! Imposibil? Tocmai asta ar spune cel care visează. Cred că nu aş fi îndrăznit să sugerez aşa ceva, dacă n-aş fi fost discipolul unuia care este treaz. Dar aceasta este o nebunie şi mai mare. Eu nu sînt discipolul Său, pentru că EL este treaz - nu aşa s-a întîmplat. Sînt cu EL, pentru că nu am putut să-i rezist. îmi amintesc cum am încercat timp de un an: mintea mea argumentînd, sfidînd, respingînd argumente, condamnînd, într-un efort disperat de a nega că EL mi-a intrat în inimă. Este un avertisment; dacă nu vrei ca viața ta să fie perturbată, lasă de-o parte această carte; la urma urmelor, există o mulțime de cărți bune şi sigure despre TANTRA care nu-ți vor afecta viața absolut deloc !

Tresar, şi sînt brusc conştient de ochii Săi; ei par să privească fix în mine, şi vocea Sa caldă şi catifelată, mă scoate din gîndurile în care plutisem în aceste ultime minute. Această experiență are întotdeauna o prospețime suavă: aici este BHAGWAN; aici este dimineața. Dar de această dată, gustul meu pentru toate acestea este minim, în secunda următoare sînt din nou dus pe gînduri, reflectînd cît de stupid şi de robotizat sînt de-

i permit acestei uitări să se instaleze, şi cît de anesteziantă este această stare. Mă cuprinde un fel de teamă, pentru că vreau să fiu treaz, conştient, atent. Nu vreau să mă las dus de gînduri, şi sînt izbit de adevărul a ceea ce înțelege BIIAGWAN, cînd spune că noi sîntem nouă zecimi inconştienți. Acesta este un adevăr existențial. Adică, în ciuda dorinței mele, în cea mai mare parte a timpului eu nu sînt aici. Ceea ce face BIIAGWAN, este să mă confrunte prin prezența Sa, cu experiența absenței mele.

Îmi abandonez din nou gîndurile şi acum fac un efort. BHAGWAN, unde eşti? Nu pot alege pur şi simplu să fiu cu tine? Imi scapă un suspin liniştit. O voce interioară îmi spune: "Fii conştient de suspinul tău, fii conştient de exasperarea ta." îmi relaxez muşchii corpului, pe care i-am tensionat fără să vreau în aceste clipe."Relaxează-te!" spune vocea, dar eu aştept deja ca frumusețea acestei stări de pace să se reverse în mine. Zadarnic.Ce fac eu aici? Mă lupt cu imposibilul! Dar nu am nevoie decît de cîteva amintiri fragmentare, pentru a realiza cum întreaga mea viață n-am făcut decît să doresc aproape inconştient să fiu aici, pentru a şti de ce sînt aici. Da, adesea mă simt disperat. Dar aceasta a fost starea mea reală de cînd mă ştiu. Viața mea în Anglia a fost agitată, plină de probleme, de insatisfacții, dîndu-mi sentimentul de încătuşare. Singurul mod de a elimina acest sentiment a fost, pe de o parte stilul de viață pe care mi l-am creat, şi care nu mai îmi oferea nici un moment de răgaz, şi pe de altă parte, speranța că: ODATĂ, VOI SCĂPA DE TOATE ACESTE PROBLEME!

Simt astfel că această disperare de a fi incapabil să zbor, de a suferi din cauza inconştienței mele, de a nu întrevedea nici o cale de scăpare, este reală. N-am unde să mă duc. Sînt singur cu acest adevăr. Renunț. În acelaşi moment, vocea lui BHAGWAN îmi înalță capul şi spiritul. Aud cîntecul păsărelelor şi al greierilor, foşnetul frunzelor în grădina din jur şi cîntecul Său care, ca întotdeauna, se înalță acum, acum, acum. Încă o dată, conştiința mea vibrează umplînd această nouă clipă. Timpul dispare şi eu am senzația că fiecare este un EL, acum. Separarea s-a dizolvat. EL ne inundă cu conştiința Sa şi noi devenim Unul.

"Aaj itana hi - De-ajuns pentru azi" , spune EL încet, în timp ce-şi împreunează mîinile şi se ridică în picioare. Simt dragostea Sa, energia Sa radiantă şi căldura iubirii Sale şi a tot ceea ce ne înconjoară. De îndată ce EL pleacă, Unitatea noastră

se pierde, dar rămîne acea stare de grație. Stau jos timp de un minut, percepînd ce se întîmplă înăuntrul meu şi în afară. Cînd mă ridic, picioarele îmi şovăie un pic. Mă întind şi mă plimb puțin pe afară simțindu-mă uşor, vioi, fericit. Nu contează că momentan nu sînt decît o străfulgerare de conştiință. Contează doar divina binecuvîntare a prezenței Sale aici, acum şi adevărul evident din cuvintele Sale, din tine, din mine. Slavă lui!

Swami Anand Rajen
nov. 1977

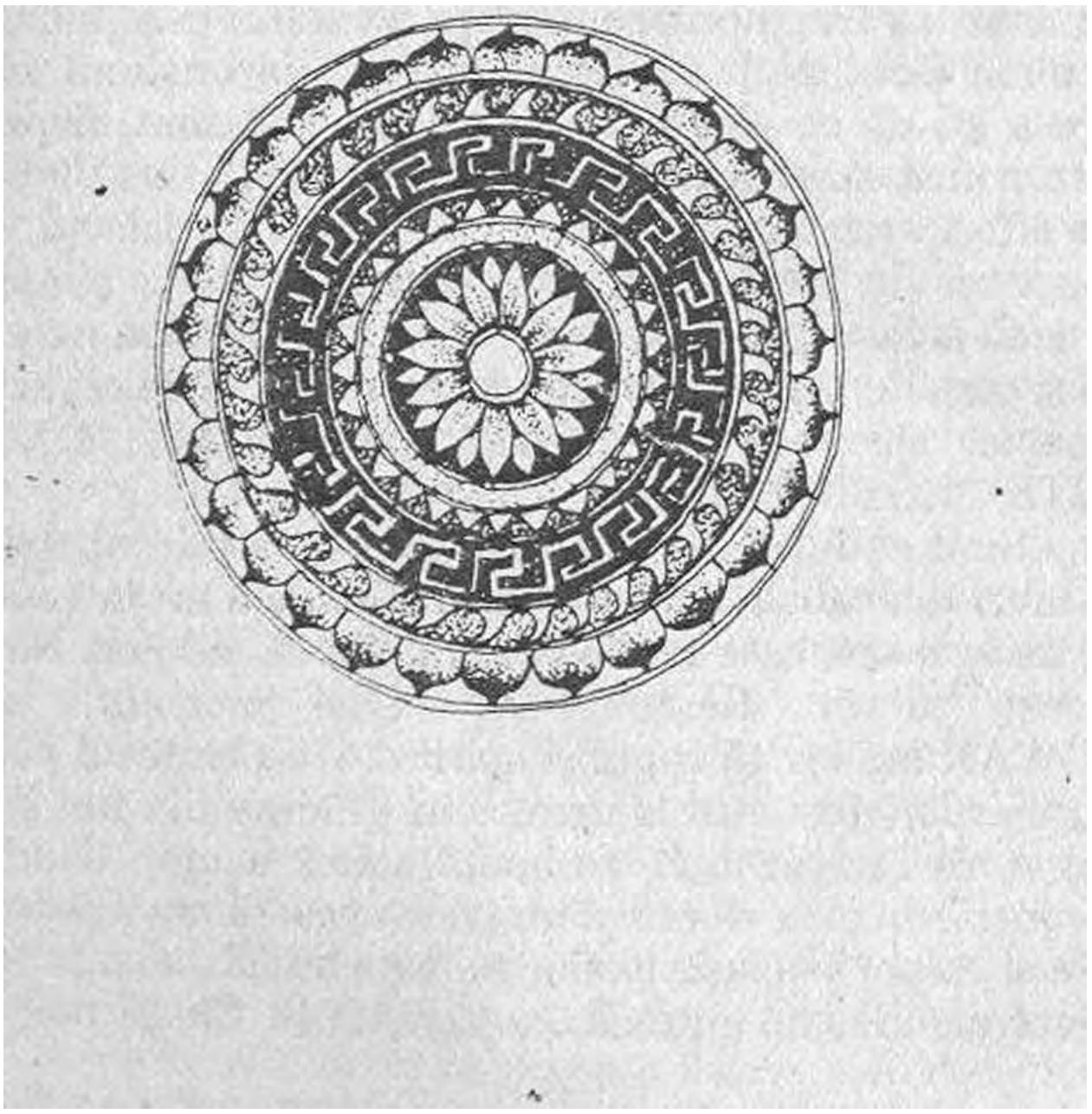

CAPITOLUL 1. CEL A CĂRUI SĂGEATĂ ESTE TRASĂ

21. 04. 1977

Cîntecul regal al lui SAR AHA

Mă-nclin pîn'la pămînt spre nobilul MANJUSRI, Mă-nclin pîn'la pămînt spre cel ce a cucerit finitul.

Aşa cum apa calmă biciuită de vînt
Se transformă-n unde şi-n vîrtejuri,
La fel gîndeşte regele despre SARAHA
În multe feluri, deşi el este un singur om.

Pentru un nebun care priveşte cruciş,
O lampă pare a fi două;
Unde văzutul şi cel ce vede nu sînt doi, ah! mintea
Fantazează despre amîndouă.

Deşi lămpile din casă au fost aprinse,
Orbul trăieşte în întuneric.
Deşi spontaneitatea e atot-cuprinzătoare şi apropiată,
Pentru cel amăgit ea rămîne întotdeauna departe.

Deşi există multe rîuri, ele sînt unul în mare;
Deşi pot fi multe minciuni, un adevăr le va învinge pe toate.
Cînd apare soarele, întunericul,
Oricît de profund, va dispare

GAUTAMA BUDDHA este cel mai mare Maestru care a existat vreodată pe pămînt. ISUS este un mare Maestru, la fel este KRISHNA, la fel este MAHAVIR, la fel este MAHOMED şi mulți alții- dar BUDDHA este cel mai mare Maestru. Nu pentru că desăvîrşirea lui spirituală ar fi mai mare decît a tuturor celorlalți. Iluminarea nu este nici mai mică, nici mai mare; el a atins acelaşi nivel al conştiinței ca şi ISUS, ca şi MAI1AVIR, ca şi ZARATHUSTRA, ca şi LAO-TSE.

Nu se pune problema că o ființă iluminată este mai mult sau mai puțin iluminată decît alta. Dar atunci cînd se abordează existența sa ca Maestru, BUDDHA este Incomparabil - deoarece cu ajutorul său, mii de oameni au ajuns la iluminare. Aşa ceva nu s-a mai întîmplat cu nici un alt Maestru. Linia lui a fost cea mai fructuoasă. Pînă acum, familia sa a fost cea mai creatoare. El este ca un copac cu multe ramuri şi fiecare ramură a dat multe roade, fiecare ramură este încărcată cu multe fructe.

MAHAVIR a rămas un fenomen local. KRISHNA a căzut în mîinile erudiților şi a fost pierdut. ISUS a fost complet distrus de preoți. Multe s-ar fi putut întîmpla, dar nu s-au întîmplat. În acest sens, BUDDHA a avut un noroc formidabil. Nu că preoții n-ar fi încercat, nu că erudiții n-ar fi încercat- ei au făcut tot ce au putut- dar învățătura lui BUDDHA a fost elaborată într-un astfel de mod, încît nu poate fi distrusă. Ea este încă vie. Chiar după 2500 de ani, pe copacul său mai apar cîteva flori, el mai înfloreşte încă. Vine primăvara şi el încă mai răspîndeşte parfum, încă mai poartă fructe.

SARAHA este şi el un fruct al aceluiaşi copac. SARAHA s-a născut la circa două secole după BUDDHA. El este descendentul direct al uneia din cele două ramuri. O ramură vine de la M AHAKASIIYAP spre BODHIDHARMA; din ea s-a născut ZEN-ul şi este încă plină de flori. Altă ramură vine de la BUDDHA la fiul său, RAHUL BHADRA şi de la RAHUL BHADRA la SRI KIRTI, apoi SRI KIRTI la SARAHA şi de la SARAHA la NAGARJUNA; aceasta este ramura TANTRA- ei. Ea mai dă roade şi acum în TIBET.

TANTRA a convertit TIBETUL şi SARAHA este fondatorul TANTRA-ei, tot aşa cum BODHIDHARMA este fondatorul ZEN-ului. BODHIDHARMA a cucerit China, Coreea, Japonia. SARAHA a cucerit Tibetul.

Aceste cîntece ale lui SARAHA sînt de o mare frumusețe. Ele reprezintă adevărata bază a TANTRA-ei. Dar ca să le

înțelegi, va trebui să înțelegi mai întîi viziunea şi atitudinea TANTRA-ei față de viață.

Viziunea fundamentală a TANTRA-ei asupra lumii este următoarea: lumea nu este împărțita în inferioară şi superioară, ci lumea este o scenă unică. Superiorul şi inferiorul se întrepătrund. Superiorul include inferiorul şi inferiorul include superiorul. Superiorul este ascuns în inferior - aşa că inferiorul nu trebuie negat, nu trebuie condamnat, nu trebuie distrus sau ucis. Inferiorul trebuie transformat. Trebuie să i se permită să evolueze...şi inferiorul devine superiorul. Nu există un gol de netrecut între diavol şi DUMNEZEU - diavolul îl poartă pe DUMNEZEU adinc în inima sa. Odată ce inima începe să funcționeze, diavolul devine DUMNEZEU . Acesta este motivul pentru care adevărata rădăcina a cuvîntului " diavol" înseamnă acelaşi lucru ca şi cuvîntul "divin" . Guvîntul" diavol" provine din divin" ; el este divinul încă neevoluat şi atîta tot. Deci, nu că diavolul ar fi împotriva divinului, sau că divinul încearcă să îl distrugă pe diavol - de fapt, diavolul încearcă să-l găsească pe divin. Diavolul este pe calea spre divin; el este duşmanul, este sămînța. Divinul este copacul înflorit şi diavolul este sămînța - dar copacul este ascuns în sămînță. Şi sămînța nu este împotriva copacului; de fapt, copacul nu poate exista dacă nu există sămînța. Şi copacul nu este împotriva sămînței- ei nu pot exista decît împreună.

Otrava şi nectarul sînt două aspecte ale aceleiaşi energii; tot aşa sînt viața şi moartea - şi tot ce aparține acestei lumi: ziua şi noaptea, dragostea şi ura, sexul şi supraconştiința.

TANTRA spune: nu condamna niciodată nimic; atitudinea de condamnare este o atitudine stupidă. Condamnînd ceva, te lipseşti de o posibilitate disponibilă pentru tine, în încercarea de a transforma inferiorul din ființa ta în superior. Nu condamna noroiul, pentru că lotusul creşte în noroi; foloseşte noroiul pentru a da naştere lotusului. Desigur, noroiul încă nu este lotusul, nici nu poate fi. Aspirantul spiritual, discipolul, va ajuta noroiul să-şi elibereze lotusul.

SARAHA este fondatorul viziunii tantrice. Ea este deosebit de importantă, mai ales pentru momentul actual al istoriei omeneşti, deoarece se va naşte un om nou, o nouă conştiință va apare în curînd. Şi viitorul pare să fie cel al TANTRA-ei, deoarece acum atitudinile duale nu mai pot acapara mintea umană.

Ele durează de secole, au schilodit omul şi l-au făcut să se simtă vinovat- Ele nu l-au ajutat pe om să se elibereze, ci dimpotrivă, l-au încătuşat şi mai mult. Şi n-au reuşit să-l facă pe om fericit; au făcut un om mizerabil. Ele au condamnat totul: de la hrană la sex, de la rudenie la prietenie, au condamnat totul. Dragostea este condamnată, corpul este condamnat, mintea este condamnată. Nu ți-au mai lăsat nimic în care să crezi; ele au condamnat totul, astfel încît omul este acum încătuşat de propriile sale prejudecăți, contradicții, complexe.

Această stare a omului nu mai poate fi tolerată. TANTRA îți oferă o nouă perspectivă - de aceea l-am ales pe SARAHA.

SARAHA este înțeleptul pe care îl iubesc şi îl respect cel mai mult. Este vechea mea poveste de dragoste.

Poate încă nu ai auzit de SARAHA, dar el este unul din marii înțelepți ai omenirii. Dacă ar trebui să număr pe degete zece înțelepți ai omenirii, SARAHA ar fi sigur unul dintre ei. Dacă ar trebui să număr numai cinci şi atunci SARAHA ar fi printre cei cinci. Înainte de a studia aceste Cîntece ale lui SARAHA, să spunem cîte ceva despre viața sa; el s-a născut la Vidarbha; Vidarbha este o regiune din Maharashtra, foarte aproape de Poona. S-a născut în vremea regelui Mahapala. El era fiul unui brahman foarte învățat care trăia la curtea regelui Mahapala. Tatăl sau trăia la curte. SARAHA a mai avut încă patru frați; cu toții erau mari savanți, iar el era cel mai tînăr şi cel mai inteligent dintre toți. Faima lui s-a răspîndit încetul cu încetul, în întreaga țară. Regele era încîntat de inteligența sa cu totul ieşită din comun.

Ceilalți patru frați erau şi ei nişte savanți renumiți, dar nu se puteau compara cu SARAHA. Cînd au devenit maturi, cei patru s-au căsătorit. Regele ai fi fost dispus să-şi dea propria fiică de soție lui SARAHA, dar acesta dorea să renunțe la tot şi să se consacre numai Divinului- SARAHA dorea să devină pustnic. Regele s-a simțit ofensat de alegerea sa şi a încercat să-l convingă să renunțe. SARAHA era foarte frumos, atrăgător şi foarte inteligent. Faima lui se răspîndise în toată țara şi datorită lui, curtea lui Mahapala a devenit faimoasă. Regele era foarte îngrijorat şi încerca să-l convingă pe SARAHA să nu devină pustnic. El dorea să-l protejeze, să-i ofere tot confortul posibil - era gata să facă orice pentru el. Dar SARAHA a insistat pînă l-a convins pe rege să-i dea permisiunea de a se consacra doar evoluției sale spirituale; el a devenit discipolul lui Sri Kirti.

Sri Kirti provine din linia spirituală a lui BUDDHA: GAUTAMA BUDDHA,apoi fiul său RAHUL BHADRA şi apoi SRI KIRTI. Există doar doi Maeştri între SARAHA şi BUDDHA; deci SARAHA descinde direct din linia spirituală a lui BUDDHA. Copacul lui BUDDHA trebuie să fi fost atunci încă foarte, foarte verde; mugurii trebuie să fi fost încă foarte, foarte plini de viată. BUDDHA părăsise planul fizic de curînd. Atmosfera trebuie să fi fost plină de parfumul său.

Regele a fost uimit că SARAHA şi-a ales un Maestru budist, deoarece el era un brahman. Dacă dorea să devină discipol, el trebuia să devină discipolul unui Maestru hindus, nu a unuia budist. Şi familia lui SARAHA a fost foarte îngrijorată. De fapt, ei erau cu toții împotriva lui...Şi apoi lucrurile au decurs într-un mod şi mai nemulțumitor pentru ei - după cum vom ajunge să le cunoaştem.

Numele original al lui SARAHA era "Rahul", numele dat de către tatăl său. Vom afla în curînd cum a devenit el SARAHA: aceasta este o poveste minunată. Cînd s-a dus la Sri Kirti, primul lucru pe care i l-a spus Sri Kirti a fost: "Uită toate Vedele, tot ce ai învățat şi tot ce aparține acestei lumi!" A fost greu pentru SARAHA, dar el era gata să sacrifice orice pentru a se desăvîrşi spiritual. Ceva în prezenta lui Sri Kirti l-a atras. Sri Kirti era ca un magnet uriaş. El a aruncat toată învățătura sa şi a devenit din nou neştiutor.

Aceasta este una din cele mai mari renunțări; este uşor să renunți la avere, este uşor să renunți la un regat, dar să renunți la cunoaştere este cel mai dificil lucru din lume. În primul rînd, cum să renunți la ea? Ea este înăuntrul tău. Poți evada din regatul tău, te poți duce în Himalaya, îți poti împărți averea - dar cum să renunți la cunoaşterea ta? Şi apoi este foarte dificil să devii neştiutor din nou. Aceasta este cea mai mare austeritate din cîte există, să devii din nou neştiutor, să devii din nou inocent ca un copil... dar el era gata.

Anii au trecut şi încetul cu încetul el a reuşit să uite tot ceea ce învățase. A devenit un Maestru al meditației. La fel ca atunci cînd începuse să devină foarte faimos ca mare învățat, acum a început să se răspîndească faima lui de Maestru al meditației. Oamenii au început să vină din depărtări, doar pentru a-l vedea pe acest tînăr care devenise atît de inocent, ca o frunză proaspătă, sau ca o picătură de rouă dimineața pe iarbă.

Într-o zi, în timp ce medita, SARAHA a avut o viziune -

imaginea unei femei într-o piață, o femeie despre care el a înțeles că va deveni adevăratul său Maestru spiritual. Sri Kirti doar îi arătase calea, dar adevărata învățătură trebuie să o primească de la o femeie. Acum, şi acest aspect trebuie înțeles. Trebuie să înțelegi că TANTRA nu a fost niciodată numai a bărbaților. De fapt, pentru a descoperi adevărata TANTRA tu ai nevoie de ajutorul unei femei senzuale şi înțelepte; fară ajutorul ei nu vei fi capabil să intri în lumea complexă şi fascinantă a TANTRA-ei.

El a avut o viziune: o femeie într-o piață. Deci mai întîi-o femeie. Apoi - într-o piață. TANTRA poate exista pretutindeni, chiar şi într-o piață. TANTRA nu manifestă o atitudine de negare; ea are o atitudine total pozitivă. Sri Kirti l-a întrebat: "Unde te duci? " şi el a răspuns: " Tu mi-ai arătat Calea. Mi-ai şters din minte învățătura pe care am avut-o atunci cînd am venit aici. Ai făcut jumătate din lucru." Cu binecuvîntarea lui Sri Kirti care rîdea, el plecă.

A pornit spre piață. A fost surprins: a găsit-o într-adevăr pe femeia care apăruse în viziunea sa. Femeia tocmai confecționa o săgeată; era o făuritoare de săgeți.

Al treilea lucru care trebuie ținut minte despre TANTRA: cu cît o persoană este mai cultivată, mai civilizată, cu atît mai redusă este posibilitatea abordării căii tantrice pentru ea. Cu cît o persoană este mai vitală, cu cît este mai puțin cultivată, cu cît este mai primitivă, cu atît va evolua mai rapid pe calea tantrică. Cu cît devii mai civilizat, cu atît devii mai rigid, devii mai artificial, îți pierzi rădăcinile în pămînt. Ți-e frică de lumea plină de noroi, începi să trăieşti în afara lumii, începi să crezi despre tine că nu faci parte din lume. TANTRA spune: pentru a-ți găsi adevărata identitate va trebui să te raportezi la rădăcini.

Deci TANTRA spune: cei care sînt încă necivilizați, needucați, necultivați, sînt mult mai vitali, au mai multă vitalitate. Şi aceasta este, de asemeni, observația psihologilor moderni. Un negru este mai vital decît americanul (alb) - aşa se explică frica americanilor. Americanilor le este frică de negri. Frica lor provine din faptul că americanii au ajuns foarte devitali şi rigizi, iar negrii sînt încă vitali, încă cu rădăcinile în pămînt.

Conflictul dintre albi şi negri în America nu este în realitate un conflict datorat culorii pielii, ci este conflictul dintre vitali şi devitalizați, spontani şi rigizi. Americanii albi sînt foarte speriați, mai ales din cauză că, dacă negrilor li s-ar permite, ei îşi vor pierde femeile. Negrii sînt mai vitali, mai puternici din punct

de vedere sexual, mai plini de viată, energia lor este încă sălbatică. Şi aceasta este una din marile spaime ale oamenilor cîvilizati: că-şi vor pierde femeile. Ei ştiu că dacă apar persoane mai vitale, ei nu vor mai fi capabili să-şi păstreze femeile.

TANTRA spune: în lumea celor care sînt încă primitivi, există posibilitatea de a începe să creşti. Tu ai crescut într-o direcție greşită; ei n-au crescut încă - ei mai pot să aleagă direcția cea bună. Ei nu au nimic de uitat, de şters, ei pot înainta direct.

O făuritoare de săgeți este o femeie dintr-o castă inferioară; şi pentru SARAHA - un brahman învățat, un brahman celebru, care aparține curții regale - a se duce la o făuritoare de săgeți este un act simbolic. Discipolul trebuie să tindă spre vitalitate. Rigiditatea trebuie să se transforme în spontaneitate.

El a văzut această femeie, foarte tînără, plină de viață, radiind de energie, tăind coada unei săgeți, neuitîndu-se nici la stînga, nici la dreapta, fiind absorbită total de confecționarea săgeții. El a simțit imediat ceva extraordinar în prezenta ei, ceva ce nu mai simțise niciodată. Chiar şi Sri Kirti, Maestrul său, a pălit în fata prezenței acestei femei. Din ea emana ceva atît de proaspăt, ceva ce îți permitea să intuieşti esența absolută.

Sri Kirti era un mare filozof. Da, el îi spusese lui SARAHA să uite tot ce învățase, cu toate că el era un om învățat. I-a spus lui SARAHA să uite toate Vedele- şi scripturile, dar el avea propriile lui scripturi şi propriile lui Vede. Chiar dacă ar fi fost împotriva filozofiei, antifilozofia lui ar fi fost tot un fel de filozofie. Acum, aici este o femeie care nu este nici filozof, nici antifilozof, care pur şi simplu nu ştie ce este filozofia, care nu este interesată de lumea filozofiei, de lumea gîndirii. Ea este o femeie de acțiune şi este sincer absorbită în acțiunea ei.

SARAHA o urmărea cu atenție: de îndată ce săgeata era gata, femeia închidea un ochi şi îl deschidea pe celălalt, şi lua poziția celui care trage la țintă. Închidea un ochi, celălalt ochi fiind deschis şi țintea spre aceeaşi țintă necunoscută - invizibilă, care nu exista. SARAHA a început să înțeleagă că are de-a face cu un mesaj. A înțeles că acea postură era simbolică, dar gîndurile sale erau încă neclare. Intuia ceva, dar nu putea descrie ce. Aşa că a întrebat-o pe femeie dacă este o meşteră de săgeți, iar ea a rîs zgomotos şi a spus: "Eşti un brahman prost! Ai renunțat la Vede, dar acum adori spusele lui BUDDHA DHAMMAPADA. Aşa că, ce ai cîştigat? Ți-ai schimbat cărțile, filozofia, dar ai rămas acelaşi prost".

SARAHA a fost şocat. Nimeni nu-i vorbise în acest fel; numai o femeie incultă putea vorbi astfel. Şi felul în care ea rîdea era atît de necivilizat, atît de primitiv- dar totuşi era plin de viată. El s-a simțit demoralizat. Ea era ca un magnet uriaş, iar el doar ca o bucată de fier.

Şi atunci ea spuse: "Crezi că eşti budist? " El era îmbrăcat într-o rasă de călugăr galbenă. Şi ea rîse din nou şi spuse:" înțelepciunea lui BUDDHA poate fi cunoscută numai prin acțiune, nu prin cuvinte şi nu prin cărți. Nu-ți ajunge ? Nu te-ai săturat încă de toate acestea ? Nu-ți mai pierde timpul cu această căutare inutilă pur speculativă. Urmează-mă!"

Şi s-a produs ceva, ceva ca o comuniune. El nu mai simțise niciodată ceva asemănător pînă atunci. În acel moment, el şi-a dat seama de semnificația spirituală a ceea ce facea ea. Ea nu privea nici la stînga, nici la dreapta; el a văzut că ea priveşte doar înainte.

Pentru prima dată, el şi-a dat seama ce înțelegea BUDDHA prin a fi la mijloc: să eviți extremele. La început, el a fost un filozof, acum a devenit un anti-filozof; de la o extremă la cealaltă. La început el adora un lucru, acum adoră exact opusul lui, dar adorarea continuă. Te poți mişca de la stînga la dreapta, de la dreapta la stînga, dar asta nu te va ajuta. Vei fi ca un pendul, mişcîndu-te de la stînga la dreapta sau de la dreapta la stînga. Şi ați observat? Cînd pendulul se duce spre dreapta, el acumulează energie pentru a reveni spre stînga; cînd se duce spre stînga, el capătă din nou energie pentru a reveni spre dreapta Şi ceasul continuă să meargă iar lumea îşi continuă drumul. A fi în mijloc, înseamnă că pendulul este suspendat exact la mijloc, nici la dreapta, nici la stînga. Atunci ceasul se opreşte, atunci lumea se opreşte. Atunci nu mai există timp... atunci devii atemporal.

El îl auzise de multe ori pe Sri Kirti spunînd acest lucru; citise despre el; înțelesese că a fi la mijloc este ceea ce trebuie. Însă pentru prima dată, el văzuse asta în acțiune: femeia nu privea nici la dreapta, nici la stînga ... ea privea exact la mijloc, era focalizată asupra mijlocului.

Mijlocul este punctul de unde începe transcenderea. Gînditi-vă la el, contemplati-l, urmăriți-l toată viața. Unii oameni

aleargă după bani, sînt obsedați, obsedați de bani; banii sînt singurul lor DUMNEZEU...

O anecdotă :« O femeie o întrebă pe alta: " De ce ți-ai părăsit prietenul? Credeam că sînteți logodiți şi că urmează să vă căsătoriți. Ce s-a întîmplat? "

Femeia răspunse: "Religiile noastre sînt diferite şi de aceea am rupt logodna."

Cea care întrebase era nedumerită, deoarece ştia că amîndoi sînt catolici, aşa că spuse: "Ce înțelegi cînd spui că religiile voastre sînt diferite ?"

Femeia răspunse: " Eu ador banii şi el este lefter." Există oameni al căror unic DUMNEZEU este banul, într-o zi sau alta, DUMNEZEUL lor cade; este obligatoriu să cadă. Banii nu pot fi DUMNEZEU. Aceasta era iluzia lor, ei o creau, ei o alimentau. într-o zi sau alta, ajungi în punctul în care poți vedea că nu este nici un DUMNEZEU în ei, că ți-ai irosit degeaba întreaga viață. Atunci te întorci împotriva lor, iei o atitudine opusă; eşti împotriva banilor. Atunci renunți la bani, nu-i mai atingi. Dar rămîi în continuare obsedat; acum eşti împotriva banilor, dar obsesia rămîne. Te-'ai mişcat de la stînga la dreapta, dar în centrul conştiinței tale sînt tot banii.

Îți poți schimba o dorință cu alta. Erai prea ataşat de lume, într-o zi te poți întoarce împotriva lumii, dar rămîi acelaşi, boala persistă. BUDDHA spune: a fi ataşat de lume înseamnă a fi înlănțuit; a fi împotriva lumii înseamnă a fi tot înlănțuit; să-ți doreşti bani înseamnă să fii obsedat de bani; să fii împotriva banilor înseamnă să fii obsedat tot de bani; să cauți puterea este nebunie, să faci efortul de a te elibera de ea este tot o nebunie. Să fii exact la mijloc este întreaga înțelepciune.

Pentru prima dată SARAHA a realizat aceasta cu claritate; el nu înțelesese aceasta nici măcar de la Sri Kirti. Femeia era cu adevărat pe calea de mijloc. Ea i-a spus:" Poți învăța numai prin acțiune." Şi era atît de absorbită în acțiune, încît nici nu-l privea pe SARAHA care stătea în picioare şi se uita la ea. Această absorbție în acțiune este tot un mesaj budist:" A fi total în acțiune înseamnă a fi liber de acțiune."

Karma se creează pentru că nu eşti total în acțiune. Dacă eşti total în acțiune,, ea nu te va atinge. Să faci tot ceea ce faci pînă la capăt şi cînd se va termina nu vei avea nici o obsesie. Dacă faci ceva incomplet, acel ceva se va agăța de tine, va fi ca o mahmureală după beție. Şi mintea va dori să continue ce ai

început. Mintea este foarte tentată să termine lucrurile. Termină orice faci şi mintea discursivă va dispare. Dacă tu vei duce la bun sfîrşit tot ceea ce începi să faci, într-o zi vei constata că nu mai ai minte. Mintea este trecutul acumulat al tuturor acțiunilor incomplete.

Ai vrut să iubeşti o femeie şi n-ai iubit-o; acum femeia este moartă. Ai vrut să te duci la tatăl tău şi să-i ceri iertare pentru tot ceea ce ai făcut şi el a suferit; acum el este mort. Rămîne regretul... Acum eşti neputincios; ce să faci? La cine să te duci? Şi cum să-ți ceri iertare? Ai vrut să fii amabil cu un prieten, dar nu ai putut deoarece ai fost egoist. Acum prietenul nu mai există şi asta te doare. Începi să te simți vinovat, ai remuşcări. Cam aşa se întîmplă lucrurile.

Deci, important este să faci orice acțiune în totalitate şi , vei fi liber de ea şi nu te vei mai uita niciodată înapoi. Omul adevărat nu priveşte niciodată înapoi, pentru că nu are nimic de văzut înapoi. El nu are mahmureli. El pur şi simplu merge înainte. Ochii lui nu se îndreaptă spre trecut, viziunea lui nu este înnorată. Doar în această claritate ajungi să ştii ce este realitatea.

Ființa umană este atît de îngrijorată de toate acțiunile sale neterminate, încît este la fel ca un depozit de vechituri. Un lucru este incomplet aici, un altul este incomplet acolo, nimic nu este complet. Ați remarcat asta? Ați terminat vreodata ceva? Totul este incomplet şi continui să dai la o parte un lucru neterminat şi să începi altul şi înainte de a-l termina pe acesta începi altul, etc. Devii din ce în ce mai încărcat: aceasta este KARMA. KARMA înseamnă acțiune incompletă.

Fii total...şi vei fi liber.

Femeia era absorbită în totalitate. Tocmai de aceea privirea sa emana atîta lumină. Ea era o femeie obişnuită, dar frumusețea sa nu aparținea acestui pămînt, frumusețea sa era ireală. Frumusețea apare din cauza absorbției totale. Frumusețea sa se datora faptului că ea nu era la extreme. Frumusețea sa se datora faptului că ea era în mijloc, perfect echilibrată. Din echilibru izvorăşte frumusețea, grația.

Pentru prima dată SARAHA a întîlnit o femeie care nu era frumoasă doar din punct de vedere fizic, care era frumoasă şi din punct de vedere spiritual. Desigur, el a fost surprins. Total surprins. Absorbită total, absorbită în ceea ce făcea; el a înțeles pentru prima dată: că tocmai aceasta este meditația. Nu este

suficient să te aşezi pentru un timp oarecare şi să repeți o mantră sau să te duci la biserică, la templu sau la moschee, ci să fii în viață, să continui să faci lucruri obişnuite, dar cu o asemenea absorbție încît profunzimea să fie revelată în fiecare acțiune.

Pentru prima dată el a înțeles ce este meditația. El meditase şi mai înainte, se străduise din greu, dar pentru prima dată se cufundase cu adevărat în meditație. O putea simți, o putea percepe. Era aproape tangibilă. Şi atunci, el şi-a amintit că a închide un ochi şi a-l deschide pe celălalt reprezenta un simbol, un simbol budist.

BUDDHA spune:-... şi acum psihologii sînt de acord cu el; după 2500 de ani psihologia a ajuns în acel punct unde BUDDHA a fost cu mult timp înainte-că jumătate din minte raționează şi jumătate intuieşte. Mintea este împărțită în două părți, în două emisfere. Emisfera stîngă prezintă facultatea de gîndire logică, gîndire discursivă, de analiză, de filozofie, de teologie... cuvinte şi cuvinte şi argumente şi silogisme şi deducții. Partea stîngă a minții este aristotelică. Partea dreaptă a minții este intuitivă, poetică: viziune, cunoaştere apriorică,luciditate. Aici nu argumentezi; aici pur şi simplu ajungi să ştii. Nu dovedeşti: pur şi simplu realizezi. Asta înseamnă " luciditate apriorică"; pur şi simplu ea există.

Adevărul este cunoscut de partea dreaptă a minții; adevărul este dovedit de partea stîngă a minții. Dovada rămîne doar o dovadă; ea nu este experiență. Şi deodată el şi-a dat seama de ce a închis femeia un ochi: ea a închis ochiul drept simbol al rațiunii, al logicii. Şi a deschis celălalt ochi- simbol al iubirii, al intuiției, al conştiinței.

Dorind să descoperim necunoscutul invizibil, noi facem o călătorie pentru a cunoaşte acest necunoscut, pentru a cunoaşte ceea ce nu poate fi cunoscut. Aceasta este adevărata cunoaştere: să cunoşti ceea ce nu poate fi cunoscut, să realizezi ceea ce este de nerealizat, să atingi ceea ce nu poate fi atins. Această dorință de a cunoaşte necunoscutul este ceea ce îl face pe om să devină un aspirant spiritual.

Da, la prima vedere pare imposibil. Prin "imposibil" nu înțeleg ceea ce nu se va întîmpla; prin "imposibil" eu înțeleg ceea ce nu se poate întîmpla dacă nu te-ai transformat în totalitate. Aşa cum eşti, nu se poate întîmpla, dar existența îți oferă nenumărate căi pentru a reuşi să te transformi. Şi poți deveni în

totalitate un om nou...şi doar atunci vei reuşi să descoperi Divinul. Acest lucru este posibil doar pentru acest om nou. De aceea ISUS spunea: pînă cînd nu vei renaşte nu vei cunoaşte Divinul. Un om nou îl va cunoaşte.

Voi veniți la mine. Nu veți şti şi la început nici nu veți înțelege, dar eu va trebui să vă ucid, va trebui să fiu deosebit de periculos pentru voi... va trebui să dispăreți. Şi se va naşte un om nou, va apare o nouă conştiință- pentru că în noi este ceva indestructibil- ceva ce nu poate fi distrus; ce nimeni nu poate distruge. Numai ceea ce poate fi distrus va fi distrus, iar ceea ce nu poate fi distrus va exista etern. Cînd descoperi acel element indestructibil din ființa ta, acea conştiință eternă în ființa ta, eşti un om nou, o nouă conştiință.

Prin aceasta imposibilul este posibil, ceea ce pare că nu poate fi atins, va fi atins.

Deci el a înțeles postura în care stătea acea femeie: țintind necunoscutul, invizibilul, incognoscibilul, unicul- aceasta este ținta. Cum să fii una cu existența? Ținta este non- dualitatea, unde subiectul şi obiectul se pierd unul în celălalt, unde eu şi tu se contopesc unul cu celălalt.

Martin Buber a scris o carte faimoasă, minunată - " Eu şi Tu" Martin Buber spune că experiența rugăciunii este un fel de experiență eu-tu şi are dreptate. Experiența rugăciunii este o experiență eu-tu. DUMNEZEU este "tu", tu rămîi un "eu" şi ai un dialog, o comuniune cu tu. Dar budismul nu are nici o rugăciune, el merge chiar mai departe. Budismul spune: chiar în cadrul unei relații eu-tu, rămîi divizat, rămîi separat. Puteți comunica unul cu celălalt, dar nu va fi o comuniune. Comuniunea apare numai cînd diviziunea eu-tu nu mai există; cînd subiectul şi obiectul dispar; cînd nu mai există nici eu, nici tu; nici căutător, nici căutat; cînd există fuziune, unitate.

Realizînd aceasta, recunoscînd adevărul în acțiunile acestei femei, ea l-a numit "SARAHA".Numele dat de tatăl său era Rahul; femeia l-a numit "SARAHA". "SARAHA" este un cuvînt foarte frumos. El înseamnă "cel care a tras săgeata"; "SARA" înseamnă "săgeată", "HA (N)" înseamnă "a trage". "SARAHA" înseamnă deci "cel care a tras săgeata". În momentul în care a înțeles semnificația acțiunilor femeii, acele gesturi simbolice, în momentul în care el a putut să citească şi să decodifice ce încerca femeia să-i dăruiască, ce încerca ea să îi arate, femeia a fost foarte fericită. A dansat şi l-a numit "SARAHA" şi a spus: "De

acum înainte, vei fi numit SARAHA; tu ai tras săgeata. Înțelegînd semnificația acțiunilor mele tu ai pătruns înțelepciunea.

SARAHA îi spuse:" Tu nu eşti o meşteră oarecare în confecționarea săgeților; îmi pare rău că am putut gîndi aşa ceva despre tine. Iartă-mă, îmi pare teribil de rău. Eşti un mare Maestru spiritual şi eu am renăscut prin tine. Pînă ieri, nu eram un brahman adevărat; de azi înainte sînt. Tu eşti Maestrul meu, tu eşti mama mea şi mi-ai dat o nouă naştere. Nu mai sînt acelaşi. Cîtă dreptate ai! Ai aruncat vechiul meu nume şi mi-ai dat unul nou".

Sînt întrebat uneori: "De ce dai discipolilor nume noi?" Pentru a arunca vechea identitate, pentru a uita trecutul, pentru a nu mai fi ataşat de trecut. E nevoie de o spălare completă. Trebuie să vă rupeți de trecut.

Rahul a devenit SARAHA.

Legenda spune că acea femeie nu era altcineva decît BUDDHA. Numele lui BUDDHA dat în scripturi este SUKHNATHA-ceea ce înseamnă BUDDHA care a venit să ajute marele potențial uman. BUDDHA, un anume BUDDHA pe nume SUKHNATHA, a luat forma unei femei. Dar de ce? De ce forma unei femei? Pentru că TANTRA crede că aşa cum un om trebuie să se nască dintr-o femeie, la fel naşterea unui discipol trebuie să aibă loc tot dintr-o femeie. De fapt, toți Maeştrii sînt mai mult mame decît tați. Ei au calitatea femininului. BUDDHA este feminin, la fel MAHAVIR, la fel şi KRISHNA. Puteți vedea grația feminină, farmecul feminin; puteți vedea frumusețea feminină; puteți privi în ochii lor şi nu veți găsi agresivitatea masculină.

Aşa că este plin de importanță faptul că BUDDHA ia forma unei femei. BUDDHA ia întotdeauna forma unei femei. El poate trăi într-un corp bărbătesc, dar el este feminin, pentru că tot ceea ce se naşte, se naşte dintr-o energie feminină. Energia masculină poate determina naşterea, dar nu poate da naştere.

Un Maestru trebuie să te țină în pîntecele său luni, ani, uneori vieți întregi. Nimeni nu ştie cînd vei fi gata să renaşti spiritual. Un Maestru trebuie să îți fie mamă. Un Maestru trebuie să aibe o colosală energie feminină (KUNDALINI-Shakti), astfel încît el să reverse infinită dragoste asupra ta; numai după aceea te poate distruge. Dacă nu eşti sigur de dragostea lui, nu-i vei permite să te distrugă. Cum să ai încredere în el? Numai dragostea lui te va face să ai încredere. Şi prin încredere, în curînd, el va tăia bucățică cu bucățică din tine. Şi într-o zi,

curînd, el va tăia bucățică cu bucățică din tine. Şi într-o zi, deodată, vei dispare. Încet, încet, încet...şi te-ai dus ! GATE,GATE,PARAGATE-mergi, mergi, mergi şi te-ai dus. .Atunci se naşte noul.

Meştera care confecționa săgeți l-a acceptat. De fapt, ea îl aştepta. Un Maestru îşi aşteaptă discipolul. Vechile tradiții spun: înainte ca discipolul să-l aleagă pe Maestru, Maestrul l-a ales pe discipol. Tocmai aceasta s-a întîmplat în povestea de față. SUKHNATHA era ascuns în forma unei femei, aşteptîndu-l pe SARAHA să vină şi să se transforme prin el.

Şi într-adevăr pare mai logic ca Maestrul să aleagă primul, pentru că el este supraconştient, el ştie. El poate cunoaşte adevărata potențialitate a ființei tale. El îți poate vedea viitorul. El poate vedea ce ți se poate întîmpla. Cînd alegi un Maestru, tu crezi că tu eşti cel care a ales, dar greşeşti. Cum poți tu să alegi un Maestru? Tu eşti atît de orb, cum poți tu să recunoşti un Maestru ? Tu eşti atît de inconştient, cum poți tu să simți un Maestru? Dacă începi să-l simți, asta înseamnă că el deja a intrat în inima ta şi a început să lucreze cu energiile tale; de aceea ai început tu să-l simți.

Înainte ca discipolul să aleagă vreodată un Maestru, Maestrul îl alege pe discipol.

Ea l-a acceptat. Ea îl aştepta pe SARAHA să vină. S-au dus la un teren de incinerare şi au început să trăiască împreună. De ce la un teren de incinerare? Pentru că BUDDHA spune: pînă cînd nu vei înțelege moartea, nu vei fi în stare să înțelegi viața. Pînă cînd nu mori, nu vei renaşte.

De la SARAHA încoace, mulți discipoli tantrici au locuit pe terenuri de incinerare. El a fost primul care a locuit pe un teren de incinerare. Acolo erau aduse şi incinerate corpurile oamenilor care au murit şi el locuia acolo; aceea era casa sa. Şi a trăit cu această meşteră de săgeți; au trăit împreună. A fost o mare dragoste între ei; nu dragostea obişnuită dintre un bărbat şi o femeie, ci dragostea între un Maestru şi un discipol, care este desigur mai elevată decît oricare dragoste dintre un bărbat şi o femeie, care este mai intimă, cu siguranță mai intimă... pentru că dragostea obişnuită dintre un bărbat şi o femeie este doar a simțurilor. În cel mai bun caz, ea ajunge uneori la mental; altfel, rămîne numai a simțurilor.

Pe un discipol şi un Maestru îi uneşte o dragoste sufletească. SARAHA îşi găsise tovarăşul sufletesc. Ei se iubeau enorm, cum rareori se întîmplă pe pămînt.

Ea l-a învățat TANTRA. Numai o femeie te poate învăța TANTRA. Cineva m-a întrebat de ce am ales-o pe Kaveesha drept conducătorul grupului de TANTRA; numai o femeie poate fi şeful unui grup de TANTRA. Ar fi dificil pentru un bărbat. Da, uneori un bărbat poate fi şeful unui grup de TANTRA, dar atunci el trebuie să devină foarte, foarte feminin. O femeie este deja feminină; ea are deja această calitate, dragoste, afectivitate; în mod natural ea are acea grijă, acea dragoste, acea compasiune pentru cel slab, pentru cel ignorant.

Sub conducerea acestei meştere de săgeți, SARAHA a devenit un practicant tantric. Acum nu mai medita. Cîndva, el pierduse Vedele, scripturile, cunoaşterea; acum şi-a pierdut chiar şi meditația. Acum au început să se răspîndească zvonuri în toată tara : SARAHA nu mai meditează. El cînta şi dansa, dar nu mai medita deloc. Acum, cîntecul era meditația lui. Acum, în a trăi şi a se bucura consta întreaga sa viată.

Să locuieşti pe un teren de incinerare şi să petreci, să locuieşti acolo unde există moarte şi să fii vesel ! Aceasta este frumusețea TANTRA-ei: ea uneşte opuşii, contrariile. Dacă te duci la un teren de incinerare te vei simți trist; îți va fi greu să fii vesel; îți va fi foarte greu să cînți şi să dansezi acolo unde morții sînt arşi şi unde oamenii plîng şi se vaită. Şi zilnic, moarte şi iar moarte...zi şi noapte, moarte. Cum să fii vesel? Cum să te bucuri?

Dar dacă nu te poți bucura acolo, atunci tot ceea ce crezi că este bucurie nu este decît o închipuire. Dacă poti să te bucuri acolo, atunci bucuria este reală. Atunci bucuria este necondiționată. Atunci nu mai faci nici o diferență între viață şi moarte, dacă cineva se naşte sau dacă moare.

SARAHA a început să cînte şi să danseze. El nu mai era acea persoană gravă şi serioasă dinainte; TANTRA nu este serioasă. TANTRA este joc total. Da, ea este sinceră dar nu serioasă. Este foarte veselă. Jocul este ființa ei -TANTRA este joc- deoarece TANTRA este forma cea mai evoluată a dragostei: dragostea este joc.

Există oameni cărora nu le place ca dragostea să fie un joc. MAHATMA GANDHI spunea: să faci dragoste doar atunci cînd vrei să ai copii. Ei au transformat chiar şi dragostea într-o muncă: reproducerea. Este atît de urît! Să faci dragoste cu iubita ta doar atunci cînd vrei să faci copii; este oare ea doar o fabrică

de copii? " Reproducerea?[1]' - însuşi cuvîntul este urît. Dragostea este joacă. Să faci dragoste cu iubita ta cînd te simți fericit, vesel, cînd eşti în al nouălea cer. Dăruieşte acea energie. Iubeşte-ți bărbatul cînd îți vine să dansezi, să cînți, să joci - nu pentru reproducere! Acest cuvînt, "reproducere", este obscen! Obscen este să faci dragoste în afara bucuriei, a unei bucurii depline!

Un îndrăgostit are întotdeauna dispoziție pentru joc. În momentul în care dispoziția pentru joc moare, devii un soț sau o soție , atunci nu mai sînteți îndrăgostiți; atunci vă reproduceți! Şi în momentul în care devii un soț sau o soție, ceva minunat a murit. Iubirea nu mai există, acum este doar prefăcătorie şi ipocrizie.

Jocul a intrat în ființa sa şi prin joc s-a născut o adevărată religie. Extazul lui era aşa de contagios încît oameni au început să vină să-l vadă dansînd şi cîntînd. Şi cînd oamenii au venit să-l vadă ei au început să danseze şi să cînte cu el. Terenul de incinerare s-a transformat într-o uriaşă serbare cîmpenească. Da, cadavrele continuau încă să fie incinerate, dar o mulțime din ce în ce mai mare de oameni a început să se adune în jurul lui SARAHA şi al meşterei de săgeți , astfel că pe terenul de incinerare era o mare veselie.

Şi veselia ajunsese atît de contagioasă, încît oamenii care nu auziseră niciodată despre extaz, veneau, dansau şi cîntau şi cădeau în extaz, intrau în SAMADHI. Simpla lui vibrație, simpla lui prezență a devenit atît de puternică, încît era suficient să doreşti să fii cu el pentru a-l contacta spiritual. El era atît de fericit încît fericirea lui a început să se reverse asupra celorlalți oameni.

Dar atunci s-a întîmplat inevitabilul: brahmanii şi preoții şi învățații şi aşa-zişii oameni virtuoşi au început să-l defăimeze şi să-l bîrfească; asta numesc eu inevitabilul. Ori de cîte ori apare un om ca SARAHA, învățații încep să fie împotriva lui, preoții încep să fie împotriva lui şi aşa- zişii oameni morali, puritanii- ei tați încep să răspîndească zvonuri absolut neadevărate pe seama lui.

Ei au început să le spună oamenilor: "El a fost părăsit de grația divină. Este un pervers. Nu mai este un brahman. A renunțat la celibat. Nu mai este nici măcar un călugăr budist. Se dedă la practici ruşinoase cu o femeie dintr-o castă inferioară şi aleargă în jurul ei în toate direcțiile , ca un cîine bolnav." Pentru ei extazul lui era unul şi acelaşi lucru cu turbarea. El dansa pe

tot terenul de incinerare. Era nebun, dar nu era un cîine nebun, era un zeu nebun. Diferența este dată numai de gradul de înțelegere.

I s-au spus toate aceste lucruri şi regelui. Era îngrijorat de soarta lui SARAHA şi dorea să ştie exact ce s-a întîmplat. Din ce în ce mai mulți oameni începeau să vină la rege. Ei îl cunoşteau; ştiau că întotdeauna regele îl respectase profund pe SARAHA, că dorise să-l numească consilier la curte, dar SARAHA renunțase la lume. Regele avea mult respect pentru învățătura lui SARAHA, dar ei au început să vină la rege ca să-l defãimeze pe SARAHA.

Regele era îngrijorat. El îl iubise şi respectase pe SARAHA şi era neliniştit. Aşa că a trimis cîțiva oameni să-l lămurească pe SARAHA şi să-i spună:" Vino înapoi la vechile tale căi. Tu eşti un brahman, tatăl tău a fost un mare învățat; tu însuți ai fost un mare învățat; ce ai de gînd să faci? Ai luat-o pe un drum greşit. Vino înapoi acasă. Eu sînt tot aici! Vino la palat, fă parte din familia mea. Ceea ce faci acum nu este bine."

Oamenii regelui s-au dus la SARAHA şi el a cîntat 160 de sutre celor care veniseră să-l convingă. După cîntarea celor 160 de sutre... acei oameni au început să danseze şi nu s-au mai întors niciodată înapoi!

Regele era şi mai îngrijorat. Regina era şi ea preocupată de acest tînăr. Ar fi dorit ca tînărul să se căsătorească cu fiica sa, aşa că s-a dus şi ea la el. Şi SARAHA i-a cîntat reginei 80 de sutre... şi ea nu s-a mai întors niciodată înapoi la rege.

Acum regele era foarte derutat:" Ce se întîmplă acolo?" Aşa că însuşi regele s-a dus acolo şi SARAHA i-a cîntat 40 de sutre şi regele a fost şi el convertit şi a început şi el să danseze pe terenul de incinerare.

Deci există trei scrieri care i se atribuie lui SARAHA: Cîntecul Popular al lui SARAHA- 160 de sutre; Cîntecul pentru regină a lui SARAHA- 80 de sutre; Cîntecul Regal al lui SARAHA- 40 de sutre, asupra căruia vom medita în cele ce urmează. 160 de sutre pentru oamenii simpli deoarece înțelegerea lor nu este mare; 80 pentru regină; înțelegerea ei este ceva mai mare; 40 pentru rege pentru că el era intr-adevăr un om întelept, conştient.

Deoarece regele a fost convertit, în curînd întreaga țară a fost convertită. Şi în vechile scripturi se spune că, odată cu trecerea timpului, întreaga țară s-a golit. Goală!?- acesta este un

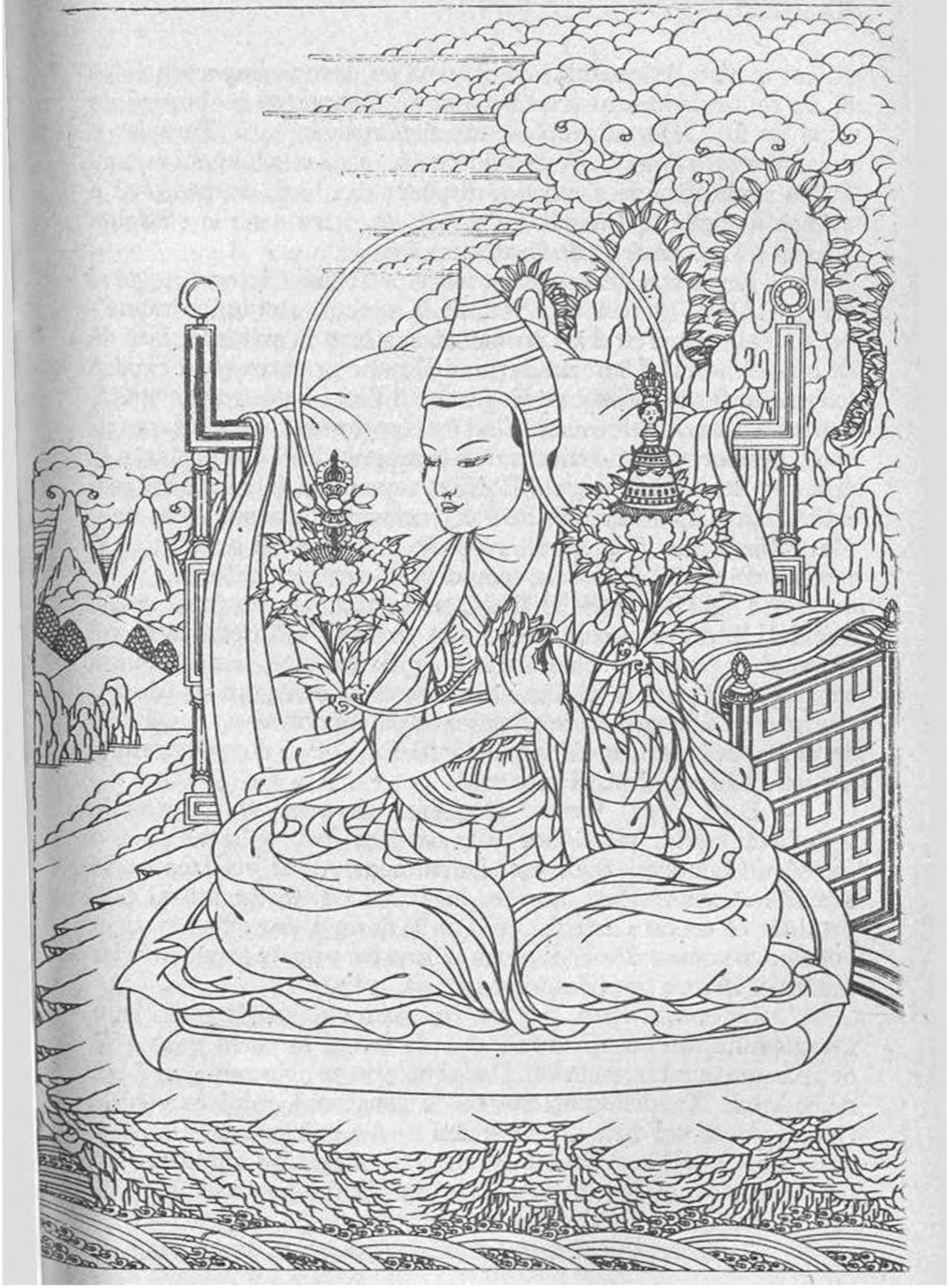

cuvînt budist. El înseamnă că oamenii au devenit impersonali, că ei au renunțat la egoism. Oamenii au început să se bucure de clipa de față. Haosul, luptele au dispărut în țară. Țara lor a devenit o tară liniştită. A devenit goală... ca şi cum nimeni nu mai exista acolo. Omul ca atare a dispărut din țară; asupra țării a coborît Conştiința Divină. Aceste 40 de sutre erau la rădăcina acestei transformări, adevărata sursă a ei.

Acum vom începe acest mare pelerinaj: Cîntecul Regal al lui SARAHA. El mai este numit: "Cîntecul Acțiunii Umane"- paradoxal pentru că el nu are nimic de a face cu acțiunea. Iată de ce este el numit "Cîntecul Acțiunii Umane": pentru că el explică existenta, ființa în esența ei. Dar cînd ființa este transformată, acțiunea este transformată. Cînd eşti trasformat, comportarea îți este transformată, nu invers. Nu-ți schimbi întîi comportarea şi apoi ți se schimbă ființa, nu! TANTRA spune: să-ți transformi mai întîi ființa şi apoi acțiunile se vor trasforma automat, de la sine. Mai întîi să ajungi la un alt nivel de conştiință şi aceasta va fi urmată de un fel diferit de comportare, caracter, acțiune.

TANTRA crede în ființă, nu în acțiune, nici în caracter. Tocmai de aceea aceste sutre sînt numite " Cîntecul Acțiunii Umane" - pentru că de îndată ce ființa este transformată, acțiunile sînt şi ele transformate. Aceasta este singura cale de a-ți transforma acțiunile. Cine a fost vreodată capabil să-şi transforme acțiunile fără a-şi transforma mai întîi ființa? Poti doar să pretinzi aceasta, să te prefaci că este aşa!

Dacă eşti furios din fire şi vrei să-ți schimbi comportamentul, ce vei face? Vei suprima furia şi îți vei pune o mască de blîndețe. Dacă eşti foarte senzual, ce vei face ca să schimbi aceasta? Poți face un legămînt de abstinență şi poti pretinde că aceasta este tot ceea ce îți doreşti, dar adînc în tine, vulcanul rămîne activ. Stai pe un vulcan care poate erupe în orice moment. Mereu ți-e frică, eşti speriat, tremuri.

Nu i-ati văzut pe aşa-zişii oameni religioşi? Ei sînt întotdeauna înfricoşați- înfricoşați de iad şi încearcă mereu să obțină cumva intrarea în rai. Dar ei nu ştiu ce este raiul; nu îl pot deloc intui. Modificîndu-ți starea de conştiință, raiul va veni la tine, nu tu te vei duce la el. Nimeni nu s-a dus vreodată în rai şi nimeni nu s-a dus vreodată în iad. Să vă fie clar odată pentru totdeauna: raiul vine la tine, iadul vine la tine; asta depinde de tine. Oricum l-ai numi, el tot vine la tine.

Dacă ființa ta se transformă devii deodată deschis față de

rai- raiul coboară în tine. Dacă ființa ta nu se transformă rămîi în conflict: te străduieşti să obții ceva ce nu există. Devii din ce în ce mai fals. Te dispersezi, devii schizofrenic, rigid... te comporți într-un fel, dar eşti cu totul altfel. Spui ceva , dar nu faci niciodată ceea ce spui, faci cu totul altceva. Şi apoi te joci încontinuu "de-a v-ati ascunselea" cu tine însuti. Anxietatea, furia sînt naturale într-o asemenea stare. Iată ce este iadul.

Şi acum cîntecul:

"Mă înclin în fata divinului MANJUSRI,
Mă înclin în fata celui care a cucerit finitul".

Trebuie să înțelegem acest cuvînt "MANJUSRI". MANJUSRI a fost unul din discipolii lui BUDDHA; dar el era un discipol foarte neobişnuit. BUDDHA a avut mulți discipoli neobişnuiți; ei erau neobişnuiți în multe feluri. MAHAKASHYAP era neobişniut pentru că el putea înțelege mesajul netransmis de cuvinte... şi aşa mai departe. MANJUSRI era neobişnuit pentru că el avea cea mai mare calitate, aceea de a fi un Maestru.

Ori de cîte ori cineva avea o problemă dificilă, cînd cineva avea o problemă personală, BUDDHA l-ar fi trimis la MANJUSRI. Era suficient să audă numele lui MANJUSRI şi oamenii începeau să tremure. Era într-adevăr un om dur, drastic. Ori de cîte ori cineva era trimis la MANJUSRI, discipolii spuneau : " Acea persoană s-a dus la sabia lui MANJUSRI." Sabia lui MANJUSRI a devenit faimoasă de-a lungul timpului, deoarece el a folosit-o ca să taie egoul dintr-o lovitură. El era atît de crud pentru că mila lui era neînchipuit de mare.

Aşa că, în curînd, numele lui MANJUSRI a devenit un simbol - un nume pentru toți Maeştrii, pentru că ei toți sînt miloşi şi vor să dea naştere unui om nou; cruzi, deoarece ei trebuie să-l distrugă pe cel vechi.

SARAHA a făcut mai întîi o plecăciune înainte de a-şi începe Cîntecul său şi a spus: "Mă înclin în fața divinului MANJUSRI, Maestrul Maeştrilor, mă înclin în fața celui care a cucerit finitul." Şi atunci el se înclină în fața lui BUDDHA, care a cucerit finitul şi care a devenit infinitul.

"Aşa cum apa calmă biciuită de vînt
Se transformă în valuri şi vîrtejuri,
La fel gîndeşte regele despre SARAHA
În multe feluri deşi-i un singur om."

Imaginați-vă un lac; un lac liniştit, fară valuri. Apoi vine un vînt puternic, care începe să danseze pe suprafața lacului şi

lacul este perturbat şi apar 1001 de valuri. Doar cu o clipă înainte, imaginea Lunii pline era aici în lac; acum ea nu se mai reflectă la fel. Luna se reflectă şi acum dar în 1001 de fragmente. Ea este în tot lacul. Întregul lac este argintiu din cauza acestei reflexii, dar nu poti înțelege această reflexie: unde este Luna, cum arată ea? Este total distorsionată. SARAHA spune că asta este situația minții omului obişnuit, a ignorantului. Aceasta este singura diferență între un BUDDHA şi un Non-BUDDHA. Un BUDDHA este unul peste a cărui minte nu mai suflă vîntul. Acest vînt este numit TRISHNA- dorință. Ați observat? Ori de cîte ori apare dorința, în inima noastră există 1001 de valuri, conştiința este perturbată şi neatentă. Ori de cîte ori dorințele dispar, eşti în pace, în acord cu tine însuti.

Aşa că vîntul este dorința care perturbă mintea. Şi cînd mintea este perturbată, nu poți reflecta realitatea.

"Aşa cum apa calmă biciuită de vînt
Se transformă în valuri şi vîrtejuri,
La fel gîndeşte regele despre SARAHA
În multe feluri deşi-i un singur om."

SARAHA spune două lucruri. Mai întîi, el spune: mintea îți este perturbată prea mult de zvonuri ca şi cum o vijelie ar fi suflat pe suprafața minții tale. Tu nu vei fi capabil să mă vezi, deşi eu sînt unul, căci mintea ta mă reflectă în mii de fragmente.

Acesta era adevărul. El putea vedea în, şi prin rege. Regele era descumpănit. Pe de o parte, el îl respecta pe tînăr, îi acordase întotdeauna încredere - ştia că nu putea greşi. Dar atît de mulți oameni, atît de mulți aşa-zişi oameni oneşti, respectabili, bogați, învățați, au venit la el şi cu toții i-au spus: " Merge într-o direcție greşită, aproape că a înnebunit- este un maniac, un pervers, trăieşte cu o meşteră de săgeți dintr-o castă inferioară. Locuieşte pe un teren de incinerare- acesta nu este un loc unde să locuieşti! A uitat toate vechile ritualuri, nu mai citeşte Vedele, nu mai intonează numele Domnului. Nu mai meditează şi se complace în nişte practici ciudate, urîte, ruşinoase."

TANTRA li se pare scandaloasă oamenilor care sînt refulați sexual. Ei nu pot înțelege; din cauza reprimărilor lor, ei nu pot înțelege ce se petrece. Aşa că toate aceste lucruri sînt ca o vijelie în mintea regelui. O parte din el îl iubeşte şi îl respectă pe SARAHA; o altă parte din el se îndoieşte profund.

SARAHA l-a privit direct şi a spus:" La fel gîndeşte regele despre SARAHA, în multe feluri, deşi omul e unul singur." Deşi

SARAHA este un singur om: sînt ca Luna plină, dar lacul este agitat. Aşa că singura cale de a mă înțelege pe mine este să opreşti acest vînt, care bate pe suprafața minții tale. Permite-i conştiinței tale să fie liniştită... apoi priveşte! Permite-le tuturor acestor valuri şi vîrtejuri să se oprească, permite-i conştiinței tale să fie o apă liniştită şi atunci vei vedea. Nu te pot lămuri despre ceea ce se întîmplă, dacă nu eşti capabil să vezi singur. Se întîmplă, este aici. Eu sînt aici, în picioare, înaintea ta. Eu sînt un singur om, dar pot vedea în tine; tu te uiți la mine ca şi cum eu aş fi 1000 de oameni."

"Pentru cel ce priveşte cruciş
O lampă aprinsă pare două;
Acolo unde văzutul şi cel văzătorul sînt două lucruri
distincte, ah! mintea
Fantazează despre amîndouă."

Şi apoi SARAHÂ caută ilustrări, metafore. Mai întîi el spune: "eşti agitat ca un lac". Apoi spune: "pentru cel ce priveşte cruciş, o lampă aprinsă pare două"; el nu poate vedea una, el vede două.

Să vă spun o anecdotă: « Mulla Nasrudin îşi învăța fiul cum să fie un băutor. După cîteva înghițituri, Nasrudin spuse: Acum, hai să mergem. Ține minte întotdeauna: cînd începi să vezi dublu şi o persoană pare două, atunci du-te acasă, ai băut destul."

Dar fiul spuse: "Unde? Unde este acea persoană care pare două?"

Nasrudin spuse: Uite acolo, la acea masă sînt două persoane."

Dar fiul spuse:" Nu e nimeni acolo!" El băuse deja prea mult»

Deci, rețineți, cînd eşti inconştient, lucrurile nu sînt aşa cum par; cînd eşti inconştient îți imaginezi. Noaptea, cînd priveşti luna, îți poți apăsa un ochi cu degetul şi poți vedea două luni şi cînd vezi două luni este foarte greu să crezi că este doar una; vezi două. Gîndiți-vă. Cineva s-a născut cu un defect ocular: ochiul lui are acea deformație care face ca un obiect să apară dublu; el va vedea întotdeauna două obiecte. Ori de cîte ori tu vezi unul singur, el va vedea două.

Viziunea noastră interioară este întunecată de multe lucruri, aşa că noi continuăm să vedem lucruri care nu există. Şi cînd le vedem, cum am putea crede că ele nu există? Trebuie să ne încredem în proprii noştri ochi şi proprii noştri ochi pot uneori

să deformeze imaginea reală.

"Pentru cel ce priveşte cruciş O lampă aprinsă pare două;
Acolo unde văzutul şi văzătorul nu sînt două lucruri distincte... "

SARAHA îi spuse regelui: "Dacă tu crezi că eu şi cu tine sîntem distincți, atunci tu eşti inconştient, atunci tu eşti nebun, atunci tu eşti beat, atunci tu nu ştii cum să vezi. Dacă tu vezi într-adevăr, atunci tu şi eu sîntem unul, atunci cel ce vede şi ceea ce vede nu sînt doi. Atunci tu nu îl vei vedea pe SARAHA dansîna aici. Atunci cînd eu intru în extaz, şi tu vei intra în extaz - iar aceasta va fi singura cale de a afla ce i s-a întîmplat lui SARAHA; nu există altă cale. Ce mi s-a întîmplat mie? Dacă vrei să ştii, singura cale este să devii una cu ființa mea. Să nu fii un privitor. Să nu stai de o parte şi să fii doar un spectator. Va trebui să participi la experiența mea; va trebui să te pierzi puțin în mine. Va trebui să mă cuprinzi.

Astfel este un discipol. Începi să devii mai mic, începi să-ți pierzi marginile în mine. Numai atunci, într-o zi, cînd vei fi una cu mine, vei vedea ceva, vei înțelege ceva. Şi nu vei fi capabil să convingi pe nimeni altcineva care a fost doar spectator - pentru că viziunea ta va fi diferită. Tu ai participat direct, iar el doar a observat; voi trăiți în două lumi diferite.

"Deşi lămpile din casă au fost aprinse.. "

Ascultați aceste minunate versuri ale lui SARAHA:

"Deşi lămpile din casă au fost aprinse,
Orbul continuă să trăiască în întuneric.
Deşi spontaneitatea e atot-cuprinzătoare şi aproape,
Pentru cel rătăcit ea rămîne întotdeauna departe."

El spune: Iată! Am devenit iluminat. "Deşi lămpile din casă au fost aprinse..."; cea mai intimă zona a mea nu mai este întunecoasă. Priveşte! în mine este o lumină uriaşă. Sufletul meu este trezit. Eu nu mai sînt acelaşi Rahul pe care îl cunoşteai tu. Eu sînt SARAHA: săgeata mea şi-a atins ținta.

"Deşi lămpile din casă au fost aprinse,
Orbul continuă să trăiască în întuneric. "

Dar ce pot eu să fac? SARAHA spune: dacă cineva este orb, chiar dacă lămpile din casă sînt aprinse , el continuă să trăiască în întuneric. Nu pentru că lipsesc lămpile, ci pentru că ochii săi sînt închişi. Aşa că nu-i asculta pe oamenii orbi! Deschide-ți ochii şi uită-te la mine, cel care sînt Maestrul tău.

"Orbul continuă să trăiască în întuneric
Deşi lămpile din casă au fost aprinse.
Deşi spontaneitatea e atot-cuprinzătoare şi aproape..."

Şi eu sînt atît de aproape de tine... spontaneitatea este atît de aproape de tine, tu poți deja să o atingi, s-o mănînci şi să o bei. Tu poți dansa cu mine şi poți intra în extaz cu mine. Eu sînt atît de aproape; nu mai poți găsi vreodată spontaneitatea atît de aproape!

"Pentru cel rătăcit ea rămîne întotdeauna departe"

Cei rătăciți vorbesc despre SAMADHI, pot citi Sutrele lui PATANJALI, vorbesc despre marile lucruri, dar ori de cîte ori acele mari lucruri se întîmplă, ei sînt împotriva acestora.

Aceasta este una din ciudățeniile omului. Omul este un animal foarte ciudat. Il poți aprecia pe BUDDHA, dar dacă BUDDHA vine şi îți înfruntă părerile , nu vei fi capabil să-l apreciezi deloc; eşti împotriva lui, devii duşmanul lui. De ce ? Când citeşti o carte despre BUDDHA totul este foarte bine, cartea este în mîna ta. Cînd trebuie înfruntat un BUDDHA viu, el nu e în mîna ta; tu eşti în mîna lui. De aici frica, rezistența. Vrei să scapi de ea. Cea mai bună cale de a scăpa este să te convingi pe tine însuți că el greşeşte, că ceva nu este în regulă la el. Aceasta este singura cale să-ți dovedeşti ție însuți că el greşeşte. Şi poți găsi 1001 de lucruri într-un BUDDHA ca să te convingi că el greşeşte, deoarece tu eşti saşiu şi orb şi mintea ta este agitată. Tu poți imagina orice.

Acei oameni nu au ajuns nici măcar pînă la degetul mic al lui SARAHA dar s-au apucat să vorbească despre femeia de castă inferioară. Ei nu au putut înțelege această femeie. Ei s-au gîndit că ea este doar meşteră de săgeți, deci de castă inferioară, sudra, paria. Cum poate un brahman să atingă o femeie paria? Cum poate un brahman să locuiască acolo?

Şi au auzit că femeia găteşte pentru el.Acesta este un mare păcat; o mare decădere - un brahman să mănînce hrană gătită de o sudra, de o femeie de castă inferioară? Şi de ce ar trebui un brahman să locuiască pe un teren de incinerare? Brahmanii nu au locuit niciodată acolo. Ei locuiesc în temple şi în palate. De ce pe un teren de incinerare? Un loc murdar, unde peste tot se găsesc cranii şi cadavre. Asta este perversiune! Dar ei nu şi-au dat seama că pînă cînd nu înțelegi moartea nu vei fi niciodată capabil să înțelegi viața. Cînd ai privit moartea şi ai aflat că viața nu moare niciodată, cînd ai privit, ai pătruns adînc moartea şi ai aflat că viața continuă şi după moarte, că moartea nu contează, că moartea este imaterială... Tu nu ştii nimic despre

viata: viața este eternă, atemporală. Aşa că numai corpul moare. Aşa că numai ce este mort, moare. Ce este viu continuă să fie viu. Dar pentru ca să înțelegi aceasta trebuie să ai propria ta experiență spirituală. Dar ei nu puteau înțelege.

Acum, ei au auzit că el se dedă la nişte practici ciudate. Şi ei trebuie să fi pălăvrăgit şi să fi exagerat foarte mult; aceste lucruri depăşeau puterea lor de înțelegere. Fiecare continuă să amplifice pălăvrăgeala. Şi există practici tantrice despre care se poate pălăvrăgi la nesfîrşit. În TANTRA, bărbatul stă în fața femeii, a femeii dezbrăcate şi trebuie să o privească atît de pătrunzător, atît de atent încît să-i descopere toate misterele, pînă cînd toate dorințele carnale de a vedea o femeie dezbrăcată vor dispare. Atunci bărbatul este eliberat de formă. Aceasta este o tehnică foarte secretă; altfel continuă să te obsedeze mental. Fiecare femeie care trece pe stradă, tu doreşti să o dezbraci din priviri - este un adevăr comun!

Acum, îl vezi deodată stînd în fața unei femei goale. Cum vei interpreta tu asta? O vei interpreta în conformitate cu posibilitatea ta de a înțelege. Vei spune :" Aha, el face tocmai ceea ce eu am dorit să fac, dar eu sînt mai bun decît el. Cel puțin eu nu o fac! Desigur că îmi imaginez cîteodată, dar asta este numai în gînd, nu în faptă. El a decăzut" Şi nu o să-ți scape prilejul de a o spune.

Dar ce face el în realitate? Asta este o ştiință secretă.Privind-o, timp de luni de zile, tantricul o va vedea pe femeie, va medita asupra corpului ei, asupra frumuseții ei, va privi la toate, la orice va dori să privească. Il atrag sînii? Ii va privi şi va medita asupra lor. El trebuie să renunțe la formă şi singura cale de a renunța la formă este să o cunoşti atît de profund încît să nu te mai atragă deloc.

De fapt,se întîmplă exact invers față de ceea ce spun bîrfitorii. El transcende forma. Niciodată de acum înainte el nu va mai dori să dezbrace o femeie; nici măcar în minte, nici măcar în vis. Această obsesie nu va mai exista pentru el. Dar mulțimea semidocților are propriile ei păreri. Ignoranți, inconştienți, ei continuă să vorbească despre lucruri pe care nu le cunosc.

"Deşi spontaneitatea este atotcuprinzătoare şi aproape,
Pentru cel rătăcit ea e întotdeauna departe.
Deşi pot fi multe rîuri, ele sînt unul în mare,
Deşi pot fi multe minciuni, un unic adevăr le va învinge pe toate.
Cînd răsare soarele , întunericul,
Oricît de adînc , va dispare."

Şi SARAHA spune: "Uită-te la mine: soarele a răsărit.

Aşa că eu ştiu că oricît de adînc ar fi întunericul tău, el este pe cale de a dispare. Uită-te la mine... adevărul s-a născut în mine! Aşa că poti auzi mii de minciuni despre mine, dar un singur adevăr le va învinge pe toate."

"Deşi pot fi multe rîuri, în mare ele sînt unul."

Vino aproape de mine. Permite-i rîului tău să se verse în oceanul meu şi atunci mă vei cunoaşte.

"Deşi pot fi multe minciuni, un adevăr le va învinge pe toate."

Adevărul este unul. Numai minciunile sînt mai multe; adevărurile nu pot fi mai multe. Sănătatea este una singură; bolile sînt mai multe. Şi o sănătate învinge toate bolile. Un adevăr învinge toate minciunile.

"Cînd răsare soarele, întunericul,
Oricît de adînc , va dispare. "

În aceste versuri SARAHA l-a invitat pe rege să perceapă esența sa lăuntrică; el şi-a deschis inima. Şi a spus:" Nu încerc să te conving din punct de vedere logic, încerc să te conving din punct de vedere spiritual! Nu-ți voi da nici o dovadă, nu-ți voi spune nimic în apărarea mea. Inima mea este deschisă: intră în ea. Vezi ce s-a întîmplat... astfel apropierea este spontaneitate, este DUMNEZEU, este adevărul. Soarele a răsărit. Deschide ochii!"

Ține minte, un mistic nu demonstrează. El nu poate demonstra nimic prin însăşi natura lucrurilor. El este singura demonstrație - el îşi poate deschide inima față de tine.

Trebuie să meditezi adînc asupra acestor versuri, asupra acestor Cîntece ale lui SARAHA Fiecare cîntec poate deveni deschiderea unei flori în inima ta. Sper că aceste 40 de sutre vor deveni 40 de flori în ființa ta, aşa cum au devenit ele în ființa regelui. Regele s-a eliberat - aşa cum poți să faci şi tu. SARAHA a străpuns ținta. Şi tu poți străpunge ținta. Şi tu poți deveni un SARAHA - cel a cărui săgeată a pornit spre țintă.

CAPITOLUL 2. GÎSCA ESTE AFARĂ!

22.04.1977

ÎNTREBĂRI:

1. Există vreo diferență între abordările lui SHIVA şi ale lui SARAHA asupra TANTRA-ei?
2. Am fost întotdeauna de acord eu ceea ce ați spus; atunci de ce viata mea este neschimbată?
3. Nu eram mai fericit cînd credeam că există un țel?
4. Nu este TANTRA o cale imorală?
5. Imi lipseşte ceva esențial; ce nu este în regulă cu mine?
6. Cum definiți dumneavoastră un discurs bun?

PRIMA ÎNTREBARE: *"Există vreo diferență între abordările lui SHIVA şi ale lui SARAHA asupra TANTRA-ei?*

NEESENȚIALA,NEREALA. Dar în ceea ce priveşte forma, da. Religiile diferă numai ca formă. Religiile diferă numai în metodologia lor. Religiile diferă numai în ceea ce priveşte calea spre Divinitate, dar nu în esență. Şi există doar două căi fundamentale: cea a devoțiunii, rugăciunii, iubirii şi cea a meditației, conştientizării. Aceste două căi diferite mai există şi acum.

Abordarea lui SHIVA este cea a devoțiunii; e cea a rugăciunii, a iubirii. Abordarea lui SARAHA este cea a meditației,a lucidității. Distincția este totuşi formală, deoarece atunci cînd cel ce Iubeşte şi cel ce meditează se realizează spiritual, ei ajung la acelaşi adevăr. Săgețile lor sînt trase din unghiuri diferite, dar ating aceeaşi țintă. În final, arcul nu contează. Dacă ținta este atinsă, nu contează cu ce fel de arc ai tras.

Iar acestea sînt cele două arcuri fundamentale, deoarece omul este divizat în principal în două părți: gîndire şi simțire. Poți aborda realitatea fie prin gîndire, fie prin simțire.

Abordarea budistă - abordarea lui BUDDHA şi a lui

SARAHA - este prin inteligență. SARAHA se bazează, în principal, pe minte. Desigur, mintea trebuie abandonată, transcensă. încetul cu încetul, mintea va trebui să dispară definitiv. Dar pentru aceasta, gîndirea este cea care trebuie transformată. Şi trebuie creată o stare de non-gîndire. Dar ține minte: această stare de non-gîndire poate fi creată numai prin eliminarea lentă a gîndurilor, unul cîte unul.

Abordarea lui SHIVA este cea a simțirii, a inimii. Simțirea urmează să fie şi ea transformată. Dragostea urmează să fie transformată pentru a deveni rugăciune. Pe calea lui SHIVA, rămîn doar adeptul şi Divinitatea, BHAKTA si BHAGWAN. Pînă la urmă, amîndoi dispar unul într-altul.

Reține: cînd TANTRA lui SHIVA îşi atinge apogeul, eu se contopeşte cu tu şi tu se contopeşte cu eu; sînt amîndoi împreună, devin o unitate.

Cînd TANTRA lui SARAHA îşi atinge apogeul, recunoşti aceasta după următorul fapt: nici tu, nici eu nu mai avem dreptate, nici tu, nici eu nu mai existăm; amîndoi, eu şi tu, dispar. Se întîlnesc două zerouri, nu un tu şi un eu. Două zerouri, două spații goale se dizolvă unul într-altul, pentru că întregul efort pe calea lui SARAHA este de a transcende gîndirea ori eu şi tu sînt părți ale gîndirii.

Cînd gîndirea este complet eliminată, cum te mai poți tu numi eu? Şi pe cine vei numi tu DUMNEZEU? DUMNEZEU este o parte a gîndirii, este o creație a gîndirii, o construcție a gîndirii, a minții. Aşa că toate construcțiile mentale se dizolvă şi apare SHUNYA, vidul creator ultim.

Pe calea lui SHIVA tu nu mai iubeşti forma, nu mai iubeşti persoana, tu începi să iubeşti întreaga existență. întreaga existență devine tu-ul tău; te adresezi întregii existențe. Ai aruncat posesivitatea, gelozia, ura - tot ceea ce este negativ în simțire. Şi simțirea devine din ce în ce mai pură. Vine un moment în care există numai dragoste pură. În acel moment de dragoste pură, celălalt se dizolvă în tine (şi reciproc). Veți dispare, dar nu ca două zerouri, ci aşa cum iubita dispare în iubit şi iubitul în iubită,

Pînă în acest punct ei sînt diferiți, dar şi aceasta diferență este formală. Dincolo de acest punct, ce contează dacă dispari ca un iubit şi o iubită sau ca două zerouri? Problema de bază, fundamentală, este că ego-ul dispare, că nu mai rămîne nimic, nici măcar o urmă. Această dispariție este Iluminarea.

Deci trebuie să înțelegi că dacă te atrage dragostea, SHIVA te va atrage şi "Cartea Secretelor" (VIJNANA BHAIRAVA) va fi "Biblia" ta Tantrică. Dacă te atrage meditația, atunci te va atrage SARAHA. Asta depinde doar de tine. Amîndoi au dreptate, amîndoi fac aceeaşi călătorie. Cu cine îți place să călătoreşti, asta este treaba ta.

Dacă poți fi singur şi fericit, atunci alege calea lui SARAHA;dacă nu poți fi fericit cînd eşti singur, dacă extazul tău apare numai cînd eşti cu cineva, atunci alege calea lui SHIVA.

Aceasta este diferența esențială dintre TANTRA hindusă şi TANTRA budistă.

A DOUA ÎNTREBARE: *Bhagwan, orice ai spune, eu sînt întotdeauna de acord cu tine. Atunci de ce viața mea este neschimbată?*

POATE CĂ TOCMAI DIN CAUZA ACORDULUI. Dacă eşti de acord cu mine, sau dacă nu eşti de acord cu mine, viața ta nu se schimbă. Nu este o problemă de acord sau dezacord, este o problemă de înțelegere. Şi înțelegerea este dincolo de acord şi dezacord.

De obicei, cînd eşti de acord cu mine, tu crezi că m-ai înțeles. Dacă m-ai fi înțeles, atunci nu s-ar mai fi pus problema acordului sau dezacordului. Cum poți fi de acord cu adevărul? Sau cum poți să nu fii de acord? Soarele a răsărit; eşti de acord sau nu? Vei spune că întrebarea nu are sens.

Poți fi de acord sau nu cu diferite teorii, dar nu cu adevărul. Aşa că atunci cînd eşti de acord cu mine, în realitate tu nu eşti de acord cu mine; tu începi să simți că eu sînt de acord cu teoriile tale, în care tu credeai deja. Ori de cîte ori simți că BHAGWAN este de acord cu tine, de fapt simți că tu eşti de acord cu el. Ori de cîte ori eu sînt în dezacord cu tine, atunci apar probleme, atunci nu mai eşti de acord cu mine. Ori, tu nu vrei să auzi ceva ce nu corespunde cu teoriile tale. Pur şi simplu te închizi ori de cîte ori eu spun ceva ce nu este în concordanță cu tine.

Deci nu este o problemă de acord sau dezacord. Renunță!Eu nu încerc să vă convertesc. Nu fac filozofie; nu propun nici o teologie; nu caut adepți. Eu caut discipoli - şi acesta este un lucru diferit, complet diferit. Un discipol nu este o persoană care este de acord; un discipol este unul care ascultă, care învață. Însuşi cuvîntul" discipol" vine de la învățătură, disciplină.

Discipolul este acea persoană care este dispusă să învețe. Un discipol este deschis, este permeabil învățăturii. Un adept este o ființă închisă. Un adept crede că este suficient să fii de acord; acum nu mai are nevoie să rămînă deschis: el se poate închide, îşi poate permite să se închidă. Un discipol nu-şi poate niciodată permite să se închidă - el are atît de mult de învățat! Cum poți tu să fii de acord sau nu ? Iar un discipol nu are ego, aşa că cine va fi de acord sau nu? Un discipol este doar o deschidere; nu este nimeni înăuntru care să fie de acord sau nu. Chiar acordul tău este acela care îți creează probleme.

Şi nimeni nu poate fi transformat doar pentru că este de acord. Acordul este foarte superficial, pur intelectual. Pentru a fi transformat, ai nevoie de înțelegere. Numai înțelegerea este cea care transformă, care produce mutații în ființa ta. Şi cînd înțelegi, nu mai trebuie să faci nimic: înțelegerea va începe să lucreze de la sine.

Deci nu trebuie întîi să înțelegi şi apoi să practici, nu. Însăşi înțelegerea, însuşi faptul de a înțelege, va pătrunde adînc în Inima ta, şi astfel va apare transformarea.

Transformarea este o consecință a înțelegerii.

Dacă eşti de acord, apare problema: ce-i de făcut acum? Am fost de acord, dar totuşi ceva trebuie făcut. Acordul este foarte stupid, la fel ca şi dezacordul.

Şi apoi, mintea este foarte vicleană! Tu nu ştii niciodată ce să înțelegi prin a fi de acord...

Să vă spun cîteva anecdote. Prima:

« Mama unui băiat a murit pe cînd acesta era în faşă şi tatăl lui s-a străduit din greu să-l crească aşa cum trebuie. În fine, băiatul a ajuns la colegiu. Prima lui scrisoare a fost o decepție pentru tatăl său. A fost o decepție, dar bătrînul nu ştia exact de ce. Desigur că în conținutul scrisorii nu era nimic care să te facă să fii disperat.'Poate că l-a enervat ceva în tonul scrisorii. Iată conținutul ei:

" Dragă tată,

Totul este foarte bine. îmi place aici la colegiu. Sînt în echipa de fotbal. Mă înțeleg foarte bine cu colegii. Am luat un 10 la primul meu examen de algebră.-..”

După ce s-a gîndit puțin, tatăl a fost capabil să pună degetul pe rană. I-a răspuns:

" Ascultă fiule, nu vreau să par un bătrîn prostuț, dar există ceva ce m-ar fi făcut foarte fericit. Nu că mă gîndesc că

eşti nerecunăscător. Dar a trebuit să muncesc din greu pentru a te creşte şi a reuşi să te trimit la colegiu şi eu nu am avut niciodată şansa de a merge la colegiu. Vreau să spun că ar fi însemnat foarte mult pentru mine dacă ai fi scris: " Noi am făcut una, noi am făcut alta" în loc de: "Eu am făcut una, eu am făcut alta". Asta m ar fi făcut să mă simt ca şi cum aş fi luat parte la toate."

Băiatul a înțeles imediat şi, după aceea, scrisorile sale arătau aşa: " Ei bine, tată, noi am cîştigat acest mare meci de fotbal sîmbăta trecută. Noi am luat 10 la istorie. Noi am fost la o întîlnire cu o fată drăguță." Bătrînului i-a făcut sincer plăeere accstă participare la experiența fiului său. Zilele erau însorite pentru el.

Într-o zi, a sosit o telegramă: " Dragă tată, am băgat-o în bucluc pe sora lui DEAN. A făcut doi gemeni. Al meu a murit. Ce ai de gînd să faci cu al tău?"»

Mintea este foarte vicleană. Fii atent... cînd eşti de acord cu mine. Sau găseşti că eu sînt de acord cu părerile tale? Şi apoi, mintea are întotdeauna dreptate pentru că ea este cea care face legile: ea poate găsi nenumărate căi de a fi de acord şi totuşi să rămînă aceeaşi. Nu numai atît, dar cînd eşti de acord începi să simți ca şi cînd este de datoria lui BHAGWAN să te transforme pe tine; ce poți face tu mai mult? Tu eşti de acord, ai făcut ceea ce îți stătea ție în putere. Ce mai poți face tu? Tu ai fost de acord, ai devenit un adept, ai renunțat. Ce poți face mai mult?

Şi dacă nu se întîmplă nimic, tu începi să te superi pe mine. Şi, în plus, cînd eu îți spun ceva, nu exact acelaşi lucru auzi tu. Tu auzi în propriul tău fel. Tu auzi cu toate interpretările tale. Auzi prin trecutul tău, prin memoria, prin cunoştințele, prin condiționările tale. Tu auzi prin minte. Şi mintea colorează tot ceea ce auzi tu. Sare imediat pe informația pe care o auzi, o schimbă, o face agreabilă ție; aruncă unele lucruri, exagerează altele, umple golurile. Numai o parte din ceea ce am spus eu rămîne în ceea ce ai auzit tu; şi partea nu poate transforma niciodată nimic, ci doar întregul poate face aceasta.

Dar întregul poate rămîne întreg numai atunci cînd tu nu mai face nici un efort, pentru a fi de acord sau pentru a nu fi de acord. Cînd nu vei mai face nici un efort pentru a fi în acord sau în dezacord, poți renunța la minte. Dacă încerci să faci efort Pentru a fi de acord, cum poți lăsa mintea de o parte? Mintea este cea care este tot timpul în acord sau în dezacord.

Înțelegerea este cu mult mai mult decît atît. Înțelegerea apare cînd ființa ta este unitară. Ca să poti cuprinde această înțelegere trebuie să participi cu întreaga ta ființă. înțelegerea este ceva total. Mintea este o parte foarte superficială, dar foarte dictatorială. Şi mintea continuă să pretindă că ea este întregul.

A doua anecdotă:

«Era odată un om de afaceri de vîrstă mijlocie care s-a dus cu soția sa la Paris. După ce a colindat cu ea de la un magazin la altul, el a cerut o după-amiază de odihnă şi a reuşit să o obțină. De îndată ce soția a plecat din nou la cumpărături, el se duse la un bar şi agăță o pariziancă delicioasă. Ei s-au simțit bine împreună pînă s-a pus problema banilor. Ea voia 50 de dolari. El i-a oferit doar 10 dolari. Şi pentru că nu s-au înțeles asupra prețului,A s-au despărțit.

În aceeaşi seară, el şi-a condus soția la unul dintre cele mai luxoase restaurante şi aici a întîlnit-o pe frumoasa pariziancă din acea după-amiază, stînd la o masă lîngă uşă.

"Vezi, domnule?" spuse fata cînd ei trecură pe lîngă ea. Iată ce ai obținut pentru cei 10 dolari amărîți ai tăi."»

Înțelegerea ta este înțelegerea ta, interpretarea ta este interpretarea-ta. Tu priveşti din punctul tău de vedere.

Orice ai auzi este interpretarea ta, aşa că ține minte: fereşte-te de ea! Ea nu este ceea ce am spus eu: este ceea ce crezi tu că ai auzit; şi ele nu sînt acelaşi lucru. Tu eşti de acord cu propriul tău ecou; tu nu eşti de acord cu mine. Tu eşti de acord cu propria ta idee; atunci cum te poți transforma? Ideea este a ta, acordul este al tău, deci nu este nici o posibilitate de transformare.

Vă rog să renunțați la acord sau la dezacord. Pur şi şimplu ascultați-mă.

Metoda ta de acord poate fi un fel de truc pentru a te proteja, pentru a te feri de şoc. Ea funcționează ca o siguranță. Eu spun ceva; tu eşti imediat de acord. Şocul este evitat. Dacă tu nu ai fi fost de acord cu mine ai fi putut fi şocat pînă în rădăcini. Eu spun ceva; tu spui: " Da, de acord." Cu acest acord tu eviți şocul. Acum nu mai ai nici un motiv să fii şocat; tu eşti de acord. Important este să nu fii nici în acord, nici în dezacord. Acelaşi lucru se întîmplă şi cu dezacordul. în momentul în care eu spun ceva şi cineva spune: " Nu sînt de acord", el a anihilat energia care ar fi putut să îl transforme. Energia nu se va mai duce pînă în rădăcinile sale şi nu va mai produce acel şoc care ar fi putut

să-l ajute să se transforme. Noi am creat foarte multe siguranțe şi protecții în jurul nostru. Aceste protecții nu îti vor permite să te transformi. Pentru a te transforma, va trebui să fii şocat, teribil de şocat. Ştiu, este dureros; transformarea este dureroasă. Acordul este confortabil, la fel este dezacordul. Eu- nu fac o diferență prea mare între acord şi dezacord; ele sînt două fețe ale aceleiaşi monede.

Adevărata persoană care vrea să fie lîngă mine, aproape de mine, care vrea într-adevăr să fie în contact cu mine, nu va fi nici în acord, nici în dezacord cu mine. Ea pur şi simplu mă va asculta; fără să interpreteze. Işi va lăsa ego-ul deoparte. Imi va da cale liberă.

A treia anecdotă:

«Învățătorul tocmai terminase să le explice elevilor din clasa intîi cum se nasc copiii. Micuța Mary, care stătea în prima bancă, ridică mîna: " Poate un băiat de şase ani să facă un copil?"

" Nu", zise învățătorul zîmbind," ar fi imposibil. Aveți alte întrebări?"

Pauză. Mary ridică din nou mîna. " Poate o fată de şase ani să facă un copil?"

" Nu ", spuse învățătorul. La care băiețelul din spatele lui Mary s-a aplecat către ea şi i-a şoptit cu superioritate la ureche:

" Vezi, ți-am spus eu că nu ai de ce să-ți fie frică!"»

Toate acordurile, ca şi toate dezacordurile tale sînt doar nişte scuze pentru a rămîne aşa cum eşti, pentru a nu te transforma. Toată viața omului este dedicată unui singur scop: cum să nu se transforme. Oamenii spun într-una:" Nu vreau să sufăr" dar continuă să facă lucruri care îi fac să sufere. Ei spun mereu: " Vreau să mă trasform", dar eu privesc adînc în ei şi văd că nu vor să se transforme.

De fapt, această dorință expresă de transformare este tot ,o scuză pentru a nu se transforma; aşa că ei pot spune lumii: încerc să mă transform şi o spun sus şi tare că vreau să mă transform, dar dacă totuşi nu se întîmplă nimic, ce pot eu să fac?"

Este adevărat, tu nu te poți transforma- este ultimul lucru pe care îl voi spune asupra acestei probleme - tu nu te poți transforma. Tu poți doar să-i permiți transformării să se producă. Dacă încerci să te transformi, nu te vei transforma niciodată. Cine încearcă ? Tu, cel ignorant ? Ia uită-te la logica acestei afirmații: tu încerci să te transformi pe tine. Este ca şi cum ai încerca să te tragi în sus pe tine cu propriile şireturi de la

pantofi. Ce ar putea rezulta din aceasta ? Nimic nu este posibil, tu nu te poti transforma pe tine, pentru că cine este cel care încearcă să te transforme? Acesta este trecutul tău. Acesta eşti tu.

Tu poți permite transformării să se producă. Ce poți face pentru a-i permite? Important este să nu fii în acord sau în dezacord cu mine. Doar ascultă! Doar să fii aici. Doar să-i permiți prezenței mele să acționeze ca un catalizator. Vei fi infectat de către mine. Vei lua boala pe care o am eu, pojarul pe care-l am. Tu trebuie doar să fii deschis. Nu trebuie să încerci să te transformi pe tine. Pentru că singur oricum nu vei reuşi niciodată.

Această deschidere este singura cale către renunțare. Un discipol nu este cel care este de acord cu mine. Dacă el ar fi de acord cu mine, el n-ar mai fi un discipol, ar fi un adept. Aşa cum creştinii sînt adepții lui ISUS; ei au fost de acord cu ISUS, dar asta nu i-a transformat. Nu vezi că întreaga lume il urmează pe unul sau pe altul?

Aşa că a fi adeptul cuiva este un mod de a evita transformarea. Aşa că vă rog: nu fiți adepții mei. Pur şi simplu ascultați ce se spune aici, vedeți ce se întîmplă aici. Deci trebuie doar să priviți în mine şi să fiți deschişi, astfel încît energia mea să poată începe să lucreze asupra energiei voastre. Aceasta nu are nimic de-a face cu mentalul, este un eveniment total... care te face să vibrezi cu aceeaşi lungime de undă cu a mea, măcar pentru cîteva clipe.

Acele clipe vor aduce transformarea, acele clipe vor aduce puțină lumină în ignoranța ta. Acele clipe te vor face să fii conştient că dincolo de timp există eternitatea. Acele momente îți vor da o idee despre ce înseamnă să fii în meditație. Acele momente îți vor permite să înțelegi pe DUMNEZEU, să înțelegi TAO, TANTRA, ZEN. Acele momente îți vor da posibilitatea să te transformi, deoarece acele momente vor veni nu din trecutul tău ci din viitorul tău.

Cînd eşti de acord, trecutul tău este cel care este de acord cu mine. Deschizîndu-te, viitorul tău este cel care se deschide; se deschide față de mine. Posibilitatea ta de transformare este viitorul tău. Trecutul este mort, dus, terminat. Ingroapă-l! El nu mai înseamnă nimic. Nu mai continua să-l duci cu tine; el este un bagaj inutil. Din cauza acestui bagaj, tu nu poți ajunge prea sus.

Ce înțelegi cînd spui :" Sînt de acord cu tine?" înseamnă că trecutul tău este de acord şi că el aprobă şi spune:'' Da, asta-i tocmai ceea ce am gîndit întotdeauna." Aceasta este o cale de a evita viitorul. Fii atent...

Doar să fii cu mine; aceasta este SATSANG, aceasta este cea mai înaltă comuniune. Doar să fii cu mine şi atunci chiar şi împotriva voinței tale, cîteva raze vor pătrunde în ființa ta şi vor începe să te transforme. Şi atunci vei deveni conştient că indiferent ce fel de viață ai trăit, ea n-a fost viață deloc, că ai trăit într-o permanentă iluzie, că ai visat. Acele cîteva licăriri de realitate vor sfărîma întregul tău trecut. Şi atunci apare transformarea.

Ea vine în mod natural, din propriul ei acord; ea urmează înțelegerii.

A TREIA ÎNTREBARE:" *Uneori cînd urmăresc oamenii jucînd mereu aceleaşi vechi roluri, ochii mei se simt bătrîni şi surmenați şi inima plictisită şi tristă.*

Cred că este aşa din cauză că văd din ce în ce mai mult propriile mele roluri şi trucuri şi că aud vocea dumneavoastră spunîndu-mi «asta este foarte bine; trebuie doar să te accepți şi să te iubeşti pe tine şi atunci vei realiza că de fapt nu există nici o problemă.» Doar ???!

Cred că dacă mai spuneți aceste cuvinte încă odată, voi începe să țip. Nu eram oare mai fericită cînd credeam că există un țel?"

Întrebarea mi-a fost pusă de Ma Deva Ananda. Este semnificativă.Mulți din cei prezenți ar pune aceeaşi întrebare.Ascultați-o. Ea pur şi simplu dezvăluie situații, stări, prin care trece fiecare persoană care urmează o cale spirituală.

Mai întîi Ananda spune: "Uneori cînd îi urmăresc pe oameni jucînd mereu aceleaşi vechi roluri, îmi simt ochii bătrîni şi surmenați şi inima plictisită şi tristă."

Vă rog să nu încercați să-i urmăriți pe alții; nu este treaba voastră. Dacă ei s-au hotărît să joace vechile roluri, dacă ei sînt fericiți cînd joacă vechile lor roluri, cine eşti tu să te intereseze aceasta? Cine eşti tu ca să-i judeci?

Trebuie să elimini această dorință constantă de a-i judeca pe ceilalți. Ea nu-i ajută pe ceilalți, iar ție îți face rău. De ce să-ți faci tu probleme? Acestea n-au nimic de-a face cu tine. Este treaba lor dacă ei vor să rămînă cei vechi şi vor să se mişte pe acelaşi făgaş, pe acelaşi drum.

Noi nu le permitem celorlalți să aibă propria lor cale. într-un fel sau altul, noi continuăm să-i judecăm, să-i obligăm să meargă pe drumul pe care dorim noi. Uneori spunem că ei sînt păcătoşi, alteori spunem că ei vor merge în iad, iar alteori spunem că ei sînt criminali. De ce trebuie tu să te oboseşti urmărindu-le rolurile? Ei să se simtă obosiți şi plictisiți de rolurile lor dacă vor; sau dacă nu vor, asta este tot alegerea lor. Aşa că te rog să nu te uiți la ceilalți..

Întreaga ta energie trebuie să fie focalizată asupra ta. Poate că tu îi condamni pe ceilalți pentru vechile lor roluri, doar ca o scuză pentru că, de fapt, tu nu vrei să te condamni pe tine însuți. întotdeauna se întîmplă aşa; este un truc psihologic; noi proiectăm asupra celorlalți propriile noastre defecte, probleme. Un hoț crede că fiecare e un hoț, ceea ce e foarte natural pentru el; aceasta e o cale de a-şi proteja ego-ul Dacă simte că întreaga lume este rea, prin comparație, el se simte bun. Un ucigaş crede că toată lumea e formată din ucigaşi, ceea ce îl face pe el să se simtă bun şi în largul său. E convenabil pentru el să creadă că întreaga lume este formată din ucigaşi; atunci el poate să ucidă fară să se simtă vinovat, fară să-şi facă vreun proces de conştiință. Aşa continuăm să proiectăm asupra altora tot ceea ce nu vrem să vedem în noi înşine. Vă rog să încetați cu asta ! Dacă eşti într-adevăr obosită de vechile roluri, atunci acesta este cel mai vechi rol al tău, cel mai vechi.Timp de multe vieți tu ai jucat acest rol; ai proiectat defectele tale asupra altora şi apoi te-ai simțit bună. Şi desigur că tu ai exagerat, ai mărit proporțiile. Dacă eşti o hoață, tu trebuie să fi exagerat imaginea celorlați, încît ei să fie nişte hoți mai mari decît tine. Atunci tu te simți bună; în comparație cu ei tu eşti o persoană mult mai bună.

Tocmai de aceea oamenii continuă să citească ziarele. Ziarele te ajută foarte mult. Dimineața devreme, mai înainte chiar de a-ți bea ceaiul, tu citeşti ziarele. Şi ziarele nu aduc nimic nou, pentru că nu există nimic nou. Este acelaşi lucru vechi şi putred. Dar tu te simți bun; undeva, cineva a fost ucis; undeva a existat un Watergate şi altundeva altceva; undeva cineva a furat; soția cuiva a fugit cu altcineva,... etc, etc, etc. Văzînd toate acestea tu te linişteşti; îți spui:" Deci eu nu sînt chiar atît de rău; întreaga lume se duce de rîpă. Eu sînt o persoană mult mai bună. Eu încă nu am fugit cu nevasta vecinului. Încă nu am omorît pe nimeni- deşi m-am gîndit la asta, dar a gîndi nu este o crimă pe cînd alții fac într-adevăr astfel de lucruri.” Tu te simți bun. Şi în

momentul în care te simți bun, tu rămîi acelaşi.

Deci, nu te uita la alții. Asta nu te va ajuta. Foloseşte-ti energia pentru a te observa pe tine.

Şi a te observa tot timpul cu maximă atenție, te va ajuta imens ca să te transformi. Dacă începi să-ti observi furia, într-o zi vei constata deodată că mînia ta nu mai are forța pe care o avea mai înainte; nu mai este atît de violentă. Ceva a murit în ea. Dacă începi să te observi pe tine, vei constata încetul cu încetul că negativul moare şi că pozitivul devine din ce în ce mai viu; că suferința dispare şi fericirea pătrunde în viața ta; că zîmbeşti mai mult, uneori fără nici un motiv; că ai început să ai simțul umorului, că vechea ta depresie şi fața ta tristă au dispărut. Se naşte simțul umorului. Dacă te observi, începi să iei viața mai în joacă; seriozitatea devine din ce în ce mai nesemnificativă. Devii din ce în ce mai inocent, mai încrezător, din ce în ce mai puțin bănuitor.

Nu spun că încrederea ta va fi întotdeauna respectată de ceilalți. Dar aceasta nu are importanță! Poți fi înşelat şi mai mult, deoarece cînd ai încredere poți fi înşelat mai uşor. Dar chiar şi atunci cînd vei fi înşelat, încrederea ta nu va fi distrusă; de fapt ea se poate chiar mări. începi să gîndeşti că şi atunci cînd eşti înşelat- cineva ți-a luat cîtiva bani şi te-a înşelat- tu vei fi capabil să vezi că ți-ai salvat lucrul cel mai valoros, adică încrederea; şi ceva aproape fară valoare, adică banii, a fost sacrificat. Ai fi putut să-ți salvezi banii şi să-ți sacrifici încrederea ; aceasta ar fi fost o pierdere infinit mai mare, pentru că nimeni nu a fost niciodată fericit numai datorită banilor. Dar datorită încrederii, oamenii ar fi trăit pe pămînt ca nişte zei. Datorită încrederii, oamenii ar fi trăit o viață atît de minunată încît s-ar fi simțit recunoscători lui DUMNEZEU. Încrederea este o binecuvîntare. Banii în cel mai bun caz, îți pot da puțin confort, dar nu fericire. Încrederea nu-ți poate da prea mult confort dar îți oferă multă fericire.

Să alegi banii şi nu fericirea este de-a dreptul o nebunie, pentru că acea viață confortabilă nu va fi altceva decît o moarte confortabilă. Poți trăi comod şi poti muri comod, dar gustul adevărat al vieții îl simți numai cînd trăieşti la maxim, cînd torța ta arde pînă la capăt. Şi asta se poate întîmplă numai dacă te observi în permanență cu maximă atenție.

Auto-observarea cu maximă atenție este una din cele mai mari forțe pentru a te transforma. Începe să te observi pe tine, să fii permanent atent. Nu-ți risipi energia observîndu-i pe alții-

asta este o irosire inutilă de timp şi energie! Şi nimeni nu-ti va mulțumi pentru aceasta; este o pierdere de timp. Şi pe oricine ai observa, iei se va simți ofensat, pentru că nimănui nu-i place să fie observat; fiecare vrea să aibă o viață particulară. Bun sau rău, prost sau înțelept, fiecare vrea să aibă propria sa viață. Şi cine eşti tu ca să te bagi în viața lor? Deci să nu fii o colecție de fotografii, de amintiri, nu te uita pe gaura cheii, nu-i observa pe ceilalți. Este viața lor. Dacă vor şi dacă le place să joace vechile roluri, treaba lor!

Deci, primul lucru: încetează să-i mai urmăreşti pe ceilalți; Întoarce-ți întreaga atenție spre tine.

Al doilea lucru, tu spui: "Cred că este din cauză că văd pretutindeni din ce în ce mai mult propriile mele roluri şi trucuri şi că aud vocea dumneavoastră spunîndu-mi: «asta este foarte bine, trebuie doar să te accepți şi să te iubeşti pe tine însăți şi atunci vei realiza că nu există nici o problemă»".

Trebuie s-o repet: Nu există nici o problemă. N-am întîlnit niciodată o problemă reală, cel puțin pînă acum. Şi a trebuit să ascult mii de oameni şi miile lor de probleme. încă n- am întîlnit o problemă reală. Şi nu cred că se va întîmpla vreodată, pentru că adevărata problemă nu există. " Problema " este un lucru creat. Situații există; probleme nu există. Problemele sînt interpretările tale date diferitelor situații. Aceeaşi situație poate să nu fie o problemă pentru o persoană şi poate să fie o problemă pentru alta.

Deci, depinde de tine dacă creezi sau nu o problemă, dar problemele nu există. Problemele nu există cu adevărat; ele sînt doar o creație a omului.

Data viitoare cînd va trebui să rezolvi o problemă fii atentă cum pui problema; doar fii atentă. Stai de-o parte şi încearcă să înțelegi problema. Există ea în realitate? Sau tu ai creat-o? Priveşte adînc în ea şi vei vedea deodată că ea nu se mai amplifică ci scade; ea devine din ce în ce mai mică. Cu cît o vei observa mai atent, cu atît problema devine mai mică. Şi vine un moment cînd brusc ea nu mai există...şi atunci vei rîde cu poftă.

Ori de cîte ori ai o problemă, examineaz-o cu grijă. Problemele sînt fictive, ele nu există. Priveşte cu atenție problema din fiecare unghi; cum poate ea să existe ? Este o iluzie! Tu ai vrut-o, de aceea a apărut. Ai căutat-o, de aceea ea există.

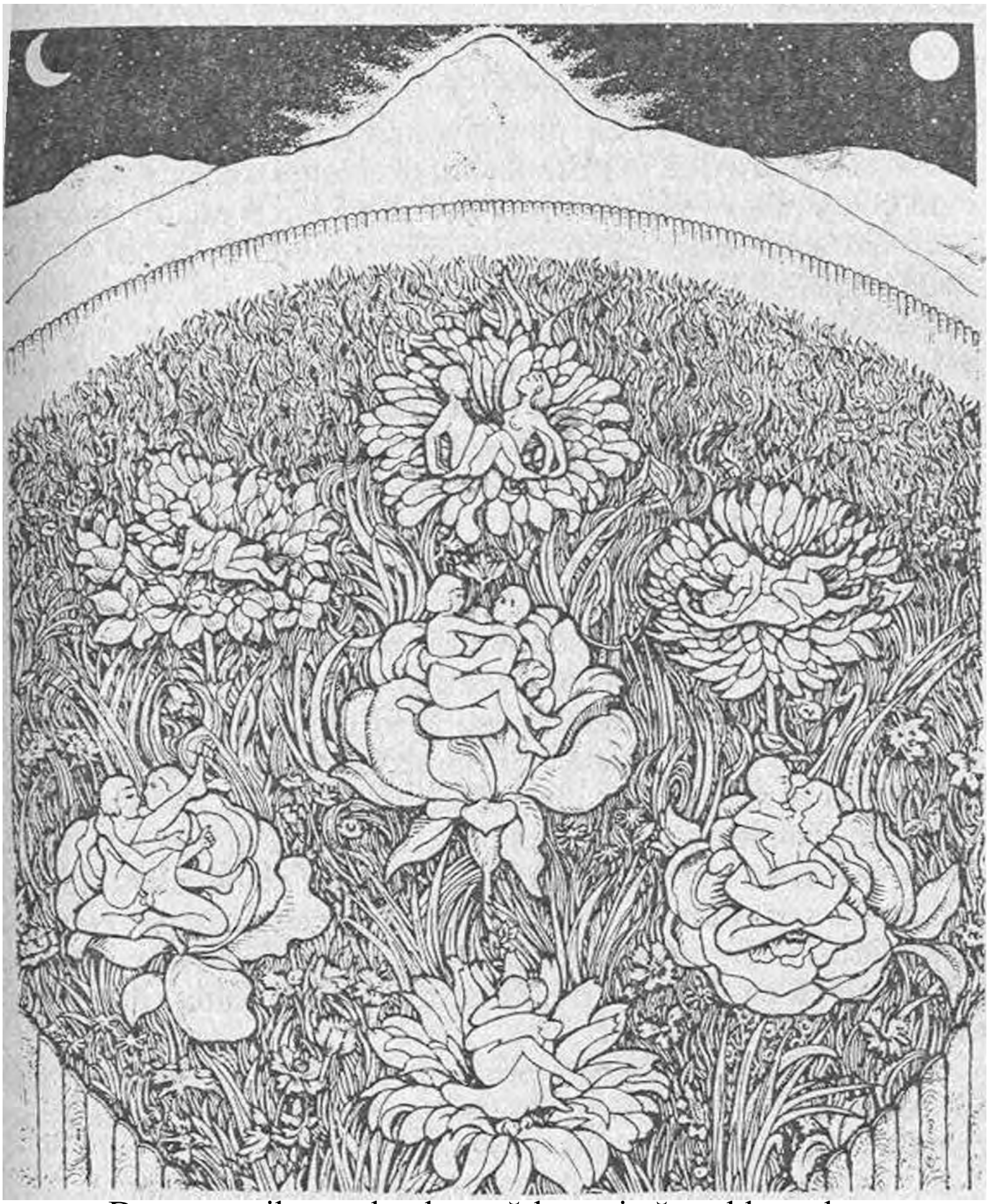

Dar oamenilor nu le place că le spui că problema lor nu este o problemă; nu le place asta. Se simt foarte rău. Ei se simt bine dacă tu asculți toate relatările despre problemele lor. Şi, dacă le spui:” Da, aceasta este o problemă", ei sînt foarte fericiți. Tocmai de aceea psihanaliza a devenit una din cele mai importante metode terapeutice ale secolului. Psihanalistul nu ajută pe nimeni; poate că se ajută pe sine, dar nu ajută pe nimeni altcineva. Nu poate. Dar totuşi oamenii merg la el şi îl plătesc. Le place: el acceptă problemele lor; oricît de absurdă ar fi problema pe care o expui psihanalistului, el te ascultă cu sinceritate şi seriozitate, ca şi cum problema ar fi reală. El se comportă ca şi cum ar fi sigur că tu suferi enorm şi începe să o cerceteze şi s-o

analizeze din toate unghiurile. Şi aceasta durează ani de zile!

Chiar după ani de psihanaliză problema tot nu este rezolvată, pentru că în primul rînd problema n-a existat şi atunci, cum poate cineva să o rezolve? Dar după ani şi ani de psihanaliză te-ai săturat; ai terminat cu vechea problemă, acum vrei una nouă. Aşa că, într-o zi, spui deodată.'" Da, nu mai există; a dispărut", şi-i mulţumeşti psihanalistului. Dar cel ce te-a ajutat i este doar timpul; el te-a vindecat, nu psihanalistul. însă există oameni cărora pur şi simplu nu le place să aştepte şi să observe.

Cînd o persoană care este obsedată de o problemă este adusă la o mînăstire Zen, cei de acolo îi oferă o colibă, departe de mănăstire; îi dau mîncare şi-i spun Stai aici liniştit". Nu-i vorbeşte nimeni; i se dă hrană, i se asigură confort, dar nimeni nu-şi face probleme oi el. Şi ceea ce face psihanaliza în 3 ani, ei fac în 3 săptămîni. în 3 săptămîni, persoana iese pur şi simplu i afară şi spune:"Da, problema nu mai există".

Timp de 3 săptămîni eşti lăsat cu problema ta; cum poți să nu vezi că ea nu există? Şi nu se face nici o analiză, deci nu există nici o diversiune; nimeni nu te distrage. Psihanalistul te distrage! Problema poate să moară de la sine în 3 săptămîni, dar acum ea nu va muri deoarece cu sprijinul psihanalistului ea va trăi 3 ani, sau chiar mai mult. Depinde de cît de bogat eşti. Dacă eşti destul de bogat, problema poate continua toată viața. Asta înseamnă că ea depinde de cît de mult îți dă mîna să cheltui cu ea.

Săracii nu au multe probleme. Bogații au; lor le dă mîna. îşi pot permite să se bucure de probleme mari. Săracii nu-şi permit şi nu se pot bucura de acest joc.

Data viitoare cînd vei avea o problemă, examineaz-o cu grijă. N-ai nevoie de nici o analiză; n-o analiza, deoarece analiza este o cale de distragere de la problemă. Imediat ce începi să o analizezi de fapt, uiți de problema în sine. începi să te întrebi de ce ? De unde? Cum a apărut ea? A apărut în copilăria ta, în relațiile mamei tale cu tine, în relațiile tatălui cu tine. Te-ai rătăcit. Psihanaliza freudiană este în realitate un joc mental şi este jucat cu mare măiestrie.

Nu fii preocupat de cauze! Nu este nevoie de aceasta, pentru că nu există nici o cauză. Nu te duce în trecut; nu ai nevoie s-o faci pentru că acest lucru te va îndepărta de problema de față. Examineaz-o ca pe un lucru aici şi acum; doar uită-te la ea. Şi nu te gîndi la cauze, motive. Doar să observi problema aşa

cum este.

Şi vei fi surprins că privind adînc în ea, ea începe să dispară. Continuă să priveşti în ea şi vei constata că a dispărut.

PROBLEMELE NU EXISTA. Noi le creăm, pentru că noi nu putem trăi fară probleme. Acesta este singurul motiv pentru care le creăm. A avea o problemă, înseamnă a avea o ocupație. Ne simțim bine; avem ceva de făcut. Cînd nu mai există probleme, eşti lăsat singur, gol; ce să mai faci ? Toate problemele s-au rezolvat.

Ia gîndiți-vă: într-o zi vine DUMNEZEU şi spune:" Nu mai există probleme; s-au terminat ! Toate problemele au dispărut." Ce veți face? Ia gîndiți-vă la acea zi. Oamenii vor suferi; oamenii vor începe să se supere foarte tare pe DUMNEZEU. Ei vor spune:" Asta nu este o binecuvîntare! Acum ce să facem ? Cum, nu mai sînt probleme?" Atunci deodată nu o să mai ai către ce să îți canalizezi energia; atunci te vei simți îngrozitor. Problema îți oferă un motiv pentru a tş mişca, a-ți face griji, a spera, a dori, a visa. Problema îți dă atît de multe posibilități de a rămîne ocupat!

Şi să fii fără ocupație sau să fii capabil să fii fară ocupație, este tocmai ceea ce numesc eu meditație: o minte neocupată care se bucură de un moment liber, este o minte meditativă.

Începe prin a te bucura de unele momente neocupate! Chiar dacă problema există - tu simți că există, eu spun că nu există, dar tu totuşi simți că există - pune problema de o parte şi spune-i:”Aşteaptă! în primul rînd trebuie să mă ocup de viața mea. Pe urmă te voi rezolva, dar acum dă-mi voie să am un mic spațiu neocupat de nici o problemă." începe prin a avea cîteva momente neocupate şi odată ce te vei bucura de ele, vei realiza că problemele sînt create de tine pentru că nu ai fost capabil să te bucuri de momentele neocupate. Aşa că problemele umplu golul.

Nu te-ai observat niciodată pe tine însăți? Stînd într-o cameră, dacă nu ai nimic de făcut, începi să te simți agitată, începi să nu te simți bine, începi să te simți neliniştită; vei deschide radioul sau televizorul, sau vei începe să citeşti acelaşi [2]iar pe care l-ai mai citit de trei ori de azi dimineață. Sau, dacă nu există nici o altă posibilitate, vei adormi aşa încît să poți crea vise şi să rămîi din nou ocupată.Sau vei începe să fumezi. Ți-ai dat seama? Ori de cîte ori nu ai nimic de făcut , devine foarte

greu să existi, doar să existi.

O voi spune încă o dată: nu există nici o problemă, Ananda. Priveşte în faţă acest fapt: că nu există nici o problemă în viaţa ta. Dacă vrei să ai probleme, este plăcerea ta; bucură-te de ele cu toate binecuvântările mele. Dar adevărul este că nui există nici o problemă.

Viaţa nu este de loc o problemă; ea este un mister care trebuie să fie trăit şi de care să te bucuri. Problemele sînt create de tine pentru că ţi-e frică să te bucuri de viaţă, ţi-e frică să-ţi trăieşti viaţa. Problemele îţi dau o protecţie împotriva vieţii, împotriva bucuriei, împotriva dragostei. Poţi să îţi spui ţie însăţi:

" Cum să mă bucur? Am atîtea probleme! Cum aş putea să mă mai bucur? Am atît de multe probleme, cum aş putea eu sa iubesc un bărbat sau o femeie? Am atît de multe probleme, cura aş putea eu să dansez şi să cînt? Imposibil!" Poţi găsi motive să nu cînţi, să nu dansezi. Problemele tale îţi dau suficiente motive ca să nu te bucuri, să nu iubeşti, etc, etc, etc...

Priveşte atent problemele şi vei constata că ele sînt fictive.

Şi chiar dacă ai o problemă şi simţi că ea este reală, eu spun că este foarte bine. De ce spun eu că este foarte bine? Pentru că în momentul în care vei reuşi să simţi că este foarte bine, problema va dispare. În momentul în care îi spui unei probleme că totul este bine, tu ai încetat să o mai alimentezi cu energie. Ai acceptat-o! În momentul în care accepţi o problemă, ea nu mai este o problemă. O problemă poate fi o problemă numai cînd tu continui să o alungi, cînd spui că nu ar trebui să... şi este! Atunci problema devine şi mai puternică.

Tocmai de aceea spun eu asta. Oamenii vin la mine cu marile lor probleme şi eu spun:" Este foarte bine, accept-o." Sau spun:" Nu ai decît să te accepţi şi să te iubeşti aşa cum eşti!" Şi eu înţeleg, cînd Ananda zice:" Este îngrozitor, vocea ta îmi spune în continuu: «Este foarte bine... şi nu există nici o problemă»."

"Oare???!"

Şi Ananda spune:" Cred că dacă veţi mai spune acest cuvînt încă o dată voi începe să urlu."

Toată viaţa ai urlat - indiferent dacă urli sau nu, nu contează oricum ai urlat toată viaţa ta. Nu ai făcut nimic altceva pînă acum. Uneori mai zgomotos, alteori mai tăcut, dar ai urlat. Aşa văd eu oamenii: oameni care urlă, inima lor urlă, fiinţa lor urlă. Dar asta nu-i va ajuta. Poţi să urli, dar asta nu te va ajuta.

ajutor. Ea le permite oamenilor să urle - da, te simți puțin mai bine - este o terapie a furiei. Ea îți permite să te eliberezi de tensiuni. Te simți ceva mai bine, deoarece te simți ceva mai puțin încărcat, dar în cîteva zile, această senzație de ușurare va dispare; din nou ești același, acumulezi din nou. Recurgi iar la terapia clasică - te vei simți bine cîteva zile... apoi din nou la fel.

Dacă nu înțelegi că nu trebuie să creezi probleme, vei continua să le creezi la nesfîrșit. Poți recurge la terapia clasică sau la alte mii de terapii și după fiecare te vei simți mai bine, pentru că ai aruncat o problemă de pe umerii tăi, dar nu va apare nici o schimbare radicală în bine, pentru că nu ai aruncat mecanismul care o creează. Ai aruncat ceva ce aveai, dar nu ai aruncat și fabrica ce continuă să creeze problemele. Din nou le vei crea. Nu îți va ajuta prea mult. Îți va da doar un răgaz, o odihnă.

Așa că eu nu am nici o problemă. Cînd tu îți accepți imperfecțiunile, de unde mai pot veni probleme? Cînd orice s-ar întîmpla, tu spui: "Este foarte bine", atunci, de unde mai pot veni problemele? Problema izvorăște din non-acceptare. Tu nu te poți accepta așa cum ești, de aici problema. Și nu te vei accepta niciodată așa cum ești, așa că problema va exista întotdeauna. Îți poți imagina că într-o zi te vei accepta, în totalitate așa cum ești? Dacă îți poți imagina, de ce nu încerci chiar acum? De ce aștepți? Pentru cine? Pentru ce?

Da, erai mai fericită, dar erai și mai nefericită, pentru că fericirea ta consta în speranță; ea nu era o fericire adevărată. De aceea îți spun că erai mai fericită, dar și mai nefericită. Nefericită ești acum în prezent și fericită vei fi în viitor; dar cum poți tu să fii fericită în viitor? Pentru că telul și speranța aparțin viitorului.

Deci singura cale de a ieși din acele așa-zise probleme este să-ți accepți viața așa cum este ea, chiar în clipa de față și să o trăiești, să te bucuri de ea. Următoarea clipă va fi de o bucurie mai mare deoarece ea va izvorî din acest moment; și clipa următoare va fi de o bucurie și mai mare, deoarece încetul cu încetul, vei deveni din ce în ce mai fericită. Nu vei deveni mai fericită prin perfecționare, ci prin trăirea clipei.

Dar vei rămîne imperfectă. Vei avea întotdeauna limitări și vor exista întotdeauna situații în care, dacă vrei să creezi. Probleme, poți să le creezi imediat. Dacă nu vrei să ai probleme, nu ai nici o nevoie să le creezi. Poți să urli, dar asta nu te va ajuta. Tocmai aceasta ai și făcut pînă acum, dar nu te-a ajutat.

Încearcă să înțelegi mai degrabă decît să urli. Încearcă să înțelegi ceea ce îți spun. Și ceea ce îți spun eu nu este o teorie, este un fapt. Și îl spun pentru că l-am cunoscut. Dacă mie mi se întîmplă să nu am probleme, de ce nu vi s-ar putea întîmpla și vouă? Acceptă provocarea! Eu sînt un om la fel de obișnuit ca și voi; eu nu pretind că am vreo putere extraordinară, miraculoasă.

Eu sînt un om obișnuit, așa cum ești și tu. Singura diferență dintre mine și tine este că tu nu te accepți pe tine așa cum ești, iar eu mă accept în totalitate; aceasta este singura diferență. Tu încerci continuu să te îmbunătățești, iar eu nu. Eu întotdeauna am spus că existența vieții este motivată de lipsa de perfecțiune. Tu încerci să devii perfectă, iar eu mi-am acceptat imperfecțiunile. Aceasta este singura diferență.

Așa că eu nu am nici o problemă. Cînd tu îți accepți imperfecțiunile, de unde mai pot veni probleme? Cînd orice s-ar întîmpla, tu spui: "Este foarte bine", atunci, de unde mai pot veni problemele? Problema izvorăște din non-acceptare. Tu nu te poți accepta așa cum ești, de aici problema. Și nu te vei accepta niciodată așa cum ești, așa că problema va exista întotdeauna. Îți poți imagina că într-o zi te vei accepta, în totalitate așa cum ești? Dacă îți poți imagina, de ce nu încerci chiar acum? De ce aștepți? Pentru cine? Pentru ce?

Da, erai mai fericită, dar erai și mai nefericită, pentru că fericirea ta consta în speranță; ea nu era o fericire adevărată. De aceea îți spun că erai mai fericită, dar și mai nefericită. Nefericită ești acum în prezent și fericită vei fi în viitor; dar cum poți tu să fii fericită în viitor? Pentru că telul și speranța aparțin viitorului.

Deci singura cale de a ieși din acele așa-zise probleme este să-ți accepți viața așa cum este ea, chiar în clipa de față și să o trăiești, să te bucuri de ea. Următoarea clipă va fi de o bucurie mai mare deoarece ea va izvorî din acest moment; și clipa următoare va fi de o bucurie și mai mare, deoarece încetul cu încetul, vei deveni din ce în ce mai fericită. Nu vei deveni mai fericită prin perfecționare, ci prin trăirea clipei.

Eu nu mă gîndesc la un viitor minunat. Nu pot concepe cum ar putea el să fie mai minunat! Cum poate el să fie mai minunat decît este chiar în acest moment? Cum poate existența să devină mai fericită și mai veselă decît este în acest moment?

Să vedem: cum poate fi viitorul mai fericit, mai plăcut? Dar

speranța de a fi fericit și numai atunci va dispare umbra.

Așa că poți-urla dacă vrei, dar eu îți voi repeta de 1001 de ori. Anandă, nu există nici o problemă. Trebuie doar să te accepți pe tine și să te iubești așa cum ești - da, doar atît.

O parabolă Zen:

«Funcționarul Riko i-a cerut odată lui Nansen să-i explice vechea problemă a gîștei din sticlă.

Dacă cineva pune un boboc într-o sticlă, zise Riko, și-l hrănește pînă la maturitate, cum poate omul să scoată gîsca fără s-o omoare și fără să spargă sticla?

Nansen, i-a dat o palmă zdravănă și i-a strigat: „Riko!

„Da, Maestre!", spuse funcționarul cu o tresărire.

Tu începi să speri prin mine: "BHAGWAN va face asta".

"Vezi", spuse Nansen, "gîsca este afară!»

Dar eu nu fac nimic. Tu începi să speri, că: "Acum sînt cu BHAGWAN așa că nu-mi mai este frică. Mai devreme sau mai tîrziu, voi deveni Iluminată." Uită speranțele. Iluminarea nu este un scop! Ea nu e o dorință și nu e în viitor. Dacă începi să trăiești acum-aici, chiar în acest moment, ești Iluminată. Eu încerc în fiecare zi să vă iluminez, dar voi tot timpul spuneți: "Mîine." Atunci fie așa cum vreți voi - dar mîine nu se întîmplă niciodată nimic.

Trebuie să realizezi că ești iluminat chiar în clipa aceasta! Și poți să faci aceasta pentru că ești... pur și simplu ești amăgit de tine, așa că acum este momentul!

Deci, nu întreba cum. În momentul în care întrebi "Cum?", tu începi să speri. Așa că nu întreba "Cum?" și nu gîndi: "Da, vom deveni". Nu așa spun eu. Eu spun că ești deja. Somendra! ... gîsca e afară. Gîsca n-a fost niciodată înauntru. Trebuie doar să fii superconștientă o clipă. Doar o singură clipă de superconștiință, un șoc și ești liberă.

În fiecare zi eu încerc să vă determin să vă iluminați pentru că eu știu că voi sînteți iluminați. Dar dacă voi vreți să continuați să jucați jocul SAMSAREI, puteți continua să-l jucați.

Ce ați făcut voi pînă acum, și de altfel întreaga omenire, a fost să reprimați sexul în noroiul inconștienței. Continui să-l reprimi, îl ții în frîu, nu-i permiți să se miște, îl ucizi prin post, prin austerități, ducîndu-te într-o grotă din Himalaya, sau într-o mănăstire unde femeile nu sînt admise. Există mănăstiri unde de-sute de ani n-a mai intrat nici o femeie; există mănăstiri unde au trăit numai călugărițe și unde n-a intrat niciodată nici un bărbat. Acestea sînt căi de reprimare. Toate creează din ce în ce mai multă sexualitate și din ce în ce mai multe vise imorale.

Nu, TANTRA nu este o cale a imoralității. Ea este

Este TANTRA o cale a imoralității?

Nu, nu este. Este singura cale de a elimina imoralitatea. Este singura cale de a elimina sexualitatea. Nici o altă cale nu l-a ajutat vreodată pe om atît de mult cît poate TANTRA să-l ajute, toate celelalte căi l-au făcut pe om din ce în ce mai sexual.

Sexul nu a dispărut. Religiile doar l-au otrăvit, dar nu l-au distrus. El există încă - într-o formă otrăvită. Da, în om a apărut vinovăția, dar sexul nu a dispărut. El nu poate dispare, deoarece el este o realitate biologică. El este esențial; nu poate dispare doar reprimîndu-l. El poate să dispară numai atunci cînd tu devii atît de conștient, încît poți elibera energia înmagazinată în sexualitate - nu prin reprimare este energia eliberată, ci prin înțelegere. Și energia este eliberată, lotusul este scos afară din noroi.... Lotusul trebuie să lase în urmă noroi, trebuie să crească, dar reprimarea îl duce înapoi adînc în noroi. Da, toate religiile se bazează pe reprimarea lui.

Dește sigur că erați mai fericiți, dar și mai nefericiți. V-am luat fericirea, pentru că speranța era fericirea voastră. Dacă îmi permiteți ceva mai mult, eu vă voi lua și nefericirea. Dar mai întîi trebuie să dispară această fericire, deoarece nefericirea există ca o umbră a speranței fericirii. Deci trebuie să dispară mai întîi

singura cale de eliberare de sexualitate. TANTRA spune: trebuie sâ înțelegi orice - şi, prin înțelegere, schimbările apar de la sine.

Aşa că ascultați-mă pe mine, sau ascultați-l pe Saraha, şi nu începeți să credeți că Saraha susține imoralitatea. Dacă credeți, asta înseamnă că tot ce ați înțeles, ați înțeles greşit. Ascultați această anecdotă:

«Un domn în vîrstă numit Martin, se duse la doctor pentru o consultație. "Aş vrea să-mi spui ce nu e în regulă, doctore. Mă doare pe aici, pe acolo şi nu pot să înțeleg de ce.Am trăit o viață foarte pură: n-am fumat, n-am băut, n-am călcat pe alături. În fiecare seară, la ora 9, sînt sigur în pat. De ce totuşi nu mă simt bine?"

"Cîți ani ai?" întreabă doctorul

"Voi împlini 74 de ani la următoarea aniversare a zilei de naştere", zise Martin.

Doctorul răspunse: "La urma urmelor, eşti destul de bătrîn, te poți aştepta la lucruri de felul acesta. Dar ți-a mai rămas încă mult de trăit. Ia-o uşurel şi nu-ți face griji. îti sugerez să pleci în stațiunea de tratament Hot Springs."

Aşa că Martin se duse la Hot Springs. Acolo el a întîlnit un alt tip care părea foarte, foarte bătrîn încît, prin comparație, Martin s-a simțit încurajat. "Frate", zise Martin, 'desigur că trebuie să fi avut multă grijă de tine ca să trăieşti pînă la o vîrstă atît de înaintată. Eu am trăit o viață liniştită, curată, dar nu chiar ca tine, sînt sigur! Care este metoda pentru a reuşi să atingi o vîrstă atît de înaintată cît ai tu?"

Domnul foarte bătrîn răspunse: ‘'Dimpotrivă, sir. Cînd aveam 17 ani tatăl meu mi-a spus: "Fiule, du-te şi bucură-te de viață. Mănîncă, bea şi veseleşte-te din plin. Trăieşte-ți viața din plin. În loc să te însori cu o femeie, fii celibatar şi să ai zece iubite. Cheltuieşte-ți banii pentru plăceri, pentru tine însuți, nu pentru o soție şi pentru copii.” Deci: vin, femei şi cîntece, viața trăită din plin. Asta mi-a fost politica în toată viața mea, frate.

-"Se pare că ai obținut ceva", zise Martin. "Cîți ani ai?"

Celălalt răspunse:

-"24".

Imoralitatea este sinucidere. La fel de sinucigaşă ca şi reprimarea. Acestea sînt cele două extreme pe care spune BUDDHA să le evităm. O extremă este reprimarea, cealaltă extremă este imoralitatea. Să fii exact la mijloc: atent, alert, conştient. Doar este viața ta! Ea nu trebuie nici reprimată, nici

risipită; trebuie să înțelegi asta.

E viața ta, ai grijă de ea! Iubeşte-o! împrieteneşte-te cu ea! Dacă te poți împrieteni cu viața ta, ea îți va revela multe mistere, te va duce pînă la uşa lui Dumnezeu.

TANTRA nu este deloc imorală. Oamenii refulați au gîndit întotdeauna că TANTRA este imoralitate; minților lor sînt foarte obsedate. De exemplu: un bărbat care se duce la o mînăstire şi trăieşte acolo fară să vadă vreodată o femeie, cum ar putea el să creadă că SARAHA nu e imoral cînd trăieşte cu o femeie? Nu numai că trăieşte, dar şi practică nişte lucruri ciudate: stă gol în fața femeii, femeia e goală şi el continuă să se uite la femeie; sau chiar cînd face dragoste cu ea, el continuă s-o privească.

Acum, tu nu poți să-l înțelegi; tu poți vedea numai că el face dragoste cu o femeie. Şi dacă eşti refulat, toată sexualitatea ta reprimată va fierbe. Te îmbolnăveşti! Şi vei pune tot ceea ce ai reprimat în tine pe seama lui SARAHA, dar SARAHA nu face ceea ce crezi tu; el merge într-o direcție total diferită. În realitate, pe el nu-l interesează corpul; el vrea să înțeleagă ce este sexualitatea; el vrea să vadă ce este acestă atracție a orgasmului; el vrea să vadă cu exactitate ce este orgasmul; el vrea să fie meditativ în acel moment, astfel încît să poată găsi cheia...poate că aceasta este cheia cu care se deschide uşa spre Divinitate. De fapt, aşa şi este.

Dumnezeu a ascuns cheia spre El în sexualitatea ta. Pe de o parte, prin sexul tău, viața supraviețuieşte; aceasta este doar o utilizare parțială a energiei tale sexuale. Pe de altăoarte, dacă îți vei folosi total conştient energia sexuală, vei constata că ai descoperit o cheie care te poate ajuta să atingi nemurirea. Un aspect minor al sexualității tale este că prin ea vor trăi copiii tăi. Celălalt aspect , un aspect major este următorul: cu ajutorul ei tu poți trăi în eternitate. Energia sexuală este energia vitală.

De obicei, noi nu păşim niciodată dincolo de intrare, nu intrăm niciodată în palat. SARAHA încearcă să intre în palat. Oamenii care au venit la rege trebuie să fi fost nişte oameni reprimați, pentru că majoritatea oamenilor sînt reprimați.

Politicienii şi preoții trebuie să propovăduiască reprimarea, deoarece numai prin reprimare oamenii pot fi făcuți nesănătoşi. Şi poți să conduci mai uşor nişte oameni nesănătoşi, decît nişte oameni sănătoşi. Iar cînd oamenii sînt nesănătoşi în energia lor sexuala, ei încep să fie preocupați de bani, putere,

prestigiu. Ei trebuie să-şi folosească energia sexuală într-un fel sau altul; ea fierbe - ei trebuie s-o elibereze într-un fel sau altul. Astfel că goana după bani sau după putere devin modalități de pierdere a energiei.

Toată această societate este obsedată de sex. Dacă obsesia sexuală ar dispare din lume, oamenii n-ar mai fi nebuni după bani. Cine şi-ar pierde timpul cu banii? Şi oamenilor nu le- ar mai păsa de putere. Nimănui nu i-ar place să devină preşedinte sau prim-ministru; pentru ce? Viața este atît de extraordinar de frumoasă în normalitatea sa, este atît de superbă în normalitatea sa, de ce ar mai dori oamenii să devină "cineva"?

E atît de delicios să fii nimeni: nu-ți lipseşte nimic. Dar dacă distrugi sexualitatea oamenilor, şi-o reprimi, le lipseşte atît de mult încît tînjesc mereu: undeva trebuie să existe bucuria; aici ea lipseşte.

Sexul este una din activitățile date de natură şi de Dumnezeu prin care eşti aruncat iar şi iar în clipa prezentă. De obicei tu nu eşti niciodată în prezent - exceptînd momentele cînd faci dragoste, dar şi atunci doar pentru cîteva secunde.

TANTRA spune că trebuie să înțelegi sexul, să-l decodifici. Dacă sexul e atît de puternic încît însăşi viața provine din el, fară îndoială că el este mai mult decît bănuim noi. El este cheia spre Divinitate, spre Dumnezeu.

A CINCEA ÎNTREBARE: *"Ce nu e în regulă cu mine? Înțeleg ce spuneți, vă citesc cărțile şi-mi plac foarte mult, dar totuşi ceva esențial lipseşte."*

Meditați asupra acestor minunate cuvinte ale lui Wordsworth:

"Lumea e prea mult pentru noi, devreme şi tîrziu,
Risipind şi cheltuind, noi ne pierdem puterile;
Vedem că puțin din ce-i în natură e al nostru;
Ne dăruim inimile în afară, cu o generozitate
prostească,

Aceastei mări ce-şi dezvăluie inima lunii,
Vînturilor ce vor sufla tot timpul
Şi care se strîng acum ca florile ce-adorm;
Cu toate acestea noi nu sîntem în armonie cu natura,

Nu ne mişcă..."

Tocmai asta lipseşte. Nu ne mişcă inima...noi sîntem în dezacord cu existenta. Această lume e prea mult pentru noi...risipind şi cheltuind, noi ne pierdem puterile; prea puțin ne întoarcem la natură...Cum să-l găseşti pe Dumnezeu şi cum să găseşti fericirea dacă nu priveşti în natură? Natura este Dumnezeu manifestat. Natura este corpul-lui Dumnezeu, forma lui Dumnezeu, templul lui Dumnezeu.

"Ne-am dăruit inimile în afară..."

Asta ne lipseşte.

"Pentru aceasta, pentru toate, noi nu sîntem în armonie

Nu ne mişcă..."

Aşa că faptul că citiți şi mă ascultați nu vă va ajuta prea mult...trebuie să începeți să simțiți. Să ascultați, dar să ascultați şi cu inima. Trebuie să vă pătrundă în simțire. Asta înțeleg toate religiile cînd spun că e necesară SHRADDHA - credința, încrederea. Increderea înseamnă un fel de a asculta cu inima - nu cu îndoială, nu logic, nu prin rațiune, nu prin intelectul discursiv, ci printr-o participare adîncă, cu inima.

Aşa cum ascultați muzică, tot aşa să mă ascultați şi pe mine. Să nu mă ascultați aşa cum îl ascultați pe un filosof; ascultați-mă aşa cum ascultați păsările. Ascultați-mă aşa cum ascultați vîntul care pătrunde printre brazi Ascultați-mă nu prin mintea discursivă, ci prin inimă. Şi atunci acel ceva ce simți mereu că lipseşte, nu va mai lipsi.

Capul a devenit prea expert, atotcunoscător; el a atins o extremă; da, ca servitor, capul e minunat; ca şef însă, el e foarte periculos. El este un extremist. Ți-a absorbit toată energia. A devenit un dictator. Desigur, el lucrează, dar pentru că lucrează, tu ai început să depinzi prea mult de el.

Şi întotdeauna vei fi la o extremă, deoarece mintea are tendința să se ducă la extreme.

Ascultați această anecdotă?

«Tînărul Warren era foarte ambițios şi cînd şi-a luat o slujbă de curier s-a hotărît să învețe tot ce e posibil, astfel încît să-l poată impresiona pe şef ca să îl avanseze. Într-o zi, şeful l-a chemat şi i-a spus: "Spune Departamentului de Transport să-mi rețină un loc pe Queen Mary, care ridică ancora pe data de 11".

Scuzați-mă, sir", spuse flăcăul, "dar acel vapor nu va ridica ancora pînă pe data de 12".

Şeful l-a privit impresionat, apoi a spus: '‘Spune serviciului de aprovizionare să facă o comandă de aluminiu pe timp de 6 luni".

"Permiteti-mi să vă sugerez", a răspuns Warren, “să fie făcută comanda mîine pentru că prețul va scădea. În plus, să se facă comandă numai pentru o lună deoarece tendința pieții arată că prețurile vor scădea şi mai mult.’’

"Foarte bine tinere, eşti pe fază. Trimite-o pe Miss Kate să-i dictez ceva".

"Miss Kate lipseşte azi", replică băiatul.

"De ce, e bolnavă?"

"Nu sir, nu pînă pe data de 9".»

Ori, asta înseamnă să ştii prea mult, asta înseamnă să sari peste cal. Şi tocmai asta s-a întîmplat cu mintea omenească: a mers prea departe, şi-a depăşit limitele. Şi ea a absorbit toată energia, încît inimii nu i-a mai rămas nimic. Ți-ai ocolit complet inima. Nu mai treci prin inimă. În acest fel nu mai evoluezi deloc. Inima e un lucru aproape mort, o povară. Iată ce lipseşte.

Mă puteți asculta cu capul şi desigur veti înțelege ce spun şi totuşi nu veti înțelege nimic, nici măcar un singur cuvînt, pentru că aceasta e o înțelegere de un fel total diferit. Aceasta e o înțelegere care e înrudită mai mult cu dragostea decît cu cunoaşterea.

Dacă eşti îndrăgostit de mine, numai atunci... dacă ai început să simți dragoste pentru mine, doar atunci...dacă între mine şi tine se naşte afecțiunea, dacă este o relație de dragoste, doar atunci...

ŞI ULTIMA ÎNTREBARE: *"BHAGWAN, cum defineşti un discurs bun?"*

Greu de spus. Eu n-am ținut nici măcar un singur discurs în toată viata mea. Aşa că n-ai întrebat pe cine trebuie. Dar am auzit o definiție care îmi place şi pe care aş vrea să v-o comunic şi vouă:

"Un început bun şi un sfîrşit bun fac un discurs bun - dacă într-adevăr se potrivesc începutul şi sfîrşitul. Într-adevăr, cel mai bun discurs nu are deloc mijloc şi cel mai, cel mai bun, nu e rostit niciodată".

Şi eu întotdeauna l-am spus pe cel mai bun, pe cel nerostit. N-am rostit nici măcar un singur discurs în viata mea, pentru că îl exprim în tăcere, nu în cuvinte. Chiar şi atunci cînd

auziți cuvinte, nu acesta a fost scopul. Chiar şi atunci cînd folosesc cuvinte, cuvintele sînt folosite numai ca un rău necesar; ele trebuie să fie utilizate pentru că voi încă nu înțelegeți tăcerea.

Eu nu vă vorbesc. N-am nimic de spus, pentru că ceea ce am eu de spus, nu poate fi spus, nu poate fi rostit. Dar voi nu înțelegeți nimic altceva decît cuvintele, aşa că trebuie să sufăr şi să vă vorbesc. Trebuie să utilizez cuvinte ce nu au nici un înțeles. Şi eu trebuie să spun lucruri care nu ar trebui spuse - în speranța că încet, încet, nu veți mai asculta cuvintele, ci mesajul lor.

Reține, cuvintele nu sînt mesajul meu. Mesajul meu este fară cuvinte. Încerc să vă înmînez discursul nerostit. El este un transfer dincolo de cuvinte, aşa că numai cei care sînt uniți cu mine prin inimile lor, vor fi capabili să-l primească.

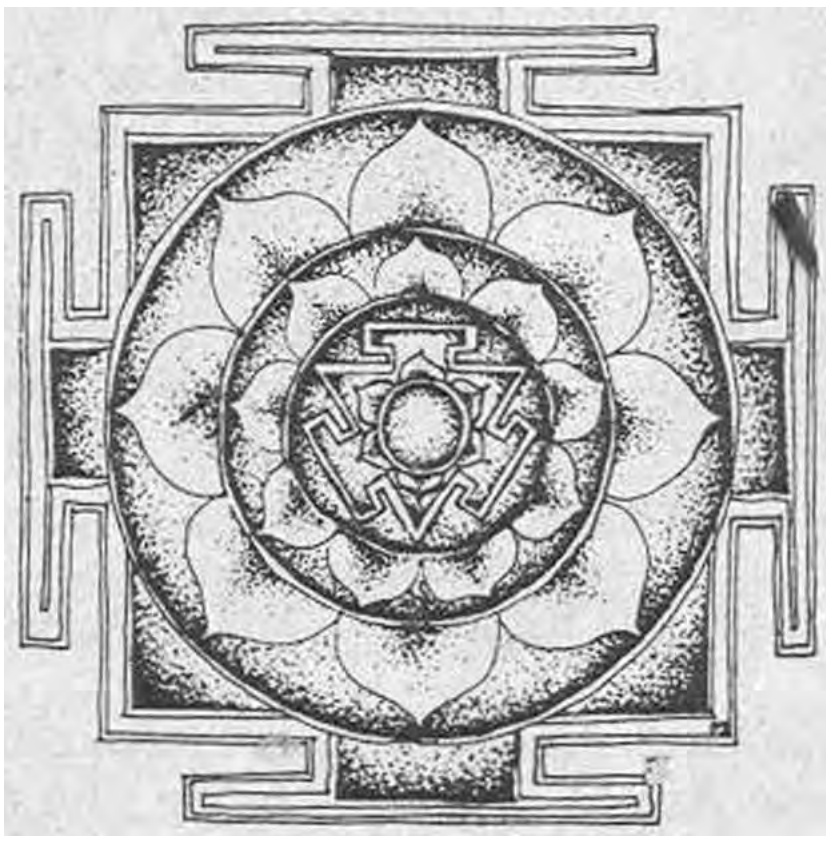

CAPITOLUL 3. ACEST NECTAR ESTE AL VOSTRU!

Ca un nor ce se ridică din mare ,
Pe care pămîntul îl îmbrățişează, absorbind ploaia,
La fel, precum cerul, marea rămîne
În afara creştrii şi descreşterii.

Din spontaneitatea care e unică,
Plină de perfecțiunile lui Buddha,
Sînt toate ființele născute şi în ea vin
Să se odihnească.
Dar ea nu este nici concretă, nici abstractă.

Ei merg pe alte căi şi astfel uită adevăratul extaz,
Căutînd plăcerile ce simțurile le produc.
Mierea din gura lor, pentru ei atît de aproape,
Va dispare dacă nu o vor bea dintr-o dată.

Animalele nu înțeleg lumea
Ca pe un loc trist. Şi nici înțeleptul
Care bea nectarul ceresc,
În timp ce animalele tînjesc după senzualitate.

TOTUL SE SCHIMBĂ...şi Heraclit are dreptate: nu poți intra de două ori în acelaşi rîu. Rîul se schimbă, dar şi tu te schimbi. Totul este mişcare. Totul este curgere. Totul este efemer, momentan. Numai pentru un moment există, apoi dispare... şi nu-l vei mai găsi niciodată. Nu există vreo modalitate să-l mai găseşti. Odată dus, e dus pentru totdeauna.

Şi nimic nu se schimbă - şi acest lucru e adevărat. Nimic nu se schimbă vreodată. Totul este întotdeauna acelaşi. Şi Parmenide are dreptate; el spune: nimic nu este nou sub soare. Cum ar putea fi? Soarele e bătrîn, deci aşa e totul. Dacă-l întrebi pe Parmenide, el îți va spune că poți intra de două ori în orice

rîu, şi că întotdeauna vei intra în acelaşi rîu. Fie că e Gangele, fie că e Tamisa, n-are importanță. Apa este aceeaşi. Este H2O. Şi fie că intri în rîu azi, fie mîine, sau peste un milion de ani, el va fi acelaşi rîu.

Şi cum ai putea tu să fii diferit? Tu ai fost un copil; îți aminteşti asta. Apoi ai fost tînăr; şi asta ți-o aminteşti. Cine este acest cineva care îşi aminteşte? Trebuie să existe un aspect neschimbător în tine: permanent, etern. Copilăria vine şi pleacă; la fel a venit tinerețea şi a plecat; la fel bătrînețea - dar ceva rămîne veşnic acelaşi.

Acum, dați-mi voie să vă spun: Heraclit şi Parmenide au amîndoi dreptate; de fapt, amîndoi au dreptate împreună? Dacă Heraclit are dreptate, acesta este numai jumătate de adevăr; dacă Parmenide are dreptate şi acesta este tot o jumătate de adevăr. Dar jumătatea de adevăr nu este adevărul în totalitate. Ei afirmă semiadevăruri. Roata se învîrte şi axul stă. Parmenide vorbeşte despre ax, Heraclit vorbeşte despre roată - dar roata nu poate exista fară ax! Şi la ce ar folosi un ax fară roată? Astfel, aceste două aparent contradictorii semiadevăruri nu sînt contradictorii, ci complementare. Heraclit şi Parmenide nu sînt duşmani, ci prieteni. Celălalt poate exista numai dacă există adevărul complementar - altfel nu.

Meditați asupra centrului liniştit al unui ciclon.

Dar în momentul în care afirmi ceva, acesta poate fi în cel mai bun caz numai un semiadevăr. Nici o afirmație nu poate acoperi întregul adevăr. Dacă vreo afirmație vrea să acopere întregul adevăr, atunci afirmația se va autocontrazice, atunci va fi ilogică. Atunci afirmația va părea trăznită.

MAHAVIR a făcut asta - el e omul cel mai trăznit, deoarece a încercat să enunțe întregul adevăr şi nimic altceva decît întregul adevăr. Este înnebunitor, deoarece fiecare enunț este urmat imediat de opusul său. El a dezvoltat o schemă cu 7 nivele de enunțuri. Unul este urmat de contrariul său, următorul de contrariul său, etc, etc... El continuă să se contrazică de 7 ori şi numai după ce a spus de 7 ori 7 lucruri contradictorii unul altuia, atunci el spune că acum adevărul a fost spus în totalitate, dar atunci nu mai ştii ce a spus el.

Dacă-l întrebi: "Există DUMNEZEU?", el va răspunde: "Da" şi va spune şi "Nu" şi va spune "Amîndouă" şi va spune "Niciuna" şi aşa mai departe. Pînă la urmă nu ajungi la nici o concluzie; nu poți trage nici o concluzie. Te lasă într-o profundă

confuzie. Aceasta se va întîmpla dacă totuşi insişti să ştii adevărul.

BUDDHA însă păstrează tăcerea ştiind că orice ar spune ar fi adevărul numai pe jumătate. Şi jumătatea este periculoasă. El nu spune nimic despre adevărurile ultime. El nu va spune nici că lumea este o curgere, dar nici că lumea este permanentă. Nu-ți va spune nici că exişti, nici că nu exişti. În momentul în care întrebi ceva despre Adevărul Absolut, el spune: "Te rog nu întreba, pentru că întrebarea ta mă pune în încurcătură. Fie va trebui să fiu contradictoriu, ceea ce este o nebunie, fie va trebui să enunț un semiadevăr, ceea ce iar nu este adevărul în totalitate şi este foarte periculos; sau va trebui să tac din gură." Acestea sînt cele trei posibilități. BUDDHA a ales să tacă.

Acesta este primul lucru care trebuie înțeles despre sutrele de astăzi, şi în acest context va fi uşor de înțeles ce spune SARAHA.

Prima sutră:

"Ca un nor ce se ridică din mare,
Pe care pământul îl îmbrățişează, absorbind ploaia,
La fel, precum cerul, marea rămîne
În afara creşterii şi descreşterii."

El îi spune regelui: "Uită-te la cer. Acolo sînt două fenomene: cerul şi norii. Norii vin şi se duc. Cerul nu vine niciodată şi nu se duce niciodată. Uneori norii există, alteori nu; ei sînt efemeri. Cerul există întotdeauna; el este în afara timpului, el este etern. Norii nu-l pot corupe, nici măcar norii negri nu-l pot corupe. Nu există nici o posibilitate de a-l corupe. Puritatea lui este absolută. Norii pot să vină şi să plece şi ei chiar vin şi pleacă, dar cerul este la fel de pur ca întotdeauna; pe el nu rămîne nici macar o urmă."

Astfel, există două fenomene, aspecte, unele care sînt ca cerul şi altele ca norii. Acțiunile tale sînt ca norii - ele vin şi se duc. Tu? Tu eşti ca cerul; tu nu vii niciodată şi tu nu te duci niciodată. Naşterea ta, moartea ta sînt ca norii; ele vin şi se duc. Tu? Tu nu apari şi nu dispari; tu exişti întotdeauna. Stările, acțiunile tale apar; tu nu apari niciodată. Ele apar tot aşa cum norii apar pe cer. Tu eşti un observator tăcut al întregului joc al norilor. Uneori sînt albi şi frumoşi, alteori sînt negri, deprimanți şi urîți. Uneori sînt plini de ploaie şi alteori sînt goi. Uneori ei fac

un mare bine pămîntului, alteori un mare rău. Uneori aduc inundații şi distrugeri, alteori ei dau viață, mai multă verdeață, recolte bogate. Dar cerul rămîne întotdeauna acelaşi; buni sau răi, frumoşi sau urîți, norii nu-l corup.

Acțiunile sînt ca norii, stările sînt ca norii; ființa este ca cerul.

SARAHA spune: "Uită-te la cerul meu! Nu te uita la acțiunile mele." Este necesară o schimbare de conştiință; nimic altceva decît o schimbare de conştiință. Este nevoie de o modificare a înțelegerii. Tu te uiți la nori, eşti focalizat asupra norilor, tu ai uitat cerul. Apoi deodată, îți aminteşti de cer. Nu te mai concentrezi asupra norilor, te focalizezi doar asupra cerului; atunci norii sînt nesemnificativi, tu eşti într-o dimensiune total diferită.

Doar schimbarea focalizării...şi lumea este diferită. Cînd urmăreşti comportarea unei persoane, eşti focalizat pe nori. Cînd observi puritatea intimă a ființei sale, tu observi cerul său. Dacă vei căuta puritatea interioară, atunci nu va mai fi niciodată cineva rău, atunci întreaga existență este sfîntă. Dacă vezi acțiunile, atunci nu poți vedea pe nimeni sfînt. Chiar persoana cea mai sfîntă este înclinată să comită multe greşeli în ceea ce priveşte acțiunile sale. Dacă urmăreşti acțiunile poți găsi acțiuni greşite la ISUS, la BUDDHA, la MAHAVIR, la KRISHNA, la RAMA; atunci chiar şi sfîntul cel mai mare va apare ca un păcătos.

S-au scris multe cărți despre ISUS. El este obiectul a mii de studii; multe sînt scrise în favoarea sa şi dovedesc că el este singurul fiu născut al lui DUMNEZEU. Desigur, ele pot demonstra aceasta. Apoi multe sînt scrise pentru a dovedi că el este doar un şarlatan şi nimic altceva şi, la rîndul lor, şi ele pot demonstra aceasta. Şi toate vorbesc despre aceeaşi persoană. Ce s-a întîmplat? Cum se descurcă ei? Se descurcă bine. O parte din ei continuă să aleagă norii albi; cealaltă parte continuă să aleagă norii negrii - şi ambele au dreptate pentru că nici o acțiune nu poate fi doar albă sau doar neagră. Pentru a exista, este nevoie de amîndouă.

Orice ai face, vei aduce ceva bun în lume, dar vei aduce şi ceva rău în lume - indiferent ce faci. Chiar prin alegerea ta de a face ceva, la urma urmelor, multe lucruri vor fi bune şi multe vor fi rele. Gîndeşte-te la următoarele: îi dai ceva bani unui

cerşetor - faci bine; dar cerşetorul cumpără otravă de aceşti bani şi se sinucide. Intenția ta a fost bună, dar rezultatul final este rău. Îl ajuți pe un om - el este bolnav, muribund; îl duci la spital. El se însănătoşeşte şi apoi comite o crimă. Fără ajutorul tău, ar fi fost o crimă mai puțin în lume. Intenția ta a fost bună, dar rezultatul final este rău.

Iată o povestioară care descrie naşterea acupuncturii:

«Un om suferea de ani de,zile de dureri de cap şi cineva, duşmanul său, a vrut să-l omoare. Ascunzîndu-se după un copac, duşmanul a tras cu arcul ca să-l omoare. Săgeata l-a lovit în picior; el căzu jos, dar în acelaşi moment durerea de cap, de care suferea de ani de zile, a dispărut. Oamenii care l-au examinat, doctorul oraşului, au fost foarte nedumeriți de cum s-a putut întîmplă aşa ceva. Au început să studieze. Din întîmplare, omul nimerise un punct de acupunctură de la nivelul piciorului; un punct de acupunctură a fost atins de săgeată şi fluxul energetic corporal s-a modificat. Şi pentru că acest flux energetic s-a îmbunătățit, durerea de cap a dispărut»

Tocmai de aceea, atunci cînd te duci la un acupuncturist şi-i spui:" Mă doare capul", el poate să nu-ți atingă deloc capul.El începe să-ți preseze piciorul sau mîna, sau să-ți înțepe mîna sau spatele. Şi tu vei fi surprins: "Ce faci? pe mine mă doare capul şi nu spatele!" Dar el ştie mai bine. El acționează asupra corpului tău energetic, care este format din nenumărate circuite şi puncte energetice; există 700 de puncte şi el ştie de unde să stimuleze energia pentru a schimba curgerea ei. Totul este interconectat...şi aşa s-a născut acupunctura.

Acum, cel care a tras săgeata în duşmanul său a fost un sfînt, sau a fost un păcătos? Greu de spus, foarte greu de spus, dacă ne gîndim numai la rezultat.

Dacă urmăreşti acțiunile, îți iroseşti întreaga viață. Le poți alege pe cele bune, le poți alege pe cele rele. Şi în realitate, fiecare acțiune aduce ceve bun şi ceva rău. De fapt - asta este părerea mea, meditați asupra ei - în tot ceea ce faci va exista o parte bună şi o parte rea întotdeauna în aceeaşi proporție. Repet: întotdeauna în aceeaşi proporție, pentru că binele şi răul sînt cele două aspecte ale aceleiaşi monede. Tu poți face binele, dar ceva rău se va întîmplă, pentru că unde ar putea dispare celălalt aspect? Moneda există cu ambele fețe şi doar cu o singură față nu poate exista.

Aşa că uneori păcătoşii sînt folositori şi virtuoşii sînt

uneori foarte dăunători. Virtuoşii şi păcătoşii sînt cu toţii în aceeaşi barcă! Odată ce ai înțeles aceasta, este posibilă o transformare; atunci tu nu te mai preocupi de acțiuni. Dacă proporția este aceeaşi indiferent că faci bine sau rău, atunci ce rost are să-l judeci pe om după acțiunile sale? Atunci întreaga abordare se schimbă. Atunci porneşti spre o altă înțelegere: cerul.

Tocmai asta îi spune SARAHA regelui. El spune: "Cîtă dreptate ai! Ce ți-au spus ție oamenii despre mine, este adevărat. Da, alerg ca un cîine bolnav. Dacă observi doar acțiunile mele vei fi înşelat, nu vei fi capabil să mă înțelegi. Priveşte cerul meu interior. Observă starea mea interioară, observă esența mea lăuntrică; aceasta este singura cale de a vedea adevărul. Da, trăiesc cu această femeie şi, de obicei, a trăi cu o femeie înseamnă ceea ce înseamnă. Acum, SARAHA spune: "Priveşte! Aceasta nu este o trăire obişnuită! Nu este vorba despre o relație obişnuită bărbat-femeie. N-are nimic de-a face cu sexualitatea. Noi trăim împreună ca două spații. Trăim împreună ca două libertăți. Trăim împreună ca două bărci goale. Dar pentru a înțelege aceasta va trebui să te uiți la cer, nu la nori."

"Ca un nor ce se ridică din mare,
Pe care îl îmbrățişează, absorbind ploaia,
La fel, precum cerul, marea rămîne
În afara creşterii şi descreşterii."

Şi un alt lucru pe care i l-a reamintit a fost: "Priveşte marea. Milioane de nori izvorăsc din mare, se evaporă multă apă, dar marea nu scade din această cauză. Şi apoi norii vor aduce ploaie pe pămînt şi rîuleţele vor deveni rîuri şi multe rîuri se vor revărsa şi apa va curge înapoi spre mare, spre ocean...toate rîurile de pe pămînt îşi vor duce apa în mare, dar asta nu face ca marea să crească; marea rămîne aceeaşi. Indiferent dacă ceva este luat din ea, sau ceva este vărsat în ea, nu contează; perfecțiunea ei este de aşa natură încît nu poți lua nimic din ea şi nu poți adăuga nimic la ea."

El spune:" Priveşte! Ființa interioară este atît de perfectă încît acțiunile tale pot fi ale unui păcătos, dar nimic nu ți se poate lua. Şi acțiunile tale pot fi cele ale unui sfint, dar nimic nu ți se adaugă ție. Tu rămîi acelaşi."

Aceasta este o afirmație extraordinar de revoluționară. Este un enunț foarte important. El spune:" Nimic nu i se poate adăuga omului şi nimic nu poate fi îndepărtat din om; perfecțiunea lui interioară este aceeaşi. Nu poți face omul mai

frumos şi nu-l poți face mai urît. Nu-l poți face mai bogat, nu-l poți face mai sărac. El este ca marea.

Într-una din sutrele budiste, VAIPULYA SUTRA, se face afirmația că există două giuvaere foarte scumpe în ocean: unul îl fereşte de a deveni mai mic atunci cînd se ia apă din el şi celălalt de a deveni prea mare atunci cînd se varsă apă în el.

În ocean se află două giuvaere mari şi acestea îl feresc de a deveni prea mic, sau prea mare; el nici nu creşte, nici nu descreşte; rămîne întotdeauna acelaşi. El este atît de vast încît nu contează cîți nori se ridică din el şi cît de multă apă se evaporă. El este atît de vast încît nu contează cîte rîuri se varsă în el şi-i aduc cantități uriaşe de apă. El rămîne mereu acelaşi.

La fel este esența lăuntrică a omului. La fel este esența lăuntrică a existenței. Creşterea şi descreşterea sînt la periferie, nu la centru. Poți deveni un savant, sau poți rămîne un ignorant - dar această transformare se va produce doar la periferie. Nici o cunoaştere nu te poate face mai cunoscător decît eşti deja. Nimic nu ți se poate adăuga ție. Puritatea ta este infinită; nu există nici o cale de a o îmbunătăți.

Aceasta este viziunea tantrică. Aceasta este esența atitudinii tantrice: că omul este perfect. Nu trebuie să tînjeşti după o îmbunătățire; nu trebuie să devii bun; nu trebuie să modifici una sau alta. Omul trebuie să accepte totul: şi să-şi amintească cerul său, să-şi amintească marea sa. Şi încet, încet, apare înțelegerea, cînd tu ştii ce este norul şi ce este cerul, ce este un rîu şi ce este marea.

De îndată ce eşti în armonie cu marea ta, orice anxietate dispare, orice vină dispare. Devii inocent ca un copil.

Regele îl cunoscuse pe SARAHA: se obişnuise ca el să fie un mare învățat şi acum se comporta ca un ignorant. Nu mai recita VEDELE, nu mai practica ritualurile pe care i le prescria religia lui; nici măcar nu mai medita. El nu mai facea nimic din ceea ce de obicei se crede că ține de religie. Ce făcea el aici, trăind pe un teren de incinerare, dansînd ca un dement, cîntînd ca un dement şi facînd multe lucruri împotriva tradiției sale? Unde a dispărut cunoaşterea sa?

Şi SARAHA spuse: îmi poți lua toată cunoaşterea Nu contează, deoarece prin aceasta eu nu sînt micşorat. Sau poți să mă înveți toate scripturile lumii; nici aceasta nu contează pentru că prin aceasta eu nu devin mai mare.

El fusese un om foarte respectabil; întregul regat îl

respectase. Acum, deodată, el devenise unul din oamenii cel mai puțin respectați. Şi SARAHA spune: îmi poți da toate onorurile posibile şi nimic nu mi se adaugă. Şi-mi poți lua toate onorurile, mă poți insulta şi poți face orice vrei pentru a-mi distruge respectul - nu se întîmplă nimic. Total acelaşi, eu rămîn total acelaşi. Eu sînt ceea ce niciodată nu creşte şi niciodată nu descreşte. Acum ştiu că eu nu sînt norul - eu sînt cerul.

Aşa că nu-mi pasă dacă oamenii cred că norul este alb sau negru, deoarece eu nu sînt norul. Şi eu nu sînt nici rîuleţul, micuţul rîu, sau micuţul bazin de apă, eu nu sînt o ceaşcă de ceai. Furtunile apar foarte uşor în ceaşca de ceai; ea este atît de micuță! Ia doar o lingură din ea şi ceva este pierdut; mai pune doar o lingură în ea şi va da pe dinafară.

El spune: eu sînt marea uriaşă. Poți să iei cît vrei, sau să pui cît vrei; nu contează.

Priveşte doar la frumusețea ei! În clipa în care nimic nu mai contează pentru tine, doar atunci ai înțeles. Dacă ceva mai contează încă, tu eşti departe de a fi înțeles. Dacă încă eşti atent şi te îngrijorează acțiunile tale - trebuie să faci asta şi nu trebuie să faci cealaltă - şi dacă încă mai există " trebuie", atunci tu eşti departe de a fi înțeles. Încă mai gîndeşti despre tine în termenii momentului şi nu în termenii eternității. încă nu l-ai perceput pe DUMNEZEU.

"Ca cerul şi ca marea..." trebuie să înțelegi că eşti tu.

A doua sutră:

"Din spontaneitatea care este unică,
Plină cu perfecțiunile lui BUDDHA,
Sînt toate ființele născute şi în ea vin
Să se odihnească. Dar ea nu este nici concretă, nici abstractă.
Din spontaneitatea care este unică..."

În primul rînd, în TANTRA, spontaneitatea este valoarea cea mai de preț; să fii natural, să-i permiți naturii să se desfăşoare. Nu s-o împiedici, nu s-o stînjeneşti; nu s-o distragi, nu s-o porneşti în vreo altă direcție care n-ar fi decurs de la sine; a te abandona naturii, a curge cu ea. Nu să te împotriveşti rîului, ci să mergi cu el - tot drumul, indiferent în ce direcție curge. Această încredere este TANTRA. Spontaneitatea este MANTRA, temelia sa de bază.

Spontaneitate înseamnă: să nu te împotriveşti, să fii într-un continuu acord. Orice s-ar întîmpla, tu să observi, să fii un

observator al fenomenului. Ştii că se întîmplă, dar nu te împotriveşti şi nu încerci să-i schimbi cursul. Spontaneitatea înseamnă că tu nu ai nici o direcție. Spontaneitatea înseamnă că tu nu ai nici un tel de atins; dacă ai avea vreun tel de atins, n-ai putea fi spontan. Cum ai putea fi spontan dacă natura ta merge pe o cale şi țelul tău nu este acolo? Cum ai putea fi spontan?

Tocmai asta fac milioane de oameni: se duc pe sine spre un țel imaginar. Şi deoarece se duc spre un țel- imaginar, ei îşi ratează destinul firesc - care este singurul țel! Şi tocmai de aceea există atît de multă frustrare, atît de multă suferință, atît de mult infern - pentru că astfel orice ai face, nu-ți vei realiza niciodată natura proprie.

Iată de ce oamenii sînt trişti şi morți. Ei trăiesc şi totuşi nu trăiesc. Ei se mişcă înlănțuiți, ca nişte prizonieri. Mişcarea lor nu este liberă, mişcarea lor nu este un dans - nu poate fi, deoarece ei se luptă, sînt într-o luptă continuă cu ei înşişi. În fiecare moment apare un conflict: vrei să faci asta şi religia ta nu- ți permite; vrei să fii cu această femeie, dar ea nu este respectabilă.Vrei să trăieşti în acest fel, dar societatea nu-ți permite. Vrei să mergi pe un drum, simți că aşa poți să fii natural, dar toată lumea este împotrivă.

Aşa că, asculți tu de ființa ta? Sau asculți de sfatul oricui altcuiva? Dacă asculți de sfatul altuia, viața va fi o viață goală, nimic altceva decît frustrare. Vei sfîrşi fara ca vreodată să fii viu; vei muri fără ca vreodată să ştii ce este viața.

Dar societatea a creat o mulțime de condiționări care sînt deja în tine, nu numai în afară - ele sînt chiar în tine. Tocmai această condiționare este ceea ce ei numesc "conştiința". Orice ai vrea să faci, conştiința îți spune:" Nu face asta!" Conştiința este vocea ta părintească; preoții şi politicienii vorbesc prin ea. Asta este o mare păcăleală. Ei au creat o anumită conştiință în tine, încă din copilărie cînd tu nu ştiai ce se întîmplă cu tine, ei ți-au educat conştiința cum au dorit ei.

Aşa că ori de cîte ori mergi împotriva conştiinței, te simți vinovat. Vinovăția înseamnă că tu ai făcut ceva ce ceilalți nu vor ca tu să faci. Aşa că ori de cîte ori eşti natural, eşti vinovat şi ori de cîte ori nu eşti vinovat, eşti nenatural. Aceasta este dilema, aceasta este dihotomia, aceasta este problema.

Dacă asculți de naturaleța ta te simți vinovat; atunci suferi. începi să simți că ai făcut ceva rău. începi să te ascunzi; Începi să te aperi; începi să te prefaci încontinuu că nu ai facut-o

şi ți-e frică; cineva tot te va prinde mai devreme sau mai tîrziu. Vei fi prins ... de aici anxietate, vină, frică. Şi-ți pierzi tot cheful de viață.

Ori de cîte ori faci ceva împotriva celorlalți, te simți vinovat. Şi ori de cîte ori faci ceea ce spun ceilalți, nu te simți fericit facînd-o, pentru că aceasta n-a fost niciodată ceea ce simțeai tu că trebuie făcut. Omul este prins între aceste două probleme.

Tocmai am citit o anecdotă;

«" Ce este această dublă primejdie de care Constituția ne garantează că ne apără?" îl întrebă Roland pe prietenul său, avocatul Milt.

Celălalt răspunse:" Este cam aşa, Rollie, este ca şi cum ai conduce maşina, şi soția cu soacră-ta stau pe bancheta din spate şi îți spun cum să conduci; ei bine, aceasta este dubla primejdie. Şi tu ai dreptul constituțional să te întorci şi să zici : " Cine Dumnezeu conduce această maşină, dragă, tu sau maică-ta?"»

Poți fi la volan, şi totuşi, nu tu să conduci maşina. Sînt mulți cei care stau pe bancheta din spate: părinții, bunicii, preotul, politicianul, patronul, sfîntul; cu toții stau pe bancheta din spate. Şi cu toții încearcă să te sfătuiască: " Fă asta! Nu face aia! Mergi pe acest drum! Nu o lua pe acolo! " Ei te fac să înnebuneşti, dar ție ți s-a spus să îi asculți. Dacă nu îi asculți, asta creează în tine teama că ceva nu este bine - cum poți tu să ai dreptate cînd atît de mulți oameni te sfătuiesc să faci altceva. Şi ei te sfătuiesc întotdeauna pentru binele tău! Cum poți tu singur să ai dreptate cînd toată lumea îți spune:" Fă asta!" Desigur, ei sînt majoritatea şi ei trebuie să aibă dreptate.

Dar reține: nu se pune problema de a avea dreptate sau nu, ci de a fi spontan sau nu. Spontaneitatea este marele adevăr! Altfel devii un imitator şi imitatorii nu sînt niciodată ființe împlinite.

Ai vrut să fii pictor, dar părinții au spus:" Nu ! Pentru că pictura nu-ți va da destui bani şi nici respect în societate. Vei deveni un vagabond şi vei ajunge un cerşetor. Aşa că nu ne plictisi cu pictura. Să devii magistrat".Aşa că ai devenit magistrat şi nu eşti deloc fericit. Adînc în sufletul tău tu tot mai vrei să pictezi.

Chiar şi în timp ce eşti în completul de judecată, tu încă pictezi adînc în interiorul tău. Poate că îl asculți pe criminal, dar

tu te gîndeşti la fața lui, ce trăsături frumoase are el şi ce portret minunat ar fi fost posibil. Îi priveşti ochii şi albastrul ochilor lui, şi te gîndeşti la culori...da, dar tu eşti un magistrat! Aşa că te simți mereu stingherit, te urmăreşte un stress. Şi, cu timpul, te vei obişnui, te vei blaza şi vei accepta situația. Dar vei fi o imitație, un produs artificial.

O anecdotă:

«O femeie s-a lăsat de fumat cînd papagalul ei favorit a căpătat o tuse persistentă. Natural, ea a fost îngrijorată; s-a gîndit că poate este din cauza fumului, deoarece ea fuma continuu în casă şi că poate asta i-a făcut rău papagalului. Aşa că ea a dus papagalul la un veterinar. Veterinarul a examinat amănunțit papagalul şi şi-a dat seama că nu are pneumonie sau altă boală. Diagnosticul final a fost că el imita tuşea stăpînei sale.»

Deci, nu era fumul, ci doar o imitare. Femeia tuşea şi papagalul a învățat şi el să tuşească.

Observă... că în întrega ta viață poți fi la fel ca un papagal. Dacă eşti ca un papagal, atunci îți lipseşte ceva extrem de valoros, îți lipseşte viața ta. Orice ai cîştiga nu se va dovedi de prea mare valoare, deoarece nimic nu este mai valoros decît viața ta.

Deci TANTRA face din spontaneitate prima virtute, virtutea fundamentală.

"Din spontaneitatea care este unică..."

ACUM TANTRA MAI SPUNE UN LUCRU şi acesta trebuie înțeles extrem de clar. Spontaneitatea poate fi de două feluri: poate fi doar urmarea unui impuls, dar atunci nu este unică; şi ea poate fi conştientă şi atunci este unică - este calitatea lui BUDDHA.

De multe ori, ascultîndu-mă, ați crezut că ați devenit spontani, cînd de fapt erați doar sclavii unui impuls. Care este diferența între a fi doar sub influența unui impuls sau a fi spontan? Ai două aspecte opuse în tine: corpul şi mintea. Mintea este controlată de societate şi corpul este controlat de biologic. Mintea este controlată de societatea în care trăieşti, deoarece societatea îți poate influența gîndurile; şi corpul tău este controlat de milioanele de ani de creştere biologică.

Corpul este inconştient, la fel şi mintea este inconştientă.

Tu eşti un observator dincolo de amîndouă.Aşa că dacă încetezi să mai asculți de minte şi de societate, există o posibilitate reală să începi să asculți de biologic. Astfel uneori te simți ca şi cum ai ucide pe cineva şi-ți spui:" Voi fi spontan; BHAGWAN a spus «Fii spontan!» aşa că am s-o fac. Voi fi spontan!" Ai înțeles greşit. Aşa nu-ți vei face viața frumoasă, fericită. Vei fi într-un conflict continuu cu ceilalți oameni.

Prin "spontaneitate", TANTRA înțelege o spontaneitate conştientă. Aşa că primul lucru care trebuie făcut pentru a fi spontan este să fii pe deplin conştient. În momentul în care eşti conştient, nu mai eşti nici în capcana minții, nici în capcana corpului. Atunci adevărata spontaneitate izvorăşte din sufletul tău; din cer, din mare, ea izvorăşte. Altfel, tu îți poți schimba stăpînii: de la corp treci la minte, sau invers.

Corpul este foarte adormit; urmînd corpul, vei fi un om orb. Şi spontaneitatea te va duce într-o groapă. Nu te va ajuta. Impulsivitatea nu este spontaneitate. Da, impulsivitatea are o anumită spontaneitate, mai multă spontaneitate decît mintea, dar ea este spontaneitate orientată negativ.

De aceea SARAHA spune:*"Din spontaneitatea care e unică... "*. El adaugă cuvîntul "unic". "Unic" înseamnă nu din impuls, ci din luciditate, din conştiință.

Noi trăim în mod inconştient. N-are prea multă importanță dacă trăim în mental sau în corp, important e faptul că trăim inconştienți. O anecdotă:

«"De ce ai tăiat ultima parte a acestei cărți noi?" a întrebat îndelung-răbdătoarea soție a unui doctor distrat.

"Scuză-mă, dragă",spuse faimosul chirurg, "partea despre care vorbeşti se numeşte Apendice şi am tăiat-o fară să mă gîndesc".

Toată viața el tăiase apendicele oricărui corp şi asta devenise o obişnuință inconştientă. Văzînd Apendice, el l-a eliminat în mod automat.»

Tocmai aşa existăm şi muncim noi. Aceasta este o viață inconştientă.

O spontaneitate inconştientă n-are prea multă spontaneitate, nu e mai mult decît o impulsivitate.

O anecdotă:

«Un bețiv a ieşit clătinîndu-se dintr-o tavernă şi a început să meargă cu un picior pe stradă şi cu unul pe trotuar. După un bloc, sau două, l-a văzut un polițist. "Hei!", spuse acesta," Uită-te

la tine în ce hal de beat eşti!"

Beţivul suspină uşurat: "Slavă Domnului!", zise el. "Bine că-i doar asta. Eu credeam că sînt şchiop!"»

Cînd eşti sub influenţa corpului, eşti sub o influenţă chimică. Ai evitat o cursă dar eşti într-alta. Ai ieşit dintr-o groapă şi ai căzut în alta.

Cînd vrei într-adevăr să fii afară din orice groapă şi în totală libertate, va trebui să devii un observator al corpului şi al minţii luate împreună. Cînd eşti doar un observator conştient, aceasta este unica spontaneitate.

"Din spontaneitatea care e unică,
Plină cu perfecţiunile lui Buddha..."

Şi SARAHA spune: Adevărata spontaneitate e plină cu perfecţiunile lui Buddha. Care sînt perfecţiunile lui Buddha? Acestea sînt două: PARAGYAN şi KARUNA: înţelepciunea şi compasiunea. Acestea sînt cele două perfecţiuni ale lui Buddha. Dacă acestea două există, reflectîndu-se în spontaneitatea ta, atunci aceasta e unică.

Înţelepciune nu înseamnă cunoştinţe vaste. Înţelepciune înseamnă luciditate, meditaţie, linişte, observare, atenţie. Şi din această linişte, din această atenţie, apare compasiunea pentru fiinţă.

Lumea întreagă suferă. În ziua în care vei începe să te bucuri de fericirea ta, vei începe să simţi şi pentru ceilalţi. Şi ei se pot bucura; ei stau la uşa altaruluiişi nu intră înăuntru; se îngrămădesc afară. Ei au comoara, aceaşi comoară pe care tu ai devenit conştient că o ai, o duc cu ei, dar nu o folosesc pentru că nu sînt conştienţi de ea.

Cînd o persoană devine Iluminată, întreaga ei fiinţă devine plină de compasiune - faţă de toate fiinţele. Întreaga existenţă e plină de compasiunea sa. Rîuri de compasiune încep să curgă de la ea spre tot ce o înconjoară: bărbaţi, femei, animale, păsări, copaci, rîuri, munţi, stele. Întreaga existenţă începe să participe la compasiunea sa.

Acestea două sînt calităţile lui Buddha: că el înţelege şi că el e plin de compasiune.

Cînd spontaneitatea ta este într-adevăr conştientă, tu vei fi atunci plin de compasiune: nu poţi ucide. Oamenii vin la mine şi mă întreabă: "BHAGWAN, tu spui să fim spontani, dar uneori eu vreau să-mi omor soţia - şi atunci?" Nu poţi ucide. Cum ai putea să ucizi?! Nu, nici chiar pe soţie - tu nu poţi ucide.

Cînd spontaneitatea ta este trează, cînd e luminoasă, nu poți nici măcar să te gîndeşti să ucizi! Tu vei şti că nu există nici o posibilitate; nimeni nu e vreodată ucis. Ființa e cerul; poti doar să împrăştii norii, dar nu poți ucide. Atunci, care-i problema? Şi cum ai putea ucide dacă eşti atît de treaz şi atît de spontan? Compasiunea va exista în aceeaşi proporție cu spontanteitatea. Pe măsură ce devii conştient, compasiunea va exista într-o proporție din ce în ce mai mare.

BUDDHA a spus: Dacă există compasiune fară conştiință, ea e periculoasă. Tocmai asta există în oamenii pe care noi îi numim binefăcători. Ei au compasiune, dar n-au conştiință. Ei continuă să facă binele, dar acel bine n-a apărut nici măcar în propria lor ființă. Ei continuă să-i ajute pe alții, dar ei înşişi au nevoie de ajutor. Ei înşişi sînt bolnavi şi totuşi continuă să-i ajute pe ceilalți oameni. Aşa ceva nu e posibil. "Doctore, vindecă-te mai întîi pe tine!"

BUDDHA spune: Dacă ai compasiune fară conştiință, compasiunea ta va fi dăunătoare. Binefăcătorii sînt cei mai dăunători oameni din lume. Ei nu ştiu ce fac, dar fac întotdeauna ceva pentru a-i ajuta pe oameni.

Odată a venit la mine un individ...el fusese un binefăcător toată viața sa, 40-50 de ani; acum avea vîrstă de 70 de ani. Pe cînd avea 20 de ani a ajuns sub influența lui Mahatma Gandhi şi a devenit un binefăcător. Gandhi a creat cea mai mare mulțime de binefăcători din India; India mai suferă şi acum din cauza acestor binefăcători. Şi pare dificil să scapi de ei. Acest individ, sub influența lui Mahatma Gandhi, s-a dus la un trib primitiv din BASTAR şi a început să-i instruiască pe oamenii primitivi: 40 de ani de efort, 50 de ani de efort. A deschis multe şcoli, şcoli înalte şi acum tocmai deschidea un colegiu.

El a venit la mine. Dorea ajutorul meu pentru colegiu. I-am zis: "Spune-mi un lucru: ai fost cu ei timp de 50 de ani - poți să spui cu certitudine că educația a fost bună, că ei sînt mai buni decît erau pe vremea cînd erau needucați? Poți fi sigur că munca ta de 50 de ani a făcut din ei nişte ființe mai bune?"

A fost puțin încurcat. A început să transpire; a spus:" Nu m-am gîndit niciodată la aşa ceva, dar poate că ai puțin dreptate. Nu , nu sînt mai buni. De fapt, cu educația, ei au devenit vicleni, au devenit exact aşa cum sînt şi ceilalți oameni.Cînd m-am dus la ei acum 50 de ani, ei erau un popor minunat. Da, erau needucați, dar aveau demnitate. Acum 50 de ani nu era nici un

ucigaş printre ei. Şi dacă uneori se întîmplă să fie, atunci ucigaşul se ducea la tribunal şi dădea o declarație. Nu existau furturi; şi dacă totuşi cineva fura, el s-ar fi dus la şeful tribului şi i-ar fi mărturisit: < < Am furat pentru că-mi era foame, dar pedepseşte-mă> >. Acum 50 de ani nu erau lacăte în aceste sate. Trăiau într-un mod paşnic şi liniştit."

Aşa că eu l-am întrebat:" Dacă educația ta nu i-a ajutat, ia gîndeşte-te: tu ai început să faci bine fară să ştii ce faci. Te-ai gîndit doar că educația trebuie să fie bună."

D.H.Lawrence a spus că dacă omul trebuie să fie salvat, atunci toate universitățile ar trebui închise timp de 100 de ani- complet închise! Timp de 100 de ani nimănui n-ar trebui să i se dea nici o educație. Timp de 100 de ani, toate şcolile, colegiile, universitățile, ar trebui închise - un gol de 100 de ani. Şi aceasta este singura cale de a-i salva pe om, pentru că educația i-a făcut pe oameni foarte vicleni - vicleni pentru a exploata mai mult, vicleni pentru a se folosi de ceilalți mai mult, vicleni pentru a putea fi imorali.

Dacă nu ştii ce faci, poți crede că faci bine, dar binele nu apare.

BUDDHA spune: compasiunea este binefăcătoare cînd ea este rezultatul lucidității, altfel nu este bună. Compasiunea lipsită de obiectivitate, fără luciditate, este periculoasă şi luciditatea fără compasiune este egoism. Aşa că BUDDHA spune: un BUDDHA perfect le va avea pe amîndouă: luciditate şi compasiune. Dacă devii lucid şi uiți de ceilalți spunînd :" De ce ar trebui să-mi fac griji? Acum sînt fericit!" închizi ochii, nu-i ajuți pe ceilalți, nu-i ajuți pe ceilalți să devină lucizi - atunci tu eşti egoist, există încă un egoism puternic.

Luciditatea ucide jumătate de ego şi cealaltă jumătate este ucisă de compasiune. Între acestea două, ego-ul este distrus în totalitate. Şi cînd un om nu mai este egoist, el a devenit un BUDDHA.

SARAHA spune:

"Din spontaneitatea care este unică,
Plină cu perfecțiunile lui BUDDHA,
Sînt născute toate ființele vii şi în ea vin
Să se odihnească. Dar ea nu este nici concretă, nici abstractă."

El spune: "Dintr-o asemenea spontaneitate unică sîntem noi născuți. Dintr-o astfel de divinitate ne-am născut. Şi apoi

revenim la această divinitate să ne odihnim."

Între timp, între cele două, noi ne ataşăm prea mult de nori. Aşa că tot ce trebuie, este să nu fim ataşați de nori. Aceasta este TANTRA: într-un cuvînt, să nu fii ataşat de nori; pentru că norii există numai pentru o clipă. Provii din acea sursă, din acea sursă inocentă şi te vei întoarce să te odihneşti în acea sursă inocentă. Între acestea două există mulți nori: nu te ataşa de ei. Doar observă. Aminteşte-ți că tu nu eşti norii.

"...Sînt născute toate ființele vii şi în ea vin
Să se odihnească."

Noi provenim din DUMNEZEU. Noi sîntem zei. Şi ne vom duce din nou la DUMNEZEU. Între timp începem să visăm 1001 de vise: că sîntem una, sîntem alta.

DUMNEZEU este realitatea unică. DUMNEZEU este sursa ta. DUMNEZEU este țelul tău. DUMNEZEU este chiar acum şi aici! În însăşi prezența ta este DUMNEZEU, ea este însăşi prezența lui DUMNEZEU. Cînd te uiți la mine, DUMNEZEU este cel care se uită la mine; nu este nimeni altcineva. O deplasare, o schimbare a focalizării, de la nori la cer şi deodată vei deveni liniştit şi deodată te vei simți plin de fericire şi deodată vei simți cum te cuprinde binecuvîntarea.

"...Dar ea nu este nici concretă, nici abstractă."

Această divinitate nu este nici mintea, nici corpul. Mintea este abstractă; corpul este concret; corpul este grosier, mintea este subtilă. Corpul este materie, mintea este gînd. Această divinitate interioară nu este nici una din ele. Divinitatea interioară este o transcendere.

TANTRA este transcendere.

Aşa că dacă tu crezi că eşti corpul, înseamnă că eşti departe de adevăr ; atunci te identifici cu norul. Dacă gîndeşti în orice fel care te face să te identifici cu corpul sau cu mintea, atunci ai înțeles greşit.

Dacă te trezeşti şi deodată te vezi pe tine numai ca un observator care vede corpul, vede mintea, tu ai devenit SARAHA - săgeata este trasă. În această modificare de conştiință- care este doar o schimbare a mecanismului - săgeata este trasă, ai reuşit, ai ajuns.

A treia sutră:

"Ei merg pe alte căi şi astfel uită adevăratul extaz,
Căutînd plăcerile ce simțurile le produc.

Mierea din gura lor, pentru ei atît de aproape,
Va dispare dacă ei n-o vor bea dintr-o dată."

Dacă nu devii una cu cerul, cu care eşti în realitate una, atunci tu mergi pe alte căi. Există milioane de alte căi - dar adevărata cale e una singură, şi de fapt, adevărata cale nu e o cale. Cerul nu se duce niciodată nicăieri - norii se duc... uneori spre vest, alteori spre est şi sud, uneori într-o direcție, alteori într-alta; ei sînt nişte mari călători. Ei umblă, trasează drumuri - dar cerul pur şi simplu există. El nu are drumuri, el nu poate să meargă nicăieri. El n-are unde să se ducă. El este totul în tot.

Aşa că cei ce-şi reamintesc ființa lor (cerul lor) se întorc acasă, în repaus. Cu excepția acestor puține ființe, aceşti puțini BUDDHA, ceilalți merg pe alte căi şi astfel renunță la adevărata fericire.

Încearcă să înțelegi acest lucru. Este un adevăr extrem de profund.

În momentul în care mergi pe oricare alt drum, tu apuci pe o cale greşită față de adevărata ta fericire, pentru că adevărata ta fericire este însăşi natura ta. Ea nu trebuie să fie produsă, nu trebuie să fie obținută, nu trebuie să fie atinsă.

Noi urmăm diverse drumuri pentru a ajunge undeva, dar nu acesta este țelul nostru. El este deja aici! El există deja. Aşa că, în momentul în care începi să te mişti, te îndepărtezi de el. Orice mişcare este o mişcare de îndepărtare. Orice plecare este o renunțare. Non-plecarea este sosirea. Non-mersul este drumul adevărat. Caută-l şi-l vei pierde; nu-l căutL şi-l vei găsi.

"Ei merg pe alte căi şi astfel renunță la adevărata
fericire,
Căutînd plăcerile ce simțurile le produc."

Există două feluri de fericire. Una este condiționată: ea se întîmplă numai în anumite condiții. Îți vezi soția, eşti fericit. Sau eşti îndrăgostit de bani şi ai găsit un sac plin cu bani pe marginea străzii - şi asta e fericirea ta. Sau eşti un egoist şi ți s-a decernat un Premiu Nobel şi dansezi de fericire. Acestea sînt condiționate. Trebuie să te străduieşti pentru ele. Iar ele sînt momentane.

Cît timp poti fi fericit cu o fericire condiționată? Cît timp poate rămîne fericirea? Ea vine numai ca un fulger, pentru o clipă şi apoi pleacă. Da, cînd găseşti un sac plin cu bani eşti fericit, dar cît timp vei fi fericit? Nu prea mult. De fapt, timp de o clipă va exista un val de energie şi tu te simți fericit dar în momentul

următor îți va fi frică - vei fi prins? Ai cui bani sînt? Te-a văzut oare cineva? Şi conştiința va spune: "Nu e drept. Acesta e un fel de furt. Ar trebui să te duci la poliție, ar trebui să predai banii poliției! Ce faci? Tu eşti un om moral... " şi de aici anxietate şi vinovăție. Dar tu i-ai dus acasă; acum îi ascunzi. Acum ți-e frică: poate că-i va descoperi soția; poate că te-a văzut cineva; cineva trebuie să te fi văzut, cine ştie? Cineva trebuie să fi reclamat la politie. De aici, anxietatea.

Şi chiar dacă nimeni n-a reclamat şi nimeni n-a văzut, ce vei face cu aceşti bani? Ori de cîte ori vei face ceva, vei avea cîte un moment de fericire. Cumperi o maşină şi maşina e în garajul tău şi pentru o clipă eşti fericit. Apoi? Apoi maşina este veche; În ziua următoare este aceeaşi maşină. După cîteva zile nu te mai uiți deloc la ea.

O fericire momentană vine şi pleacă. Ea este ca norii. Şi ca un rîu - un pîrîiaş - un rîuleț care s-a revărsat; apoi ploaia a stat, apele s-au retras şi din nou rîulețul este tot rîuleț. El se revarsă într-o clipă şi în următoarea e gol. El nu e ca marea care nu e nici mai mică nici mai mare.

Mai există şi un alt fel de fericire, pe care SARAHA o numeşte adevărata fericire. Ea e necondiționată. Nu trebuie să asiguri anumite condiții. Ea există! Trebuie doar să priveşti în tine şi vei vedea că ea există. Nu ai nevoie de o femeie, nu ai nevoie de un bărbat; nu ai nevoie de o casă mare, nu ai nevoie de o maşină; nu e nevoie să ai prea mult prestigiu, putere, forță - nimic. Dacă-ti închizi ochii şi doar te duci înăuntru ea există...

Doar această fericire poate fi veşnică. Doar această fericire poate fi veşnic a ta.

Căutînd, vei găsi lucruri trecătoare. Fără să cauți, vei găsi acest Etern Absolut.

"Ei merg pe alte căi şi astfel renunță la adevărata
fericire,
Căutînd plăcerile ce simțurile le produc.
Nectarul din gura lor, pentru ei atît de aproape,
Va dispare dacă nu-l vor bea dintr-o dată."

Nectarul e în gura ta şi tu te duci să-l cauți în Himalaya, în nişte munți? Trebuie să fi auzit poveşti cum că există mult nectar în Himalaya şi tu pleci să-l cauți. Şi nectarul este chiar în gura ta!

În India, misticii au vorbit întotdeauna despre cerbul moscat. Există un anumit tip de cerb care secretă mosc la nivelul

ombilicului său. Parfumul de mosc începe să se secrete numai cînd cerbul e în călduri... Moscul este o şmecherie naturală, o şmecherie biologică: cînd moscul începe să-şi elibereze parfumul, femela e atrasă de cerb; ele sînt atrase de mosc, de miros.

Mirosul este unul din cele mai sexuale simțuri: Iată de ce omul şi-a distrus mirosul. Mirosul e un simț periculos. În realitate, tu nu miroşi. De fapt, însuşi cuvîntul a ajuns foarte condamnat. Dacă cineva are ochi buni, minunați, spui că el vede bine; dacă cineva are o ureche muzicală perfectă, spui că el aude bine - dar nu spui că el miroase bine. De ce? De fapt, dacă spui că el miroase, asta înseamnă ceva exact opus - înseamnă că el miroase- urît, nu că el are capacitatea de a mirosi. Această capacitate e pierdută.

Omul nu miroase. Şi noi încercăm să ne ascundem mirosurile noastre sexuale prin par fumuri, prin curățenie, prin una şi alta - ascundem! Ne e frică de miros, pentru că mirosul e simțul cel mai apropiat de sex. Animalele se îndrăgostesc prin miros. Animalele se miros unul pe altul şi cînd simt că mirosurile lor se potrivesc, numai atunci ele fac dragoste; atunci există armonie în ființa lor.

Acest parfum de mosc este secretat de cerb, numai cînd el este în călduri şi are nevoie de o femelă. Femela va veni să-l găsească. Dar el e în încurcătură, el începe să simtă mirosul de mosc şi nu poate înțelege că acesta vine din propriul său ombilic, din propriul său corp. Aşa că el aleargă ca un nebun, încearcă să afle de unde vine acest miros atît de puternic. Cum ar putea el să înțeleagă? Nici măcar omul nu poate înțelege de unde vine fericirea, de unde vine frumusețea, de unde vine bucuria. Aşa că cerbul poate fi iertat - bietul cerb! El aleargă dintr-o parte în alta în căutarea mosculuı şi cu cît aleargă mai mult, cu atît mai mult parfum se răspîndeşte în toată pădurea; oriunde se duce, acolo există parfumul lui. Se spune că uneori el aproape înnebuneşte, neştiind că el este cel care secretă moscul.

Şi la fel se întîmplă şi cu omul; el aleargă nebun dorind şi căutînd - uneori bani, alteori faimă, una, alta, dar moscul e în el, nectarul e în gura sa. Şi iată ce spune SARAHA:

"Nectarul din gura lor, pentru ei atît de-aproape
Va dispare dacă nu-l vor bea dintr-o dată."

Şi atunci el spune: Bea-l dintr-o dată! Nu pierde nici o singură clipă! Altfel el va pieri. Acum, sau niciodată. Dintr-o dată; nu trebuie să pierzi timpul. Acest lucru poate fi făcut imediat,

pentru că n-ai nevoie de nici o pregătire. E miezul tău interior, acest nectar e al tău, acest mosc e ascuns în ombilicul tău. Îl duci cu tine de la naştere, dar tu îl cauți în lume.

Ultima sutră:

"Animalele nu înțeleg lumea
Ca pe un loc trist. Nici înțeleptul
Care bea nectarul ceresc,
În timp ce animalele tînjesc după senzualitate."

Cuvîntul "animal" e o traducere a cuvîntului hindi sau sanscrit PASHU. Acest cuvînt are o semnificație proprie. Ad-literam, pashu înseamnă animal, dar asta este o metaforă. El vine de la cuvîntul pash; pash înseamnă sclavie. Pash înseamnă persoana care este în sclavie.

Animalul este cel care este în sclavie - în sclavia corpului, a instinctelor, a inconştientului; în sclavia societății, a minții, a gîndirii. Animalul este cel care e în sclavie.

"Animalele nu înțeleg lumea ..."

Cum pot ele să înțeleagă? Ochii lor nu sînt liberi să vadă; mințile lor nu sînt libere să gîndească; corpurile lor nu sînt libere să simtă. Ele nu aud, nu văd, nu miros, nu pipăie - ele sînt în sclavie. Toate simțurile sînt schilodite, înlănțuite.

"Animalele nu înțeleg lumea ..."

Cum ar putea ele să înțeleagă lumea? Lumea poate fî înțeleasă numai în libertate. Cînd nici o scriptură nu te leagă şi nici o filozofie nu te înlănțuie şi cînd nici o teologie nu e o închisoare pentru tine, cînd eşti în afara tuturor încătuşărilor, doar atunci poți înțelege. Înțelegerea apare numai în libertate, înțelegerea apare numai într-o minte neîncătuşată:

"Animalele nu înțeleg lumea
Ca pe un loc trist."

Şi ele nu pot înțelege că lumea e un loc trist, al suferinței. Aşa-zisa lume, creată de către minte şi corp, este un miraj. Ea pare foarte frumoasă, însă pare doar - în realitate ea nu e aşa. E ca un curcubeu - foarte frumos, foarte colorat; te apropii de el şi el dispare. Dacă vrei să apuci curcubeul, mîna ta va fi goală, nu vei avea nimic în ea. Curcubeul e un miraj. Dar din cauza inconştienței, noi nu putem vedea acest lucru.

Numai conştienți fiind vom avea o viziune reală; atunci putem vedea ce este miraj şi ce este realitate. Orice fericire, care apare printr-o conjunctură exterioară, este un miraj şi datorită ei vei suferi. Este o înşelăciune, o halucinație.

Simți că eşti foarte fericit lîngă o femeie sau un barbat? La un moment dat vei ajunge să suferi. Mai devreme sau mai tîrziu, vei constata că toată fericirea a dispărut. Mai devreme sau mai tîrziu, vei constata că doar îți imaginai că eşti fericit, dar că n-ai fost niciodată. Poate a fost doar un vis. Ți-ai imaginat. Cînd este revelată realitatea femeii şi a bărbatului, afli că nu sînt decît două animale urîte care încearcă să se domine unul pe altul.

O anecdotă:

«Un binevoitor facea tot posibilul să-l facă pe ginere să-şi vină în fire.

"Unde-ți sînt nervii, bătrîne?" îl întrebă el. "Tremuri ca o frunză!"

"Ştiu că tremur", răspunse el, "dar sînt cu nervii la pămînt. Am ceva motive să fiu speriat, nu-i aşa? N-am mai fost căsătorit niciodată."

"Desigur că nu", zise binevoitorul. "Dacă ai fi fost, ai fi mult mai speriat decît eşti"»

Pe măsură ce observi viața, pe măsură ce o înțelegi, cu cît înveți mai mult despre ea, cu atît vei fi mai deziluzionat. Nu există nimic în ea, doar nişte miraje atrăgătoare. De multe ori ai fost prostit. De multe ori ai alergat, ai călătorit, pentru a nu găsi nimic.

Dacă eşti atent, experiența ta te va elibera de lume. Şi prin "lume" eu nu înțeleg şi nici SARAHA nu înțelege, lumea copacilor, a stelelor, a rîurilor şi a munților; prin "lume" el înțelege lumea pe care tu o proiectezi prin mintea ta, prin dorința ta.Acea lume este MAYA, acea lume este iluzorie, aceea este creată de către dorințe, aceea este creată de către gînduri. Cînd gîndurile şi dorințele dispar şi există doar conştiință, luciditate, cînd există conştiință fără nici un conținut, cînd nu mai există nici un gînd-nor, ci doar conştiința-cer, atunci tu vezi lumea adevărată. Acea lume adevărată e ceea ce religiile numesc DUMNEZEU, sau ceea ce BUDDHA numeşte Nirvana,

"Animalele nu înțeleg lumea
Ca pe un loc trist. Nici înțeleptul
Care bea nectarul ceresc,
În timp ce animalele tînjesc după senzualitate."

Dar cînd eşti înfrînt în speranța ta, cînd eşti înfrînt în visul tău, tu crezi că poate acest vis a fost greşit şi începi să visezi un alt vis. Cînd nu ți s-a realizat dorința, tu crezi că nu ai depus destul efort. Din nou eşti decepționat.

O anecdotă:

«"O femeie stînd într-un tramvai observă că bărbatul de lîngă ea îşi clatină capul dintr-o parte în alta, ca un metronom. Curiozitatea femeii ajungînd la maxim, ea îl întrebă de ce face asta.

" Aşa pot cunoaşte ora", replică individul.

" Ei bine, cît este ceasul" ? întrebă femeia.

" Patru şi jumătate", răspunse el continuînd să-şi mişte capul.

" Ai greşit! Este cinci fară un sfert".

" Oh! Atunci trebuie să fi mers prea încet !" răspunse bărbatul, mărindu-şi viteza»

Deci, cam aşa merg treburile. Dacă nu obții ceva, tu crezi că poate nu ai depus suficient efort, sau că viteza ta a fost prea mică, sau că spiritul tău competitiv nu a fost suficient pentru a-i depăşi pe ceilalți. Nu ai fost suficient de agresiv. N-ai fost suficient de violent; ai fost letargic şi leneş; data viitoare te vei mobiliza mai bine; data viitoare trebuie să-ți demonstrezi voința şi forța.

Dar asta n-are nimic de-a face cu voința ta. Ai avut un eşec deoarece succesul nu este posibil. Nu ai avut un eşec din cauza efortului tău, a vitezei, a agresiunii - nu. Nu ai avut un eşec pentru că erai imperfect. A fost un eşec pentru că eşecul este singura posibilitate din lume; nimeni nu are succes. Nimeni nu poate avea succes! Succesul nu este posibil. Dorințele nu pot fi împlinite. Iar închipuirile nu-ți permit niciodată să vezi realitatea şi tu rămîi în sclavie.

Şi experimentezi acelaşi eşec iar şi iar, aşa cum l-am experimentat şi eu. Şi experimentezi mereu acelaşi eşec pe care l-au experimentat BUDDHA şi SARAHA Atunci care este diferența? Tu experimentezi eşecul, dar nu înveți nimic din asta. Aceasta este singura diferență. În momentul în care începi să înveți din asta, tu vei fi un BUDDHA.

O experiență, altă experiență, o altă experiență, dar nu pui la un loc toate aceste experiențe, nu tragi o concluzie ! Tu spui:" Această femeie s-a dovedit îngrozitoare, dar nu este nimic, există milioane de femei. Voi găsi alta." Şi această femeie se dovedeşte un eşec şi tu începi să speri, să visezi, că vei găsi o alta. "Asta nu înseamnă că toate femeile sînt un eşec, dacă o femeie a fost un eşec. Nu înseamnă că dacă un bărbat a fost un eşec, toți bărbații vor fi un eşec". Tu continui să speri, continui să

speri, speranța îți învinge experiența şi niciodată nu înveți nimic din ea.

O relație devine o limitare, o legătură , o sclavie : simți că ceva a mers rău - data viitoare vei face toate eforturile pentru a nu mai face din ea o sclavie. Dar nu vei avea succes - pentru că succesul nu poate să existe. Eşecul este singura posibilitate; sucesul este imposibil.

În ziua în care vei recunoaşte că eşecul este singura posibilitate, că toate curcubeele sînt false şi că toate fericirile care strălucesc şi luminează de departe şi care te atrag ca nişte magneți, sînt doar nişte vise goale, nişte dorințe, că te păcăleşti singur, în acea zi în care vei recunoaşte aceste fapte, apare transformarea, se naşte o ființă nouă.

O anecdotă:

«Cu o lovitură în uşă şi cu un foşnet furios al fustelor, o femeie solidă intră în biroul ofițerului stării civile.

"Ați legalizat sau nu acest act prin care mă mărit cu John Henry?" zise ea aruncînd un document pe masă.

Funcționarul îl examină de aproape cu ochelarii săi." Da, doamnă", zise el precaut," Cred că da. De ce ?"

"Ei bine, ce ai de gînd să faci în legătură cu asta? "scrîşni ea." El a evadat! "»

Toate legăturile sînt frumoase doar la suprafață; adînc în interior ele sînt un fel de sclavie. Eu nu spun să nu ai relații cu oamenii; eu spun să ai relații, dar să nu crezi că vreo relație îți va aduce fericirea. Desigur, va trebui să ai relații cu oamenii, doar trăieşti în lume! Va trebui să ai relații cu oamenii, dar nici o relație nu îți va aduce fericirea, deoarece fericirea nu vine niciodată din afară. Întotdeauna ea străluceşte din interior, ea decurge întotdeauna din interior.

Şi SARAHA spune: omul care crede că fericirea vine din exterior este un animal - el este un PASHU - el este în sclavie. Şi omul care cunoaşte faptul că fericirea nu vine niciodată din exterior şi că ori de cîte ori vine, ea vine din interior, este liber. El este un om; este într-adevăr un om , nu mai este un animal. Cu această libertate s-a născut doar omul.

"Animalele nu înțeleg lumea
Ca pe un loc trist. Nici înțeleptul
Care bea nectarul ceresc..."

Ce este acest nectar ceresc? El este simbolul mierii pe care deja o ai în gură şi încă nu ai gustat-o. Nu ai avut deloc timp

să o guşti. Întreaga lume este prea mare şi tu alergi de la un loc la altul. Tu nu ai deloc timp să guşti mierea care este deja acolo.

Acesta este nectarul ceresc - dacă îl guşti, ajungi în cer. Dacă îl guşti, atunci nu mai există moarte - de aceea el este numit" nectar ceresc”: devii nemuritor. Tu eşti nemuritor. Tu nu ai ştiut asta, dar eşti nemuritor. Nu există moarte: eşti nemuritor. Cerul este nemuritor; numai norii s-au născut şi mor. Rîurile s-au născut şi mor; marea este nemuritoare. La fel eşti şi tu.

SARAHA îi spune regelui aceste sutre. El nu a încercat să-l convingă logic. De fapt el îşi pune fiinţa la dispoziţia acestuia. Şi îi dă un nou sfat: să se uite la SARAHA. TANTRA este un nou mod de a înţelege viaţa. Şi eu nu am întîlnit niciodată ceva mai profund decît TANTRA.

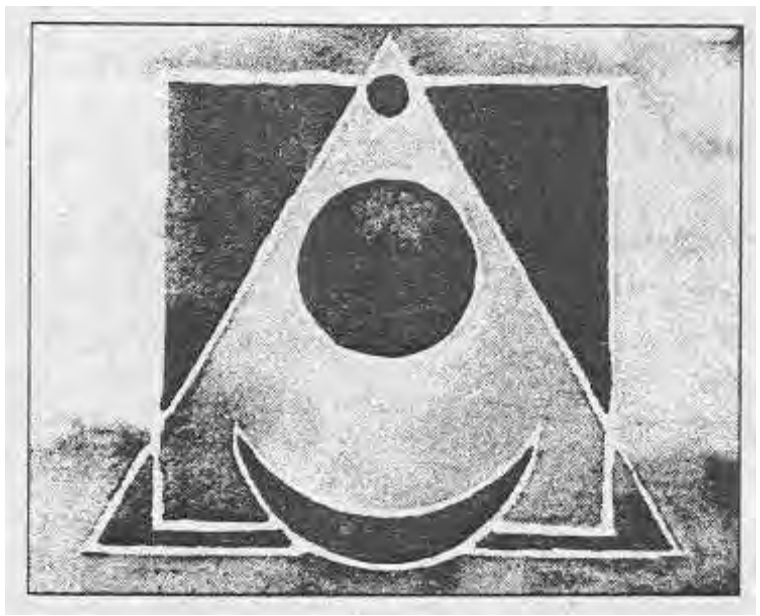

CAPITOLUL 4. DRAGOSTEA ESTE MOARTE.

ÎNTREBĂRI:

1. Dumneavoastră sînteți tot ce mi-aş fi putut dori; dar de ce există totuşi atît de multă rezistentă în mine împotriva dumneavoastră?
2. Mă simt ca într-o închisoare. Cum să evadez?
3. Ce credeți despre civilizație?
4. De ce creează o glumă atît de multă veselie ?
5. De ce nu purtați haine portocalii?

PRIMA ÎNTREBARE:*" Bhagwan, dumneavoastră sînteți tot ce mi-am dorit vreodată sau mi-am putut dori vreodată. Atunci, de ce este atît de multă rezistență în mine împotriva dumneavoastră?"*

Iată de ce: dacă eşti profund îndrăgostit de mine, va exista şi o rezistență profundă. Ele se echilibrează una pe cealaltă. Oriunde există dragoste, există şi rezistență. Din orice loc de care te simți puternic atras ți-ar plăcea să şi evadezi, din acel loc, din acel spațiu, pentru că a fi puternic atras înseamnă că vei cădea într-un abis, că nu vei mai fi tu însuți.

Dragostea este periculoasă. Dragostea este o moarte. Este mai mult decît moartea însăşi, deoarece tu supraviețuieşti după moarte, dar după dragoste nu mai supraviețuieşti. Da, se naşte altcineva, dar tu ai dispărut. De aici, frica.

Cei care nu mă iubesc pot veni foarte aproape şi nu le va fi frică. Celor care mă iubesc le va fi frică să facă fiecare pas; vor face acei paşi şovăind; ajunge să fie foarte greu pentru ei, deoarece cu cît vin mai aproape de mine, cu atît mai mic va fi ego-ul lor. Asta înțeleg eu prin moarte. În momentul în care vin într-adevăr aproape de mine, ei nu mai există, tot aşa cum nici eu nu mai exist. A veni aproape de mine înseamnă a veni aproape de o stare de vid. Chiar şi în dragostea obişnuită există rezistență,

iar această dragoste este extraordinară, este unică.

Întrebarea este pusă de Anand Anupam. Eu am observat-o. Ea opune rezistență. Întrebarea nu este doar intelectuală, este existențială. Ea s-a luptat din greu... dar nu poate învinge. Ea este binecuvîntată, deoarece nu poate învinge. Înfrîngerea sa este sigură, absolut sigură. Eu am văzut această dragoste în ochii ei; această dragoste este atît de puternică încît va distruge orice rezistență, încît va învinge; cu toate eforturile ego-ului de a supraviețui.

Cînd dragostea este puternica, ego-ul poate încerca să triumfe, dar este deja o bătălie pierdută pentru ego. De aceea atît de mulți oameni trăiesc fară dragoste. Ei vorbesc despre dragoste, dar trăiesc fară dragoste. Ei fantazează despre dragoste, dar nu o vor cunoaşte niciodată , pentru că a cunoaşte dragostea înseamnă a te distruge în totalitate pe tine.

Cînd te duci la un Maestru, este fie o distrugere totală, fie nimic. Fie te dizolvi în mine şi îmi permiți mie să mă dizolv în tine, fie poți fi aici, dar nu se întîmplă nimic. Dacă ego-ul rămîne, atunci între mine şi tine există un zid chinezesc. Şi un zid chinezesc nu poate fî distrus uşor pentru că ego-ul este foarte subtil şi parşiv.

Dar de îndată ce a apărut dragostea, ego-ul este neputincios; şi am văzut această dragoste în ochii lui Anupam. Ea există. Se va da o mare bătălie, dar asta este bine! - pentru că cei care vin cu foarte multă uşurință, în realitate nu vin. Cei care vin greu, cei care se luptă pas cu pas, numai aceia vin.

Dar nu este nimic îngrijorător. Călătoria este foarte lungă. Anupam va avea nevoie poate de ani de zile, dar să nu îşi facă griji ! Ea este pe drumul cel bun. Şi a trecut de punctul din care s-ar fi putut întoarce înapoi; ea a trecut de punctul non- întoarcerii. Deci este numai o problemă de timp.

Ea este deschisă față de mine. Eu nu forțez niciodată pe nimeni, pentru că nu este nevoie. Şi este bine să le dau timp şi suficientă libertate, astfel încît ei să vină din propria lor voință. Cînd capitularea vine din libertate, ea este de o sublimă frumusețe.

Dar poți avea încredere că vine, că este pe drum. În miezul cel mai adînc al ființei tale, ea a sosit deja; acum este doar o problemă de timp,astfel încît,esența ta lăuntrică să informeze mintea superficială. În inima ta, tu ai venit deja la mine. Numai în minte există bătălia. În centru, tu ai venit deja alături de mine;

numai la periferie se mai duce o luptă. În realitate, Statul Major s-a predat deja.

Trebuie să fi auzit despre un soldat japonez care încă mai lupta: al doilea război mondial se terminase, trecuseră mulți ani şi la 20 de ani după încheierea războiului el încă mai lupta, încă mai credea că aparține armatei Japoniei şi că luptele continuă. El trebuie să fi fost dement! Se ascundea şi ucidea oameni-singur!

Cînd, acum cîtiva ani, el s-a întors în Japonia, i s-a făcut o primire de erou. Într-un fel, el este un erou. El era inconştient, dar trebuie să fi fost un om de o mare voință. El trebuie să fi auzit de la alții; cum să nu auzi timp de 20 de ani că Japonia s-a predat, că războiul s-a terminat? Dar el a insistat:" Cît timp nu voi primi un ordin de la comandantul meu, eu nu mă voi preda." Comandantul era mort, aşa încît nu a existat nici o posibilitate să primească un ordin de la comandant şi el a continuat să lupte toată viata. Era foarte greu să-l prinzi; era foarte periculos, dar a fost prins.

Exact acelaşi este cazul cu Anupam.Cartierul general s-a predat deja, comandantul este mort! Numai la periferie, undeva în pădurile din Indonezia, tu continui lupta. Dar mai devreme sau mai tîrziu, oricît de nebună ai fi, vei primi ştirile...

A DOUA ÎNTREBARE*:" Aş vrea să devin adevărat. Mă simt într-un cerc vicios, într-o închisoare. Aş vrea să ies, dar cum?"*

Primul lucru: nu eşti într-o închisoare. Nimeni nu este, nimeni n-a fost vreodată. Închisoarea este o închipuire. Desigur, tu eşti inconştient, dar nu eşti într-o închisoare. Închisoarea este un vis, un coşmar pe care tu l-ai creat. Aşa că întrebarea fundamentală nu este să ieşi din închisoare; întrebarea fundamentală este cum să nu mai dormi. Şi este o mare diferență în felul cum accentuezi întrebarea. Dacă începi să gîndeşti : "Cum să ies din închisoare ?" atunci vei începe să te lupți cu închisoarea, care nu există, atunci vei acționa într-o direcție greşită.

Tocmai asta au făcut atîtia oameni de-a lungul secolelor. Ei cred că sînt în închisoare, aşa că se luptă cu închisoarea, se luptă cu gardienii, cu temnicerii, cu sistemul. Se luptă cu morile de vînt! Ei continuă să se agațe de barele ferestrelor; ei vor să evadeze din închisoare, încearcă să descuie închisoarea, dar aşa ceva nu se poate, deoarece închisoarea nu există. Temnicerul,

gardianul, barele şi lacătele sînt toate imaginare.

Eşti într-un somn adînc şi ai un coşmar. Întrebarea fundamentală este cum să te trezeşti din somn.

O anecdotă:

«Nici măcar o întemnițare adevărată nu poate fi mai patetică decît cea suferită de un bețiv care se tîra în agonie pe aleea ce înconjura, pe dinafară, gardul unei grădini publice, bătînd în zăbrele şi strigînd:" Lăsați-mă să ies! Lăsați-mă să ies!"»

Aceasta este situația voastră: Nu sînteți într-o închisoare; pur şi simplu sînteți beți. Voi gîndiți că sînteți închişi. Acesta este doar un gînd. Şi eu ştiu cum apare acest gînd în mintea voastră: deoarece vă simțiți atît de limitați - şi numai din limitare apare ideea închisorii. Oriunde te-ai duce, există o limitare; te poți duce numai pînă undeva şi mai departe nu mai poți merge; atunci, trebuie să existe un zid care să te împiedice. Aşa că tragi concluzia că există un zid în jurul tău; poate că nu este vizibil, poate că este un zid făcut din sticlă foarte transparentă; poți vedea prin el, dar oriunde te-ai duce, în orice direcție, te împiedici mereu şi nu poți trece de un anumit punct.

Asta te convinge de existența închisorii, te convinge că eşti închis. Dar şi această limitare este tot din cauza somnului, în somn te identifici cu corpul, aşa că limitările corpului devin limitările tale. În somn te identifici cu mintea, aşa că limitările minții devin limitările tale.

Tu eşti nelimitat. Eşti nemărginit. De îndată ce eşti ființa ta pură, nu mai există nici o limitare - eşti un zeu. Dar pentru a cunoaşte această stare divină, nu începe să te lupți cu închisoarea, astfel nu vei învinge niciodată. Şi pe măsură ce vei învinge te vei simți din ce în ce mai liber. Şi pe măsură ce vei fi înfrînt, te vei simți din ce în ce mai frustrat, îți vei pierde din ce în ce mai mult încrederea în tine, vei simți din ce în ce mai mult că pare imposibil să evadezi.

Să începi prin a deveni mai lucid, să începi prin a deveni mai treaz, mai atent. Acesta e singurul lucru care trebuie făcut.

Fiind lucid vei începe să simți că pereții care erau atît de apropiați nu mai sînt apropiați; ei se îndepărtează. Închisoarea ta devine din ce în ce mai mare. Cu cît ți se dilată conştiința, cu atît mai mult vei vedea că închisoarea ta nu mai e atît de mică - ea devine din ce în ce mai mare. Cu cît conştiința e mai dilatată, cu atît mai mare este spațiul în care te poți mişca, trăi, iubi, exista. Şi atunci vei cunoaşte mecanismul de bază: cu cît conştiința este

mai mică, cu atît pereții sînt mai apropiați; cînd esti inconştient, pereții te strivesc din toate părțile. Eşti într-o celulă mică; nu e posibilă nici măcar o mişcare cît de mică.

Ține minte această expresie: dilatarea conştiinței. Datorită acestei dilatări, vei înțelege ce este adevărata libertate, într-o zi, cînd conştiința ta va fi absorbită şi în interior nu mai există nici o umbră de întuneric, cînd în tine nu va mai fi nimic inconştient, cînd lumina va străluci puternic, cînd vei fi luminos datorită dilatării conştiinței - atunci deodată vei vedea că nici măcar cerul nu te limitează, că nu eşti limitat deloc.

Aceasta este experiența misticilor din toate erele. Cînd ISUS spune: "Eu şi Tatăl meu din ceruri sîntem una", iată ce înțelege el; el spune: "Eu nu am limitări." Aceasta e o cale de a spune acelaşi lucru, o cale metaforică, o cale simbolică: "Eu şi Tatăl meu din ceruri nu sîntem doi, ci unul - eu, care sînt în acest mic corp şi El - care este infinit, nu sîntem doi, ci unul. Sursa mea şi eu sîntem una. Eu sînt la fel de mare ca DUMNEZEU însuşi"

Asta înțeleg înțelepții din UPANISHADE cînd declară: "AHAM BRAHMASMI - Eu sînt Absolutul, eu sînt DUMNEZEU." Aceasta e spusă într-o stare de conştiință în care nu mai există deloc inconştiență.

Asta înțelege MANSUR cînd declară: "Ana - el -Haqq, Eu sînt Adevărul".

Aceste importante afirmații sînt foarte semnificative. Ele spun pur şi simplu că tu eşti tot atît de mare cît este conştiința ta - nici mai mult, nici mai puțin. Tocmai de aceea sînt drogurile o atît de mare atracție; pentru că ele, pe o cale chimică, îți forțează conştiința să devină ceva mai mare decît este ea în prezent. L.S.D.-ul, sau marijuana, sau mescalina, îți dau o expansiune bruscă a conştiinței. Desigur, această expansiune, dilatare, e forțată şi e violentă şi nu trebuie făcută. Mai mult, ea este pur chimică, deci n-are nimic de-a face cu spiritualitatea. Prin ea, tu nu creşti! Creşterea spirituală apare numai printr-un efort voluntar. Creşterea spirituală nu este ieftină, nu este la fel de ieftină ca o doză de L.S.D.; nici o cantitate de L.S.D. nu îți poate da o creştere spirituală.

Aldous Huxley a greşit foarte mult cînd a început să creadă că a atins prin L.S.D. aceeaşi experiență ca şi Kabir, sau ca Eckhardt, sau ca Baso; nu, nu este aceeaşi experiență. Da, ceva este similar; această similaritate constă în dilatarea

conştiinței. Dar este totodată şi foarte diferită: ea este un lucru forțat; ea e o violență împotriva biologiei şi a chimiei tale. Şi tu rămîi acelaşi! Nu creşti prin ea. De îndată ce dispare influența drogului, tu eşti din nou acelaşi om, acelaşi om mic.

Kabir nu va fi niciodată acelaşi om, deoarece la el dilatarea conştiinței n-a fost un lucru forțat - el a crescut odată cu ea. Nu e posibilă întoarcerea înapoi. Ea a devenit o parte din el. Ea a devenit ființa lui. El a absorbit-o.

Dar atracția față de droguri poate fi înțeleasă. Atracția a existat întotdeauna; ea n-are nimic de-a face cu generația modernă. Ea a existat dintotdeauna... Încă de la VEDE; omul a fost mereu puternic atras de droguri. Este o monedă falsă; îți dă o posibilitate de a întrezări adevărul, dar într-un fel foarte nenatural. Dar omul a căutat întotdeauna expansiunea; el întotdeauna a vrut să devină mai mare.

Uneori el vrea să devină mare prin bani: da, banii îți dau un sentiment de dilatare; ei sînt un drog. Cînd ai bani mulți, simți că limitele tale nu mai sînt atît de apropiate de tine; ele sînt mai îndepărtate. Poți avea cîte maşini vrei; nu eşti limitat. Dacă deodată vrei să ai un Rolls-Royce, îl poți avea - şi aceasta te face să te simți liber. Cînd nu ai bani, trece un Rolls-Royce pe lîngă tine, apare dorința...dar şi limitarea. Buzunarul tău e gol, n-ai nici un ban. Te simți lovit - zidul: nu te poți duce dincolo de el. Maşina există; o vezi; o poți avea chiar acum - dar există un zid între tine şi maşină: zidul sărăciei.

Banii îți dau un sentiment de dilatare, un sentiment de libertate. Dar şi aceasta este o falsă libertate. Poți avea mult mai multe lucruri, dar asta nu te va ajuta să creşti. Nu devii mai mult - ai mai mult, dar ființa ta rămîne aceeaşi. La fel este puterea: dacă eşti un prim-ministru sau preşedintele unei țări, te simți puternic: armata, poliția, tribunalul, întrega suprastructură a țării, sînt în mîinile tale. Granițele țării sînt granițele tale; te simți teribil de puternic. Dar şi acesta este un drog.

Dați-mi voie să vă spun: politica şi banii sînt tot nişte droguri ca şi L.S.D. şi marijuana, dar mult mai periculoase. Dacă ar trebui să alegi între L.S.D. şi bani, L.S.D.-ul e mult mai bun. Dacă ar trebui să alegi între politică şi L.S.D., atunci L.S.D. e mult mai puțin periculos. De ce spun eu asta? Pentru că prin L.S.D. te vei distruge doar pe tine, dar cu ajutorul banilor îi distrugi şi pe alții. Prin L.S.D. îți vei distruge structura ta biologică , dar prin politică vei distruge milioane de oameni.

Ia gînditi-vă: dacă Adolf Hitler ar fi fost toxicoman, lumea ar fi dus-o mult mai bine; dacă el ar fi folosit L.S.D., ar fi trebuit să-i mulțumim lui DUMNEZEU: "Este foarte bine că el rămîne în casa sa şi ia pilule. Lumea poate trăi fară el." Banii, politica, sînt nişte droguri mult mai periculoase.

Acum, ironia soartei: politicienii sînt întotdeauna împotriva drogurilor; ei nu sînt conştienți că ei înşişi sînt nişte toxicomani. Şi fac o greşeală mult mai periculoasă, pentru că greşeala lor implică şi viețile celorlalți. Un om este liber să facă tot ce vrea. L.S.D. poate fi în cel mai rău caz un prilej de sinucidere, dar nu de crimă. El este sinucidere! Şi eşti liber să te sinucizi, sau ar trebui să fii liber să te sinucizi, pentru că este viața ta; dacă nu vrei să trăieşti, este problema ta. Dar banii sînt ucigători; la fel de ucigătoare este puterea politică; ea îi ucide pe alții.

Eu nu spun să alegeți drogurile. Eu spun că toate drogurile sînt rele: bani, politică, L.S.D., marijuana. Alegi aceste lucruri, deoarece ai o falsă credință că ele îți vor dilata conştiința. Conştiința poate fi dilatată foarte simplu, foarte uşor, pentru că de fapt ea este întotdeauna dilatată. Trăieşti numai printre noțiuni false: noțiunile false sînt barierele tale, închisoarea creată de tine.

Tu zici: *"Mi-ar place să devin adevăr..."*

ȚIE NU POATE SĂ-ȚI PLACĂ SAU SĂ-ȚI DISPLACĂ.

Asta nu tine de alegerea ta. Adevărul există! N-are importantă dacă el îți place sau nu-ți place ție. Poți alege minciuna, dar nu poți alege adevărul; adevărul există. Iată de ce insistă atît de mult Krishnamurti asupra lucidității nealegerii. Tu nu poți alege adevărul. Adevărul există deja! El n-are nimic de-a face cu alegerea ta, cu ce-ți place sau nu-ți place ție.

În momentul în care renunți la alegere, vei descoperi adevărul. Tocmai din cauza alegerii, nu poți vedea adevărul. Alegerea este ca un văl pe ochii tăi. Faptul că-ți place sau nu-ți place ție, aceasta este problema! Tocmai pentru că eşti preocupat dacă îți place sau nu îți place , nu mai poți vedea acel aspect aşa cum există el cu adevărat. Prin faptul că-ți place sau nu îți place, tu ți-ai pus nişte geamuri colorate pe ochi şi nu mai vezi culoarea reală a ceea ce te înconjoară aşa cum este ea cu adevărat.

Tu spui:" Aş dori să devin adevăr..." Tocmai aşa devii neadevăr. Tu eşti adevăr! Renunță la gusturi şi dezgusturi! Cum poți fi tu neadevărat? Alegerea ta: prin alegere tu ai devenit un

creştin sau un hindus sau un mahomedan . Prin alegere, ai devenit identic cu India, cu China, cu Germania, dar prin adevăr întregul îți aparține ție şi tu apariții întregului-tu eşti universal.

Întregul trăieşte prin tine. Tu nu eşti doar o parte, întregul trăieşte prin tine ca întreg. Alege, preferă, detestă şi te vei rătăci.

Să nu spui niciodată: ”Aş vrea să devin adevăr...” Atunci în numele adevărului tu devii neadevăr. Tocmai aşa o persoană devine un creştin, deoarece ea crede că creştinismul are dreptate şi "Eu aş vrea să devin adevăr", aşa că devine un creştin. Te rog să nu devii un creştin, un hindus. Tu eşti un Christos! De ce să devii creştin? Starea de Christos n-are nimic de-a face cu ISUS; este tot atît de mult a ta pe cît este a lui ISUS. Starea de Christos este o stare de nealegere lucidă.

Aşa că, vă rog să nu începeți să gîndiți în termeni de dorință. "Aş vrea să devin adevăr." Tocmai aceasta este calea de a deveni neadevăr. Renunțați la această dorință-doar existați, nu încercați să deveniți. A deveni înseamnă a deveni neadevăr; existența este adevăr. Şi, în asta constă diferența!

Devenirea este în viitor: ea are un țel. Existenta este aici şi acum: ea nu are un țel, ea este deja prezentă. Aşa că oricine ai fi, fii ceea ce eşti; nu încerca să devii altceva. Ai fost învățat să ai idealuri, țeluri- să devii! Întotdeuna ai fost forțat să devii ceva.

Toată învățătura mea consta în: Orice ai fi, oricine ai fi, este minunat. Este mai mult decît destul. Doar să fii ceea ce eşti. Încetează cu devenirea şi doar fii! Şi acum, desigur, tu întrebi: "Aş vrea să devin adevăr, dar ce este acesta şi unde este?" De îndată începi să gîndeşti în termeni de devenire, atunci desigur tu vrei să ştii care este țelul: Ce este aceasta? Ce este acest adevăr care vreau eu să devin? Şi atunci cînd apare "țelul", apare şi "cum" ?: Cum să-l obțin? Apoi întreaga tehnologie, metodologie...

Eu spun că tu eşti Acela. În UPANISHADE, se spune: TAT-TVAM-ASI- tu eşti Acela. Nu este o problemă de devenire. DUMNEZEU nu este undeva în viitor.DUMNEZEU este chiar acum, chiar în clipa de față, în tine, în afara ta- peste tot- pentru că numai DUMNEZEU există, nimic altceva nu există. Tot ceea ce există poartă sămînța divină.

Aşa că, fii! Nu încerca să devii. Atunci un lucru duce la altul: dacă vrei să devii, atunci apare ideea: Care ideal? Ce voi deveni? Atunci va trebui să-ți imaginezi un ideal cu care să

semeni: ISUS, BUDDHA, KRISHNA. Atunci va trebui să-ți alegi o imagine şi vei deveni o copie.

KRISHNA n-a fost repetat niciodată. Înțelegi acest adevăr simplu? KRISHNA nu se poate naşte a doua oară. Nu poți înțelege acest adevăr foarte simplu, că BUDDHA este irepetabil? Fiecare ființă este unică, completă - tot aşa eşti şi tu. Dacă încerci să devii altcineva, vei avea o falsă identitate, vei fl o pseudo- existență. Vei fi o copie. Fii originalul! Numai atunci poți fi tu însuți. N-ai unde să te duci, n-ai ce să devii.

Dar ego-ul vrea un ideal. Ego-ul există între momentul prezent şi ideal. Acesta este mecanismul ego-ului. Cu cît ai un ideal mai mare, cu atît ego-ul este mai mare. Dacă vrei să devii un Christos, dacă eşti un creştin, atunci tu ai un ego mare; poate că acesta este chiar pios, dar asta nu contează. Un ego pios este tot atît de mult ego ca oricare alt ego; uneori chiar mai periculos decît ego-urile obişnuite.

Dacă eşti un creştin, atunci eşti pe un drum al ego-ului. Ego-ul înseamnă distanța dintre tine şi țel. Oamenii vin la mine şi mă întreabă:" Cum să distrug ego-ul?" Nu poți distruge ego-ul cît timp nu distrugi devenirea. Nu poți distruge ego-ul pînă cînd nu distrugi ideea, idealul, speranța, viitorul.

Ego-ul există între momentul prezent şi idealul viitor. Cu cît idealul este mai mare, cu cît este mai îndepărtat, cu atît mai mult loc, cu atît mai multe posibilități are ego-ul de a exista. Iată de ce o persoană religioasă este uneori mai egoistă decît una materialistă. Materialistul nu poate avea tot atît de mult spațiu între el şi idealul său, cît are persoana religioasă Persoana religioasă vrea să devină DUMNEZEU! Aceasta este cea mai mare posibilitate. Ce ideal mai mare poți avea? Persoana religioasă vrea să se elibereze (MOKSHA), şi să ajungă în cer, în rai - ori, ce ideal mai îndepărtat poți imagina? Persoana religioasă vrea să fie absolut perfectă. Acum, ego-ul va exista în umbra acestei idei de perfecțiune.

Ascultați-mă! Eu nu spun că trebuie să deveniți zei - eu declar că voi sînteți zei. Atunci nu se mai pune problema apariției ego-ului; n-a mai rămas loc pentru el. Nu trebuie să te duci în rai; eşti deja acolo. Doar să te uiți bine de jur-împrejur... eşti deja acolo! Este o realitate, raiul este o realitate. Este un dat a momentului prezent.

Ego-ul prosperă cînd tu ai țeluri şi idealuri. Şi există 1001 de probleme cu ego-ul. Pe de o parte, el se simte foarte bine să

aibă nişte idealuri măreţe; pe de altă parte, el te face să te simţi vinovat, încontinuu vinovat, deoarece niciodată nu atingi ţinta. Aceste idealuri sînt imposibile; nu le poţi atinge. Nu există nici o altă cale de a le atinge, aşa că întotdeauna ratezi ţinta. Deci pe de o parte ego-ul prosperă; pe de altă parte vinovăţie... vinovăţia este umbra ego-ului.

Ai observat acest fenomen ciudat? O persoană egoistă simte foarte multă vinovăţie faţă de multe lucruri mărunte. Fumezi o ţigară; dacă eşti un egoist, te vei simţi vinovat. Fumatul este un lucru stupid, chiar foarte stupid, simţi vinovată deoarece ea are un ideal- că nu ar trebui să fumeze. Acel ideal că ar trebui să nu fumeze şi realitatea că el fumează, creează contradicţia: idealul îi dă un sentiment plăcut că-: "Eu sînt o persoană religioasă. Ştiu că ar trebui să nu fumez; chiar am încercat, am încercat din toate puterile..." dar el va simţi de asemeni că iar şi iar nu ajunge la ţintă. El nu poate atinge idealul propus, aşa că se simte vinovat. Şi persoana care se simte vinovată, va încerca să facă pe toate fiinţele din jurul său să se simtă vinovate. Aceasta este ceva normal: cum poţi să fii singurul vinovat? Ar fi prea greu; ar fi prea apăsător.

Aşa că o persoană vinovată creează sentimentul de vinovăţie în jurul ei. Face pe oricine să se simtă vinovat pentru diferite lucruri mărunte, pentru lucruri neesenţiale. Dacă ai părul lung, el va face tot posibilul să te simţi vinovat. Ce contează că ai părul lung; este propria ta viaţă; dacă vrei să ai părul lung, foarte bine! Dacă ceea ce faci, faci aşa cum simţi tu, el te va face să te simţi vinovat. Orice ai face, el va găsi că este greşit. El trebuie să găsească greşeli; el suferă de vinovăţie. Cum ar putea să sufere de unul singur? Cînd toată lumea se simte vinovată, el se simte uşurat. Cel puţin are consolarea că: " Nu sînt singur în barcă - toţi sînt în aceeaşi barcă." Şmecheria prin care-i faci pe ceilalţi să se simtă vinovaţi constă în a le oferi idealuri. Aceasta este o mare şmecherie, foarte subtilă: părinţii îi dau copilului un ideal: " Fii aşa!". Ei n-au fost niciodată" aşa"; nimeni n-a fost vreodată. Acum ei îi dau copilului un ideal; aceasta este o cale foarte subtilă şi vicleană de a-l face pe copil să se simtă vinovat. Copilul va gîndi: " Nu mă apropii de ideal; de fapt, mă îndepărtez de el!" Asta îl va face să sufere; îl va deprima.

De aceea vezi atît de multă suferinţă în lume. Ea nu este reală: 90% este din cauza idealurilor care ţi-au fost impuse. Şi ele nu-ţi permit să rîzi, nu-ţi permit să te bucuri. Un om care nu are

SPIRITUALITATEA TANTRICĂ

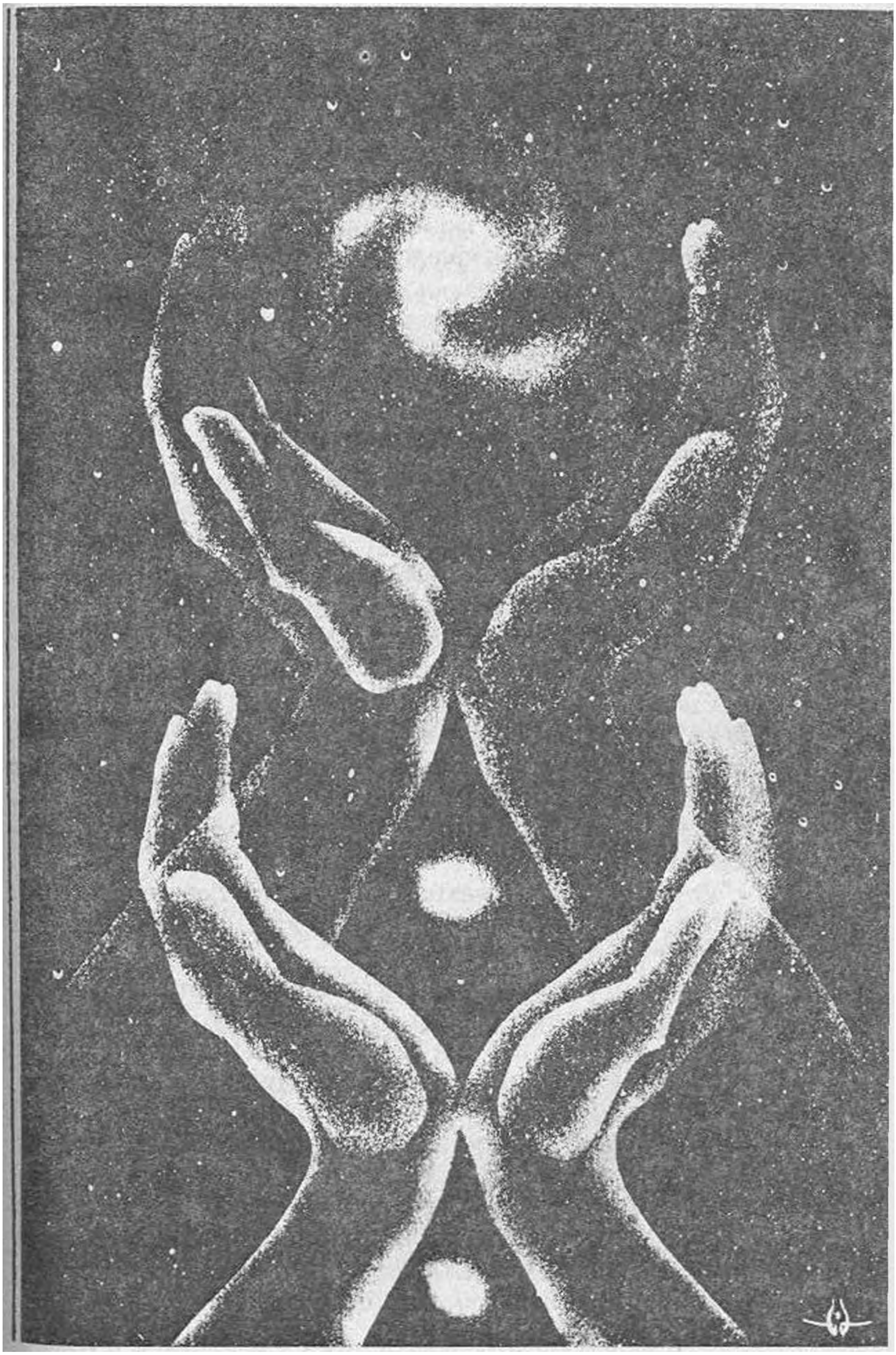

idealuri nu va face niciodată pe cineva să se simtă vinovat.

Tot ceea ce ai putea fi, tu deja eşti. Nu există nici un țel.

Şi noi nu ne ducem nicăieri. Noi pur şi simplu sîntem într-o continuă sărbătoare, aici şi acum. Existența nu este o călătorie, este o sărbătoare. Gîndeşte-o ca pe o petrecere! Ca pe o plăcere, ca pe o distracție! Nu o transforma într-o suferință! Nu o transforma într-o datorie, într-o muncă. Dă-i voie să fie o joacă! Tu nu eşti într-o închisoare. Tu eşti în locuința lui DUMNEZEU, în templul lui DUMNEZEU; te rog să nu-l numeşti închisoare; el nu este aşa ceva. Ai înțeles greşit. L-ai interpretat greşit. Chiar şi atunci cînd mă asculți pe mine, tu poți să interpretezi multe lucruri în mod greşit. Tu le interpretezi.

Două anecdote...prima:

«Un grădinar, care a vorbit la întrunirea de la clubul grădinarilor, a pus accentul pe avantajul ce poate fi cîştigat prin utilizarea bălegarului învechit de cal pentru fertilizarea de primăvară a grădinilor. În timpul secvenței de întrebări şi răspunsuri, o orăşeancă, ce-şi luase notițe, ridică mîna. Vorbitorul o încurajă şi ea întrebă cu seriozitate:" Ați spus că bălegarul de cal învechit este cel mai bun fertilizator. Vreți să ne spuneți cît de învechit trebuie să fie calul?»

A doua anecdotă:

«O femeie rotofeie şi-a dus băiețaşul la şcoala din cartier. Cînd a fost întrebată despre soțul ei, ea s-a confesat:" N-am ştiut niciodată prea multe despre tatăl acestui copil. El a trecut pe aici, m-a curtat şi ne-am căsătorit. Curînd după aceea, am aflat că era un hobosexual."

"Vrei să spui homosexual", corectă interlocutorul.

"Nu, domnule, am spus hobosexual. El era doar un nebun, un prea leneş în pasiune."»

Fiecare are propria sa interpretare a cuvintelor. Aşa că, atunci cînd eu spun ceva, nu ştiu ce veți înțelege voi din ceea ce am spus eu. Fiecare are un dicționar particular ascuns în subconştient. Dicționarul particular se infiltrează, schimbă, colorează.

V-am spus să fiți liberi. Voi m-ați înțeles greşit: ați gîndit că sînteți în închisoare. Da, eu spun " Fiți liberi!" Imediat voi interpretați aceasta ca şi cum ați fi în închisoare. Întregul accent s-a schimbat. Accentul meu era pe cuvintele: Fiți liberi! Accentul vostru s-a pus pe închisoare. Voi spuneți: " Sînt în închisoare. Dacă nu ies afară din închisoare, cum pot eu să fiu liber?" Eu am

spus: Fii liber şi dacă eşti liber nu există nici o închisoare, închisoarea este creată de obişnuința ta de a nu fi liber.

Iată! Accentul s-a schimbat - şi se pare că înseamnă aproape acelaşi lucru. Cînd eu spun: "Fii liber!" ce diferență este dacă cineva spune:" Da, eu sînt într-o închisoare!" O mulțime de diferențe, o mare diferență. Totul s-a schimbat. Este un lucru total diferit cînd tu spui:" Sînt într-o închisoare". Atunci gardianul şi închisoarea- ei devin responsabili. Atunci, pînă cînd ei nu-ți dau drumul, cum ai putea tu să fii liber? Tu ai aruncat responsabilitatea asupra altcuiva.

Cînd am spus: "Fii liber!" eu am spus: "Tu eşti responsabil". Este treaba ta să fii sau să nu fii liber. Dacă tu ai ales să nu fii liber, atunci va exista o închisoare, vor exista gardienii şi prizonierul. Dacă tu ai ales să fii liber, gardienii şi închisoarea şi toate celelalte dispar. Elimină doar obişnuința de a fi ne-liber.

Cum o poți elimina? Libertatea şi conştința merg mină în mînă: mai multă conştiință, mai multă libertate; mai puțină conştiință, mai puțină libertate. Animalele sînt mai puțin libere, deoarece ele sînt mai puțin conştiente. Pietrele sînt şi mai puțin libere, deoarece pietrele sînt şi mai puțin conştiente. Omul este ființa cea mai evoluată, cel puțin pe acest pămînt. Omul are un pic de libertate; atunci un BUDDHA are libertate absolută: conştiința sa.

Deci, libertatea este doar o problemă de grade de conştientizare. închisoarea ta este formată din straturi ale inconştientului tău. Să începi să devii conştient şi nu va mai exista nici o închisoare.

Şi aminteşte-ți, mintea este foarte vicleană. Ea poate găsi întotdeauna căi de a te prosti. Ea a învățat foarte multe trucuri cu care să te prostească. Mintea poate doar să folosească un alt cuvînt şi tu poți să nici nu observi diferența; diferența poate fi atît de subtilă încît cele două sînt aproape sinonime şi mintea ți-a jucat o festă.

Aşa că, atunci cînd eu spun ceva, să nu interpretezi. Doar să asculți cît poți de atent; să nu schimbi nici un cuvînt, nici măcar o virgulă. Doar să asculți ceea ce spun. Nu amesteca mintea ta în ceea ce am spus eu, altfel vei auzi cu totul altceva. Fii întotdeauna atent la viclenia minții. Tu eşti cel care ai cultivat această viclenie. N-ai cultivat-o pentru tine, ci pentru ceilalți. Noi încercăm să păcălim pe oricine; încet, încet, mintea devine expertă în a păcăli; atunci ea începe să te păcălească şi pe tine.

O anecdotă:

«Un ziarist a murit. Desigur, era un ziarist celebru şi era primit imediat chiar şi în casa preşedintelui şi a primului ministru; niciodată n-a avut nevoie de vreo aprobare ca să pătrundă oriunde dorea - era un mare ziarist. Aşa că el s-a grăbit spre rai; de ce să se fi dus în iad? Dar a fost oprit de Sf. Petru. Şi Sf.Petru a spus:" Stai! Aici nu mai avem nevoie de ziarişti. Avem deja schema plină; avem deja 12; de fapt, ei sînt cu totul inutili deoarece în cer nu se tipăresc ziare."

De fapt, acolo nu există ştiri. Acolo nu se întîmplă niciodată nimic. Lucrurile decurg atît de liniştit; cum pot să apară ştiri? Şi ce poti spune despre viețile sfinților? Ei stau sub copacii lor, meditînd. Aşa că, ziarul din rai nu seamănă prea mult cu un ziar, şi el este publicat doar ca o simplă formalitate, în fiecare zi fiind acelaşi ca cel din ziua precedentă.

"Nu avem nevoie de nici un ziarist; du-te în iad ! Acolo sînt mereu necesari din ce în ce mai mulți ziarişti, deoarece acolo sînt multe ştiri şi multe ziare... şi tocmai am auzit că se planifică noi ziare. Du-te acolo şi vei avea o slujbă bună şi îti va place sigur!"

Dar ziaristul voia să rămînă în rai, aşa că spuse:" Te rog un lucru; îi cunosc eu pe ziarişti... dacă pot să lămuresc pe un ziarist să se ducă în iad, îmi vei da locul lui din rai?"

Lui Sf.Petru i se facu milă de el; îi spuse:" Foarte bine, de cît timp ai nevoie ca să convingi un ziarist să se ducă în iad?"

El zise: "24 de ore, doar 24 de ore."

Aşa că i se permise să intre în rai pentru 24 de ore. El a început imediat să răspîndească zvonul că:" s-a planificat unul din cele mai mari ziare şi sînt necesari un redactor şef, redactori, subredactori şi că există posibilități fantastice. Dar pentru aceasta vor trebui să plece în iad."

Timp de 24 de ore el a făcut turul cerului. I-a întîlnit pe toti ziarişții- şi după 24 de ore, cînd s-a dus la Sf. Petru pentru a vedea dacă a plecat cineva, Sf.Petru a închis poarta raiului şi i-a spus: " Rămîi aici, deoarece au plecat cu toții!"

Dar ziaristul spuse, după ce se gîndi cîteva clipe: "Nu, atunci trebuie să plec şi eu; cine ştie ce se întîmplă interesant în iad şi eu nu ştiu. Te rog să nu mă împiedici. Trebuie să plec!"»

El însuşi lansase zvonul, dar cînd 12 persoane au crezut în el, atunci el însuşi a început să creadă în zvon.

La fel se întîmplă şi cu mintea, aşa a devenit ea atît de vicleană. Ai înşelat mereu... şi mintea a devenit un expert în înşelăciune, încît a început să te înşele şi pe tine.

O anecdotă;

«Reclamantul într-un caz de vătămări corporale în urma unui accident, apărînd la tribunal într-un scaun cu rotile, a obținut o despăgubire uriaşă. Înfuriat, avocatul apărării se îndreptă spre reclamantul din scaunul cu rotile.

"Eşti un escroc şi ştiu că eşti escroc!" țipă el."Aşa să-mi ajute DUMNEZEU, te voi urmări tot restul vieții tale, pînă o voi dovedi!"

Avocatul ştia foarte bine că acel om era un escroc, că scaunul cu rotile era doar un spectacol. El era perfect sănătos, nu pățise absolut nimic. Aşa că avocatul spuse: "Aşa să-mi ajute DUMNEZEU, te voi urmări tot restul vieții tale pînă o voi dovedi!"

"Dar chiar te rog!" răspunse omul din scaunul cu rotile, cu un zîmbet. "Dă-mi voie să-ți expun planurile mele. Întîi merg la Londra ca să îmi comand nişte haine, apoi pe Riviera pentru a sta la soare şi după aceea la Lourdes pentru miracole".»

Mintea este atît de vicleană; ea poate găsi întotdeauna o cale de ieşire. Ea se poate duce la Lourdes... Dar odată ce joci aceste feste altora, mai devreme sau mai tîrziu vei fi chiar tu propria ta victimă. Fereşte-te de propria ta minte. Să nu ai încredere în ea, îndoieşte-te de ea. Dacă începi să te îndoieşti de propria ta minte, acesta este un moment măreț. În momentul în care apare îndoiala față de minte, începi să te încrezi în suflet; dacă nu ai încredere în minte, începi să ai încredere în suflet.

Acesta este sensul încrederii într-un Maestru. Cînd vii la mine, aceasta este pur şi simplu o tehnică de a te ajuta să te îndoieşti de propria ta minte. Începi să ai încredere în mine; tu spui:" Voi asculta de tine. Nu voi asculta de mintea mea. Am ascultat destulă vreme aceleaşi trucuri; este o repetiție, este monotonă." Tu spui: "Voi asculta de tine."

Un Maestru este doar un pretext pentru a scăpa de minte. De îndată ce ai scăpat de minte nu mai este nevoie să ai încredere în Maestru, deoarece vei descoperi propriul tău Maestru. Cu ajutorul Maestrului, trecerea devine uşoară; altfel mintea va continua să te înşele şi tu nu vei şti ce să faci cu ea.

Ascultînd de Maestru, avînd încredere în el, încet, încet, mintea încetează să te mai domine. Şi de cele mai multe ori trebuie să te lupți cu mintea ta, deoarece Maestrul îți spune ceva ce este împotriva ei, ceva ce este întotdeauna împotriva ei. Neglijată, mintea începe să moară. Nefiind crezută, mintea începe să moară. Ajunge la mărimea ei adevărată. Acum ea are pretenții; ea pretinde că ar fi întreaga ta viață. Dar ea este doar un

mecanism mărunt, foarte bun să fie utilizat, foarte periculos să faci din el stăpînul tău.

Mintea spune: "Să devii!" Maestrul spune:"Să fii!" Mintea spune:"Să doreşti!" Maestrul spune:"Să te bucuri!" Mintea spune: "Trebuie să mergi un drum lung ca să îți împlineşti idealurile". Maestrul spune:"Ai ajuns, tu eşti SARAHA- tu deja ai atins ținta."

A TREIA ÎNTREBARE: *"Ce credeți dumneavoastră despre civilizație? Sînteți împotriva ei?"*

Nu există nicăieri nici o civilizație, aşa că n-am cum să fiu împotriva ei. Ea nu există. Ea este doar o pretenție. Da, omul şi-a pierdut inocența sa primitivă, primordială, dar omul nu a devenit civilizat, deoarece nu există nici un mod de a deveni civilizat. Singurul mod de a deveni civilizat este să te bazezi pe inocența ta, pe inocența ta primitivă şi să o faci să înflorească.

Tocmai de aceea ISUS spune: "Dacă nu renaşti, dacă nu devii din nou copil, nu vei ştii niciodată ce este adevărul".

Această aşa-zisă civilizație este o escrocherie, o monedă falsă. Dacă eu sînt împotriva ei, sînt împotrivă doar pentru că aceasta nu este civilizație. Sînt împotriva ei pentru că aceasta nu este deloc civilizație. Este o escrocherie.

O anecdotă:

«Cineva l-a întrebat pe fostul prinț de Wales: "Ce părere aveți despre civilizație?" "Este o idee bună" a replicat prințul, "cineva trebuie să o înceapă."»

Îmi place răspunsul. Da, cineva trebuie să o înceapă. Ea încă nu a fost începută. Omul nu este civilizat. El doar pretinde aceasta.

Eu sînt împotriva pretențiilor. Sînt împotriva ipocriziei.Omul doar se preface că este civilizat. Supără-l un pic şi vei găsi un om necivilizat. Supără-l un pic şi tot ceea ce este bun este doar superficial şi tot ceea ce este rău este adînc înrădăcinat. Este o civilizație superficială. Totul merge bine, eşti vesel şi zîmbitor; dar la un moment dat cineva te insultă şi tu turbezi de furie şi vrei să-l loveşti, să-l omori. Doar cu o clipă înainte zîmbeai şi doar cu o clipă după aceea erai gata să ucizi, valențele tale criminale au ieşit la suprafață. Ce fel de civilizație este aceasta?

Un om poate fi civilizat numai atunci cînd într-adevăr a devenit meditativ. Numai meditația poate aduce adevărata civilizație în lume. Doar iluminații sînt civilizați.

Şi acesta este paradoxul; iluminații nu sînt împotriva primitivului. Ei se bazează pe primitiv, pe inocența copilăriei. Şi pe această bază ei înalță un mare templu. În schimb, aşa-zisa

civilizație distruge inocența copilăriei şi apoi îți oferă numai monede false. Mai întîi ea îți distruge inocența primară. Odată ce inocența primară este distrusă, tu ai devenit viclean, isteț,calculat. Atunci eşti prins în cursă, atunci această societate ajunge să te civilizeze.

Mai întîi ea te înstrăinează de propriul tău eu. Odată ce eşti înstrăinat, ea îți oferă monezi false. Tu trebuie să depinzi de ea. Adevărata civilizație nu poate fi împotriva naturii tale, nu va fi împotriva copilăriei tale. Va fi o evoluție bazată chiar pe copilăria ta. Nu va avea nici un antagonism față de inocența primitivă, va fi o înflorire a ei. Va merge tot mai sus, dar îşi va avea rădăcinile în inocența primară.

Această civilizație nu este decît o afacere dementă, întregul Pămînt a devenit o mare casă de nebuni. Oamenii şi-au pierdut sufletele, oamenii nu mai sînt oameni; şi-au pierdut eul şi-au pierdut personalitatea, au pierdut totul! Ei sînt doar nişte prefăcuți. Ei au măşti; şi-au pierdut fețele originare.

Eu sînt cu totul pentru civilizația autentică, dar ceea ce există acum nu este civilizație. De aceea sînt eu împotriva ei.Mi-ar place să întîlnesc un om cu adevărat civilizat, într-adevăr instruit, dar această cultură poate doar să înflorească din interior.Ea nu poate veni din exterior. Ea se poate răspîndi spre periferie,dar trebuie să crească de la centru.

Această civilizație face exact opusul: ea forțează lucrurile dinspre exterior. În lumea întreagă se predică non-violența.MAHAVIR, BUDDHA, ISUS, cu toții ne învață non-violența. Ei ne învață non-violența deoarece au experimentat non-violența.Dar continuatorii? Ei nu au avut niciodată nici măcar o clipă denon-violență. Ei cunosc numai violența. Dar ei sînt continuatorii,aşa că pretind că sînt non-violenți, se forțează să fie non-violenți şi în felul acesta creează un caracter. Acest caracter este doar în jurul lor. Este o armură. Adînc înăuntru, ei sînt ca nişte vulcani gata să erupă. Şi la suprafață ei afişează un zîmbet fals, un zîmbet artificial.

Aceasta nu este civilizație. Acesta este un fenomen foarte urît. Da, mi-ar place ca non-violența să vină din interior şi nu să fie cultivată din afară, ci doar ajutată să înflorească din interior.Acesta este înțelesul esențial al cuvîntului "educație". Esteaproape la fel cu scoaterea apei dintr-o fîntînă: educația înseamnăa scoate apa afară. Acesta este înțelesul original al cuvîntuluieducație. Dar ce face educația obişnuită? Ea nu revelează interiorul, ea forțează pătrunderea educației din exterior. Ea obligă copilul să memoreze o mulțime de noțiuni inutile. Nu îi

pasă deloc de copil, nu se gîndeşte deloc la copil. Copilul este folosit doar ca un mecanism în care trebuie introdusă din ce în ce mai multă informație. Aceasta nu este educație!

Sufletul copilului trebuie să fie scos la lumină. Ceea ce încă stă ascuns în copil trebuie scos la lumină. Copilul nu trebuie să fie modelat; libertatea lui trebuie să rămînă intactă şi conştiința lui trebuie ajutată să crească. Mai multă informație nu înseamnă mai multă educație! În mai multă luciditate, mai multă dragoste constă adevărata educație. Şi această educație creează civilizația.

Civilizația actuală este falsă; educația ei este falsă. Iată de ce sînt eu împotriva ei! Sînt împotriva ei pentru că în realitate ea nu este o civilizație.

A PATRA ÎNTREBARE: *"BHAGWAN, eu rîd atît de mult la glumele dumneavoastră. Aş vrea să vă pun o întrebare: de ce creează o glumă atît de multă veselie?"*

Un lucru nu ți-a fost permis niciodată: să rîzi; rîsul tău a fost întotdeauna reprimat. Este ca un arc comprimat; orice motiv este suficient pentru ca el să se destindă. Ai fost învățat să fii trist, posomorit; ai fost învățat să fii serios.

Dacă eşti serios, nimeni nu crede că faci ceva rău; este o stare acceptată de toată lumea, este modul în care trebuie să fie lucrurile. Dar dacă rîzi, dacă rîzi prea mult, atunci oamenii vor începe să fie puşi în încurcătură de atitudinea ta: "De ce rîde acest individ?" Şi dacă rîzi fară nici un motiv, atunci eşti considerat nebun; atunci ei te vor duce la psihiatru; atunci te vor duce la spital. Vor spune: "Rîde fară nici un motiv! Numai nebunii rîd fară nici un motiv."

Într-o lume mai bună, într-o lume mai civilizată, într-o lume într-adevăr civilizată, rîsul va fi acceptat ca fiind foarte natural. Numai cînd cineva va fi trist îl vor spitaliza.

Tristețea este boală; rîsul este sănătate. Aşa că, deoarece nu ți-a fost permis să rîzi, orice motiv cît de mic...glumele sînt motive pentru a rîde; poți să rîzi fară să fii considerat nebun. Poți spune:" Din cauza glumei..." Şi gluma are un mecanism care te ajută să te destinzi. Întregul mecanism al glumei este foarte complex; la prima vedere pare simplu; adînc înăuntru este însă foarte complex. O glumă nu este doar o simplă glumă! Este un fenomen complicat. În cîteva cuvinte, în cîteva fraze, ea poate schimba întreaga atmosferă. Ce se întîmplă?

Cînd este spusă o glumă, în primul rînd te aştepți să fie ceva de rîs. Eşti gata pentru asta. Te autohipnotizezi; devii atent.

Spatele tău este drept; asculți cu atenție. Devii mai conştient. Şi apoi povestea decurge într-un astfel de mod, încît creează din ce în ce mai multă tensiune în tine. Vrei să cunoşti poanta. Gluma, la prima vedere, pare o simplă poveste şi se pare că nu este nimic de rîs în ea, dar apoi apare o întorsătură bruscă... Acea întorsătură bruscă îți eliberează arcul. Ai devenit din ce în ce mai tensionat deoarece ai aşteptat ...şi vezi că pare să nu fie nimic mai mult în ea. Şi apoi brusc apare poanta! Şi apare atît de brusc, atît de spontan, încît îți uiți seriozitatea, încît uiți cine eşti şi în acea clipă devii din nou un copil - şi rîzi. Şi rîsul tău reprimat este eliberat.

Glumele arată pur şi simplu că societatea a uitat cum să rîdă. Într-o lume mai bună, în care oamenii ar rîde mai mult, noi am pierde un lucru: gluma. Nu va mai fi nevoie de glume; oamenii ar rîde şi ar fi fericiți. De ce? Fiecare moment ar fi un moment de veselie. Şi dacă ai putea să înțelegi viața, ea ar fi toată o glumă. Dar nu ți se dă voie să înțelegi! Pe ochi ți s-au pus ochelari de cal: atît ți se permite să vezi. Nu ți se permite să vezi ridicolul ei; şi viața este ridicolă!

Copiii o pot înțelege mult mai uşor: de aceea copiii rîd mai uşor şi mai zgomotos. Şi ei îi pun în încurcătură pe părinți, deoarece ei pot vedea întregul nonsens al vieții. Şi ochelarii de cal încă nu au fost fixați. Tatăl continuă să-i spună copilului:" Să spui adevărul, întotdeauna să spui adevărul!" Şi atunci cineva bate la uşă şi tatăl spune:" Du-te şi spune-i că tatăl tău nu este acasă." Acum, copilul... tatăl nu poate vedea ce se întîmplă, dar copilul rîde. El nu poate crede ceea ce spune tatăl său: este ridicol! Şi copilul se duce la străinul care bătea la uşă şi spune:" Tata zice că el nu este acasă."

Noi trăim cu ochelari de cal. Sîntem educați într-un astfel de mod, încît nu vedem ridicolul vieții, altfel, am înțelege că viața este ridicolă. Iată de ce uneori chiar fară nici o glumă, la vreun lucru minor oarecare, rîdem cu poftă. De exemplu: preşedintele Nixon a alunecat şi a căzut. De ce au rîs cu poftă toți cei care erau de față? Poate că n-au arătat-o, dar au rîs zdravăn.

Ia gîndiți-vă: dacă un cerşetor alunecă pe o coajă de banană, nu-i va păsa nimănui; dar dacă preşedintele unei țări alunecă pe o coajă de banană, toată lumea va rîde. De ce? Deoarece coaja de banană pune toate lucrurile la locul lor! Coaja de banană i-a arătat preşedintelui că şi el este tot atît de mult o ființă umană ca şi un cerşetor. Şi coaja de banană nu face nici o diferență între unul şi celălalt. Fie cerşetor, fie preşedinte, fie prim-ministru, nu este nici o diferență. O coajă de banană, este

o coajă de banană; ei nu-i pasă.

Dacă un om obişnuit cade, veți rîde un pic, dar nu prea mult, pentru că el este doar un om obişnuit; el n-a încercat niciodată să demonstreze că este mai mult decît ceilalți, aşa că nu prea ai de ce să rîzi. Dar dacă un preşedinte alunecă pe o coajă de banană, deodată iese la iveală ridicolul lui, realitatea lui. Acest om credea că el este în fruntea lumii; pe cine încerca el să prostească? Nici măcar o coajă de banană nu s-a lăsat prostită. Şi rîdeți.

Observă... ori de cîte ori rîzi ridicolul vieții a pătruns prin ochelarii tăi de cal. Eşti din nou un copil. O glumă îți aduce înapoi copilăria, inocenta ta. Pentru o clipă ea face ca ochelarii de cal să alunece de pe ochi.

Ascultați cîteva glume:

«Unul din bărbații din partea locului a fost găsii mort în nişte împrejurări neobişnuite. De aceea s-a constituit o comisie şi preşedintele comisiei a chemat-o pe femeia în al cărei pat murise bărbatul, pentru a depune mărturie. Preşedintele a asigurat-o că toți cei prezenți vor fi discreți şi că ea trebuie să spună cu propriile ei cuvinte ce s-a întîmplat.

Femeia a relatat că ea şi bărbatul, acum decedat, s-au întîlnit la cîrciumă şi cînd acesta s-a încins, s-au dus acasă la ea ca să mai bea ceva. Un lucru duce la altul, astfel că după puțin timp ei s-au urcat în pat împreună. Iar ceea ce a urmat, ea a descris comisiei cu aceste cuvinte: "Eu am crezut că el vine dar el tocmai se dusese."» *** în engleză joc de cuvinte.

Şi a doua:

«Un bătrîn diacon trebuind să petreacă o noapte la un hotel, a primit un pat într-o cameră cu trei paturi, dintre care două erau deja ocupate. Curînd după ce s-a stins lumina, unul dintre cei doi a început să sforăie atît de tare, încît diaconul nu putea să adoarmă. Pe măsură ce timpul înainta, zgomotul devenea tot mai supărător, pînă cînd a devenit de-a dreptul înspăi-mîntător. La vreo două, trei ore după miezul nopții, cel care sforăia se răsuci în patul său, eliberă un geamăt hidos şi deveni liniştit.

Diaconul presupuse că cel de-al treilea individ reuşise să adoarmă, dar în această împrejurare l-a auzit exclamînd: "A murit. Mulțumescu-ti Doamne, a murit!"»

Şi ultima este foarte prețioasă; meditați asupra ei:

«Într-o zi, cînd ISUS mergea printr-un sat, a dat peste o mulțime furioasă care împingea din spate o femeie spre un zid şi se pregătea să o omoare cu pietre.

Ridicîndu-şi mîna, ISUS linişti mulţimea şi apoi spuse solemn: "Numai cel care este fară de păcat să arunce cu piatra!"

Imediat o bătrînă ridică o piatră mare şi o aruncă spre femeie. "Mamă, iar tu mamă , mă exasperezi!"

ŞI ULTIMA ÎNTREBARE: " Este evident că vă place culoarea portocalie; atunci dumneavoastră de ce nu purtaţi haine portocalii?

Mie să-mi placă culoarea portocalie? Ferească DUMNEZEU! O urăsc! De aceea vă oblig pe voi să o purtaţi. Este un fel de pedeapsă pentru că nu sînteţi iluminaţi.

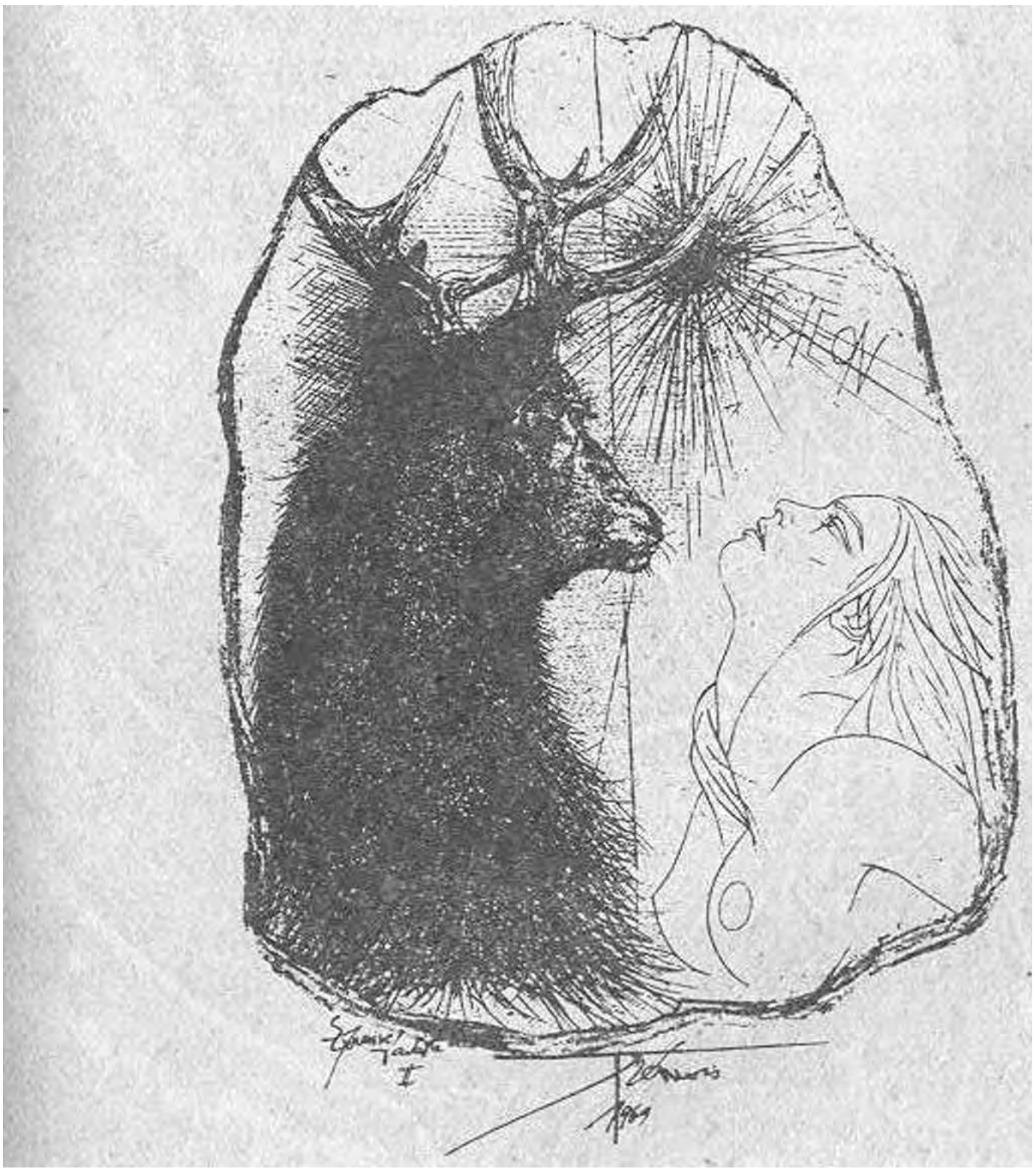

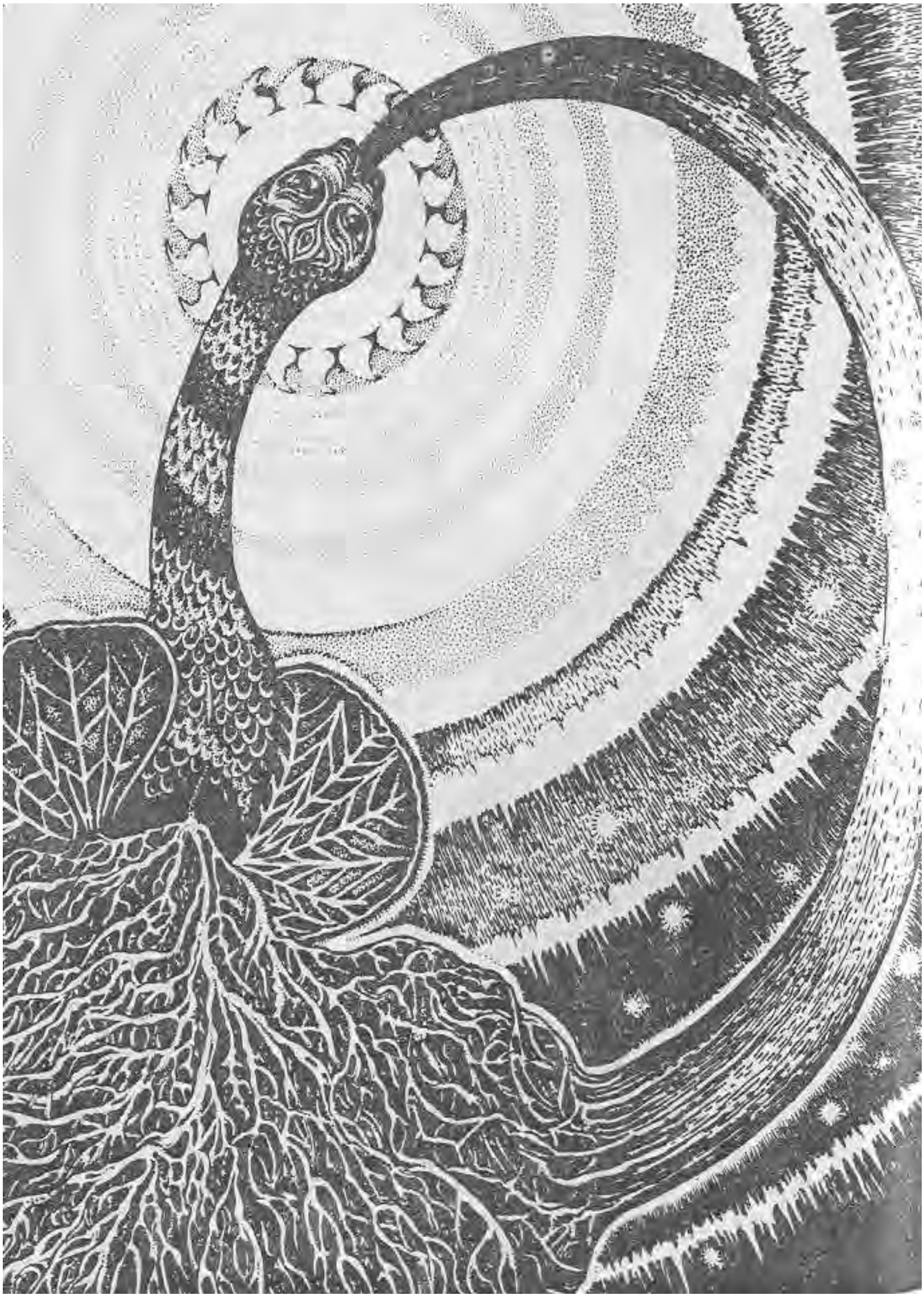

CAPITOLUL 5. OMUL ESTE UN MIT.

25.04.1977

Unei muşte căreia îi place mirosul de carne
Putredă parfumul de santal îi pare respingător.
Fiinţele care renunţă la Nirvana
Rîvnesc la sfera grosieră a Samsarei.

Urmele unui bou, umplute cu apă,
Se vor usca rapid; la fel şi mintea care este neclintită,
Dar plină de calităţi ce nu sînt încă perfecte;
Aceste imperfecţiuni vor dispare cu timpul.

Întocmai ca apa sărată a mării, care devine
Dulce cînd este băută din nori,
La fel o minte fermă, care lucrează pentru alţii,
transformă
Otrava obiectelor simţurilor în nectar.

Deşi inefabilă, niciodată nu eşti nemulţumit,
Deşi inimaginabilă, ea este fericirea însăşi.
Deşi dintr-un nor te temi de bubuitul tunetului,
Recoltele se coc atunci cînd din acesta se revarsă
ploaia.

OMUL ESTE UN MIT, CEL MAI PERICULOS MIT, deoarece dacă tu crezi că omul există, atunci nu vei mai încerca să-l ajuţi să progreseze; nu este nevoie. Dacă tu crezi că eşti deja om, atunci orice creştere încetează.

Tu nu eşti un om, tu eşti doar o posibilitate de a fi. Tu poţi fi om. Dar poţi să nu fii. Poţi eşua. Reţine, poţi eşua.

Omul nu este născut ca om, ci doar ca un mecanism; el nu este un fapt dat. Nu-l poţi lua ca o certitudine. El este doar o posibilitate. Omul există ca o sămînţă, nu ca un copac- nu încă. Omul încă nu este real şi diferenţa dintre potenţial şi real este

mare.

Omul, aşa cum există el, este doar o maşină, deşi munceşte, deşi are succese în lume, deşi trăieşte o aşa-zisă viață şi în final moare. Dar țineți minte: el nu există. Funcția lui este cea a unui mecanism; el este un robot.

Omul este ca o maşină. Da, în această maşină există ceva care poate merge dincolo de mecanism. Această maşină nu este o maşină obişnuită; ea are nişte posibilități imense de a merge dincolo de ea însăşi. Ea poate produce ceva transcedental propriei sale structuri. Uneori ea a produs un BUDDHA, un ISUS, un GURDJIEFF. Uneori ea a produs un om, dar să nu crezi că eşti deja om. Dacă tu crezi astfel, credința aceasta va fi sinucigaşă, pentru că de îndată ce credem că ceva există, noi încetăm să mai căutăm acel lucru, încetăm să mai creem, încetăm să mai descoperim, încetăm să mai progresăm.

Ia gînditi-vă: o persoană bolnavă, o persoană grav bolnavă, crede că este perfect sănătoasă. De ce s-ar mai duce ea la doctor? De ce ar lua medicamente? De ce ar face un tratament? De ce s-ar mai duce la spital? Ea crede că este sănătoasă, că este perfect sănătoasă... şi cînd colo ea este pe moarte! Credința aceasta o va ucide.

De aceea spun că acest mit este foarte periculos, cel mai periculos mit elaborat vreodată de preoți şi de politicieni: anume că omul există deja. Aceste milioane de oameni de pe pămînt sînt doar nişte posibilități; şi din nefericire, majoritatea nu vor deveni niciodată reali; din nefericire, mulți dintre ei vor muri tot ca nişte maşini.

Ce înțeleg atunci cînd spun că omul este ca o maşină? Înțeleg că omul trăieşte determinat de trecut. Omul trăieşte determinat de obişnuințe. Omul trăieşte o viață de rutină. Omul continuă să se mişte în acelaşi cerc, pe acelaşi fagaş... iar şi iar şi iar.Poți fi conştient de cercul vicios din viața ta? Aceleaşi lucruri pe care le-ai făcut în fiecare zi: ai sperat, ai fost supărat, ai dorit, ai fost ambițios, ai fost senzual, sexual, ai fost frustrat, ai sperat din nou, din nou că întregul cerc se va modifica. Fiecare speranță duce la o frustrare, niciodată nu se întîmplă altfel; şi după fiecare frustrare o nouă speranță - şi cercul rămîne acelaşi.

În Orient, noi numim asta roata Samsarei. Este ca o roată! Spițele sînt aceleaşi. "Şi tu eşti amăgit de ea iar şi iar. Începi din nou să speri. Şi ştii - ai sperat şi mai înainte, ai sperat de milioane de ori şi n-a ieşit nimic din această speranță. Dar

roata continuă să se învîrtească, continuă să te ucidă, continuă să-ți distrugă viața.

Timpul ți se scurge printre degete. Fiecare clipă pierdută, este pierdută pentru totdeauna şi tu continui să te învîrți în acelaşi cerc.

Asta înțeleg eu cînd spun că omul este ca o maşină. Sînt întru totul de acord cu G. Gurdjieff. El obişnuia să spună că omul obişnuit încă nu are suflet. El a fost primul care a spus atît de drastic, că omul obişnuit nu are suflet. Da, sufletul se poate naşte în el, dar el va trebui să-i dea naştere. Va trebui să devină capabil să-i dea naştere.

De secole, preoții vă spun că aveți deja un suflet, că sînteți deja oameni. Dar nu este aşa. Sînteți oameni numai în mod potențial, ca o posibilitate. Puteți deveni oameni şi în realitate, dar mitul trebuie să fie distrus. Trebuie să înțelegeți faptul că nu sînteți ființe conştiente şi dacă nu sînteți ființe conştiente, cum puteți să fiți oameni?

Care este diferența dintre o stîncă şi un om? Care este diferența dintre un animal şi un om? Care este diferența dintre un copac şi un om? Diferența este cea a conştiinței; dar cît de multă conştiință are un om obişnuit? Doar cîte o scînteiere ici şi colo. Doar uneori, în rare momente, el devine conştient; şi asta numai pentru cîteva secunde pentru ca apoi să cadă din nou în inconştiență. Da, uneori se întîmplă, deoarece conştiința este potențialitatea sa. Uneori se întîmplă chiar şi în ciuda voinței lui.

Într-o zi soarele răsare şi intri în armonie cu existența - şi deodată conştiința există, frumusețea ei, binecuvîntarea ei, parfumul ei, lumina ei. Brusc, ea există şi tu guşti din ceea ce ar trebui să fie, ar putea să fie, chiar este. Dar în clipa în care ai devenit conştient că exişti, ea deja a dispărut. Rămîne numai o amintire a ei. Numai în nişte clipe rare: uneori în dragoste, alteori uitîndu-te la luna plină, sau la un răsărit de soare, alteori stînd într-o grotă liniştită de munte, uneori uitîndu-te la joaca unui copil, la gînguritul lui; da, uneori în muzică, dar aceste momente sînt rare.

Dacă un om obişnuit, aşa-zisul om, atinge 7 momente de luciditate în întreaga sa viață, aceasta înseamnă destul de mult. Rareori, foarte rar, pătrunde doar o rază şi apoi a şi dispărut. Şi el se înapoiază la viața sa trivială, tristă şi moartă. Şi asta nu se întîmplă numai cu oamenii obişnuiți: la fel se întîmplă şi cu aşa- zişii oameni extraordinari.

119

Chiar acum cîteva zile citeam despre Carl Jung, unul dintre cei mai mari psihologi ai acestei epoci. Dar cîteodată mă întreb dacă să-i numesc pe aceştia psihologi sau nu. El era un om foarte agitat; nu putea sta liniştit nici măcar o clipă. Trebuia să se sucească şi să se învîrtească; trebuia să facă ceva. Dacă nu avea nimic de făcut, el fuma pipă. Şi fuma încontinuu. Apoi a avut un atac de inimă şi doctorii i-au spus să nu mai fumeze - interdicție totală. Acum era foarte greu; a început să-şi simtă prea mult agitația. A început să simtă că înnebuneşte. Trebuia să se plimbe în sus şi în jos prin cameră, trebuia să iasă afară, fară nici un motiv. Ar fi stat şi în acest fotoliu şi în celălalt. Şi atunci el a recunoscut faptul că pipa îi fusese foarte, foarte folositoare. Pipa era o eliberare, un soi de eliberare a agitației sale. Aşa că el i-a întrebat pe doctori: "Îmi pot pune pipa goală în gură? Îmi permiteți?" Pipa goală! "Asta mă va ajuta."

I s-a permis şi apoi ani de zile el obişnuia să țină pipa goală în gură, doar mimînd că fumează. Atunci el putea privi la pipă, o putea ține în mînă, se putea juca cu ea. Şi asta i se întîmpla celui mai mare psiholog al epocii! Cîtă incoştiență! Atît de mult în ghearele obişnuinței, atît de mult în ghearele inconştientului! Aşa ceva pare foarte copilăros. Şi apoi noi continuăm să găsim explicații ştiințifice; continuăm să avem pretenții, continuăm să ne protejăm şi să ne apărăm pe noi înşine, explicînd "ştiințific" de ce facem astfel.

La vîrstă de 45 de ani, Carl Jung s-a îndrăgostit de o femeie. El era căsătorit şi avea o soție foarte iubitoare. Relația cu soția sa era frumoasă, dar nevoia de aventură trebuie să se fi datorat agitației sale. Aproape întotdeauna se întîmplă ca pe la vîrstă de 45 ani să simți că întreaga viață s-a dus. Moartea se apropie. Şi deoarece moartea se apropie, fie devii spiritual, fie devii mai sexual.

Acestea sînt singurele două protecții: fie pleci în căutarea adevărului, a eternului care nu va avea moarte, fie începi să te cufunzi în cît mai multe fantezii erotice. Şi îndeosebi intelectualii, aceia care şi-au trăit întreaga lor viață doar mental, furnizează mai multe victime la vîrstă de 45 ani. Atunci sexualitatea îşi ia revanşa. Ea a fost neglijată; acum moartea se apropie. Şi apoi nimeni nu ştie dacă vei mai reveni din nou aici sau nu, dacă vei mai trăi o altă viață sau nu. Moartea se apropie şi tu ai trăit întreaga viață doar mental. Atunci, sexualitatea erupe răzbunătoare.

Carl Gustav Jung s-a îndrăgostit de o femeie tînără. Acest fapt era desigur împotriva prestigiului său. Soția sa era tulburată, ea îl iubise enorm şi avusese încredere în el. El a justificat-o minunat. Priviți la explicația lui "ştiințifică"; aceasta arată cît de inconştient trăieşte omul. El face ceva inconştient, apoi încearcă să explice ştiințific, să arate că faptul nu a fost inconştient: "Am facut-o foarte conştient; de fapt, trebuia s-o fac!"

Ce a făcut el? A dezvoltat o teorie conform căreia, în lume există două tipuri de femei: unul, tipul mamă, tipul grijuliu, tipul soție; celălalt, tipul amantă, tipul iubită, femeia care devine o inspiratoare. Şi bărbatul are nevoie de amîndouă; iar un bărbat cum era Carl Gustav Jung cu siguranță avea nevoie de amîndouă. El avea nevoie şi de inspirație. El avea nevoie şi de o femeie grijulie; acest rol îl îndeplinea soția sa: ea era iubitoare, tipul mamă. Dar aceasta nu-i satisfăcea toate necesitățile; el avea nevoie şi de inspirație, el avea nevoie şi de o femeie romantică, o amantă care să-i poată alimenta imaginația; asta era deasemenea o necesitate pentru el. Astfel că Jung a elaborat această teorie. Aceasta este explicația ştiințifică.

Dar el nu a dezvoltat niciodată cealaltă parte a teoriei, anume că şi bărbații sînt de două feluri. Tocmai aici îți poți da seama că aceasta este o explicație "ştiințifică". Dacă ar fi fost o înțelegere reală, atunci cealaltă parte a teoriei, deci că şi bărbații sînt de două feluri, de tipul tată şi de tipul amant, atunci şi soția lui Jung ar fi avut nevoie de doi! Dacă Jung credea că el este tipul amant, atunci ea avea nevoie de tipul tată. Dacă el era tipul tată, atunci ea avea nevoie de tipul amant. Dar el n-a dezvoltat niciodată această latură a teoriei. Astfel, vă puteți da seama că nu este vorba de o înțelegere reală.Este doar un truc mental, o explicație "ştiințifică".

Noi continuăm să găsim explicații "ştiințifice". Facem lucrurile într-o mare inconştiență. Le facem fară să ştim de ce le facem. Dar nu putem accepta acest fapt; este foarte umilitor să accepți că: "am făcut ceva de care n-am fost conştient şi nu ştiu de ce l-am făcut." Feriți-vă de explicații "ştiințifice".

Şi cum ar putea astfel de oameni să fie nişte binefăcători pentru ceilalți? Este un fapt bine cunoscut că mulți din pacienții lui Cari Jung s-au sinucis. De ce? Ei veniseră pentru a fi ajutați: de ce s-au sinucis? Ceva trebuie să fie fundamental greşit. Analiza lui este greşită. El este un individ foarte arogant, foarte egoist; încontinuu gata de luptă. Poate că întreaga sa psihanaliză s-a

dezvoltat numai ca o aroganță împotriva lui Sigmund Freud. Poate că ea este doar o explicație "științifică", deoarece el însuşi pare să sufere de aceleaşi probleme ca şi cei pe care gîndea că-i tratează.

Lui Jung i-a fost întotdeauna frică de fantome; chiar şi la bătrînețe îi era frică de fantome. El nu şi-a publicat cea mai importantă carte în timpul vieții, deoarece se temea că oamenii îi vor cunoaşte faptele şi îl vor critica. Aşa că memoriile sale au fost publicate numai după moartea sa. Acum, ce fel de adevăr este acesta? Cîtă autenticitate există? Îi era aşa de frică să nu fie considerat escroc sau că a greşit, încît n-a permis niciodată să fie dezvăluit vreun fapt din existența sa, cît timp el a fost în viață.

Tocmai am citit o anecdotă:

«Un bărbat a venit la un psihiatru şi a început să-şi destăinuie în fața doctorului povestea vieții sale, dezvăluind experiențele din copilărie, viața sa sentimentală, obişnuințele sale alimentare, problemele sale afective şi orice altceva la care s-ar fi putut gîndi: "Bine" zise doctorul. "Nu mi se pare că este ceva în neregulă cu dumneavoastră. Păreți la fel de sănătos ca şi mine."

"Dar, doctore", protestă pacientul, cu o notă de oroare în vocea sa, "este vorba de aceşti fluturi. Nu-i pot opri. Vin toți peste mine" spuse pacientul îndepărtîndu-i cu mîna.

"Pentru numele lui DUMNEZEU," strigă doctorul dîndu-se înapoi, nu-i arunca asupra mea!"»

Pacienții şi doctorii sînt toți în aceeaşi oală. Psihanalistul şi bolnavul nu sînt prea departe unul de altul. Acesta este un joc. Poate că psihanalistul este mai inteligent, dar nu înseamnă că el este cel care cunoaşte realitatea, deoarece, pentru a cunoaşte realitatea, va trebui să devii extrem de conştient; nu există altă cale. Aceasta nu este o problemă de gîndire intelectuală. Ea n-are nimic de-a face cu filosofarea sau speculația. Pentru a cunoaşte realitatea trebuie să-ți dezvolți conştiința.

Gurdjieff obişnuia să vorbească despre o psihologie a viitorului. El obişnuia să spună că psihologia încă nu există, într- adevăr, cum ar putea ea să existe? Nici măcar omul nu există! Cînd omul nu există, cum ar putea exista o ştiință despre om? Mai întîi trebuie să existe omul şi numai apoi poate apare ştiința despre om. Chiar acum, orice ar exista, nu este psihologie. Poate că este ceva despre maşina care este omul, ceva despre mecanică.

Psihologia poate exista doar cu referire la un BUDDHA.

BUDDHA a trăit deplin conştient. Poți afla ce este psihicul său, ce este sufletul său. Oamenii obişnuiți trăiesc fară suflet. Da, poți găsi ceva greşit în mecanismul lor şi acea greşeală poate fi îndepărtată. Ceea ce cunoaştem noi azi drept psihologie, nu este altceva decît o metodă de a te învăța să te comporți. Şi, în acest sens, Pavlov şi Skinner au mai multă dreptate decît Freud şi Jung, pentru că ei gîndesc despre om ca despre o maşină. Ei au dreptate în ceea ce priveşte omul existent, deşi nu au absolută dreptate, deoarece cred că acesta este finalul: "Omul nu poate fi altfel"...aici ei greşesc. Dar Freud, Jung şi Adler greşesc şi mai mult, deoarece ei cred că omul există deja şi că tot ceea ce trebuie să faci este să studiezi omul şi vei şti totul despre el. Dar omul nu există încă. Şi aceasta se întîmplă datorită inconştienței sale.

Omul este un mit: luați această afirmație drept una din cele mai fundamentale înțelegeri. Ea vă va ajuta să ieşiți din minciună, din decepție.

TANTRA este un efort de a deveni mai conştient. Însuşi cuvîntul "TANTRA" înseamnă expansiunea conştiinței. Şi faptul de bază, cel mai fundamental fapt ce trebuie înțeles, este că tu eşti profund adormit şi că trebuie să te trezeşti.

TANTRA foloseşte metode aproape şcolăreşti. Şi acest lucru trebuie să-l înțelegeți. În acest sens, Gurdjieff este unul din marii tantrici ai acestei epoci. De exemplu: dacă cineva doarme, există foarte puține posibilități să se trezească singur. Să înțelegeți aceasta în felul următor: În ziua de Anul Nou te gîndeşti, aşa cum te-ai gîndit de fiecare dată (şi au trecut mulți ani de cînd faci asta) şi mereu ai făcut un jurămînt că nu vei mai fuma. Din nou şi din nou a venit Anul Nou şi tu ai început să gîndeşti că de data aceasta se va întîmplă. Faci un jurămînt că nu vei mai fuma niciodată, dar nu-l spui altora; ți-e frică s-o faci. Este periculos s-o spui altora, deoarece te cunoşti: de multe ori ți-ai călcat jurămintele şi asta este foarte umilitor. Aşa că îți păstrezi jurămîntul pentru tine. Acum, există doar o posibilitate din 100 ca jurămîntul să fie respectat; există 99 de posibilități ca el să fie încălcat mai devreme sau mai tîrziu.

Tu eşti o ființă inconştientă; jurămîntul tău nu înseamnă prea mult. Dar dacă te duci şi spui tuturor din oraş- prieteni, colegi, copii, soție- dacă te duci şi le spui tuturor că:"Am făcut jurămîntul că nu voi mai fuma", există mai multe posibilități, cel puțin 10%, ca tu să nu mai fumezi. La început era doar o

posibilitate, acum sînt 10 posibilități. 90% este posibilitatea ca tu să fumezi; dar posibilitatea ca tu să nu mai fumezi este mai mare, este mai solidă. De la 1% a ajuns la 10%. Dar dacă te alături unui grup de nefumători, dacă te alături unei societăți de nefumători, atunci posibilitatea este şi mai mare: 99% este posibilitatea ca tu să nu mai fumezi. Ce se întîmplă?

Cînd eşti singur, n-ai nici un sprijin din afară; eşti singur; poți adormi uşor. Şi cînd nimeni nu ştie, nu te temi de nimeni. Cînd toți ştiu, faptul că ştiu toți te va ține mai treaz. Acum ego-ul tău este pus la stîlpul infamiei, respectul şi onoarea ta sînt la stîlpul infamiei. Dar dacă te alături unei societăți de nefumători, atunci posibilitatea este încă şi mai mare, deoarece tu trăieşti prin obişnuințe. Cineva scoate pachetul de țigări din buzunar şi deodată începi să te cauți prin buzunare. Acționezi mecanic: cineva fumează şi tu imediat începi să te gîndeşti cît de minunat ar fi să fumezi. Dacă nimeni nu fumează şi eşti într-o societate de nefumători, nimeni nu-ți va reaminti şi obişnuința va dispare cu timpul. Dacă un obicei nu este folosit, cu timpul el dispare; el tinde să moară, îşi pierde puterea care o avea asupra ta.

TANTRA spune că omul se poate trezi numai prin metode de grup, cu ajutorul unei şcoli. Iată de ce nu sînt eu de acord cu sihăstria. Singur, nu ai nici o şansă. Împreună, sînt mult mai multe posibilități. Este ca şi cum 10 persoane s-au rătăcit în deşert şi este noapte şi de peste tot îi pîndesc pericole: duşmanii îi pot ucide, animalele sălbatice îi pot ucide, pot veni hoții, pot veni ucigaşii; este foarte periculos. Acum, ei se hotărăsc pentru o metodă de grup. Ei spun:" Fiecare va fi treaz timp de o oră." Să crezi că fiecare din ei este capabil să rămînă treaz timp de 8 ore în cursul nopții, înseamnă să ceri prea mult de la un om inconştient; dar fiecare din ei va rămîne treaz timp de o oră. Şi înainte de a adormi, va trebui să trezească pe altcineva; atunci există mai multe posibilități ca cel puțin unul din grup să fie treaz toată noaptea.

Sau, aşa cum obişnuia Gurdjieff să spună, eşti în închisoare şi vrei să evadezi. Singur, nu ai prea multe şanse, dar dacă toți prizonierii devin un grup, atunci există mult mai multe şanse; ei pot ucide gărzile, pot dărîma zidul. Dacă toți prizonierii sînt împreună, atunci există mult mai multe şanse ca ei să reuşească să evadeze.

Dar şansele vor creşte încă şi mai mult dacă ei sînt în contact cu o persoană care este în afara închisorii, care este

liberă. Asta înseamnă să găseşti un Maestru: să găseşti pe cineva care este deja în afara închisorii. El poate fi de un enorm ajutor, din multe motive. El îți poate furniza lucrurile de care ai nevoie ca să evadezi. Îți poate trimite instrumente, informații, astfel încît să reuşeşti. Poate urmări din afară şi te poate informa cînd se schimbă paza; în acel interval există o posibilitate să evadezi. Te poate informa cînd adorm paznicii în timpul nopții. Poate aranja ca paznicii să fie beți într-o anumită noapte. Îl poate invita pe temnicer acasă la el la o petrecere, ca să îl mituiască. El poate face 1001 de lucruri pe care tu nu le poți faci dinăuntru. Îți poate oferi un ajutor imens din exterior. El poate crea o atmosferă propice, pentru ca atunci cînd vei fi eliberat din închisoare să fii acceptat de oameni, să fii adăpostit, să ai o casă a ta. Dacă societatea nu este gata să te accepte, poți ieşi afară din închisoare, dar societatea te va preda din nou autorităților închisorii.

Să fii în contact cu cineva care este deja treaz, este o necesitate, şi să fii împreună cu acei oameni care se gîndesc să se trezească, este de asemeni o necesitate. Aceasta este semnificația metodei şcolăreşti, de grup. TANTRA este o metodă de grup. Ea spune:" Fiți împreună!" Găsiți toate posibilitățile; cu cît mai mulți oameni pot fi împreună şi îşi pot uni energiile, cu atît mai bine. Unul este foarte inteligent, altul este foarte iubitor. Fiecare este jumătate, dar împreună ei devin mai mult decît o unitate, mai mult decît o totalitate.

Bărbatul este o jumătate, femeia este cealaltă jumătate. Cu excepția TANTRA-ei, toți ceilalți căutători au încercat s-o facă de unul singur, fară cealaltă jumătate. Bărbatul a încercat singur, femeia a încercat singură. TANTRA spune: "De ce să nu fiți împreună, să vă uniți mîinile împreună?" Femeia este jumătate, bărbatul este jumătate; împreună ei sînt o mare energie, o energie completă, o energie mai sănătoasă. Uniți-vă! Yin şi Yang să funcționeze împreună. Vor exista mai multe posibilități de a ieşi din închisoare.

Alte metode folosesc lupta şi conflictul. Bărbatul începe să se lupte cu femeia, încearcă să scape de femeie, în loc să se folosească de ajutorul ei, el începe să se gîndească la femeie ca la un duşman. TANTRA spune că aceasta este curată nebunie; îți risipeşti energiile luptîndu-te inutil cu femeile, mai ales că există lucruri mai importante cu care trebuie, într-adevărat, să te lupți! Este mai bine să păstrezi tovărăşia femeii; dă-i voie să te ajute şi

ajut-o şi tu pe ea. Fiți împreună, formați un întreg şi veți avea mai multe şanse să vă împotriviți naturii inconştiente din fiecare.

Utilizați toate posibilitățile; numai atunci aveți şanse de a evolua, devenind o ființă conştientă, numai atunci puteți ajunge un BUDDHA

Şi acum sutrele; sînt nişte sutre foarte importante; prima sutră:

"Unei muşte căreia îi place mirosul de carne
Putredă, parfumul de santal îi pare respingător.
Ființele care renunță la Nirvana,
Rîvnesc la sfera grosieră a Samsarei."

Primul lucru: aşa cum am spus, omul este o maşină. Omul trăieşte prin obiceiuri, prin trecut, prin memorie. Omul trăieşte prin cunoştințele pe care le-a acumulat mai înainte. Aşa că lui îi scapă încontinuu noul... şi adevărul este întotdeauna noul. Omul obişnuit este ca o muscă ce iubeşte mirosul cărnii putrede, mirosul urît şi fetid; parfumul de santal este neplăcut pentru acea muscă. Ea are o anumită formă a memoriei, un anumit trecut. Ea a gîndit întotdeauna că mirosul cărnii putrede este adevăratul parfum. Aceasta este cunoaşterea ei; acesta este obiceiul ei; aceasta este rutina ei; acesta este trecutul ei mort. Acum, deodată, ea dă peste lemnul de santal; parfumul lemnului de santal i se va părea respingător.

Să nu fiți surprinşi... exact aşa se întîmplă şi cu voi. Dacă ați trăit prea mult identificat cu corpul, atunci este suficient să vă apropiați de un om care trăieşte în suflet şi veți simți că ceva este în neregulă. Venind la un BUDDHA, voi nu veți simți parfumul; puteți chiar să aveți impresia că simțiți un miros neplăcut. Aceasta este interpretarea voastră; altfel de ce l-ar mai fi ucis oamenii pe ISUS? ISUS era un lemn de santal! Şi oamenii pur şi simplu l-au omorît. De ce l-au otrăvit oamenii pe Socrate? Socrate era lemn de santal! Dar muştele? Ele înțeleg prin prisma propriului lor trecut, ele interpretează conform trecutului lor.

Acum cîteva zile am citit o istorioară:

«O prostituată, cea mai celebră prostituată din Atena, a venit odată la Socrate. Şi acolo erau putini oameni, doar cîțiva - tot aşa cum şi aici sînt puțini - şi Socrate le vorbea. Prostituata a privit înjur şi i-a zis lui Socrate: "Cum? Un om atît de mare ca tine şi atît de puțini oameni te ascultă? Am crezut că întreaga Atenă este aici! Şi nu-i văd aici pe cei mai respectabili, pe politicieni, pe preoți, pe intelectuali, nu-i văd aici. Oare de ce ?

Vino, Socrate, într-o zi acasă la mine; îi vei găsi pe toți stînd la coadă!"

Socrate zise: "Ai dreptate, deoarece tu satisfaci o dorință universală, pe cînd eu nu. Eu îi atrag numai pe cîțiva, pe cîțiva aleşi. Ceilalți nu pot simți parfumul meu. Se feresc! Chiar dacă dau peste mine, ei fug. Le este frică. Este un parfum total diferit de al lor!", zise Socrate.

Prostituata trebuie să fi fost de o inteligență colosală. Ea privi în ochii lui Socrate, făcu o plecăciune, şi zise: "Socrate, acceptă-mă ca discipol" şi n-a mai plecat niciodată; a devenit parte a acelei mici şcoli.»

Trebuie să fi fost o femeie de o mare luciditate pentru a se produce în ea o transformare atît de bruscă. Ea a înțeles imediat! Dar atenienii l-au ucis pe Socrate. Nu le-a plăcut omul. Părea foarte primejdios. Erau multe acuzații împotriva lui. Una era că: "El distruge credința oamenilor, el distruge mintea tinerilor. Dacă i se va mai permite să trăiască, societatea va fi dezrădăcinată; el este un duşman periculos!" Ce facea el?

El facea ceva total diferit: el încerca să creeze o stare de non-gîndire. - Dar oamenii au crezut că "El distruge mințile tinerilor." Şi ei au dreptate, muştele. Da, tinerii pot fi atraşi enorm de Socrate, deoarece numai tinerii pot fi atraşi de astfel de lucruri, numai tinerețea are acest curaj. Chiar dacă la mine sau la Socrate vin oameni în vîrstă, ei sînt de fapt oameni tineri. Tocmai de aceea vin; altfel n-ar putea veni. O minte bătrînă, matură, rigidă, nu poate veni la mine. Corpul poate fi bătrîn, dar dacă un bărbat bătrîn sau o femeie bătrînă vin la mine, ei vin numai pentru că au încă tinerețea în suflet, ei sînt încă tineri; ei mai sînt capabili să înțeleagă noul, să învețe noul. Se spune că nu poți să-l înveți pe un cîine bătrîn trucuri noi; e foarte greu. Cîinele bătrîn ştie vechile sale trucuri şi continuă să le repete. E foarte greu pentru o minte bătrînă să învețe ceva nou.

Şi lucrurile pe care eu ți le spun sînt atît de radical diferite, sînt diametral opuse față de tot ceea ce ai învățat, încît, dacă nu eşti într-adevăr tînăr, nu poți nici măcar să le asculți.

Aşa că tinerii erau atraşi. Aceasta era dovada că ceva etern, ceva din tinerețea eternă a Universului, emana din Socrate.

Dacă ISUS ar mai trăi, ai vedea tineri urmîndu-l. Nu vei găsi tineri ducîndu-se să-l vadă pe Papă. Oamenii în vîrstă, morții, cei care au murit demult, ei se duc să-l vadă pe Papă. Cînd

SHANKARACHARYA trăia, ai fi găsit peste tot tineri în jurul lui. Dar de SHANKARACHARYA din Puri ascultă numai corpuri moarte, cadavre. Nu poti găsi acolo persoane vii.

Poți să te duci să te uiți în oricare templu, şi vei găsi numai femei bătrîne şi bărbați bătrîni; tinerii nu sînt acolo. De fapt, ori de cîte ori o religie este autentică, tinerețea este atrasă; cînd adevărul este prezent, tinerețea este prezentă. Cînd n-au mai rămas decît minciuni, doctrine, dogme, crezuri, atunci vin oamenii bătrîni. Cînd este atrasă tinerețea, asta înseamnă că adevărul este tînăr şi viu. Cînd adevărul este bătrîn, rigid şi murind, atunci sînt atraşi oamenii "morți" sufleteşte.

Oamenii bătrîni sînt atraşi numai din cauza fricii de moarte. La bătrînețe, chiar şi ateii devin credincioşi... din teamă. Cînd un tînăr este atras de ceva, aceasta nu este din cauza fricii de moarte, pentru că el încă nu cunoaşte deloc moartea; este datorită iubirii sale pentru viață. Şi aceasta este diferența dintre religia adevărată şi cea falsă. Religia neadevărată se bazează pe frică; religia adevărată se bazează pe dragoste.

Trebuie să fi auzit că în toate limbile din lume există expresia aceasta urîtă: "frica de DUMNEZEU". Ea trebuie să fi fost inventată de oamenii "morți", prostănaci, bătrîni. Frica de DUMNEZEU? Cum ar putea să-ți fie frică de DUMNEZEU? Şi dacă ți-e frică de DUMNEZEU, cum ÎL mai poți iubi? Din frică nu izvorăşte niciodată dragostea ci numai ura. Din cauza fricii, poți fi împotriva lui DUMNEZEU, deoarece El va fi duşmanul tău; cum ai putea tu să-L iubeşti? Şi dacă-L iubeşti, cum poți să te temi de EL? Ți-a fost vreodată frică de mama ta, dacă o iubeşti?Ți-a fost vreodată frică de soția ta, dacă o iubeşti?Dacă iubeşti, nu există frică. Dragostea goneşte orice frică.Dragostea de DUMNEZEU...îndrăgostit extatic de DUMNEZEU.

Dar acest lucru este posibil numai pentru mințile tinere. N-are importanță dacă mintea tînără este într-un corp tînăr sau într-unul bătrîn, dar este posibil numai pentru mintea tînără. Socrate a fost pedepsit pentru că el îi atrăgea pe tineri. Dar întotdeauna să țineți minte: ori de cîte ori se naşte o religie adevărată, oamenii tineri aleargă către ea din toate colțurile lumii.

Ei trebuie să fie dovada că ceva autentic s-a întîmplat. Cînd oamenii în vîrstă aleargă undeva, puteți fi siguri că acolo nu se întîmplă nimic. Nu acolo se află adevărul! Acolo unde se duc tinerii, acolo este locul unde se află adevărul.

Dar:

"Unei muşte căreia îi place mirosul de carne
Putredă, parfumul de santal îi pare respingător.
Fiinţele care renunţă la Nirvana,
Rîvnesc la sfera grosieră a Samsarei."

Adevărul este necunoscutul, misterul. Nu poți avea acces la el prin vechile tale obiceiuri. Poți avea acces la el, numai cînd te-ai dezbărat de toate obişnuinţele tale.

Mantia preoților creştini este numită "habit" în limba engleză (n.n. în engleză înseamnă şi obicei). Da, eu spun, că atunci cînd eşti golit de toate obişnuinţele, " dezbrăcat" de toate obişnuinţele, obiceiurile, cînd toate hainele (habit) sînt aruncate, atunci vei funcționa nu prin memorie ci prin luciditate; acestea sînt două funcții diferite. Dacă funcționezi prin memorie, atunci nu poti vedea ceea ce există. Tu continui să vezi ceea ce ai văzut mai înainte. Continui să interpretezi prezentul în termenii trecutului. Continui să impui ceea ce nu există. Continui să vezi lucruri care nu există şi continui să nu vezi lucruri care există. Memoria trebuie lăsată de-o parte. Memoria este bună, utilizeaz-o,dar adevărul nu este niciodată cunoscut prin intermediul memoriei. Cum ai putea să cunoşti adevărul prin intermediul ei? Tu n-ai cunoscut niciodată adevărul în trecut.

Adevărul este necunoscut. Adevărul este un străin. Va trebui să laşi de-o parte toate amintirile. Va trebui să-i spui minții tale: "Stai liniştită. Dă-mi voie să văd fară tine.Dă-mi voie să văd cu claritate, nu cu ochii înnorați; să văd fară gînduri, fară credințe, fară scripturi, fară filozofii, fără religii. Dă-mi voie să văd direct, imediat! Dă-mi voie să văd aici şi acum, dă-mi voie să văd cu ce mă confrunt.” Numai atunci eşti în armonie cu misterul adevărului.

Şi țineti minte: adevărul nu devine niciodată o amintire. Chiar şi după ce l-ai cunoscut, el nu devine niciodată o amintire. Adevărul este atît de vast! El nu poate fi conținut de memorie. Şi ori de cîte ori va fi din nou aici şi tu îl vei cunoaşte, el va fi iarăşi nou. Adevărul nu este niciodată vechi. El este întotdeauna nou. Este întotdeauna proaspăt; aceasta este una din calitățile sale, că el nu devine niciodată vechi. El este întotdeauna tînăr.

"Aşa că, dacă vrei să cunoşti adevărul", îi spune SARAHA regelui, "Majestate, dacă vrei într-adevăr să cunoşti adevărul despre ce mi s-a întîmplat mie, lasă-ți de-o parte mintea. Ştiu că tu eşti doar ca o muscă. Ai trăit o viață întreagă identificat cu

corpul şi cu mintea; tu nu cunoşti nimic dincolo de ele. Eu sînt aici; eu sînt dincolo de amîndouă. Şi nu există nici o posibilitate de a-ți explica adevărul pe înțelesul minții tale. Dacă vrei într-adevăr să-l experimentezi, îl poți experimenta, dar de explicat, nu se poate explica.

DUMNEZEU nu poate fl definit. DUMNEZEU nu poate fi explicat. Țineți minte: să nu-l explicați niciodată, pentru că dacă îl explicați, îl veți explica în mod greşit. DUMNEZEU nu poate fî conținut de nici un gînd, dar DUMNEZEU poate fl trăit, DUMNEZEU poate fî iubit. Voi puteți deveni DUMNEZEU! Acest lucru este posibil, dar mintea nu îl poate conține pe DUMNEZEU. Mintea este un recipient foarte mic, este ca o ceaşcă de ceai. Şi tu vrei să ai Oceanul Pacific într-o ceaşcă de ceai? Da, poți avea un pic de apă sărată în ceaşca ta, dar asta nu îți va sugera Pacificul şi vastitatea sa. În ceaşca ta de ceai nu pot să apară furtuni; nu pot să apară valuri mari. Da, va semăna cu oceanul, dar nu va fi oceanul.

SARAHA spune: "Dacă vrei să mă vezi, va trebui să îți laşi mintea de-o parte; tu ai o minte de muscă. Ai anumite obişnuințe în a gîndi, în a simți; ai anumite obişnuințe în modul de a trăi. Ai trăit o viață a corpului şi a minții şi, în cel mai bun caz, tot ceea ce ai cunoscut pînă acum a fost doar auzit de tine - ai citit în cărți, în scripturi."

SARAHA însuşi îi citise regelui scripturi mai înainte; el ştia foarte bine acest lucru. El ştia ce ştie regele: cunoaşterea lui era doar o informație. SARAHA spune: "Mi s-a întîmplat mie! Dar ca să vezi ce mi s-a întîmplat, ai nevoie de o calitate diferită a vederii."

Mintea nu cunoaşte niciodată adevărul, nu întîlneşte niciodată adevărul. Căile minții şi căile adevărului sînt absolut paralele. Mintea are realitatea sa separată. De aici insistența misticilor din toată lumea de a atinge o stare de non-mental. Tocmai aceasta este meditația: o stare de non-mental, o stare de non-gîndire, o stare totuşi pe deplin conştientă, luminată de conştiință. Cînd nu mai există nici măcar un singur gînd, cerul tău este fară nici un nor, şi atunci soarele străluceşte puternic.

De obicei, noi sîntem împovărați de atît de multe gînduri, dorințe, ambiții, vise, încît soarele nu poate străluci. Se ascunde în spatele acestor nori întunecați. Dorința este un nor, gîndul este un nor, imaginația este un nor. Şi ai nevoie să nu fii înnorat

pentru a vedea ceea ce există.

SARAHA spune:

"Ființele care renunță la Nirvana,
Rîvnesc la sfera grosieră a Samsarei."

Samsara înseamnă să trăieşti identificat cu corpul, cu mintea, cu ego-ul. Samsara înseamnă să trăieşti spre exterior. Samsara înseamnă să trăieşti cu lucrurile, Samsara înseamnă să trăieşti cu ideea că totul este materie şi nimic altceva. Samsara înseamnă trei otrăvuri: putere, prestigiu, forță. Să trăieşti în lume cu ideea de a avea mai multă putere, mai mult prestigiu, mai mulți bani, mai multă forță... şi încă multe altele. Să trăieşti în lucruri şi pentru lucruri. Acesta este sensul cuvîntului Samsara-lume.

Observă-te pe tine: ai trăit tu vreodată cu ființe umane, sau numai cu lucruri? Este soția ta o ființă, sau un lucru? Este soțul tău o ființă, sau un lucru? Îți tratezi tu soțul ca pe o ființă, ca pe o foință superbă, o ființă valoroasă prin ea însăşi, sau doar ca pe o utilitate: că el este furnizorul de pîine şi unt, sau că ea este gospodina casei şi are grijă de copii? Este soția ta un scop în sine, sau este doar o utilitate, o comoditate pe care o foloseşti? Uneori îi foloseşti sexualitatea, alteori o foloseşti în alte feluri, dar a o folosi înseamnă că ea este un obiect pentru tine, nu o ființă.

O ființă nu poate fî utilizată; numai lucrurile pot fi utilizate. O ființă nu poate fî cumpărată; numai lucrurile pot fi cumpărate. O ființă are o valoare atît de uriaşă, o astfel de divinitate, o astfel de demnitate - deci cum poți tu utiliza o ființă?

Da, ea îți poate da ceva din ea sau din dragostea ei, dar tu nu o poți folosi. Şi trebuie să îi fii recunoscător. I-ai fost tu vreodată recunoscător soției tale? I-ai fost tu vreodată recunoscător tatălui tău, sau mamei tale? Le-ai fost tu vreodată recunoscător prietenilor tăi? Uneori îi eşti recunoscător unui străin, dar niciodată față de ai tăi, pentru că tu îi consideri bunul tău personal.

A trăi cu lucruri înseamnă a trăi în Samsara. A trăi cu ființe înseamnă a trăi în Nirvana. Şi odată ce începi să trăieşti cu ființe, lucrurile încep să dispară. De obicei, chiar şi ființele sînt reduse la lucruri dar cînd o persoană începe să devină meditativă, chiar şi lucrurile încep să devină ființe, chiar şi un copac devine o ființă, o piatră devine o ființă. Totul, cu timpul, începe să ia ființă, deoarece DUMNEZEU este în toate.

SARAHA spune: "Majestate, ai trăit în Samsara şi nu poți înțelege calea Nirvanei. Dacă vrei într-adevăr s-o înțelegi, va trebui s-o trăieşti, pe cînd tu îmi ceri explicații!? Nirvana este în fața ta şi tu ceri teorii? Dar nu numai atît! Trebuie să fii complet orb! Ai venit să mă convingi să merg înapoi în Samsara ta?! O muscă să mă convingă să părăsesc pădurea de santal şi parfumul ei pentru mirosul putred al cărnii! Ai înnebunit?" îi spuse SARAHA regelui. Dă-mi voie ca eu să te conving pe tine să vii în lumea mea, însă mă convingi tu pe mine să vin în lumea ta.Eu am cunoscut lumea ta şi am cunoscut şi această nouă realitate. Le pot compara.Tu ai cunoscut numai lumea ta; tu nu cunoşti realitatea mea; deci tu nu poți face o comparație!'

Cînd un BUDDHA spune că această lume este iluzorie, meditați asupra acestei afirmații, pentru că el a cunoscut şi această lume. Cînd vreun ateu, vreun materialist sau vreun comunist spune că lumea Nirvanei este doar o iluzie, nu trebuie să vă bateți capul cu asta, pentru că el n-a cunoscut-o. El cunoaşte numai această lume. Nu puteți avea încredere în afirmațiile lui despre cealaltă lume. El n-a meditat niciodată asupra ei, n-a cunoscut-o niciodată.

Gîndiți-vă: dintre toți cei care au meditat, niciunul n-a negat realitatea Nirvanei, nici unul singur! Fără excepție, toți cei care au meditat, au ajuns la acelaşi adevăr, au devenit mistici. Cei care nu au meditat cunosc doar lumea muştei şi lumea mirosului urît şi fetid al cărnii putrede. Ei trăiesc în lumea putredă a lucrurilor, dar ei o cunosc numai pe aceea şi, desigur, nu se poate avea încredere în afirmațiile lor. Într-un ISUS se poate avea încredere, într-un BUDDHA se poate avea încredere, într-un MAHAVIR se poate avea încredere. Ei au cunoscut ambele lumi! Ei au cunoscut-o şi pe cea inferioară şi pe cea superioară; şi cunoscînd-o pe cea superioară, ei pot spune ceva despre cea inferioară, ceva asupra căruia trebuie să medităm. Nu eliminați spusele lor ca fiind greşite.

De exemplu, Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao n-au meditat niciodată dar ei spun că nu există DUMNEZEU. Aceasta este ca şi cum cineva, care n-a fost niciodată într-un laborator ştiințific, afirmă despre ştiință că nu există; cineva care n-a intrat niciodată într-un laborator ştiințific şi combate teoria relativității, este doar o ființă ignorantă. Trebuie să te duci în laborator, trebuie să înveți matematică superioară, şi de abia atunci dovedeşti că nu este aşa.Numai pentru că tu n-o înțelegi, nu ți

se poate permite s-o negi.

Există foarte puțini oameni care înțeleg teoria relativității. În timpul vieții lui Einstein se spunea că există numai 12 oameni în toată lumea capabili să înțeleagă teoria relativității.
Şi există cîțiva oameni care cred că aceasta este o exagerare, că numărul lor este mai mic; nici măcar 12 persoane nu înțeleg această teorie în mod corect. Dar din cauza aceasta, nu poți spune că ea nu este corectă din punct de vedere ştiințific; nu poți supune la vot veridicitatea ei.

Marx, spunînd că nu există DUMNEZEU, face pur şi simplu o afirmație stupidă; n-a meditat niciodată, n-a contemplat niciodată, nu s-a rugat niciodată. Afirmația sa este irelevantă. Cei care au meditat, cei care au căutat puțin mai adînc în ființa lor, ei au ajuns la acelaşi adevăr:

"Ființele care renunță la Nirvana,
Rîvnesc la sfera grosieră a Samsarei."

SARAHA spune:" Tu renunți la Nirvana şi continui să alergi după iluzii. Tu ai venit la mine să mă convingi? Uită-te la mine cît de extatic sînt. Uită-te la mine! Eu nu sînt aceeaşi persoană, care a părăsit curtea ta; eu sînt o persoană total diferită."

I

El încerca să aducă luciditatea regelui în momentul prezent şi a reuşit. Trebuie să fi fost un bărbat de o mare forță spirituală. L-a tras pe rege afară din lumea muştelor, afară din lumea cărnii putrede. L-a tras spre lumea lemnului de santal şi a parfumului său.

A doua sutră:

"Urmele unui bou, pline cu apă
Se vor usca rapid; la fel şi mintea care este neclintită,
Dar plină de calități ce nu sînt încă perfecte,
Aceste imperfecțiuni vor dispare cu timpul."

El spune: "Iată! A trecut un bou şi pe pămînt sînt urmele pline cu apă, apă de ploaie; cît timp vor rezista ele?" Mai devreme sau mai tîrziu, apa se va evapora şi urmele boului, pline cu apă, se vor şterge. Dar oceanul există întotdeauna. Deşi apa din urma lăsată de bou este identică cu cea din ocean, totuşi ceva este diferit.

Oceanul rămîne întotdeauna acelaşi, nici nu creşte, nici nu descreşte. Din el se ridică nori uriaşi: el nu descreşte niciodată. Rîuri uriaşe îşi varsă apa în el: dar el nu creşte niciodată. El rămîne întotdeauna acelaşi. Dar această mică urmă

lăsată de bou este plină de apă chiar acum; În cîteva ore sau zile ea va dispare, se va usca; la fel este mintea umană. Ea este doar o urmă de bou: un lucru atît de mic! Doar un pic de apă este acolo; nu te încrede prea mult în ea; ea se usucă deja. Va dispare. Mintea este un lucru foarte mic. Să nu crezi că tu poți conține universul în mintea ta. Şi mintea ta este un dat temporar; ea nu poate fi eternă.

"Urmele unui bou, pline cu apă
Se vor usca rapid; la fel şi mintea care este neclintită,
Dar plină de calități ce nu sînt încă perfecte;
Aceste imperfecțiuni se vor usca cu timpul."

Ce păstrezi tu în mintea ta? Care este conținutul ei? Dorințe, vise, ambiții, gînduri, imaginație, voință, emoții; acestea sînt lucrurile pe care le păstrezi drept conținut. Toate acestea se vor usca. Tot conținutul se va usca! Aşa că schimbă accentul de pe conținut pe conținător. Acesta este tot secretul TANTRA-ei. Uită-te la conținător şi nu te uita la conținut. Cerul este plin de nori; nu te uita la nori, uită-te la cer. Nu te uita la ceea ce există în corpul tău, în mintea ta, fii atent doar la conştiința ta. Emoția există, mînia există, iubirea există, pofta există, frica există, gelozia există; acestea reprezintă conținutul. Chiar în spatele lor este cerul infinit al conştiinței.

Un om care trăieşte prin conținut, trăieşte viața unei maşini. Şi omul care începe să-şi schimbe accentul de la conținut la conținător, începe să trăiască o viață conştientă, o viață de BUDDHA.

Şi SARAHA spune:" Măria ta, acest conținut pe care-l ai în mintea ta, se va pierde curînd; uită-te la această urmă de bou! Capul tău nu este mai mare decît ea. Dar conştiința ta este infinită.

Acum, acest lucru trebuie să fie înțeles: emoțiile sînt în capul tău, dar conştiința nu este în capul tău. De fapt, capul tău este în conştiința ta! Conştiința este vastă, infinită.Emoțiile, dorințele, ambițiile sînt în capul tău; ele odată şi odată vor dispare. Dar chiar şi atunci cînd capul tău nu mai există, a dispărut în pămînt, conştiința ta nu va dispare. Tu nu-ți conții conştiința în tine: conştiința te conține pe tine; ea este infinit mai mare decît tine."

Există oameni care întreabă...uneori cineva vine la mine şi mă întreabă: "Unde este sufletul în corpul omenesc? În inimă? În ombilic? În cap? Unde este sufletul?" Ei cred că pun o

întrebare foarte pertinentă. Sufletul nu este nicăieri în corp; corpul tău este în suflet. Sufletul este un fenomen mai mare decît corpul. Sufletul te înconjoară.

Iar sufletul tău şi sufletul meu nu sînt diferite! Noi trăim în existentă, noi trăim în oceanul sufletului. Un suflet ne înconjoară, înăuntru şi în afară. El este în totalitate o singură energie. Sufletul meu şi sufletul tău sînt identice. Noi avem corpuri diferite. Este aproape la fel ca electricitatea care circulă printr-un bec, printr-un radio, printr-un televizor şi care mişcă un ventilator...şi face 1001 de lucruri. Ventilatorul este diferit de bec, dar electricitatea ce trece prin ele este aceeaşi energie.

Noi sîntem o energie unică. Expresiile noastre sînt diferite, dar realitatea noastră este una. Dacă te uiți însă la conținut, dacă şi eu mă uit la conținut, atunci visele mele sînt diferite de ale tale, cu siguranță. Nu ne putem coordona visele. Eu am ambițiile mele, tu ai ambițiile tale. Şi nu numai că nu ne putem coordona visele: visele noastre sînt în conflict. Ambiția mea este împotriva ambiției tale; ambiția ta este împotriva ambiției mele. Dar dacă noi uităm conținutul şi privim prin prisma conştiinței, a conştiinței pure, la cerul fară nori, atunci unde este "tu" şi unde este "eu"? Noi sîntem unul.

În acel moment apare unitatea. Şi în acel moment realizăm că există o conştiință unică universală.

Această conştintă infinită este universală. Inconştienta este particulară. Conştiința este universală. În ziua în care vei deveni într-adevăr un om, eşti un om universal. Aceasta înseamnă "BUDDHA": om universal, calea spre conştiința totală şi absolută.

Omul-maşină este diferit. Aceasta trebuie să o înțelegeți. Dacă tu ai necazuri cu rinichii, eu nu am deloc. Dacă pe mine mă doare capul, pe tine nu te doare capul; nici chiar dacă mă iubeşti nu-mi poți împărtăşi durerea de cap. Chiar dacă eu te iubesc, nu pot avea durerea ta. Dar dacă noi amîndoi stăm alături şi medităm şi vine un moment cînd eu nu am nimic în minte şi nici tu nu ai nimic în mintea ta, noi nu vom mai fi doi. Cei care meditează sînt la început nişte entități separate, dar sfîrşesc prin a deveni unul.

Dacă voi toți ați sta în meditație aici, ascultîndu-mă, atunci voi nu sînteți mai mulți, atunci voi sînteți unul. Atunci, nu numai că voi sînteți unul: chiar vorbitorul şi ascultătorii nu mai sînt ființe diferite; şi atunci noi sîntem uniți, sîntem împreună. Douăzeci de persoane care meditează într-o cameră, cînd ajung

să atingă adevărata meditație,ele nu mai sînt douăzeci: în cameră există doar o singură ființă meditativă.

Să vă spun o poveste:

«Cîțiva oameni au sosit la BUDDHA. Ananda stătea de pază în fața camerei. Dar acei oameni au stat atît de mult înăuntru, încît Ananda s-a neliniştit. De multe ori el s-a uitat înăuntru, dar ei continuau şi continuau...atunci el a intrat în cameră pentru a vedea ce se întîmplă. Şi acolo el n-a găsit pe nimeni; doar pe BUDDHA stînd jos. Aşa că, el l-a întrebat pe BUDDHA" Unde s-au dus acei indivizi? Nu există altă uşă, iar eu am stat de pază la singura uşă care există, aşa că unde s-au dus ei?"

Şi BUDDHA zise: "Ei meditează."»

Aceasta este o poveste minunată. Ei intraseră cu toții în meditație şi Ananda nu-i putea vedea, pentru că el încă nu atinsese starea de meditație. El nu putea vedea acest nou fenomen, această sublimare totală a energiei. Ei nu erau acolo, ei nu erau acolo în calitate de corpuri, de minți. Ego-urile lor se dizolvaseră. Ananda putea vedea numai ceea ce el putea percepe la nivelul său de conştiință. Apăruse o nouă realitate.

Ascultați o altă poveste:

«Un mare rege a venit odată să-l vadă pe BUDDHA. Primul său ministru îl convinsese să vină, dar regele era un om foarte bănuitor, aşa cum sînt de obicei politicienii, cum sînt de obicei regii. Foarte bănuitori. La început el n-a vrut să vină; a venit să-l vadă numai pentru motive politice, deoarece în capitală se răspîndise zvonul că el este împotriva lui BUDDHA; şi tot poporul era de partea lui BUDDHA, aşa că lui fiindu-i teamă, s-a dus să-l vadă.

Cînd au ajuns aproape de crîngul unde stătea BUDDHA cu cei 10000 de discipoli ai săi, regele s-a speriat foarte tare. Şi-a tras sabia din teacă şi i-a spus primului ministru: "Ce se întîmplă? Tu spui că aici stau 10000 de oameni şi deşi sîntem atît de aproape nu este totuşi nici un pic de zgomot! Este vreo conspirație? ".

Primul ministru a rîs şi i-a răspuns: "Nu-i cunoşti pe discipolii lui BUDDHA. Pune-ți la loc sabia în teacă! Vino, nu este nici o conspirație sau altceva periculos. Nu trebuie să-ți fie frică. Nu te vor ucide. Nu-i cunoşti pe discipolii lui BUDDHA"

Foarte bănuitor, ținîndu-şi mîna pe minerul săbiei, regele a intrat în crîng. A fost surprins. Nu putea crede că acolo erau

10000 de oameni stînd liniştiți sub copac, ca şi cum n-ar fi fost nici unul. El l-a întrebat pe BUDDHA:" Acesta este un miracol! 10 oameni împreună fac atît de mult zgomot; ce fac aceşti oameni aici? Ce s-a întîmplat cu aceşti oameni? Este ceva în neregulă cu ei ? Nu sînt vii? Arată ca nişte statui! Şi ce fac stînd aici? Trebuie să facă ceva!"

Şi BUDDHA îi spuse: "Ei fac ceva, dar asta n-are nimic de-a face cu exteriorul. Ei există doar în lumea lor lăuntrică. Ei nu sînt în corpurile lor; ei sînt în ființa lor, în esența lor lăuntrică. În acest moment aceştia nu sînt 10000 de oameni; ei toți sînt părți ale unei unice conştiințe.

A treia sutră:

"Întocmai ca apa sărată a mării ce devine
Dulce cînd este băută din nori,
La fel, o minte fermă care lucrează pentru alții,
transformă
Otrava obiectelor simțurilor în nectar."

Atitudinea de bază a TANTRA-ei este: senzualul poate fi transformat în sublim, materia poate fi transformată în conştiință-energie inconştientul poate fi transformat în conştient.

Fizica modernă spune că materia poate fi transformată în energie; energia poate fi transformată în materie. De fapt, ele nu sînt două, ci aceeaşi energie funcționînd însă sub două forme. TANTRA spune că energia sexuală poate fi sublimată şi deci poate fi sursa unor stări spirituale sublime şi a extazului beatific ultim, SAMADHI. Inferiorul poate fi transformat în superior, pentru că inferiorul şi superiorul sînt strîns legate; este ca o scară. Ele nu sînt niciodată separate, nicăieri separate; nu există o prăpastie între ele. Te poți mişca de la inferior la superior, te poți mişca de la superior la inferior.

Iar această scară este chiar omul. El poate exista pe treapta cea mai de jos: aceasta este decizia lui. El se poate mişca în sus, poate exista pe treapta cea mai de sus. El poate exista ca o fiară, sau poate exista ca un BUDDHA, ambele condiții sînt trepte ale scării, cea mai de jos şi cea mai de sus. Şi omul este o scară. El poate cădea într-o inconştiență adîncă şi să devină o piatră şi se poate ridica la Conştiința Absolută şi să devină DUMNEZEU. Dar cele două extreme nu sînt separate; aceasta este frumusețea TANTRA-ei.

TANTRA reprezintă unitatea. TANTRA este singura religie care este într-adevăr sănătoasă, cea mai sănătoasă religie,

pentru că ea nu divide. Dacă divizi, creezi o ruptură, o împărțire. Dacă le spui oamenilor că trupul este rău, că trupul este duşmanul, că trupul trebuie să fie condamnat, că trupul este în serviciul diavolului, atunci creezi o ruptură în om, atunci omului îi va fi frică de trup. Şi atunci, cu timpul, se creează un gol de netrecut, o prăpastie şi ființa este separată în două. Este sfîşiată în direcții opuse. Corpul trage spre corp, mintea trage spre minte; apare conflictul şi confuzia.

TANTRA spune că tu eşti unul; nu este nevoie să ai nici o îndoială. Poti fuziona într-o realitate unică. Nu trebuie să ai nici un conflict,nu trebuie să fii separat. Nu este necesar să fii nesănătos. Îți poți iubi corpul şi-l poți dezvolta; cu dragoste adîncă, cu grijă, cu creativitate, el poate fi dezvoltat. Corpul nu este duşmanul sufletului tău; corpul este doar teaca săbiei tale. Corpul este doar templul, este domiciliul tău. El nu este duşmanul, ci prietenul tău.

TANTRA elimină orice fel de violență; nu numai violența față de ceilalți, ci şi violența față de tine însuți, TANTRA spune: iubeşte realitatea în totalitatea ei. Da, multe pot fi dezvoltate, dar orice evoluție este prin iubire. Şi nu este necesară lupta.

"Întocmai ca apa sărată a mării ce devine
Dulce, cînd este băută din nori..."

Nu poți să bei apă de mare; este atît de sărată. Vei muri dacă bei apă de mare. Dar cînd vine un nor şi extrage apa din mare, ea devine dulce; şi atunci o poți bea.

SARAHA spune: SAMADHI este ca un nor, energia meditației este ca un nor, care-ți orientează sexualitatea spre sfere mai înalte, care-ți transformă existența fizică într-una spirituală, care transformă experiențele neplăcute, amare, ale lumii, în experiențe dulci ca nectarul, experiențele Nirvanei. Samsara însăşi devine Nirvana dacă poți crea norul care s-o transforme. Acel nor, BUDDHA şi PATANJALI l-au numit DHARMAMEGHA SAMADHI- samadhi al norului legii fundamentale.

Tu poți crea norul. Acel nor este creat de meditație. Continui să meditezi intens; să elimini gînduri, dorințe, ambiții; cu timpul conştiința ta devine un foc arzător: acel nor apare. Acum, tu poți transforma orice cu ajutorul acestui foc. Acest foc te ajută să transmuți, acest foc este piatra filozofală a alchimiei. Prin meditație inferiorul devine superior, mentalul obişnuit este transformat în aur.

"Întocmai ca apa sărată a mării ce devine
Dulce, cînd este băută din către nori,
La fel o minte fermă, care lucrează pentru alții,
transformă
Otrava obiectelor simțurilor în nectar."

Două lucruri sînt importante; primul: trebuie să creezi un nor al meditației în ființa ta; şi al doilea lucru este compasiunea: trebuie să lucreazi pentru alții. BUDDHA insistă pe două lucruri: meditația şi compasiunea, PRAGYANA şi KARUNA. El spune că uneori se întîmplă ca o persoană care meditează să devină prea egoistă şi atunci ceva nu merge. Meditează, delectează-te, dar împarte bucuria, continuă s-o împărți; n-o acumula egoist, deoarece atunci cînd începi s-o acumulezi fară să împărtăşeşti, ego-ul începe să crească. Să nu aduni niciodată nimic pentru tine. În momentul în care obții ceva, dăruieşte-l şi vei obține din ce în ce mai mult. Cu cît dai mai mult, cu atît obții mai mult. Atunci totul devine nectar. Totul este nectar; trebuie doar să ştim cum să transformăm ceea ce avem în nectar, trebuie să cunoaştem alchimia spirituală.

Ultima sutră:

"Deşi inefabilă, niciodată nu eşti nemulțumit,
Deşi inimaginabilă, ea este fericirea însăşi.
Deşi dintr-un nor te temi de bubuitul tunetului,
Recoltele se coc atunci cînd din acesta se revarsă ploaia."

Inefabilul...SARAHA spune: "Nu mă întreba ce este; este inefabil, nu poate fi definit. Nu poate fi exprimat. Nu există vreun limbaj care să-l poată exprima. Dar poate fî experimentat. Uită-te la mulțumirea mea! Priveşte cît de fericit am devenit eu! Tu m-ai cunoscut şi înainte; cît de agitat eram, cît de nemulțumit eram de toate. Deşi totul era accesibil; eu eram favoritul tău, totul îmi era accesibil şi totuşi nu eram mulțumit. Acum, priveşte! Stau într-un cimitir, n-am nici măcar un acoperiş deasupra capului! Şi nu trăiesc cu regi şi regine; trăiesc cu această femeie făuritoare de săgeți. Dar uită-te în ochii mei... cît de mulțumit sînt eu. Nu poți vedea că ceva inefabil s-a întîmplat? Nu poți simți vibrația mea? Eşti atît de trist şi mort, încît ai nevoie de o mulțime de explicații, de dovezi?"

"Deşi inefabilă, niciodată nu eşti nemulțumit".

Acesta este singurul criteriu după care îți dai seama dacă un om a descoperit adevărul sau nu: el nu este niciodată

nemulțumit. Mulțumirea lui este absolută. Nu-l poți scoate din mulțumirea lui. Nu-l poți face să fie nemulțumit. Orice s-ar întîmpla, el rămîne acelaşi, mulțumit. Succes sau eşec, viață sau moarte, prieteni sau duşmani, îndrăgostiți sau indiferenți- nu este nici o diferență. Liniştea lui, pacea lui este totală, absolută.

"Deşi inefabilă, niciodată nu eşti nemulțumit."

Dacă se întîmplă ceva ce nu poate fi spus, atunci există o singură cale de a-l cunoaşte şi acea cale este să vezi mulțumirea.

"Deşi inimaginabilă, ea este fericirea însăşi..."

Şi eu ştiu, zise el, că tu nu-ți poți imagina ce mi s-a întîmplat mie. Cum să-ți poți imagina ? Tu n-ai cunoscut-o niciodată. Imaginația repetă întotdeauna ceea ce tu ai cunoscut.

Tu îți poți imagina fericirea; ai cunoscut părți şi părticele din ea. Îți poți imagina nefericirea; ai cunoscut-o din plin. Îți poți imagina fericirea chiar dacă n-ai cunoscut-o; o poți imagina, ea este contrariul nefericirii. Dar cum îți poți imagina extazul? Tu nu l-ai cunoscut. Şi nu există nici un contrariu al lui; el nu este o dualitate. Este imposibil să ți-l imaginezi.

Aşa că SARAHA spune:" Eu pot înțelege extazul; tu nu ți-l poți imagina, dar eu te pot ajuta să-l trăieşti. Priveşte! El este prezent aici şi acum. Şi dacă tu nu ți-l poți imagina, aceasta este o dovadă a adevărului său: adevărul nu poate fi imaginat. El poate fi perceput, dar nu imaginat. Poți avea o viziune a lui, dar nu poți visa despre el. Şi aceasta este diferența dintre un vis şi o viziune.Visul este al tău; viziunea nu este a ta."

ISUS l-a văzut pe DUMNEZEU şi scripturile spun că el a avut o viziune. Acum, psihanalistul îți va spune că acesta a fost doar un vis; el nu cunoaşte diferența dintre un vis şi o viziune. Visul este al tău; tu ți-l imaginezi; tu îl creezi; el este fantezia ta. O viziune este ceva ce apare din senin, la care nu te-ai gîndit niciodată; nici măcar o parte a ei n-a fost gîndită de tine vreodată; atunci este vorba de o viziune. Viziunea este de la DUMNEZEU; visul este creația minții tale.

"Deşi inimaginabilă, ea este fericirea însăşi... "

Uită-te la mine; tu nu-ți poți imagina ce s-a întîmplat. N-o poți vedea...tu nu ai ochi ca să o vezi. Priveşte, observă, ține-mă de mîna! Vino lîngă mine, fii deschis față de mine astfel ca vibrația mea să poată pătrunde în ființa ta şi inimaginabilul, inefabilul să-l poți experimenta.

"Deşi dintr-un nor te temi de bubuitul tunetului..."

Ştiu... el trebuie să-l fi văzut pe rege un pic înspăimîntat. Eu văd în fiecare zi acest lucru: oamenii vin la mine şi eu îi văd tremurînd, speriați, fricoşi şi ei spun:" Ne este frică, Bhagwan!" Ştiu! SARAHA trebuie să fi văzut că regele tremura în interiorul său; poate că nu la exterior. El era un mare rege, trebuie să fi fost un om foarte curajos; el trebuie să fi stat neclintit în fata lui SARAHA, dar înăuntru său el trebuie să fi fost înspăimîntat.

Întotdeauna se întîmplă aşa, cînd eşti în apropierea unui om ca SARAHA sau ca BUDDHA, eşti silit să-ți fie frică. Chiar seara trecută, un tînăr a venit şi mi-a spus:" Dar de ce mi-e frică de dumneavoastră? Nu mi-ați făcut nimic rău, de ce mi-e frică de dumneavoastră? Vă iubesc, cu siguranță, dar de ce mi-e frică de dumneavoastră?"

Este natural. Cînd te apropii de o prăspastie, la ce te aştepți? Îți va fi frică. Există toate posibilitățile să cazi în ea şi nu vei fi capabil să revii singur. Trebuie să fie înspăimîntător; eşti pierdut complet dacă vei cădea în ea. Nu vei fi capabil să revii. Frica este naturală.

SARAHA spune:

"Deşi de la un nor te temi de bubuitul tunetului...".

El spune: Eu sînt ca un nor şi ție ți-e frică din cauza tunetului, a fulgerului. Dar ține minte:

"Recoltele se coc cînd din el se revarsă ploaia."

Dar dacă îmi permiți să mi revărs ploaia peste tine, semințele vor încolți şi omul care este încă ascuns în interiorul tău, încă ne-născut, se va naşte; tu vei fi capabil să te coci, să te maturizezi; vei fi capabil să înfloreşti. Eu te invit, spune SARAHA, la marea recoltă, la recolta conştiinței, a luciditații.

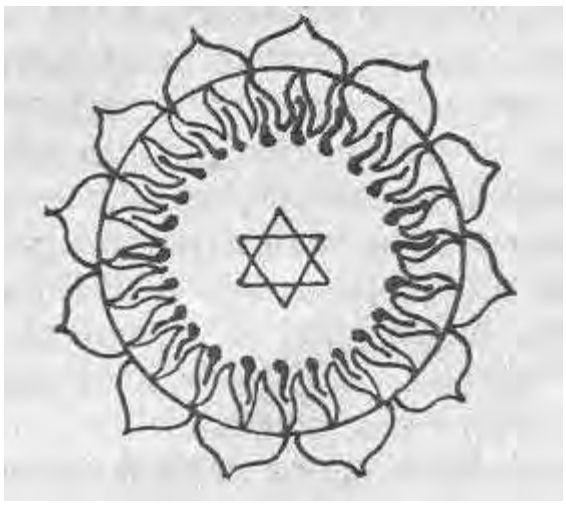

CAPITOLUL 6. SÎNT UN DISTRUGĂTOR

s

26.04.1977

ÎNTREBĂRI:

1. Ce ne puteți spune despre visul conştient?
2. Este adevărat că dumneavoastră susțineți că problemele noastre pot fi eliminate chiar acum?
3. Acțiunile dumneavoastră aduc aceeaşi proporție de bine şi de rău în lume?
4. Nu este ego-ul tot o manifestare a lui DUMNEZEU, un joc jucat de către existență?
5. Vă rog să-mi spuneți dacă sînt în siguranță sub aripa dumneavoastră?
6. Ce mă împiedică să văd evidența?
7. Simțiți vreodată că nu găsiți cuvîntul potrivit ?

PRIMA ÎNTREBARE*: " În ultima vreme visez conştient despre Iluminare; este chiar mai plăcut decît să visez despre dragoste şi faimă. Ce puteți să ne spuneți despre visul conştient?"*

Întrebarea este pusă de Prem Prankaja. Visul conştient este minunat cînd se referă la dragoste şi faimă; ele fac parte din lumea viselor. Poți visa cît de mult îți place. Dragostea este un vis; la fel este şi faima; ele nu sînt împotriva visului, a visării. De fapt, cînd visul se termină, ele dispar. Ele există în această dimensiune, dimensiunea visului.

Dar tu nu poți visa despre Iluminare. Iluminarea este posibilă numai cînd dispare visul. Iluminarea este absența visului, ziua sau noaptea, nu contează. Iluminarea înseamnă că acum conştiința ta este pe deplin trează. Într-o conştiință trează, visarea nu poate exista.

Visarea este ca întunericul. El există cînd nu este lumină.

Cînd există lumină, întunericul pur şi simplu nu poate exista. Visarea există deoarece viața este întunecată, tristă, deprimantă. Visarea există ca un substituent; pentru că noi nu avem o bucurie reală, de aceea visăm; pentru că în realitate viața noastră este goală, de aceea visăm; altfel, cum am fi noi capabili să tolerăm nimicnicia noastră? Cum am fi capabili să tolerăm existența noastră? Ea ar fi absolut insuportabilă. Visele ne ajută. Ele ne spun: "Aşteaptă." Azi nu merg treburile bine? Nu fi îngrijorat: mîine totul va fi îndreptat. Totul trebuie să fie bine. Noi vom încerca; poate că încă n-am încercat. Poate că nu am acționat în direcția cea bună. Poate că norocul nu a fost cu noi, astăzi DUMNEZEU nu ne-a ajutat, dar aceasta nu poate să dureze veşnic." Şi DUMNEZEU este milos, blînd; toate religiile din lume spun că DUMNEZEU este foarte bun , foarte milos. Aceasta este o speranță!

Mahomedanii repetă încontinuu: DUMNEZEU este rahim, reham - adică milos, blînd. De ce? De ce o repetă ei mereu? De fiecare dată cînd rostesc cuvîntul DUMNEZEU, ei adaugă "milosul, bunul". De ce? Dacă EL nu este bun, ar mai putea exista speranțele şi visele noastre? EL trebuie să fie bun pentru ca visele noastre să existe, pentru că acolo este speranța noastră: în bunătatea Sa, în mila Sa. Mîine, totul va fi foarte bine.

Visul conştient eşte bun atunci cînd se referă la dragoste şi faimă, atunci cînd se referă la energiile care circulă spre exterior, pentru că mergînd spre exterior, noi intrăm în vis. Lumea este un fenomen de vis; iată ce înțeleg hinduşii cînd o numesc Maya-iluzie. Ea este făcută din acelaşi material din care sînt făcute visele. Ea este ca un vis conştient văzut cu ochii deschişi.

Dar Iluminarea există într-un plan total diferit al existenței. Acolo nu există vise. Şi dacă tu continui să visezi, Iluminarea nu va fi posibilă.

Chiar ieri am citit o anecdotă minunată:

«Un preot avea un papagal femelă, dar în ciuda tuturor eforturilor făcute de a-l învăța să vorbească, el era mut. Preotul a povestit acest lucru într-o zi unei enoriaşe în vîrstă, care-l vizitase. Ea a fost interesată şi a spus: "Şi eu am un papagal care nu vorbeşte. Ar fi o idee bună să punem cele două păsări împreună şi să vedem ce se întîmplă.

Zis şi făcut: papagalii au fost puşi într-o colivie mare, iar preotul şi enoriaşa s-au retras, astfel încît să nu poată fi văzuți,

dar totuşi să-i poată auzi. La început a fost linişte, apoi s-a auzit ceva agitație şi papagalul bătrînei doamne a fost auzit exclamînd: " Ce părere ai despre un pic de dragoste, drăguț-o?", la care papagalul preotului a răspuns:” Tocmai pentru asta m-am rugat şi am aşteptat în tăcere ani de zile; azi visul meu este împlinit. Astăzi pot vorbi."» .

Dacă eşti în aşteptare şi te rogi, şi visezi la dragoste şi faimă, într-o zi ele se vor realiza! Aceasta nu este dificil. Este nevoie doar de perseverentă... şi se întîmplă. Trebuie doar să insişti, să insişti, să insişti... şi în final se va întîmpla cu siguranță, pentru că acesta este visul tău. Vei găsi un loc sau altul unde să-l poți proiecta şi să-l poți vedea, ca şi cum el ar fi devenit deja o realitate.

Cînd te îndrăgosteşti de o femeie sau de un bărbat, ce se întîmplă de fapt? Tu porți un vis în tine; acum, deodată, femeia funcționează ca un ecran: tu îți proiectezi visul tău asupra ei. Începi să simți că: "Visul meu este împlinit." Femeia îşi proiectează visul ei asupra ta; tu funcționezi ca un ecran şi ea crede că visul ei este împlinit. Dacă tu continui să visezi, într-o zi sau alta vei găsi un ecran şi visul tău va fi împlinit.

Dar Iluminarea nu este un vis. Ea este eliminarea tuturor viselor. Aşa că, să nu visați despre Iluminare! Dragostea este posibilă prin visare; de fapt, ea este posibilă numai prin visare. Faima este posibilă prin visare; de fapt, ea este posibilă numai prin visare, ea li se întîmplă numai celor care visează. Dar Iluminarea nu este posibilă prin visare; existenta visului este cea care o va face imposibilă.

Visează la ea şi o vei pierde. Aşteapt-o şi o vei pierde. Speră că o vei atinge şi o vei pierde. Atunci ce trebuie să faci? Ceea ce trebuie să faci, este să înțelegi mecanismul visării. Nu te preocupa de Iluminare; ea nu este deloc treaba ta. Tu doar să examinezi adînc facultatea de a visa, să înțelegi cum funcționează visarea însăşi această înțelegere îți va aduce o limpezime interioară. În această limpezime visarea încetează, dispare.

Cînd visarea nu mai există, apare Iluminarea. Trebuie să uiți de Iluminare! Nici nu trebuie să te gîndeşti la ea; cum poți tu să te gîndeşti la ea? Şi orice ai gîndi, va fi greşit. Cum poți tu s-o speri? Toate speranțele legate de ea se vor dovedi a fi greşite. Cum poți tu s-o doreşti? Ea nu poate fi dorită. Atunci ce trebuie să faci?

Încearcă să înțelegi dorința. Încearcă să înțelegi visarea.

De înțelegere este nevoie. Pur şi simplu încearcă să înțelegi cum a funcționat mintea ta pînă acum. Examinînd funcționarea minții cu atenție, mintea va dispare. Este suficientă o privire în mecanismul interior al minții şi ea se opreşte. În acea oprire, există Iluminarea. În acea oprire guşti o dimensiune total nouă a existenței.

Visarea este o dimensiune; existența este o altă dimensiune. Existența este reală; visarea este o închipuire.

A DOUA ÎNTREBARE: *"În cîteva discursuri recente, ați vorbit despre non-probleme, despre non-existenta problemelor noastre. Fiind crescut într-o familie catolică represivă şi petrecînd 21 de ani într-un sistem educațional la fel de greşit, vreți să spuneți că toate straturile armurii, toate condiționările şi toate represiunile nu există, că pot fi eliminate imediat, ACUM? Cum să eliminăm toate urmele lăsate de această educație?"*

Aceasta este o întrebare foarte semnificativă; ea este pusă de Jayananda. Întrebarea este semnificativă pentru că ne arată două abordări diferite, referitoare la realitatea internă a omului.

Abordarea occidentală constă în a te gîndi la probleme, în a găsi cauzele problemelor, în a studia istoria problemelor, trecutul problemelor, să descoperi începutul problemelor, să condiționezi mintea, sau să decondiționezi mintea, să decondiționezi corpul, să elimini toate imprimările care au fost lăsate pe creier: aceasta este abordarea occidentală. Psihanaliza lucrează asupra memoriei. Analizează copilăria ta, trecutul tău; află de unde a apărut problema; poate că acum 50 de ani cînd erai copil, problema a apărut în relațiile cu mama ta; atunci psihanaliza va analiza tot, din copilăria ta pînă acum.

50 de ani de istorie! Este o acțiune de introspecție de lungă durată. Dacă faci ceva incomplet, acel ceva se va agăța de tine, va fi ca o mahmureală după beție. Şi mintea va dori să continue ce ai început. Mintea este foarte tentată să termine lucrurile. Termină orice faci şi mintea discursivă va dispare. Dacă tu vei duce la bun sfîrşit tot ceea ce începi să faci, într-o zi vei constata că nu mai ai minte. Mintea este trecutul acumulat al tuturor acțiunilor incomplete.

Ai vrut să iubeşti o femeie şi n-ai iubit-o; acum femeia este moartă. Ai vrut să te duci la tatăl tău şi să-i ceri iertare pentru tot ceea ce ai făcut şi el a suferit; acum el este mort.

Rămîne regretul... Acum eşti neputincios; ce să faci? La cine să te duci? Şi cum să-ți ceri iertare? Ai vrut să fii amabil cu un prieten, dar nu ai putut deoarece ai fost egoist. Acum prietenul nu mai există şi asta te doare. Începi să te simți vinovat, ai remuşcări. Cam aşa se întîmplă lucrurile.

Deci, important este să faci orice acțiune în totalitate şi vei fi liber de ea şi nu te vei mai uita niciodată înapoi. Omul adevărat nu priveşte niciodată înapoi, pentru că nu are nimic de văzut înapoi. El nu are mahmureli. El pur şi simplu merge înainte. Ochii lui nu se îndreaptă spre trecut, viziunea lui nu este înnorată. Doar în această claritate ajungi să ştii ce este realitatea.

Ființa umană este atît de îngrijorată de toate acțiunile sale neterminate, încît este la fel ca un depozit de vechituri. Un lucru este incomplet aici, un altul este incomplet acolo, nimic nu este complet.

Ați remarcat asta? Ați terminat vreodata ceva? Totul este incomplet şi continui să dai la o parte un lucru neterminat şi să începi altul şi înainte de a-l termina pe acestai nici chiar atunci, ea nu ajută prea mult pentru că există milioane de probleme. Nu este vorba doar de o problemă. Poți intra în istoria unei probleme; poți privi în autobiografia ta şi găsi cauzele. Poate că vei elimina o problemă, dar există milioane de probleme. Dacă începi să intri în fiecare problemă...înseamnă că pentru a rezolva problemele unei vieți, vei avea nevoie de milioane de vieți. Dă-mi voie să repet aceasta: pentru a rezolva problemele unei vieți, va trebui să te naşti de milioane de ori. Dar, aşa ceva este foarte nepractic. Şi toate aceste milioane de vieți, în care vei rezolva problemele acesteia prezente, toate aceste vieți vor crea propriile lor probleme...etc. Vei fi scufundat din ce în ce mai mult în probleme. Aşa ceva este absurd!

Acum, aceeaşi abordare psihanalitică a început să fie folosită şi pentru corp: rolfingul, bio-energetica şi alte metode, încearcă să elimine problemele de sănătate. Acum, va trebui să analizezi istoria corpului. Dar un lucru este sigur la ambele abordări, care sînt pe aceeaşi schemă logică, anume că problemele vin din trecut, astfel că într-un fel, ele ar trebui să fie eliminate chiar din trecut.

Mintea omenească a încercat întotdeauna să facă două lucruri imposibile. Unul este: să modifici trecutul, ceea ce nu poate fi făcut. Trecutul nu mai există. Tu nu poți să mergi cu adevărat, în trecut. Cînd crezi că mergi în trecut, în cel mai bun

caz călătoreşti în amintirea ta; aceasta nu este trecutul real, este doar memoria ta. Trecutul nu mai există, aşa că tu nu îl poți modifica. Acesta este unul dintre țelurile imposibil de realizat ale omenirii; omul suferă foarte mult din acest motiv. Vrei să anulezi trecutul; cum poți să-l anulezi? Trecutul este absolut. Toată potențialitatea trecutului este epuizată; el a devenit real. Acum nu mai există nici o posibilitate să-l modifici, să-l anulezi, să-l refaci. Nu poți face nimic cu trecutul.

Şi a doua idee imposibil de realizat, care a dominat mereu mintea omenească este: să hotărăşti viitorul, ceea ce iarăşi nu se poate face. Viitorul înseamnă ceea ce încă nu este; tu nu îl poți hotărî. Viitorul rămîne nesigur. Viitorul rămîne deschis tuturor posibilităților. Viitorul este pură potențialitate! Pînă cînd nu se întîmplă nu poți fi sigur de el. Trecutul este pură realitate; el s-a întîmplat. Acum nu se mai poate schimba nimic.

Între acestea două, omul există în prezent gîndindu-se întotdeauna la imposibilități. El vrea să facă în aşa fel, încît totul să fie sigur în ceea ce priveşte viitorul, dar aceasta nu se poate întîmplă. Acest lucru trebuie să fie înțeles cu adevărat: că nu se poate întîmplă. Nu îți irosi momentul prezent pentru a încerca să faci ca viitorul să fie sigur. Viitorul este nesigur; aceasta este adevărata calitate a viitorului. Şi nu-ți irosi timpul uitîndu-te înapoi. Trecutul s-a întîmplat, el este deja mort. Nimic nu se mai poate schimba în ceea ce îl priveşte. Ceea ce poți face, în cel mai bun caz, este să-l reinterpretezi. Asta-i tot. Tocmai asta face psihanaliza: reinterpretează trecutul. Reinterpretarea poate fi făcută, dar cu toate acestea trecutul rămîne acelaşi.

Psihanaliză şi astrologie: astrologia încearcă cumva să facă viitorul sigur şi psihanaliza încearcă să facă viitorul sigur şi să refacă trecutul. Nici una nu este o ştiință. Ambele lucruri sînt imposibile, dar ambele au milioane de adepți, deoarece aşa îi place omului. El vrea să fie sigur în ceea ce priveşte viitorul, aşa că se duce la astrolog, consultă I Ching-ul, se duce la un ghicitor în cărți şi există 1001 de căi de a te păcăli şi de a te înşela singur.

Şi apoi există persoane care spun că ei pot schimba trecutul şi omul se duce să-i consulte. Odată ce ai eliminat aceste două lucruri, devii eliberat de toate problemele. Atunci nu te mai duci la psihanalist şi nici la astrolog. Atunci tu ştii că trecutul s-a sfîrşit... Şi că tu ai terminat cu el. Şi viitorul încă n-a venit; cînd va veni, vom vedea; nimic nu se poate face acum în privința lui. Tu poți doar să distrugi momentul prezent, care este singurul

moment real. Occidentul a fost încontinuu implicat în probleme, încercînd să le rezolve. Occidentul ia problemele foarte în serios. Şi cînd intri într-o anumită logică, acea logică pare perfectă.

Tocmai am citit o anecdotă:

«Un mare filozof şi matematician de renume mondial, era pasagerul unui avion. Stătea pe locul său şi se gîndea la nişte probleme grele de matematică, cînd veni anunţul căpitanului: "Îmi pare rău, vom avea o uşoară întîrziere. Motorul nr.1 s-a defectat şi acum zburăm numai cu 3 motoare. "

După circa 10 minute veni un alt anunț:" Mă tem că vom întîrzia şi mai mult; motoarele nr.2 şi 3 s-au defectat şi a mai rămas numai motorul nr.4."

Atunci filozoful se întoarse spre vecinul de lîngă el şi-i spuse:" Fir-ar să fie! Dacă şi celălalt se defectează, vom sta aici sus toată noaptea! "»

Cînd te gîndeşti într-un anumit sens, rezolvi anumite probleme dar şi unele probleme absurde le faci să devină posibile. Odată ce ai luat problemele umane foarte în serios, odată ce ai început să te gîndeşti la om ca la o problemă, ai acceptat anumite premize; ai făcut primul pas greşit. Acum poți merge într-o direcție şi să tot mergi... În acest secol s-a scris atîta literatură despre fenomenele mentale, despre psihanaliză; au fost scrise milioane de articole, de tratate, de cărți. Odată ce Freud a deschis uşa unei anumite logici, el a dominat întregul secol.

Orientul are un punct de vedere total diferit. În primul rînd, el spune că nici o problemă nu este reală. În momentul în care spui că nici o problemă nu este reală, problema a murit în proporție de 99% . Întreaga ta viziune se schimbă. Al doilea lucru pe care îl spune Orientul este: problema există numai pentru că tu te identifici cu ea. Ea nu are nimic de-a face cu trecutul, nimic de-a face cu istoria ei. Tu te-ai identificat cu ea; acesta este singurul lucrii adevărat, real. Şi aceasta este cheia de a rezolva toate problemele.

De exemplu: eşti o persoană mînioasă. Dacă te duci la un psihanalist, el îți va spune: "Întoarce-te în trecut... cum a apărut aceasta mînie? În ce situații devine ea din ce în ce mai intensă şi mai imprimată în mintea ta? Va trebui să spălăm toate aceste Oprimări; va trebui să le eliminăm. Va trebui să-ți distrugem complet trecutul."

Dacă te duci la un mistic oriental, el îți va spune: "Tu crezi că eşti mînios; aici merg treburile prost. Data viitoare cînd

va mai apare mînia, tu să fii doar un spectator, un observator. Nu te mai identifica cu ea Să nu spui: «Eu sînt mînios». Să nu spui: «Eu sînt mînia». Doar s-o vezi apărînd ca şi cum ar apărea pe un ecran TV. Uită-te la tine ca şi cum te-ai uita la altcineva"

Tu eşti pură conştiință. Cînd norul mînîei apare în jurul tău, tu doar să-l observi şi să rămîi atent pentru a nu te identifica cu el. Singurul lucru important este cum să nu te identifici cu problema. De îndată ce ai reuşit aceasta... atunci nu vor mai exista probleme, deoarece această cheie pe care ai descoperit-o, va deschide toate lacătele. Aşa se întîmplă cu mînia, cu lăcomia, cu sexul; aşa este cu orice lucru de care este capabilă mintea.

Orientul spune că important este să rămîi neidentificat cu problemele tale. Asta înțelegea Gurdjieff cînd spunea "Amintirea de sine." Amintește-ți că tu eşti observatorul! Fii atent! Asta spunea BUDDHA. Fii atent că tocmai trece un nor! Poate că norul vine din trecut, dar asta n-are importanță. El trebuie să fi avut un trecut; el nu poate veni din senin; el trebuie să fi venit dintr-o anumită secvență de evenimente, dar asta este irelevant. De ce să îți bați capul cu el? Chiar acum, chiar în această clipă, tu poți să te detaşezi de el, te poți separa de el. Puntea trebuie ruptă chiar acum şi ea poate fi ruptă doar acum.

Mersul în trecut nu te va ajuta. Acum 30 de ani a apărut mînia şi tu te-ai identificat cu ea în acea zi. Nu poți deveni neidentificat cu mînia din cauza trecutului tău; el nu mai există, dar tu poți să nu te mai identifici cu mînia chiar din acest moment. Şi atunci, întreaga serie de supărări din trecutul tău nu mai face parte din tine.

Întrebarea este semnificativă. Jayananda a spus:

"Ați vorbit în cîteva discursuri recente despre non- probleme, despre non-existența problemelor noastre. Fiind crescut într-o familie catolică represivă..."

Tu poți chiar acum să devii non-catolic. ACUM! Îți spun că nu va trebui să te duci în trecut şi să refaci tot ceea ce au făcut părinții tăi, societatea, preotul şi biserica. Asta ar fi o risipă completă a prețiosului timp prezent. În primul rînd, trecutul tău ți-a distrus mulți ani; acum din nou, el îți va distruge momentul prezent.

"Fiind crescut într-o familie catolică represivă şi petrecînd 21 de ani într-un sistem educațional foarte greşit, dumneavoastră spuneți că toate straturile armurii, toate condiționările şi toate represiunile nu există...?"

%

Nu, ele există. Dar ele există fie în corp, fie în creier; ele nu există în conştiința ta, deoarece conştiința nu poate fi condiționată. Conştiința rămîne liberă! Libertatea este calitatea ei fundamentală, libertatea este natura ei. De fapt, chiar punînd acestă întrebare tu ai arătat acea libertate.

Cînd spui "21 de ani într-un sistem educațional greşit", cînd spui "fiind crescut într-o familie catolică represivă", înseamnă că în acel moment tu nu eşti identificat cu acestea. Tu poți vedea: atît de mulți ani de represiune catolică, atît de mulți ani de o anumită educație. În acel moment, cînd realizezi aceasta, acea conştiință nu mai este catolică; altfel, cine ar mai fi conştient? Dacă tu ai fi devenit într-adevăr catolic, atunci cine ar mai fi fost conştient? Atunci nu ar fi existat nici o posibilitate de a deveni conştient.

Dacă tu poți spune: "21 de ani într-un sistem educațional la fel de greşit", un lucru este sigur; tu nu mai eşti în greşeală". Sistemul a eşuat, el nu funcționează. Jayananda, tu nu eşti nebun, dacă tu poți vedea întregul sistem ca fiind greşit.

Un nebun nu poate vedea că el este nebun. Numai unul sănătos poate, vedea că aceasta este nebunie. Ca să vezi nebunia drept nebunie, este nevoie să fii sănătos. Cei 21 de ani de sistem educațional greşit au eşuat; toate acele condiționări represive au eşuat. În realitate, ele nu pot avea succes. Ele au succes numai în măsura în care devii identificat cu ele. În orice moment poți sta de-o parte...el există, eu nu spun că el (trecutul tău) nu există, dar nu mai este o parte din conştiința ta.

Aceasta este frumusețea conştiinței: ea se poate separa de orice. Pentru ea nu există bariere, nu există granițe. Doar cu o clipă înainte tu erai un englez; înțelegînd nonsensul naționalismului, o secundă mai tîrziu, nu mai eşti un englez. Eu nu spun că pielea ta albă se va schimba; ea va rămîne tot albă, dar tu nu mai eşti identificat cu culoarea albă, şi deci nu mai eşti împotriva negrului. Înțelegi stupiditatea acestei atitudini. Eu nu spun că doar realizînd că nu mai eşti englez, tu vei uita limba engleză, nu! Ea va exista în memoria ta, dar conştiința ta s-a separat de această identitate, conştiința ta stă pe un vîrf privind spre vale. Acum, englezul este mort în vale şi tu stai pe vîrf, departe, neataşat, neatins.

Întreaga metodologie orientală se poate reduce la un singur cuvînt: atenție, observație. Şi întreaga metodologie occidentală poate fi redusă la un lucru: analiză. Analizînd, te

învîrți în cerc. Observînd, pur şi simplu reuşeşti să scapi din cerc.

Analiza este un cerc vicios. Dacă intri cu adevărat în analiză, vei fi derutat; cum este posibil aşa ceva? Dacă, de exemplu, încerci să te duci în trecut, unde vei ajunge? Unde anume? Dacă te duci în trecut, vei descoperi unde a început sexualitatea ta? Cînd aveai vîrstă de 14 ani? Dar atunci, ea a apărut din senin? Ea trebuie să fi fost de mult timp în corp. Atunci cînd? Cînd te-ai născut? Dar cînd erai în pîntecele mamei tale, nu exista ea deja? Atunci cînd? In momentul în care ai fost conceput? Dar înainte de asta? Jumătate din sexualitatea ta preexista în ovulul mamei tale şi jumătate preexista în spermatozoidul tatălui tău. Acum să continuăm...unde vei ajunge? Va trebui să ajungem la Adam şi Eva. Şi nici acolo nu vei găsi sfîrşitul; va trebui să te duci pînă la DUMNEZEU-TATĂL însuşi. De ce l-a creat el mai întîi pe Adam?...

Analiza va rămîne întotdeauna pe jumătate, aşa că, în realitate, analiza nu va ajuta niciodată pe nimeni. Ea nu poate ajuta. Ea te face să fii ceva mai aproape de realitatea ta, asta-i tot. Ea este un fel de apropiere de tine însuți. Ea te ajută să ai un pic de înțelegere față de problemele tale, geneza lor, cum au apărut ele. Şi această mică înțelegere intelectuală te ajută să te adaptezi mai bine în societate, dar rămîi aceeaşi persoană. Nu poate să apară nici o transformare prin analiză, nu există nici o schimbare radicală prin ea.

Conştientizarea este o revoluție. Ea este o schimbare radicală,o schimbare profundă! Ea naşte un om total nou, deoarece ea îți scoate conştiința din toate condiționările. Condiționările există în corp şi în minte, dar conştiința rămîne necondiționată. Ea este pură, întotdeauna pură. Este virgină. Virginitatea ei nu poate fi violată.

Abordarea orientală constă în a fi atent la această conştiință virgină, la această puritate, la această inocență. Tocmai aceasta îi tot spunea SARAHA regelui. Accentul nostru este pe cer şi accentul occidental este pe nori. Norii au o geneză; dacă ai dori să afli de unde vin ei, va trebui să te duci la ocean, apoi la razele soarelui şi la evaporarea apei şi la formarea norilor... şi poți continua, dar vin din nou, se îndrăgostesc de copaci, încep să se scurgă din nou în pămînt, devin rîuri, se duc în ocean, începe evaporarea, se ridică din nou, devin nori, din nou cad pe pămînt...Şi aşa se continuă la nesfîrşit, mereu în cerc. Este ca o roată. Oare de unde vei începe? Un lucru va duce la altul şi vei

fi într-un cerc.

Cerul nu are o geneză. Cerul nu este creat; el nu este produs de nimic. De fapt, pentru ca ceva să existe, un cer este necesar, obligatoriu; el trebuie să existe mai înainte ca orice altceva să poată exista. Dacă îl întrebi pe un teolog creştin, el spune:" DUMNEZEU a creat lumea." Întreabă-l dacă mai înainte ca EL să fi creat lumea exista vreun cer sau nu. Dacă nu exista nici un cer, unde exista DUMNEZEU? EL trebuie să fi avut nevoie de spațiu. Dacă nu exista nici un spațiu, unde a creat EL lumea? Unde a pus EL lumea? Spațiul este o necesitate...chiar şi pentru existența lui DUMNEZEU. Nu poți spune:" DUMNEZEU a creat spațiul". Aşa ceva ar fi absurd, pentru că atunci EL n-ar fi avut unde să existe. Spațiul purei conştiințe absolute trebuie să-l preceadă pe DUMNEZEU.

Cerul a existat întotdeauna. Abordarea orientală constă în a deveni conştient de cer. Abordarea occidentală te face din ce în ce mai atent la nori şi te ajută puțin, dar nu te face conştient de esența ta lăuntrică. Sesizezi doar circumferința; da, devii ceva mai conştient de circumferință, dar nu conştient de centru. Şi circumferința este un ciclon. Trebuie să găseşti centrul ciclonului. Iar aceasta se întîmplă numai prin conştientizare.

Conştientizarea nu-ți va schimba condiționarea. Conştientizarea nu va schimba musculatura corpului tău. Dar conştientizarea îți va da o certitudine că tu eşti dincolo de musculatură, dincolo de condiționare. În acel moment de depăşire, în acel moment de transcendere, nu mai există probleme; nu pentru tine.

Şi acum, depinde de tine. Corpul are musculatura şi mintea are condiționările, dar depinde de tine: dacă uneori tînjeşti după probleme, poți intra în corp, în mental şi să îți faci probleme care să te preocupe. Dacă nu vrei să ai probleme, poți rămîne în afară. Problema va rămîne ca o imprimare la nivelul corpului, mentalului, dar tu vei rămîne în afară şi departe de ea.

Aşa funcționează un BUDDHA. Tu poți, de asemenea, să utilizezi memoria; şi un BUDDHA utilizează memoria, dar el nu este identificat cu ea. El utilizează memoria ca pe un mecanism. De exemplu, eu utilizez limbajul. Cînd trebuie să utilizez limbajul, eu utilizez mintea şi toate imprimările ei, dar eu nu sînt mintea; această conştientizare există. Aşa că, eu rămîn stăpînu şi mintea rămîne un servitor. Cînd este chemată, mintea vine; ea este utilă, dar nu poate domina, determina.

Aşa că, întrebarea ta este corectă: problemele vor exista, dar ele vor exista doar în formă de sămînță în corp şi în mental. Cum poți tu să-ți schimbi trecutul? În trecut, ai fost catolic; dacă timp de 40 de ani ai fost catolic, cum poți tu să schimbi aceşti 40 de ani şi să nu mai fii un catolic? Nu. Cei 40 de ani vor rămîne ca o perioadă de existență catolică. Dar tu te poți separa de ea. Acum tu ştii că aceasta era doar o identificare. Cei 40 de ani nu pot fi distruşi şi nu este nevoie să-i distrugi, dacă tu eşti stăpînul casei. Tu îi poți utiliza chiar şi pe cei 40 de ani într-un mod creator. Chiar şi acea educație greşită poate fi folosită într-un fel creator.

"Ce putem spune despre toate imprimările rămase pe creier, pe musculatura corpului?"

Ele vor exista, dar ca o sămînță, potențial. Dacă te simți prea singur şi vrei, probleme, le poți avea. Dacă te simți prea nefericit fără nefericire, le poți avea. Ele vor rămîne întotdeauna disponibile, dar nu este deloc nevoie să le ai. Asta depinde de alegerea ta.

Viitoarea omenire va trebui să decidă dacă trebuie să meargă pe calea analizei sau trebuie să treacă la calea conştientizării. Eu utilizez ambele metode. Utilizez analiza, îndeosebi pentru cei care vin din Occident: îi pun în grupuri. Acele grupuri sînt analitice, acele grupuri sînt rezultate ale psihanalizei. Ei au crescut; Freud n-ar fi capabil să înțeleagă efectul produs de psihanaliza sa dacă ar veni; sau ar fi greu pentru el să recunoască terapia sa primară; ce se întîmplă? Au înnebunit toți aceşti oameni? Dar ei sînt urmaşii muncii sale; el este pionierul; fără el n-ar fi existat terapia primară. El a început întregul joc.

Cînd occidentalii vin la mine, eu îi pun în grupuri. Aşa este bine pentru ei. Vor începe cu ce este mai uşor pentru ei. Apoi, încet, încet, eu schimb metoda. La început, ei intră într-un grup în care terapia primară are drept scop şocul, apoi le ofer o metodă intensivă de atingere a Iluminării, care va duce la meditația vipassana. Vipassana este conştientizarea. Pentru trecerea de la şoc la vipassana este necesară o mare sinteză. Cînd treci de la şoc la vipassana, tu treci din Occident spre Orient.

A TREIA ÎNTREBARE: *"Şi acțiunile dumneavoastră aduc aceeaşi proporție de bine şi de rău în lume?"*

Care acțiuni? Poți tu detecta vreo acțiune în mine... cu

excepția vorbirii? Dar şi în aceasta eu sînt foarte atent să contrazic tot ceea ce spun. Aşa că, pînă la urmă, rămîne doar vidul... Acesta este scopul contradicției. Dacă spun +1, imediat eu spun -l şi rezultatul total este zero.

Eu nu sînt un om de acțiune. Eu nu fac nimic. Tot ceea ce puteți numi acțiune, este faptul că eu vă vorbesc. Şi vorbirea mea este atît de contradictorie încît nu poate aduce nici bine, nici rău. Eu continui să mă neg pe mine însumi. Şi dacă ați înțelege această stare de non-acțiune, ați înțelege calea cea mai înaltă către conştientizare. Nivelul cel mai înalt de conştiință nu îl include pe "a face", ci pe "a fi". Şi dacă acolo apare ceva asemănător cu acțiunea, este doar un joc. Vorbirea mea este doar un joc.

Şi eu depun tot efortul ca voi să nu deveniți dogmatici în ceea ce mă priveşte. Nu puteți deveni; eu nu vă las această posibilitate. Eu mă contrazic atît de mult: cum puteți crea o dogmă? Dacă încercați să creați o dogmă, veți constata imediat că eu am contrazis-o.

Un misionar creştin care obişnuia să vină să mă vadă, a zis într-o zi:"Vorbiți atît de mult. Acum tot ceea ce este necesar este o cărticică în care să vi se prezinte filozofia, ceva cum este Catehismul creştin, pe scurt. "

Eu am spus: "Va fi dificil. Dacă cineva încearcă «să mă rezume», va înnebuni. Şi nu va găsi nici o cale de a alege ceva, nu va şti ce să aleagă. După ce nu voi mai fi, mulți oameni vor înnebuni lucrînd la tezele lor de doctorat asupra mea, pentru că eu am afirmat tot ce se putea afirma şi am negat tot ce se putea nega."

A PATRA ÎNTREBARE*:" De ce sînteți atît de mult împotriva ego-ului? Nu este şi ego-ul tot o manifestare a lui DUMNEZEU, un joc jucat de existență? "*

Dacă înțelegi aceasta, atunci nu mai este nici o problemă cu ego-ul. Acesta este scopul spuselor mele împotriva ego-ului, anume să te fac să înțelegi că tu nu eşti, şi DUMNEZEU este. Dacă ai ajuns la o înțelegere atît de profundă, anume că ego-ul este tot un joc al lui DUMNEZEU, atunci este foarte bine! Atunci nu mai există nici o problemă. Atunci nu este nevoie să elimini ceva pentru că n-ai ce elimina.

Dacă înțelegi că şi ego-ul este tot un joc al lui DUMNEZEU, atunci tu nu eşti în ego. Totul este al lui

DUMNEZEU (aceasta înseamnă să fii fară ego), chiar şi ego-ul.

Dar fii atent! Tu nu poți decît să te înşeli pe tine însuți şi mintea este foarte vicleană. În numele lui DUMNEZEU tu poți încerca să-ți salvezi ego-ul. Aceasta depinde de tine! Fii atent! Dacă ai înțeles într-adevăr că totul este al lui DUMNEZEU, atunci tu nu mai exişti.

Aşa că unde este ego-ul? Ce înseamnă ego-ul? El înseamnă: eu am o viață particulară; eu nu sînt o parte a fluxului universal; eu nu sînt o parte a rîului, eu înot, eu merg împotriva curentului; eu am țelurile mele personale. Nu-mi pasă unde merge existența; eu am țelurile mele personale şi încerc să le aflu şi să le desăvîrşesc. Ego-ul înseamnă să ai un țel personal. Ego-ul este stupid.

Cuvîntul "stupid" este minunat. El înseamnă să ai un limbaj personal. El înseamnă să ai un țel personal, un stil personal. Ego-ul este stupid. El spune pur şi simplu că: "Eu nu sînt o parte a Universului; eu sînt particular, eu sînt separat. Eu sînt o insulă, nu aparțin continentului!"

Această non-apartenență la întreg este ego-ul, această idee de existență separată.

De aceea au spus toți misticii: elimină ego-ul! Ce spun ei? Ei spun: nu fi separat. Eliminarea ego-ului nu înseamnă altceva: nu fi separat, fii împreună cu existența! Şi nu pluti împotriva rîului; aceasta este curată nebunie; vei fi extenuat şi înfrînt. Mergi în acelaşi sens cu rîul! În toate ocaziile, mergi cu rîul. Tu eşti o parte a rîului. Şi atunci vor apare relaxarea, odihna şi bucuria.

Cu rîul, este bucurie. Împotriva rîului, este tensiune, anxietate. Ego-ul creează anxietate şi tensiune.

Acum, tu întrebi: "De ce vorbiți atît de mult împotriva ego-ului? Nu este şi ego-ul tot o manifestare a lui DUMNEZEU, un joc jucat de către existență?"

Dacă ai ajuns să înțelegi aceasta, atunci cel puțin eu nu-ți voi spune să elimini ego-ul; pentru că nu mai ai nici un ego pe care să-l elimini. Dar fii foarte atent şi precaut! Mintea este atît de vicleană!

Am auzit o mică anecdotă:

O maimuță şi o hienă se plimbau împreună prin junglă, cînd hiena spuse: " De fiecare dată cînd trec printre tufişurile de acolo, un leu mare sare afară şi începe să mă lovească, şi mă loveşte şi nu ştiu de ce!" -

"Bine, de data aceasta voi veni cu tine”, zise maimuța "şi voi rămîne alături de tine."

Aşa că ele au mers mai departe împreună şi cum au intrat printre tufişuri, un leu a sărit asupra lor şi a început s-o lovească pe hienă. Maimuța s-a cățărat într-un copac şi a privit scena, aşa că, atunci cînd leul a plecat, hiena, pe jumătate moartă, a întrebat-o pe maimuță: ”De ce nu ai coborît din copac ca să mă ajuți?"

La care maimuța zise:"Rîdeai atît de tare, încît eu am crezut că tu eşti învingătoare! "»

Fereşte-te de ego! El poate găsi căi şi mijloace de a se proteja. El poate "dovedi" excelent că el are dreptate; ego-ul este un mare "doveditor" şi explicația este însuşi fundamentul său.

A CINCEA ÎNTREBARE: *"Bhagwan, m-aş bucura dacă mi-ai spune, pentru a scăpa de griji, următoarele: «Arup, totul este foarte bine cu tine. Nu contează cît de mult încearcă mintea ta să te întoarcă din drum, acum este prea tîrziu. Te-am luat sub aripa mea şi acum nu mai există nici o cale de întoarcere. Şi tu vei fi din ce în ce mai fericită de acum înainte.» Îți mulțumesc Bhagwan. Sper că este aşa, dar uneori şovăi."*

Întrebarea este pusă de Arup. Acum, primul lucru: tu zici că eu ar trebui să-ti spun: "Totul merge foarte bine cu tine. "

Doar prin spusa mea, nu va deveni totul foarte bine. Te pot consola cuvintele mele, dar eu nu sînt aici ca să te consolez. Ori iei lucrurile aşa cum sînt, ori nu-ți pasă deloc. Consolarea este un lucru fals. Este o jucărie cu care să te distrezi, cu care să-ți omori timpul. Şi timpul trecut este timp pierdut în cazul acesta.

Şi, tu mai spui: "Totul merge foarte bine"-dificil de spus aceasta. "Absolut minunat". Nimic nu este absolut aici pe pămînt... cu excepția conştientizării. Urîtul nu este absolut, frumosul nu este absolut. Fericirea nu este absolută, nefericirea nu este absolută. Numai conştientizarea. Şi cînd conştientizezi, tu nu mai simți nici urîtul, nici frumosul, nici fericirea, nici nefericirea; tu, pur şi simplu, simți conştientizarea.

Tot efortul meu constă în a te face să fii un simplu observator. Ai vrea să ai mai multe experiențe care să-ți aducă plăcere. De aceea cauți tu mereu consolarea. Oamenii vin la mine nu pentru a fi ajutați, ci pentru a fi consolați. Dacă eu spun că totul merge bine, ei se simt bine, dar cît timp îi va ajuta acest sentiment? El se va epuiza mai devreme sau mai tîrziu. Ei

trebuie să vină din nou, şi din nou se vor aştepta ca eu să-i mingîi pe cap consolator. Aceasta nu-i va ajuta. Este nevoie de o transformare. A te consola tot timpul ar crea o dependență de mine; tu trebuie să fii independentă, trebuie să fii propriul tău eu, trebuie să fii tu însuți.

"Nu contează cît de mult încearcă mintea ta, acum este prea tîrziu!"

Niciodată nu este prea tîrziu! Poți intra din nou în vechea ta piele, poți din nou să te identifici cu ea. Şi cînd într-adevăr este prea tîrziu, nu vei mai pune această întrebare. Atunci vei şti că nu mai există nici o posibilitate de a te întoarce înapoi. Aceasta va fi o certitudine în ființa ta. Aceasta va fi propria ta cunoaştere. Nu vei avea nevoie de confirmarea mea. Numai faptul că ai nevoie de o confirmare, arată că încă nu s-a produs o transformare esențială; tu încă şovăi.

O anecdotă:

«Mulla Nasrudin era în banca acuzaților. "Această crimă a fost opera unui criminal profesionist", spuse procurorul "şi a fost făcută într-o manieră foarte inteligentă, foarte dibace."

Înroşindu-se, Mulla Nasrudin, inculpatul, se ridică în picioare şi zise: "Domnule, nu vei obține nimic cu laudele, eu tot n-am de gînd să mărturisesc!"»

Dar spunînd acestea el a mărturisit. Arup a mărturisit. Aceasta nu este o întrebare, ci o mărturisire; faptul că se simte îngrijorată este natural. Este anormal să te aştepți să nu ai griji, cel puțin în acest stadiu. Uneori ea simte că şovăie; acest lucru este normal, natural. Este mai bine să-l accepți decît să-l negi, decît să creezi un ecran şi să te ascunzi după el.

"Te rog să-mi spui că pot să nu-mi mai fac griji!"

Cum poți să nu-ți mai faci griji? Doar prin spusa mea? Dacă ar fi fost atît de uşor, eu aş fi spus asta la toată lumea. Nu este aşa uşor. Orice aş spune eu, tu vei interpreta în felul tău propriu şi vei găsi noi griji. Orice aş spune eu, tu va trebui să interpretezi; tu nu poți accepta în totalitate, nu poti crede în totalitate. Şi eu nu spun că tu trebuie să crezi în totalitate; eu spun că a-ți face griji este pur şi simplu natural. Nu îți cer să faci nimic nenatural. Nu cer nimic absurd de la tine. Totul este natural! Uneori oscilezi, uneori eşti împotriva mea, uneori eşti foarte negativă. Uneori te simți gata să renunți la tot şi să te duci înapoi la vechea ta lume. Eu nu spun că tu faci ceva criminal; nu, este foarte uman. Este foarte natural. Dacă nu faci astfel de

lucruri, atunci ceva este în neregulă, atunci ceva este greşit.

Orice aş spune eu va fi din nou interpretat de mintea ta îngrijorată. Chiar dacă eu aş spune textual: "Da, Arup, totul este absolut minunat cu tine..." tu vei gîndi: "Glumeşte oare Bhagwan? Chiar asta crede el în realitate?" Mintea ta îngrijorată va sări imediat asupra a ceea ce spun eu. Sigur vor apare propriile tale interpretări.

Ascultă această mică poveste:

«Un preot se întorcea noaptea tîrziu de la o întrunire. În timp ce conducea maşina şi-a amintit brusc că nu-şi spusese rugăciunea de seară. A tras maşina alături de un han liniştit de tară, a ieşit din maşină şi la lumina farurilor, a început să-şi citească rugăciunea.

Nu multă vreme după aceea, spre marea lui surpriză, un camion trase alături. Şoferul camionului, crezînd că ceva este în neregulă, a oprit, a coborît geamul şi a întrebat: "Ai vreun necaz, părinte?"

"Nu, totul este în ordine, mulțumesc", răspunse preotul.

Şoferul porni caminonul şi cînd ajunse în dreptul preotului strigă: "Tot ce pot spune este că trebuie să fie o carte teribil de bună ca s-o citeşti aici, la lumina farurilor!"»

Închipuieşte-ti că cineva citeşte o carte într-un loc singuratic, la lumina farurilor maşinii; ce ai crede? Îți poți imagina că citeşte Biblia? Ce grabă este să citeşti Biblia? Poate fi cineva atît de interesat în a citi Biblia? Nu poate aştepta să se ducă acasă şi s-o citească acolo? Şoferul camionului trebuie să fi interpretat faptul, conform minții sale; el spuse:"Tot ce pot spune este că trebuie să fie o carte teribil de bună ca s-o citeşti aici!"

Fiecare dintre voi, tot ceea ce aude, interpretează în modul său propriu. Dacă eşti îngrijorat, te va îngrijora ceea ce auzi. Dacă te îndoieşti, te vei îndoi de ceea ce auzi. Dacă eşti negativ, vei fi negativ față de ceea ce auzi. Dacă eşti încrezător, vei avea încredere.

Arup zice:"Spune-mi doar că pot să încetez să-mi mai fac griji în acestă privință." Nu, îngrijorările nu pot fi oprite aşa de uşor. Spusa mea nu te va ajuta; va trebui să faci ceva. Va trebui să faci ceea ce spun eu. Va trebui să fii ceva mai practică. Va trebui să fii în permanență atentă.

O anecdotă:

«Erau odată trei vagabonzi care au poposit în casa unui om sărac. El tocmai gătea orezul pentru cină. Le-a spus că pot să

rămînă peste noapte şi cel care va avea cel mai frumos vis, va căpăta de dimineață puțin orez cald.

Aşa că, dimineața următoare, primul vagabond spuse:” Eu am visat că eram rege.”

Al doilea vagabond spuse:” Asta nu-i nimic; eu am visat că eram DUMNEZEU însuşi.”

Şi al treilea vagabond spuse:”Visul meu a fost foarte obişnuit şi eu nu aveam nici o şansă să cîştig: am visat că orezul se răcea, aşa că am coborît din pat şi l-am mîncat.”»

Asta este ceea ce înțeleg eu prin a fi practică. Aşa că, Arup, fii practică! Fă ceea ce spun eu; doar spusa mea nu te va ajuta... şi orezul se răceşte într-adevăr. Tu vrei ca eu să-ți creez un vis, dar ține cont, orezul se răceşte. Coboară din pat şi mănîncă-l!

Vei avea doar un vis dacă eu spun: "Arup, totul merge absolut minunat cu tine. Nu contează cît de mult încearcă mintea ta să te domine, acum este prea tîrziu. Te-am luat sub aripa mea şi acum nu mai există cale de întoarcere.”

În primul rînd eu nu pot spune aceasta, pentru că însăşi dorința de a fi sigură este împotriva creşterii spirituale. Eu te împing într-o regiune periculoasă. Te împing într-o prăpastie. Tu ai vrea să fii sigură, sub aripa mea; dar eu te arunc în viitoarea existenței... fară nici o siguranță, fără nici o certitudine. Eu nu sînt un protector; eu sînt un distrugător. Eu nu sînt siguranța ta. Dacă mă înțelegi într-adevăr, vei înțelege că eu sînt viața ta periculoasă.

Vei fi întotdeauna lipsită de apărare, m-ai înțeles? Nu vei putea cere niciodată siguranță şi certitudine. Dacă vei înțelege într-adevăr, vei detesta siguranța şi certitudinea. Le vei considera duşmani; şi chiar sînt! Te vei bucura rămînînd deschisă, vulnerabilă la tot ceea ce este posibil să ți se întîmple în viață. Da, vulnerabilă şi față de moarte; "tot" include şi moartea. O viață reală este întîlnirea morții în fiecare clipă. Numai viețile nereale, artificiale sînt sigure.

Nu, eu nu pot spune că te-am luat sub aripa mea ca să fii în siguranță şi nici că nu mai există cale de întoarcere. Poți cădea chiar de pe ultima treaptă. Pînă cînd nu devii Iluminată, există o cale de întoarcere; poți reveni de unde ai plecat. Poți nega, poți respinge. Poți cădea din nou în suferință; chiar şi de pe ultima treaptă poți să cazi. Pînă cînd nu ai urcat întreaga scară, chiar şi ultima treaptă, pînă cînd nu devii "nimeni”, poți cădea

înapoi. Un mic ego, doar un fir de ego este suficient ca să te aducă înapoi. El se poate intensifica din nou, se poate integra din nou, te poate păcăli din nou.

Şi siguranța nu este calea mea. A fi discipol înseamnă că eşti gata să trăieşti o viață de nesiguranță. Acesta este cel mai mare curaj şi cu acest mare curaj devine posibilă o mare fericire.

"Şi tu vei fi din de în ce mai fericită de acum înainte."

Eu nu sînt un Emile Coue, eu nu sînt un hipnotizator. Da, urmînd metoda lui Coue te poți hipnotiza singur. El ar fi spus prietenilor săi:"Gîndeşte, visează, imaginează, vizualizează! În fiecare seară înainte de a te duce la culcare, în fiecare dimineață cînd te scoli, repetă mereu şi mereu şi mereu:«Devin mai bun, devin mai sănătos, devin mai fericit...» Repetă, continuă să repeți."

Da, aceasta ajută un pic. Creează o iluzie referitoare la propria ta persoană. Dar ți-ar place ca eu să te ajut să creezi iluzii? Întreaga mea abordare este cea a dehipnotizării; nu este deloc cea a hipnozei. Eu nu vreau ca tu să fii hipnotizată de o iluzie. Eu vreau ca tu să fii complet dehipnotizată de toate iluziile. Cînd eşti într-o stare de deziluzie, de deziluzie totală, Iluminarea este foarte aproape de tine.

Apoi, Arup spune:" Îți mulțumesc, Bhagwan. Sper că este aşa...

Vezi! Mintea ei a început deja să interpreteze:"Sper că este aşa... " Nu este aşa;ea pur şi simplu speră. Cît de uşor te poți înşela singur!

"Sper că este aşa, dar uneori mă îndoiesc. "

Şi eu nu condamn îndoiala ta; este foarte bine să te îndoieşti uneori; este perfect uman să oscilezi uneori. Este corect! N-o condamna niciodată! Accept-o! Nu încerca să creezi o falsă non-oscilație; aceasta va fi doar creația minții şi va fi o deziluzie care nu te va duce nicăieri. Dă-i voie să fie aşa cum este. Accept-o aşa cum este şi doar fii din ce în ce mai atentă, fii din ce în ce mai mult un observator. Numai prin această observare conştientă vei fi în siguranță. Numai prin această observare vei deveni zilnic din ce în ce mai fericită, nu repetînd o frază. Numai prin această observare vei înceta să oscilezi. Numai prin această observare vei ajunge în centrul ființei tale, unde moarte nu există, unde există numai viață eternă, unde bei nectarul despre care vorbeşte SARAHA.

A ŞASEA ÎNTREBARE:*" Ce este, exact, acel lucru care mă împiedică să văd evidența?"*

Tu doreşti; te îndepărtezi de el. Începi să-l cauți: chiar în acel moment l-ai pus la distantă, nu mai este evident, nu mai este aproape de tine; l-ai îndepărtat. Cum poți să cauți evidentul? Dacă înțelegi că e evident, cum poți să-l mai cauți? El există! Ce nevoie ai să-l cauți şi să-l doreşti? Evidentul este Divinul. În activitatea ta zilnică, obişnuită, îl întîlneşti pe DUMNEZEU în fiecare moment, deoarece nu există nimic altceva. Nu poți întîlni pe nimeni altcineva; este întotdeauna DUMNEZEU în 1001 de forme. DUMNEZEU este foarte evident. Numai DUMNEZEU există! Dar tu cauți, doreşti... şi eşuezi. Chiar prin căutarea ta, tu te îndepărtezi de DUMNEZEU. Acesta este un truc al ego-ului. Încearcă să-l înțelegi.

Ego-ul nu este interesat de evident, pentru că el nu poate coexista cu evidentul. Ego-ul nu este deloc interesat de apropiere; el este interesat de distanță, de depărtare. Ia gîndeşte-te: omul a ajuns pe Lună, dar n-a ajuns încă la propria lui inimă... ce diferență de distanță. Omul a inventat călătoria spațială, dar încă n-a cunoscut călătoria sufletului. El a atins Everestul, dar nu se străduieşte să pătrundă în propria sa ființă. Apropierea este neglijată şi îndepărtarea este dorită. De ce?

Ego-ul se simte bine; cu cît călătoria este mai grea, cu atît se simte el mai bine. Există ceva de demonstrat. Dacă călătoria e dificilă, aceasta înseamnă că există ceva de dovedit. Dacă călătoreşte spre Lună, ego-ul se simte bine, dar mergînd către interiorul propriei sale ființe, nu va putea ului pe nimeni şi nici nu va putea demonstra nimănui nimic.

Există o veche poveste:

«Dumnezeu a creat lumea; pe atunci el obişnuia să locuiască pe Pămînt. Vă puteți imagina, că avea destule necazuri. Fiecare se plîngea; fiecare îl deranja la ore tîrzii cu problemele sale. Noaptea oamenii veneau la el şi-i spuneau: "Nu e bine, azi avem nevoie de ploaie şi e atît de cald ." Şi imediat după aceea, altcineva venea şi-i spunea: " Nu aduce ploaia; eu nu am cules încă recolta şi dacă aduci ploaia se va strica totul." Şi Dumnezeu aproape că înnebunise." Ce să fac? Atît de mulți oameni, atît de multe dorințe, şi fiecare aşteaptă, şi fiecare doreşte împlinirea ei, şi dorințele lor sînt atît de contradictorii! Agricultorul vrea ploaie Şi olarul nu vrea, deoarece el a făcut oale şi trebuie să se usuce;el are nevoie de soare fierbinte timp de cîteva zile...etc, etc,etc..."

Dumnezeu şi-a chemat consiliul şi a întrebat: "Ce-i de făcut? Oamenii mă vor face să înnebunesc. Şi nu-i pot mulțumi pe toti. Aş dori un loc unde să mă ascund."

Şi ei au sugerat multe locuri. Cineva a spus:"Nu este nici o problemă; te poți duce pe Everest. Acesta este cel mai înalt vîrf din Himalaya; nimeni nu va ajunge vreodată acolo."

Dumnezeu a zis:" Tu nu ştii! Doar după cîteva secunde (pentru Dumnezeu înseamnă doar după cîteva secunde), Edmund Hillary va ajunge acolo cu Tensing Norche şi atunci problemele vor reîncepe. Şi odată ce vor şti, oamenii vor începe să vină cu elicoptere,cu avioane ... Nu, asta nu ține. Procedînd astfel voi rezolva lucrurile numai pentru cîteva secunde."(Amintiți-vă, timpul lui Dumnezeu are altă măsură. In India, noi spunem că milioane de ani reprezintă o zi a lui Dumnezeu, deci cîteva secunde...)

Atunci altcineva propuse:"De ce nu pe Lună?"

Dumnezeu spuse:"Nici aceasta nu este o soluție; încă vreo cîteva secunde şi cineva va ajunge şi pe Lună."

Şi ei au sugerat stele mai îndepărtate, dar Dumnezeu a zis:"Nici asta nu va rezolva problema. Este doar un fel de amînare. Eu vreau o soluție permanentă"

Atunci un bătrîn servitor al lui Dumnezeu se apropie de el, îi şopti ceva la ureche şi Dumnezeu zise:"Ai dreptate. Aşa voi face!"

Bătrînul servitor spusese: "Există un singur loc unde omul nu va ajunge niciodată; ascunde-te chiar în om!" Şi acesta este locul în care s-a ascuns Dumnezeu, începînd de atunci: chiar în om. Acesta este ultimul lucru la care se va gîndi omul vreodată.»

Evidentul este omis pentru că ego-ul nu este interesat de el. Ego-ul este interesat de lucrurile grele, dificile, urgente, deoarece ele reprezintă un stimulent pentru el. Cînd cîştigi, poti avea pretenții. Dacă evidentul există şi tu învingi, ce fel de victorie este aceasta? Nu ai prea mult dintr-un învingător. De aceea omul ignoră evidentul şi continuă să caute ce este la distantă.

Şi cum poti să cercetezi ceea ce este la distanță, dacă nu poți cerceta nici măcar ceea ce este evident?

"Care este cu exactitate acel lucru care mă împiedică să văd evidentul?"

Însăşi dorința de a-l vedea, te ține departe. Elimina dorința şi vei vedea evidentul

"Nu înțeleg ce să fac şi ce să nu fac."

Nu trebuie să faci nimic. Trebuie doar să urmăreşti tot ceea ce se întîmplă în jurul tău. A acționa este tot un truc al ego- ului. Acționînd, ego-ul se simte bine; este ceva de făcut. A acționa este o hrană pentru ego; ea îl întăreşte. Nu acționa şi ego-ul va cădea răpus la pămînt. Moare. Nu mai este hrănit.

Aşa că, fii o persoană care nu acționează. Să nu faci nimic, la fel ca şi DUMNEZEU; adevărul şi căutarea lui sînt incluse în aceasta. În primul rînd, căutarea adevărului nu este o cercetare, aşa că nu poți face nimic în această privință. Tu doar există,fii! Să-ți spun acelaşi lucru în alt fel: dacă tu eşti într-o stare de receptivitate superioară, DUMNEZEU vine la tine. Omul nu-l poate găsi niciodată pe DUMNEZEU; DUMNEZEU este cel care îl găseşte pe om. Doar să fii într-un loc liniştit, nefacînd nimic, ne-mergînd nicăieri, ne-visînd, şi în acel loc liniştit, deodată vei constata că El există. El a existat întotdeauna! Numai că tu nu erai liniştit, aşa că n-ai putut să-L vezi, nu-I puteai auzi subtila Sa voce.

"Cînd voi fi eu capabil să aud sunetul liniştii? "

Cînd? Tu pui o întrebare greşită. Acum sau niciodată! Să-l auzi acum! Pentru că el există, muzica a început, este peste tot în jurul tău. Numai că trebuie să fii liniştit pentru a o auzi. Dar să nu spui niciodată "cînd"; "cînd" înseamnă că ai introdus viitorul; "cînd" înseamnă că ai început să speri şi să visezi; "cînd" înseamnă: nu acum... şi nu există decît: acum. Pentru DUMNEZEU există un singur timp-acum şi un singur loc-aici. "Acolo" "atunci", elimină-le!

ŞI ULTIMA ÎNTREBARE*:"Bhagwan, simți vreodată că nu-ți găseşti cuvintele?"*

Întrebarea este de la Rishi. De fiecare dată cînd rostesc un cuvînt, simt că nu-l găsesc, pentru că ceea ce vreau eu să spun nu poate fi spus. Şi ceea ce trebuie exprimat, nu poate fi exprimat. Aşa că ai dreptate să întrebi, de ce continui eu să vorbesc?

Încerc din greu. Poate că azi n-am reuşit...încerc mîine. Ieri n-am reuşit... încerc azi. Eu continui să vorbesc în diferite feluri; poate că de această dată tu n-ai auzit. Aceeaşi idee spusă altfel, poate că vei fi capabil s-o auzi.

Dar eu simt încontinuu că nu-mi găsesc cuvintele. Cuvintele nu vin uşor, pentru că mesajul este inexprimabil prin

cuvinte. Eu nu sînt un predicator; eu nu încerc să vă dau vreo dogmă; eu nu încerc să vă explic vreo teorie. Ceva s-a întîmplat în ființa mea; eu nu încerc să vă comunic aceasta.. Eu încerc să mă sfătuiesc cu voi.

Cuvintele sînt foarte incomode. Ele sînt neîncăpătoare pentru o idee. Ele nu pot conține ceea ce aş vrea eu să conțină. Aşa că în fiecare clipă, eu simt că nu-mi găsesc cuvintele. Oamenii care nu au nici o experiență nu sînt niciodată încurcați; orice cuvînt este bun.

Am auzit o poveste minunată; meditați asupra ei:

«Un preot schimba cîteva cuvinte cu episcopul său şi în cursul conversației el spuse: "Este foarte bine pentru tine, sfinția ta; cînd pregăteşti o predică o poți rosti la mai multe biserici, dar eu trebuie să țin cîte două predici noi în fiecare duminică."

Episcopul răspunse: "Trebuie să fii capabil să ții o predică pe orice subiect, în orice moment, aşa cum pot eu."

"Mă voi ocupa de asta," zise preotul. "Vino la biserica mea duminica următoare şi te voi supune unui test."

Episcopul a fost de acord, şi cînd a venit timpul să se îndrepte spre amvon, găsi un cartonaş cu un singur cuvînt scris pe el: "constipație"- acesta era subiectul. Fără ezitare, episcopul începu:"Şi Moise luă două tablete şi se duse la poalele muntelui..."»

Un predicator nu este niciodată încurcat. El are atît de multe scripturi la dispoziție, el poate găsi întotdeauna ceva în memoria sa. Eu sînt încontinuu în încurcătură; nu-mi găsesc cuvintele, pentru că ceea ce aş vrea eu să spun, nu este un subiect; este însăşi subiectivitatea mea. Ceea ce aş vrea eu să vă spun este inima mea! Nu este mintea mea. Din nefericire, eu trebuie să utilizez mintea pentru că nu există altă cale. Chiar şi pentru a exprima inima trebuie să utilizez mintea; de aici absurditatea procedeului. Este foarte irațional. Este o încercare de a face imposibilul! Dar nu există altă cale...Sînt neajutorat.

Dar dacă voi mă întrebați: Simt eu vreodată că nu-mi găsesc cuvintele? Răspunsul este: da, tot timpul. La fiecare cuvînt, eu ezit: va merge? Cum va ține? Ştiind că nu va ajuta, eu continui totuşi să-l utilizez. Este un rău necesar. Tăcerea ar fi mai bună, mult mai bună, dar cînd mă uit la voi, ezit. Dacă eu devin tăcut, va fi încă şi mai dificil pentru voi să veniți mai aproape de mine. Voi nu puteți înțelege cuvintele, deci cum ați fi voi capabili să înțelegeți tăcerea? Şi dacă puteți înțelege tăcerea

veți fi capabili să auziți acea tăcere şi în cuvintele mele?

Dacă devin tăcut, atunci cel mult 5% dintre voi ar mai rămîne în jurul meu. Şi oricum aceşti 5% pot înțelege şi prin intermediul cuvintelor, deoarece ei ascultă la tăcerea mea, nu la cuvintele mele. Aşa că nu este nici o problemă pentru aceşti 5% . Dar ceilalți 95% care nu pot înțelege cuvintele şi nu pot înțelege tăcerea conținută în ele, vor fi pierduți. N-aş fi capabil să-i ajut deloc. Prin cuvintele mele cel puțin îi păstrez în jurul meu.

Păstrîndu-i în jurul meu, există posibilitatea ca într-un moment de neatenție, ei să poată avea un contact direct cu mine; într-un moment de neatenție, şi în ciuda lor înşişi, ei pot veni mai aproape de mine, se pot întîlni cu mine; vreun moment de neatenție şi eu pot pătrunde în inima lor, ceva poate fi mişcat. Este o posibilitate desigur, dar merită să continui.

Cei 5% vor fi ajutați în ambele cazuri, dar aceşti 95% nu vor fi ajutați de tăcere. Dar şi cei 5%, dacă eu aş fi fost tăcut chiar de la început, n-ar fi aici. Aceşti 5% arată calea, aşa că cei 95%, cu timpul vor fi 90%, 85%, 80%...

În ziua în care voi simți că cel puțin 50% din oameni pot înțelege tăcerea, voi renunța la cuvinte. Eu nu sînt prea fericit datorită lor. Nici un înțelept n-a fost vreodată: nici LAO-TSE, nici SARAHA, nici BUDDHA. Dar toți au trebuit să folosească cuvinte, nu din cauză că tăcerea nu poate fi o comuniune; tăcerea poate fi o comuniune, dar pentru aceasta este nevoie de o conştiință foarte înaltă.

S-a întîmplat odată:

«Doi mari mistici ai Indiei, Kabir şi Farid s-au întîlnit şi timp de două zile au stat tăcuți alături. Discipolii erau foarte frustrați: ei ar fi vrut ca cei doi să vorbească, astfel încît ei să poată învăța foarte multe. Ei speraseră de luni de zile, speraseră ca Farid şi Kabir să se întîlnească, să aibă loc o mare discuție şi ei să se bucure de ea Dar cei doi stăteau tăcuți şi discipolii moțăiau, căscau; ce să facă? Şi ce s-a întîmplat cu cei doi oameni? Pentru că ei nu tăcuseră niciodată mai înainte! Kabir nu fusese niciodată tăcut cu discipolii săi şi nici Farid nu fusese niciodată tăcut cu discipolii săi; ei îi cicăleau încontinuu pe discipolii lor." De ce? Ce s-a întîmplat? Au amuțit?" Dar ei nu puteau spune nimic;nu se cuvenea.

După două zile, cînd Kabir şi Farid s-au îmbrățişat şi şi-au luat rămas bun (şi aceasta în tăcere), şi cînd discipolii au ramas fiecare cu Maestrul lor, au tăbărît asupra acestuia. Cei

care îl urmau pe Kabir au zis:" Ce n-a mers bine? De luni de zile am aştepatat ca Farid să vină şi cînd a venit, n-ați rostit nici măcar un singur cuvînt. Şi noi am aşteptat, am aşteptat...am obosit! Aceste două zile au fost pentru noi un chin!"

Şi Kabir rîse. El spuse:" Dar nu aveam nimic de spus; el poate înțelege tăcerea. Dacă eu aş fi spus ceva, el m-ar fi crezut ignorant, pentru că atunci cînd liniştea există şi liniştea o poate spune, ce rost au cuvintele?"

Şi cei care-l urmau pe Farid l-au întrebat pe acesta:" Ce s-a întîmplat? De ce nu ați vorbit?" Farid spuse:" Ați înnebunit? Să vorbesc cu Kabir? Noi trăim în aceeaşi lume, aşa că n-avem ce comunica, ce spune! În clipa în care am privit în ochii săi şi el a privit în ochii mei, ne-am recunoscut. Dialogul s-a sfîrşit înainte de a începe."»

"Atunci, timp de două zile... ce-ați făcut timp de două zile?" Şi Farid zise:" Pur şi simplu ne-am bucurat unul de altul, fiecare de spațiul celuilalt. Eram oaspeți reciproci. Ne-am dizolvat unul în altul, ne-am contopit unul cu celălalt, am dansat, am cîntat. Dar toate acestea s-au întîmplat în tăcere. Cînd tăcerea poate vorbi, ce nevoie mai ai de cuvinte?"

Niciodată nu-mi găsesc uşor cuvintele. Rostesc ezitînd fiecare cuvînt, ştiind bine că el nu este suficient, nu este adecvat. Nimic nu este vreodată adecvat; adevărul este atît de vast şi cuvintele sînt atît de mici!

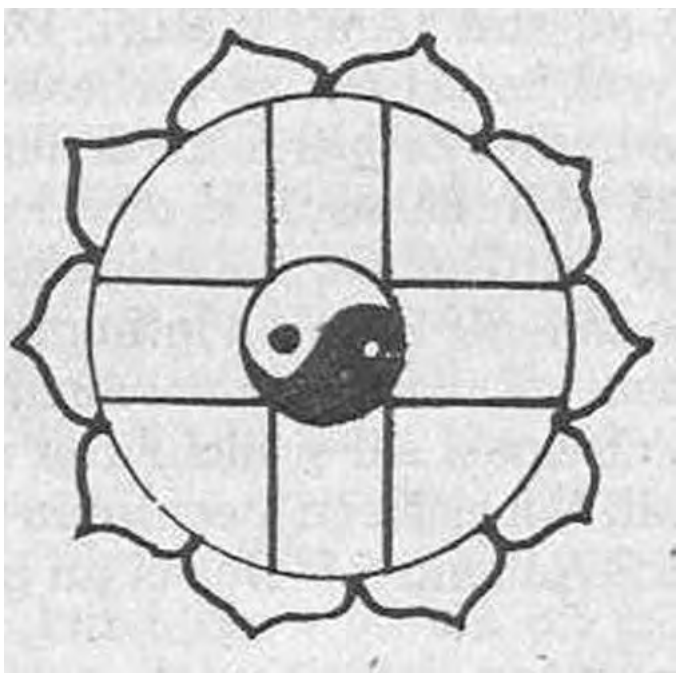

CAP. 7. **ADEVARUL** NU ESTE NICI SFÎNT, NICI NE-SFÎNT

27.04.1977

Adevărul există la început, la mijloc şi la
Sfîrşit; totuşi începutul şi sfîrşitul nu sînt nicăieri.
Toți cei cu mințile amăgite de gînduri interpretative au
Două minți şi de aceea discută despre neant şi
compasiune
Ca despre două lucruri diferite.

Albinele ştiu că în flori
Poate fi găsită mierea.
Cum va putea înțelege vreodată cel amăgit
Că Samsara şi Nirvana nu sînt distincte?

Atunci cînd cei amăgiți privesc într-o oglindă
Ei văd un chip adevărat, nu o reflexie.
La fel, mintea care a negat adevărul,
Se bazează pe ceea ce nu este adevărat.

Deşi parfumul unei flori nu poate fi atins,
El pătrunde peste tot şi este spontan perceput.
Tot astfel, prin nenăscuta ființă-în-sine
Recunoşti roata ciclurilor mistice.

Adevărul există. El pur şi simplu există. El doar există. Nu apare niciodată în existența ta, nu dispare niciodată. Nu vine niciodată, nu pleacă niciodată. El aşteaptă ca tu să te deschizi față de el. Iar cînd aceasta se întîmplă, el rămîne. Ceea ce rămîne, rămîne veşnic şi este numit adevăr. El este la început, el este la mijloc, el este la sfîrşit. De fapt, nu există început, mijloc, sfîrşit. El este pretutindeni.

Priveşte adînc înăuntru; începutul este în el, mijlocul este în el, sfîrşitul este în el; el pătrunde peste tot. Pentru că numai el există. în milioane de forme, este exprimată aceeaşi realitate.

Formele sînt diferite, dar substanța, esența, este aceeaşi.

Formele sînt ca valurile şi esența este ca oceanul.

Ține minte, TANTRA nu vorbeşte despre DUMNEZEU. A vorbi despre DUMNEZEU este puțin antropomorfic; înseamnă să-l creezi pe DUMNEZEU după chipul omului. Înseamnă să gîndeşti despre DUMNEZEU în termeni omeneşti, adică să creezi o limitare. DUMNEZEU trebuie să semene cu ființele omeneşti, este adevărat; dar El trebuie să fie asemănător şi cu caii, şi cu cîinii, şi cu stîncile, şi cu stelele...El trebuie să semene cu toate acestea. Da, omul poate fi gîndit ca o formă, dar omul nu este forma.

Ia gîndiți-vă la DUMNEZEU ca avînd formă de cal; pare absurd. Sau gînditi-vă la DUMNEZEU ca avînd formă de cîine; pare un sacrilegiu. Dar noi îl gîndim pe DUMNEZEU ca pe un om; nu este şi acesta oare un sacrilegiu? Acesta este ego-Ul uman. Omul se simte foarte, foarte fericit cînd poate gîndi că DUMNEZEU seamănă cu el. În Biblie este scris că DUMNEZEU l-a creat pe om după chipul Său; desigur aceasta a fost scris de către un om. Dacă şi caii şi-ar scrie Biblia lor, ei nu vor scrie aşa ceva, cu siguranță că nu. Ba chiar ei trebuie să scrie că DUMNEZEU l-a creat pe diavol după chipul omului, pentru că DUMNEZEU, cum ar putea DUMNEZEU să-l creeze pe om după chipul Său? Omul a fost atît de crud cu caii; nimic în om nu pare să fie divin, spun caii. Pentru ei omul este poate diavolul, poate o reprezentare a lui Belzebuth, dar în nici un caz a lui DUMNEZEU.

TANTRA elimină tot acest antropomorfism. TANTRA aduce lucrurile la adevărata lor proporție, îl pune pe om la locul său adevărat. TANTRA este o mare viziune. Ea nu este centrată pe om. Ea nu este centrată pe nici o atitudine parțială. Ea vede realitatea aşa cum este ea, în totalitatea ei. Ea nu vorbeşte despre DUMNEZEU. În loc de DUMNEZEU, TANTRA vorbeşte despre adevăr.

Adevărul este non-personal, impersonal. Adevărul are calitățile întregului; în el nu există nici o limitare. Biblia spune: la început DUMNEZEU a creat lumea. TANTRA spune: cum ar putea exista vreun început? Şi cum ar putea exista vreun sfîrşit? Şi cînd nu există un început şi un sîrşit, cum poate exista un mijloc? Totul este etern; nu există timp. TANTRA este o viziune dincolo de timp. În timp există un început, un sfîrşit şi un mijloc, dar în eternitate nu există început, mijloc şi sfîrşit. Ea pur şi

simplu există.

Adevărul nu este temporal. De fapt, timpul şi spaţiul există în acest unic adevăr doar ca nişte unde. Nu este invers. Adevărul nu există în spaţiu, nu există în timp. Timpul şi spaţiul există în adevăr; ele sînt moduri ale adevărului. Tot aşa cum un cal este o formă, un om este o formă; la fel spaţiul este o formă, la fel timpul este o formă.

Adevărul este ne-temporal. Adevărul este ne-spaţial. Adevărul este transcendenţă.

Adevărul există prin el însuşi. Orice altceva există cu sprijinul adevărului. Adevărul este evident prin el însuşi; nimic altceva nu este aşa de evident. Adevărul este chiar baza existenţei, substratul ultim al existenţei.

TANTRA nu creează nici un ritual, nu creează nici o adorare, nu creează nici un templu, nu creează preoţimea; nu sînt necesare toate acestea. Omul poate sta faţă-n faţă cu adevărul într-o relaţie directă; nu este nevoie de nici un mediator, nu este nevoie de nici un preot. Preoţii continuă să vorbească despre adevăr, şi DUMNEZEU, şi cer, şi despre 1001 de lucruri, necunoscînd nimic din ceea ce spun. Cuvinte, doar cuvinte. Ei n- au experimentat. Cuvintele lor sînt goale.

Am citit o anecdotă despre un preot faimos care nu se simţea bine de la un timp:

. «El şi-a chemat doctorul care i-a făcut o examinare completă. "Păi", zise doctorul, "voi fi foarte sincer cu dumneavoastră: mă tem că plămînii dumneavoastră nu sînt sănătoşi. Va trebui să petreceţi cîteva luni în Elveţia."

O, Doamne", răspunse preotul."Mă tem că n-o să pot. Nu va fi posibil; mijloacele mele financiare nu-mi vor permite. Ştii, sînt un om sărac."

"Păi, depinde de dumneavoastră", zise doctorul. "Ori Elveţia, ori paradisul."

Preotul se gîndi un timp apoi spuse:"Oh, foarte bine atunci, prefer Elveţia."»

Vreţi să mergeţi în paradis? Nici măcar preotul care vorbea încontinuu despre el, nu voia. Este o şmecherie să pictezi moartea în culori minunate, dar tu ştii tot timpul că nu doreşti moartea. Cum te poţi prosti singur?

Gurdjieff spunea că, dacă vrei să renunţi la religie, nu trebuie decît să trăieşti lîngă un preot cîtva timp şi sigur vei renunţa. Poate că omul obişnuit se poate înşela, dar cum poate

fi înşelat un preot? El însuşi creează întreaga înşelătorie. Nici un preot nu este vreodată înşelat. Ei vorbesc despre ceva, dar cred cu totul altceva. Ei spun un lucru, dar fac cu totul altceva.

Am citit o anecdotă despre un Rabin:

«Un tînăr evreu se duse la Rabinul său:" Rabi, îți pot cere un sfat într-o chestiune foarte importantă?"

" Desigur", răspunse el.

" Uite despre ce este vorba: sînt îndrăgostit de două fete... adică, cred că sînt îndrăgostit de amîndouă. Una este foarte frumoasă, dar nu are nici un ban, în timp ce cealaltă este mai puțin drăguță, dar foarte bogată, are o grămadă de bani. Ce ați face dumneavoastră în această situație? Dacă ați fi în locul meu, Rabi, ce ati face?"

"Păi", zise Rabinul," sînt sigur că în inima ta, tu o iubeşti pe cea frumoasă, aşa că m-aş însura cu ea."

" Corect!" zise tînărul. "Îți mulțumesc, Rabi. Chiar aşa voi face."

Pe cînd tînărul se pregătea să plece, Rabinul spuse:" Apropo, mă întreb dacă îmi poți da adresa celeilalte fete?"»

Preotul, rabinul, pastorul, ei ştiu bine că orice ar spune este neadevărat. Este doar pentru ceilalți, este doar spus pentru ceilalți. TANTRA nu creează o preoțime. Cînd nu există preoțime, religia este pură. Cheamă preotul şi el o otrăveşte. Apare preotul şi religia va fi otrăvită, preotul va avea contribuția sa.

O anecdotă:

«Un individ intră într-o cîrciumă şi comandă ceva de băut. În timp ce bea, vede un bețiv ieşind din cîrciumă, de-abia ținîndu- se pe picioare. Şi apoi, deodată, bețivul care ieşise din cîrciumă începe să facă gesturi ca şi cum ar fi condus o maşină, imitînd zgomotul motorului şi al claxonului.

Noul sosit era foarte surprins. El îl întrebă pe cîrciumar: "De ce nu îi spui acestui amărît că este beat şi că mai bine s-ar duce să se culce?"

Şi cîrciumarul zise:" Întotdeauna face aşa. Ori de cîte ori bea prea mult, face aşa. Acum, va petrece astfel toată noaptea. Va merge aşa prin tot oraşul; îşi închipuie cum conduce o maşină uriaşă."

Atunci noul sosit zise:" Dar de ce nu îi explici că este beat?"

Cîrciumarul spuse:" De ce să îi explic? El îmi dă o liră

englezească pe săptămînă pentru a-i spăla maşina."»

Cînd cîştigi de pe urma iluziei cuiva, tu nu poți distruge acea iluzie. Ți-ar place ca iluzia să continue. Odată ce preotul a apărut, el cîştigă de pe urma tuturor iluziilor voastre: iluzii despre DUMNEZEU, iluzii despre suflet, iluzii despre paradis, iluzii despre iad; acum el este foarte interesat de ele. Acum, el depinde de iluziile voastre, trăieşte pe seama iluziilor voastre, le exploatează.

TANTRA este o deziluzionare. Ea n-a creat nici o preoție. TANTRA spune că preoția se găseşte între tine şi adevărul însuşi, şi că nimeni nu trebuie să stea între tine şi adevăr. Permite-i inimii tale să fie deschisă față de adevăr şi prezența adevărului va fi suficientă. Nimeni nu trebuie să-l interpreteze. Este destul să ştii ce este el. De fapt, cu cît eşti mai plin de interpretări, cu atît mai mică este posibilitatea de a cunoaşte ce este adevărul.

Adevărul este la început, la mijloc şi la sfîrşit. De fapt, nu există mijloc, început şi sfîrşit; nu există decît întregul. Adevărul nu este trecător...el rămîne.

Aceasta este prima sutră. SARAHA îi spune regelui:

"Adevărul este la început, la mijloc şi la sfîrşit;
Totuşi începutul şi sfîrşitul nu sînt nicăieri."

Sfîrşitul şi începutul nu sînt nicăieri. Acum, este adevărul- timp iar aici, este adevărul-spațiu. Chiar în această clipă adevărul converge aici... acum. Chiar această clipă este începutul, mijlocul şi sfîrşitul. Nu este nevoie să te duci în trecut pentru a şti cînd a început existența. Chiar această clipă este începutul. Nu este nevoie să te duci în viitor pentru a şti cînd se va sfîrşi existența. Ea se sfîrşeşte chiar în această clipă! Fiecare clipă este un început, un mijloc şi un sfîrşit, deoarece în fiecare clipă existența este nouă, în fiecare clipă ea moare şi renaşte. În fiecare clipă, totul intră într-o stare de non-manifestare şi vine înapoi în starea de manifestare.

La ora actuală, în fizica modernă există părerea că această atitudine tantrică poate fi adevărată, poate fi adevărul ultim. Poate că în fiecare clipă totul dispare şi revine din nou; aşa cum şi şlagărele vin, dispar, apoi revin din nou. Dar intervalul este atît de mic încît noi nu îi putem vedea. TANTRA spune că de aceea existența rămîne proaspătă, mereu proaspătă.

Cu excepția omului, totul este proaspăt, pentru că numai omul duce încărcătura, bagajul memoriei. De aceea omul devine

murdar, obscen, încărcat, împovărat; altfel întreaga existență este nouă şi proaspătă. Ea nu are un trecut şi nu-şi imaginează un viitor. Ea este pur şi simplu aici! În totalitate aici! Cînd te preocupi de trecut, o mare parte din ființa ta este implicată în trecut. Şi cînd îți imaginezi viitorul, o mare parte din ființa ta este implicată în viitorul care încă nu există. Te-ai deschis foarte puțin; iată de ce viața ta nu are intensitate.

TANTRA spune că pentru a cunoaşte adevărul ai nevoie numai de un singur lucru: aspirație, aspirație deplină. Cum să faci să apară această aspirație? Aruncă trecutul şi aruncă viitorul; atunci toată energia ta vitală este focalizată pe aici-acum şi în această focalizare tu eşti ca un foc, ca un foc viu. Eşti acelaşi foc pe care Moise l-a văzut pe munte şi DUMNEZEU stătea în foc şi focul nu-L ardea. Şi focul nu ardea nici măcar tufişul; tufişul era viu şi proaspăt şi tînăr.

Viața este o flacără. Pentru a o cunoaşte în totalitate ai nevoie de aspirație, de intensitate în trăiri, altfel trăieşti călduț.TANTRA spune că nu există decît o singură poruncă: să nu trăieşti călduț. Acesta nu este un mod de a trăi; aceasta este o sinucidere lentă.Cînd mănînci, fii prezent cu toată ființa. Asceții i-au condamnat foarte mult pe adepții tantrici; ei spun că aceştia sînt nişte oameni care doar beau, mănîncă şi se distrează.Într-un fel, ei au dreptate, dar într-un fel greşesc pentru că este o mare diferență între persoana obişnuită care bea, mănîncă, se distrează şi practicantul tantric.

Tantricul spune: a acționa întotdeauna foarte atent, deplin conştient, aceasta este calea de a cunoaşte adevărul. Atunci cînd mănînci trebuie să te focalizezi numai asupra acestui act, atunci trecutul trebuie să dispară şi la fel şi viitorul; atunci întreaga ta atenție trebuie să se reverse asupra hranei. Să ai dragoste, afecțiune şi recunoştiință față de hrană. Mestecă fiecare înghițitură cu o energie uriaşă şi vei avea nu numai gustul mîncării, ci şi gustul existenței, deoarece hrana este o parte a existenței! Ea îți aduce viața. Ea îți aduce vitalitate, îți aduce PRANA. Ea te face să exişti. Ea te ajută să rămîi viu. Ea nu este doar hrană. Hrana este conținătorul, iar viața este conținută în ea. Dacă guşti numai hrana şi nu guşti viața din ea, vei trăi doar o existență călduță; atunci nu vei ştii cum trăieşte un tantric. Cînd bei apă, să devii setea! Permite-i acestei stări să fie atît de intensă, încît fiecare picătură de apă rece să-ți dea o bucurie uriaşă. Chiar în această experiență a picăturilor de apă pe care

tu le sorbi şi care-ți dau o mare mulțumire, tu îl vei gusta pe DUMNEZEU, vei gusta realitatea.

TANTRA nu îți oferă satisfacerea obişnuită a dorințelor, ci una extraordinară. Nu este o satisfacere obişnuită, deoarece ea îşi găseşte împlinirea în însuşi DUMNEZEU. Da, spune TANTRA, prin micile bucurii ale vieții tu îl guşti pe DUMNEZEU. În viață nu există lucruri mari; totul este mic. Lucrurile mici devin mari şi uriaşe dacă te dărui lor complet, în totalitate, în întregime.

Cînd faci dragoste, fii dragostea.Uită de toate! În acel moment să nu existe nimic altceva. Întreaga existență să conveargă asupra actului tău. Dragostea să fie sălbatică, inocentă, să nu existe o minte care s-o corupă. Nu te gîndi la ea! Nu ți-o imagina! Pentru că toate aceste imagini şi gînduri te deschid prea puțin, dimpotrivă chiar, te țin închis. Toate gîndurile trebuie să dispară. Actul să fie total! Tu să fii în act: pierdut, absorbit, dus...şi atunci, prin dragoste, vei cunoaşte ce este DUMNEZEU.

TANTRA spune că El poate fi cunoscut şi prin băutură, şi prin mîncare, şi prin dragoste. El poate fi cunoscut din orice spațiu, din orice colț, din orice unghi, deoarece toate unghiurile sînt ale Lui. El este întregul adevăr.

Şi nu te gîndi că eşti ghinionist pentru că nu existai la început, cînd DUMNEZEU a creat lumea. El o creează chiar acum! Eşti un norocos că eşti aici. Îl poți vedea creînd chiar în acest moment. Şi nu te gîndi că vei lipsi cînd lumea va dispare; ea dispare chiar acum. În fiecare clipă ea este creată; în fiecare clipă ea dispare. În fiecare moment ea se naşte; în fiecare moment, moare. TANTRA spune că viața trebuie să fie la fel: în fiecare clipă murind pentru trecut, în fiecare clipă născîndu-te din nou. Nu purta o povară; rămîi liber.

"...şi totuşi începutul şi sfîrşitul nu sînt nicăieri."

Ele sînt doar aici-acum, nicăieri în altă parte.

"Toți cei cu mințile amăgite de gînduri interpretative au
Două minți şi astfel discută despre neant şi despre compasiune
Ca despre două lucruri diferite."

Există două căi de a descrie această experiență a adevărului. Există două căi de a o descrie, deoarece noi avem două tipuri de cuvinte: afirmative şi de negare. SARAHA pune accentul pe cele care neagă. La fel proceda şi BUDDHA.

Lui BUDDHA îi plăcea foarte mult negarea pentru următorul motiv. Cînd descrii existența cu un cuvînt afirmativ,

acest cuvînt îi dă o anumită limită; toate cuvintele afirmative au granițe. Cuvintele de negare nu au nici o graniță; negarea este nelimitat. De exemplu, dacă tu numeşti existența:" Totul, DUMNEZEU, ABSOLUT", atunci îi dai o anumită limitare. În momentul în care o numeşti "ABSOLUT" apare înțelegerea că acest aspect este finalizat, că nu mai există un proces de dezvoltare. O numeşti "BRAHMA", atunci înțelegi că a fost atinsă perfecțiunea ; acum nu mai există ceva mai mult. Cînd o numeşti DUMNEZEU, tu îi dai o definiție... şi existența este atît de vastă încît ea nu poate fi definită; este atît de vastă încît nici un cuvînt pozitiv nu o poate susține.

Aşa că BUDDHA a ales negarea. El o numeşte SHUNYAM- neant, inexistență, zero. Ascultați acest cuvînt: neant. Înțelegeți-l întoarceți-l pe toate fețele; nu puteți găsi nici o limită în el: neant. Este nelimitat. DUMNEZEU? Imediat apare o limită. În clipă în care spui "DUMNEZEU", existența devine ceva mai mică. în clipa în care spui "neant", toate limitele dispar.

Pentru aceste motive, accentul budiştilor este pe negare, dar țineți minte: BUDDHA nu înțelege prin "nimic" doar nimic. Cînd BUDDHA spune "neant" (nonexistență), el înțelege "non- manifestare". Nimic nu poate defini existența, deoarece Totul este în ea, dar ea este mai mare decît Totul. Ea este mai mult decît toate părțile puse împreună. Trebuie să înțelegeți acest lucru; este una din atitudinile tantrice.

Te uiți la o floare de trandafir. Te poți duce la un chimist; el poate analiza floarea şi îți va spune din ce constituenți este alcătuită, ce elemente chimice, ce culori; el o poate analiza. Dar dacă întrebi:" Unde este frumusețea ei?" el va ridica din umeri. El va spune: "Nu pot găsi nici o frumusețe în ea. Asta este tot ce pot găsi: aceste elemente chimice, aceste culori, etc. Asta-i tot. Şi n-am pierdut nimic şi nimic n-a fost lăsat de-o parte. O poți cîntări: este exact aceeaşi greutate cu a florii. Aşa că nimic nu s-a pierdut." Atunci trebuie să fii deziluzionat; acea frumusețe trebuie să fi fost doar închipuirea ta.

TANTRA spune că frumusețea există, dar frumusețea este mai mult decît toate părțile puse împreună. Întregul este mai mult decît suma părților. Aceasta este una din atitudinile tantrice, de o foarte mare însemnătate. Frumusețea întregului este mai mult decît cea a părților care o compun.

Sau, un alt exemplu: un copilaş, gîngurind, fericit plin de viață; disecă-l pe copilaş; pune-l pe masa chirurgului. Ce vei găsi

după disecție? Nu va mai exista nici gîngurit fericit, nici rîs. Nu vei mai găsi inocență. Nu vei mai găsi viața. În momentul în care-l tai, copilul este dus, viața a dispărut. Dar chirurgul va insista că nu s-a pierdut nimic. Poți cîntări; părțile cîntăresc la fel ca şi copilul întreg: nimic nu s-a pierdut: este exact acelaşi copil. Dar o poți convinge pe mamă că este acelaşi copil? Şi dacă copilul a aparținut chirurgului însuşi, ar fi el convins că este acelaşi copil? Aceste bucăți moarte întinse pe masă?

Ceva a dispărut. Poate că acest ceva nu poate fi cîntărit, poate că acel ceva nu este măsurabil; poate că acel ceva nu este fizic, poate că acel ceva nu este material, dar ceva s-a pierdut. Copilul nu va mai dansa, nu va mai rîde, nu va mai mînca, nu va mai țipa, nu va mai iubi şi nu va mai supăra pe nimeni: ceva s-a pierdut.

TANTRA spune că totalul, adică suma părților, nu este totuşi întregul; întregul este mai mult decît suma părților. Şi în acest mai mult este însăşi experiența vieții.

Neant (nonexistență) înseamnă non-manifestare. Toate lucrurile însumate nu vor fi existența: existența este ceva mai mult. Ea este întotdeauna mai mult decît părțile ei; aceasta este frumusețea ei, aceasta este viața ei. Iată de ce este ea atît de minunată. Iată de ce este ea o sărbătoare.

Aşa că acestea două- cuvintele afirmative şi de negare- trebuie ținute minte. TANTRA va utiliza cuvinte de negare, în special TANTRA budistă. TANTRA hindusă utilizează cuvinte afirmative; aceasta este una din diferențele dintre TANTRA hindusă şi TANTRA budistă.

BUDDHA l-a utilizat întotdeauna pe "nu" pentru a descrie extremul, deoarece el spune că, odată ce ai început să dai atribute, aceste atribute sînt factori limitatori.

Aşa că BUDDHA spune: continuă să elimini; NETI, NETI; continuă să spui aceasta nu este, aceasta nu este, aceasta nu este. Şi atunci, ceea ce rămîne după toate negările, aceea este.

Deci, țineți minte că neant nu înseamnă neapărat gol; înseamnă totalitate, dar o totalitate imposibil de descris. Această indescriptibilitate a fost exprimată prin cuvîntul "neant".

"Toți cei cu minți amăgite de gînduri interpretative au
Două minți....."

SARAHA spune:" Cei care sînt prea analitici, interpretativi, fiind încontinuu în sferele mentalului sînt întotdeauna divizați, dispersați. Pentru ei există întotdeauna o problemă. Problema nu

este în existența lor. Acea problemă vine din propria lor minte divizată. Propria lor minte nu este o unitate.

Poți să-l întrebi şi pe omul de ştiință; el spune că mintea este divizată în două părți: cea stîngă şi cea dreaptă, şi cele două funcționează în mod diferit; nu numai diferit, ci diametral opus una alteia. Partea stîngă a minții este analitică şi partea dreaptă a minții este intuitivă. Partea stîngă a minții este matematică, logică, silogistică. Partea dreaptă a minții este poetică, artistică, estetică, mistică. Şi ele trăiesc în lumi diferite, existînd doar o punte foarte mică între ele, doar o mică legătură.

Uneori se întîmplă ca în vreun accident acea legătură să se rupă şi personalitatea omului devine dublă. În al doilea război mondial au fost multe cazuri în care această legătura s-a rupt, şi omul a devenit dedublat; n-a mai fost un singur om. Atunci, el spunea un lucru dimineața şi pînă seara uita complet ce-a spus, şi începea să spună cu totul altceva. Dimineața lucra o emisferă, seara lucra cealaltă emisferă. Şi acestea se schimbă alternativ.

Ştiința modernă trebuie să cerceteze cu atenție acest fenomen. YOGA a studiat în profunzime acest fenomen; ea spune: respirația ta se schimbă... timp de circa 40 de minute, tu respiri printr-o nară şi apoi timp de alte 40 de minute respiri prin cealaltă nară. Pînă acum, ştiința modernă nu s-a gîndit la aceasta; de ce se schimbă respirația şi ce implicații are acest fapt? Dar YOGA s-a gîndit profund la acest lucru.

Cînd lucrează nara stîngă, va funcționa partea dreaptă a creierului. Cînd lucrează nara dreaptă, va funcționa partea stîngă a creierului. Acesta este un fel de mecanism intern, care face ca o emisferă să funcționeze numai 40 de minute şi apoi să se poată odihni. Cumva, omul a înțeles chiar fără să-şi poată explica, faptul că după fiecare 40 de minute trebuie să-ți schimbi activitatea; de aceea în şcoli, colegii, universități, programul se schimbă după 40 de minute. O parte a minții a obosit. 40 de minute par să fie limita ultimă; atunci ea are nevoie de odihnă. Aşa că dacă ai studiat matematica, este bine ca după 40 de minute să studiezi poezia, apoi poți din nou reveni la matematică.

Acest lucru a devenit foarte clar în al doilea război mondial, anume că puntea este foarte mică, foarte fragilă şi poate fi ruptă de un accident. Şi odată ce este ruptă, omul funcționează ca doi oameni distincți, el nu mai este un singur om; timp de 40 de minute el este un om, apoi timp de alte 40 de minute el este alt om. Dacă el împrumută bani de la tine, după 40 de minute el

va nega acest lucru; el va spune:"n-am împrumutat niciodată bani de la tine." Şi el nu minte; reţineţi, el nu minte. Mintea care a împrumutat nu mai funcţionează, aşa că el nu are nici o amintire a ceea ce a făcut. Cealaltă minte n-a împrumutat niciodată; cealaltă minte va nega pur şi simplu: "Ai înnebunit? Eu n-am împrumutat niciodată nimic de la tine."

Şi asta se întîmplă chiar şi celor la care această legătură nu este ruptă. Îţi poti observa propria viaţă şi poţi înţelege acest fenomen. Doar cu o clipă înainte erai atît de drăgăstos cu soţia ta şi deodată ceva se schimbă şi nu mai eşti drăgăstos. Şi eşti îngrijorat, deoarece mai ai o uşoară amintire, o reminiscenţă a ceea ce era doar cu cîteva minute mai înainte. Erai atît de iubitor, de curtenitor şi ce s-a întîmplat? Brusc, fluiditatea acestei stări a dispărut; nu mai există; ai îngheţat. Poate că în timp ce îţi ţineai soţia de mînă, mintea s-a schimbat, o altă minte a început să funcţioneze !

Dar deodată energia nu mai curge. Acum, vrei să n-o mai ţii de mînă şi să scapi de această femeie. De fapt, începi să gîndeşti: "Ce fac eu aici? De ce-mi pierd timpul cu această femeie? Ce are ea?' Şi simţi foarte multă anxietate, pentru că, doar cu o clipă înainte îi promiseseşi:"Te voi iubi veşnic." Şi eşti îngrijorat deoarece crezi că ceea ce faci nu este drept:"Doar cu o clipă înainte am promis şi deja mi-am încălcat promisiunea."

Sau, eşti furios şi vrei să omori pe cineva şi doar cîteva minute mai tîrziu această furie a dispărut; nu mai eşti furios. Ba chiar începi să simţi compasiune pentru cealaltă persoană. Începi să te simţi fericit:" Ce bine că nu l-am omorît!"

Observă-ţi mintea şi vei constata că această schimbare de stări se produce încontinuu; acest mecanism funcţionează continuu.

TANTRA spune că există o stare de unitate, cînd puntea nu mai este doar o punte fragilă şi cele două minţi funcţionează în realitate împreună. Această împreunare este adevărata întîlnire a bărbatului cu femeia, deoarece o parte a minţii, partea dreaptă este feminină şi partea stîngă este masculină. Şi cînd faci dragoste, cînd apare orgasmul, ambele minţi sînt foarte apropiate; de aceea apare orgasmul. El n-are nici o legătură cu ceva din afara ta. El este doar înăuntrul tău. Observă...

Tantricii au studiat fenomenul iubirii în profunzime, deoarece ei cred, şi au dreptate, că cel mai important fenomen de pe Pămînt este iubirea, şi cea mai frumoasă experienţă a omenirii

este orgasmul. Aşa că, dacă există vreun adevăr, acest adevăr trebuie să fie mai apropiat în momentul orgasmului decît în oricare alt moment. Acesta este un fapt evident. Nu este nevoie să fii prea logic în această privință; este un lucru atît de evident că aceasta este cea mai intensă plăcere a omului, încît această plăcere trebuie să deschidă o uşă spre infinit; poate că foarte puțin, foarte încet, poate că doar o parte a ei, dar ceva din infinit există în ea. Timp de o clipă bărbatul şi femeia sînt contopiți; ei nu mai sînt ego-urile lor; carcasele lor dispar.

Ce se întîmplă cu exactitate? Îi puteți întreba şi pe fiziologi. TANTRA a făcut multe descoperiri în domeniul sexualității. Vă voi destăinui cîteva: că orgasmul este generat în totalitate de trăirile tale interioare, trăiri emoționale, psihice, şi nu de stimuli exteriori care sînt uneori doar inițiatorii, declanşatorii stărilor interioare.

Al doilea lucru pe care l-au descoperit tantricii este: că atunci cînd apare orgasmul, el nu este localizat la nivelul centrului sexual. Dacă centrul sexual ar fi separat de creier, tu tot vei putea trăi orgasmul, dar nu vei mai resimți acea stare de plenitudine. Aşa că, el nu apare numai la nivelul centrului sexual, el apare şi la nivelul creierului. Şi cercetările moderne sînt întru totul de acord cu aceasta.

Trebuie să fi auzit de numele unui faimos psiholog, Delgado. El a proiectat un mic aparat: a pus nişte minusculi electrozi pe creier şi acei electrozi puteau fi comandați de la distanță. Poți avea o mică stație de telecomandă. Poți pune stația de telecomandă în buzunar şi de cîte ori vrei să ai un orgasm, este suficient să apeşi pe un buton. Orgasmul nu va fi generat de excitarea directă a centrului tău sexual, ci de stimularea prin intermediul acelui electrod a unei anumite zone cerebrale. Electrozii vor stimula artificial acei centri cerebrali care în mod normal, în timpul actului erotic sînt excitați în momentul în care energia sexuală este eliberată. Îi va stimula direct şi se va obține un orgasm de foarte mare intensitate. Sau poți apăsa un alt buton şi se va declanşa o stare puternică de furie. Sau poți apăsa un alt buton şi vei cădea într-o adîncă melancolie. Poți avea multe butoane de telecomandă şi îți poți schimba dispoziția după cum îți place.

Cînd Delgado a experimentat pentru prima dată pe animale, în particular pe şoareci, a fost surprins de rezultatul experimentului. A fixat electrodul la şoarecele său favorit, care

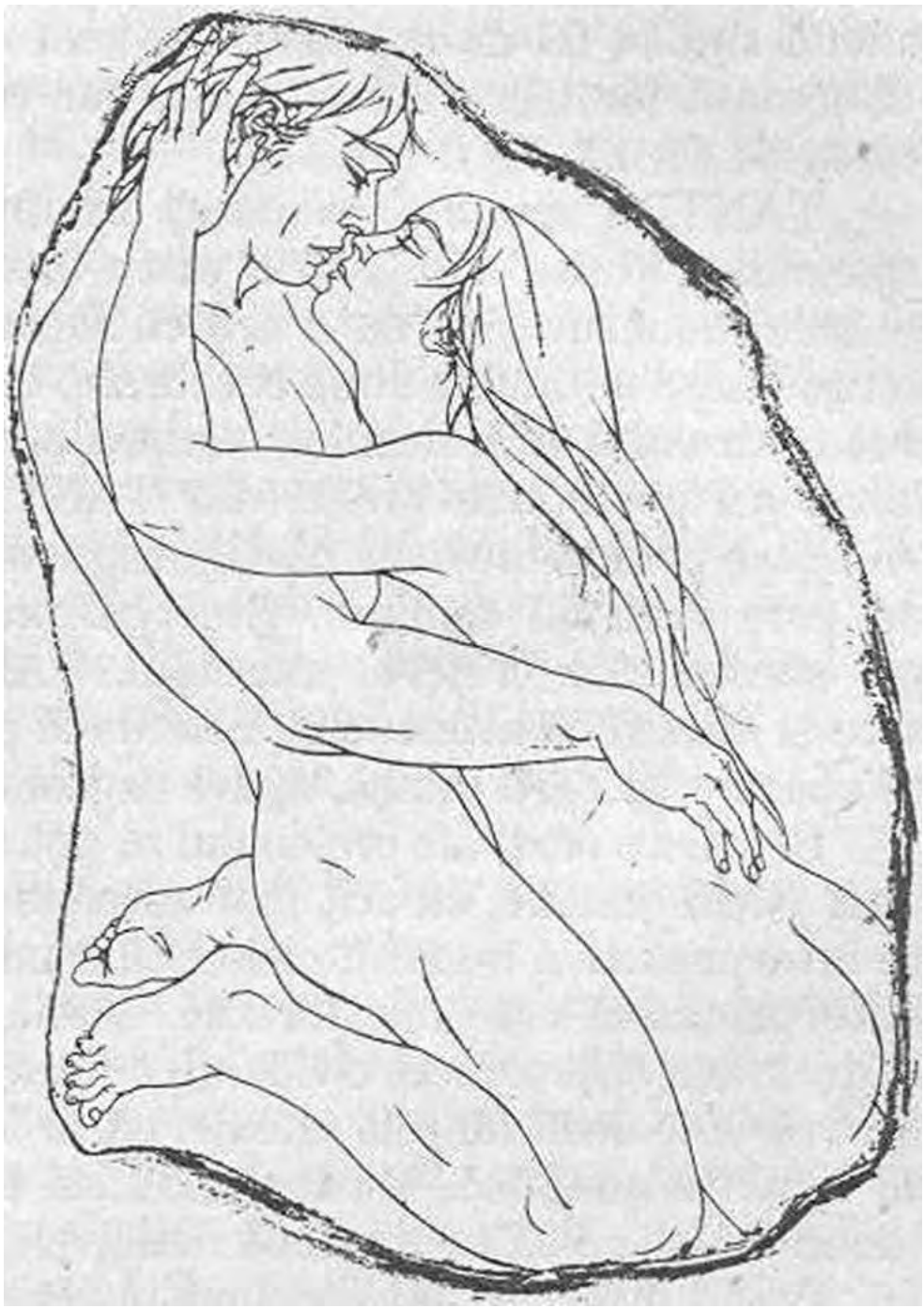

fusese foarte bine antrenat; experimenta-se cu el multe zile şi era un şoarece foarte inteligent. I-a fixat electrodul pe “ creier şi l-a antrenat să apese pe butonul stației de telecomandă. Odată ce a învățat că atunci cînd apasă pe buton are un orgasm, şoarecele a înnebunit. Intr-o singură zi de 6000 de ori... şoarecele a murit! Pentru că nu a mai vrut altceva. Nu a mai vrut să mănînce, nu a mai vrut să doarmă... a uitat totul, înnebunise apăsînd pe buton din nou şi din nou şi din nou.

Aceste cercetări moderne pe creierul uman, spun exact acelaşi lucru pe care îl spusese TANTRA Mai întîi, orgasmul nu este declanşat doar de iubita ta sau de iubitul tău. În al doilea rînd, el nu apare numai la nivelul centrului tău sexual, ci la nivelul unei anumite zone cerebrale. Iubita sau iubitul declanşează energia sexuală, care ascensionînd îți stimulează o anumită zonă de la nivelul creierului.

Iată de ce pornografia are un succes atît de mare; pentru ca ea îți poate stimula direct creierul. O femeie frumoasă sau o femeie urîtă, ele nu acționează decît ca agent declanşator pentru orgasmul tău. O femeie urîtă îi poate oferi unui alt bărabat un orgasm tot atît de minunat ca şi o femeie frumoasă, dar de ce preferi femeia frumoasă? Pentru că cea urîtă nu excită zona

cerebrală, asta-i tot. Altfel, în ceea ce priveşte orgasmul, amîndouă sînt la fel de capabile: cea mai urîtă femeie, sau cea mai frumoasă femeie, o Cleopatra... dar creierul tău, este mai interesat de formă, de frumusețe.

TANTRA spune că odată ce am înțeles acest mecanism al orgasmului, poate să apară o mare înțelegere. Încă un pas: cercetările moderne sînt de acord cu faptul că orgasmul apare prin stimularea anumitor zone cerebrale. Orgasmul femeii apare în partea dreaptă a creierului; asupra acestui fapt cercetările moderne nu pot spune nimic, dar TANTRA poate. Orgasmul femeii apare prin stimularea părții drepte a creierului, pentru că acesta este creierul feminin. Şi orgasmul masculin apare în stîngă; acesta este creierul masculin. TANTRA merge şi mai departe şi afirmă că atunci cînd cele două părți ale creierului se unesc apare o plăcere uriaşă, apare orgasmul total.

Şi aceste părți ale creierului se pot uni foarte uşor; cu cît eşti mai puțin analitic, cu atît mai aproape sînt ele. Iată de ce o minte interpretativă nu este niciodată o minte fericită. O minte non-interpretativă este mai fericită.Oamenii primitivi sînt mai voioşi decît aşa-zişii oameni civilizați, educați, instruiți. Animalele sînt mai fericite decit ființele umane, păsările sînt mai fericite; ele nu au o minte analitică. Mintea analitică face ca legătura între cele două emisfere să se producă mai greu.

Cu cît începi să analizezi mai mult, cu atît mai mare este intervalul dintre cele două minți. Cu cît analizezi mai puțin, cu atît mai apropiate sînt ele. Cu cît este mai poetică, mai estetică abordarea ta, cu atît mai mare va fi posibilitatea bucuriei, plăcerii, delectării.

Şi ultima chestiune, despre care eu cred că ştiinței îi vor trebui mai multe secole ca să ajungă la ea. Ultima chestiune este că extazul nu apare exact la nivelul creierului, ci el apare în Martorul obiectiv care există deasupra ambelor părți ale creierului. Acum, dacă Martorul obiectiv este prea ataşat de mintea masculină, atunci extazul nu va fi prea mare. Sau dacă Martorul obiectiv este ataşat de mintea feminină, extazul va fi ceva mai mare, dar nu cu mult.

Ați sesizat că femeile sînt în general mai fericite decît bărbații? De aceea ele par mai frumoase, mai inocente, mai tinere. Ele trăiesc mai mult, mai în pace, mai mulțumite. Ele nu sînt prea îngrijorate, nu se sinucid atît de mult, nu înnebunesc atît de mult. În cazul bărbaților proporția este de două ori mai

mare; mai ales în sinucideri, bărbaţii comit de două ori mai multe, şi de asemenea în cazul persoanelor bolnave psihic. Şi în toate războaiele, dacă le incluzi în activităţi sinucigaşe şi criminale, atunci bărbatul nu face altceva; de-a lungul secolelor el s-a pregătit pentru război, să ucidă oameni.

Mintea feminină este mai voioasă pentru că este mai poetică, mai estetică, mai intuitivă. Dar dacă nu eşti ataşat de nici o parte şi eşti doar un observator obiectiv, atunci, doar atunci bucuria este totală, ultimă. Această fericire noi am numit-o "ANANDA", extaz. A descoperi acest Martor obiectiv înseamnă a deveni o unitate, o unitate absolută; atunci bărbatul şi femeia din tine dispar complet; ei sînt pierduţi în unicitate. Atunci extazul este existenţa ta clipă de clipă. Şi în această stare, sexul dispare în mod automat pentru că nu mai este nevoie de el. Cînd o persoană trăieşte extatic 24 de ore pe zi, ce nevoie mai are el de orgasm?

Atunci orgasmul nu va fi un lucru momentan; atunci el va fi însăşi natura ta. Acesta este extazul.

"Toţi cei cu minţile înşelate de gînduri interpretative au
Două minţi, şi astfel vorbesc despre neant
Şi despre compasiune ca despre două lucruri diferite."

SARAHA spune că existenţa este neant, dar nu te speria! Prin "neant" noi nu înţelegem că ea este goală de orice. De fapt, noi înţelegem că ea este plină, atît de plină încît o numim "nimic". Dacă am denumi-o în vreun fel, asta ar produce o demarcare, însă existenţa este nelimitată, aşa că o numim "nimic". Dar budiştii au fost întrebaţi mereu: dacă existenţa este "nimic", atunci de unde mai vine compasiunea? Atunci de ce a mai vorbit BUDDHA despre compasiune?

SARAHA spune: neantul şi compasiunea sînt două aspecte ale aceleiaşi energii. Neant în existenţă înseamnă că trebuie să fii non-egoist. Ego înseamnă: eu sînt ceva. Dacă existenţa este "nimic" şi eu trebuie să devin o parte a acestei existenţe, va trebui să elimin ego-ul. Ego-ul mă face să fiu cineva, îmi dă o definiţie, o limitare. Cînd existenţa este fară nici un ego, ea este neant-ANATTA- atunci şi eu trebuie să fiu "nimic"; numai atunci aceste două "nimicuri" vor fi capabile să se întîlnească şi să se dizolve unul în celălalt. Eu trebuie să devin un non-ego şi în acest non-ego este compasiunea.

Cu ego-ul este pasiunea; cu non-ego-ul este compasiunea. Cu ego-ul există violenţa; cu non-ego-ul există dragostea. Cu ego-

ul există agresiunea, mînia, cruzimea; cu non-ego-ul există blîndețea, afecțiunea, compasiunea.

SARAHA spune că nu trebuie să cultivăm compasiunea. Dacă poți trăi în neant, compasiunea se va revărsa în afara ta din propria ei voința.

Am auzit o anecdotă:

«Un individ s-a dus la directorul băncii în care lucra să-i ceară un împrumut. După ce îi dădu toate amănuntele, bancherul spuse:"De fapt, ar trebui să îți refuz cererea, dar îți voi da o şansă. Unul din ochii mei este făcut din sticlă; dacă-mi poți spune care este acesta îți voi acorda împrumutul."

Clientul îl privi pe bancher timp de cîteva clipe, apoi spuse: "Este ochiul dumneavoastră drept, sir."

"Este corect,"zise bancherul "cum ai ghicit?"

"Păi", replică clientul, "el părea să fie mai milos aşa că m-am gîndit că trebuie să fie un ochi de sticlă."»

Ego-ul, mintea calculată, mintea vicleană, nu este niciodată miloasă; nu poate fi. În însăşi existența ego-ului, există violență. Dacă exişti, eşti violent. Nu poți fi non-violent. Dacă vrei să fii non-violent, va trebui să-ți elimini ego-ul, va trebui să devii un neant. Din neant apare non-violența. Nu se pune problema de a o exersa; este o problemă de a deveni "nimeni", apoi ea decurge de la sine. Blocajul lui "eu" este cel care împiedică curgerea energiei tale; altfel, compasiunea va veni de la sine.

SARAHA spune: Neantul şi compasiunea nu sînt două lucruri diferite. Fii "nimic" şi va apare compasiunea. Sau, atingînd compasiunea, vei constata că ai devenit "nimic", "nimeni".

Această înțelegeri a existenței ca neant este un mare pas spre anihilarea ego-ului. Şi aceasta este una din cele mai mari contribuții ale lui BUDDHA în lume. Alte religii continuă să cultive pe căi subtile, acelaşi ego. Persoana virtuoasă începe să simtă că:"eu sînt virtuos"; moralistul gîndeşte că:"eu sînt mai moral decît ceilalți". Cel care practică religia se crede pe sine mai religios decît ceilalți, dar această atitudine este generată de ego şi pînă la urmă ea nu te va ajuta BUDDHA spune că nu trebuie să te preocupe eliminarea ego-ului, ci este necesară înțelegerea, conştiința că tu eşti "nimeni", "nimic"!

Ați privit vreodată înăuntru? Ați intrat vreodată înăuntru şi ați privit înjur? Este acolo cineva? Nu veți găsi pe nimeni. Veți găsi liniştea Nu veți da peste nimeni.

Socrate spune:" Cunoaşte-te pe tine însuți!" Dar

BUDDHA spune: «Dacă ajungi să te cunoşti, nu vei găsi pe nici un "tine însuti"»; nu este nimeni înăuntru; acolo este liniştea pură. Nu te vei lovi de nici un zid şi nu vei da peste nici un eu. Este doar vidul. Este la fel de gol ca existenta însăşi.Şi din acest vid, izvorăşte totul; din acest vid decurge totul.

"Albinele ştiu că în flori
Mierea poate fl găsită.
Cum va putea înțelege vreodată cel amăgit
Că Samsara şi Nirvana nu sînt distincte?"

Ai remarcat că în jurul unui lac frumos există multe flori Broaştele pot să stea chiar pe rădăcinile florilor, dar nu ştiu că florile au miere în ele.

"Albinele ştiu că în flori
Mierea poate fi găsită."

Păianjenii de apă, țînțarii, peştii şi broaştele nu ştiu; nici chiar atunci cînd trăiesc alături de plante. Pentru a şti că florile au miere, trebuie să devii o albină. SARAHA spune că tantricul este ca o albină şi că ascetul este ca o broască. El trăieşte alături de flori şi nu este deloc conştient de ele. Nu numai că nu este conştient; le neagă. El crede că albinele sînt imorale, că albinele sînt nebune, că ele se distrug singure.

SARAHA spune că asceții sînt ca broaştele şi că tantricul este ca o albină. În sexualitate este ascuns sublimul. Energia sexuală este o cheie care te poate ajuta să înțelegi existența. Dar broaştele nu vor şti aceasta. TANTRA spune că acesta este un fapt evident, anume că din energia sexuală se naşte viața; aceasta înseamnă că sexul trebuie să fie însuşi miezul vieții. Viața apare datorită energiei sexuale. Un nou copil se naşte datorită energiei sexuale, o nouă ființă intră în existentă datorită energiei sexuale! Energia sexuală este cea mai creatoare energie. Cu siguranță că, dacă priveşti adînc în ea, poti găsi nişte posibilități încă şi mai mari, mai creatoare.

TANTRA spune că sexualitatea este manifestarea cea mai de jos a energiei sexuale. Dacă o vei studia cu multă luciditate vei găsi ascunsă în ea cea mai minunată posibilitate- SAMADHI

Sexul este SAMADHI căzut în noroi; este ca un diamant căzut în noroi. După ce cureți diamantul, el va fi la fel de strălucitor; noroiul nu îl va distruge. Noroiul este numai la suprafață; este suficient să speli diamantul şi din nou va străluci în toată splendoarea sa.

În sex este ascuns diamantul. În dragoste este ascuns DUMNEZEU. Cînd ISUS spune că DUMNEZEU este iubire, el trebuie să fi găsit această idee undeva în TANTRA, deoarece DUMNEZEUL evreilor nu este deloc dragoste. Această afirmație nu poate veni din tradiția evreilor. DUMNEZEUL evreilor este un DUMNEZEU foarte mînios, răzbunător.

DUMNEZEUL evreilor spune:" Eu sînt foarte gelos, sînt foarte mînios. Şi dacă voi sînteți împotriva mea, eu mă voi răzbuna." DUMNEZEUL evreilor este un DUMNEZEU tiranic. Iubirea nu se potriveşte cu ideea evreilor despre DUMNEZEU. De unde a luat ISUS această idee, că DUMNEZEU este iubire? Este posibil ca ea să vină din şcoala tantrică a Indiei.

SARAHA a existat cu 300 de ani înainte de ISUS. Cine ştie? Poate că SARAHA, sau ideea lui SARAHA a călătorit. Există motive să crezi aşa ceva. Există posibilitatea ca ISUS să fi fost în India, există posibilitatea ca mesagerii din India să fi mers în Israel.

Dar un lucru este sigur, anume că TANTRA l-a privit pe DUMNEZEU ca fiind energia iubirii. Dar creştinii nu au înțeles aceasta. N-au înțeles nici chiar atunci cînd ISUS a spus că DUMNEZEU este iubire. Ei au interpretat-o ca dragoste de DUMNEZEU. ISUS nu spune că DUMNEZEU este iubitor; ISUS spune că DUMNEZEU este dragoste, că DUMNEZEU este una cu iubirea Este ca o formulă: DRAGOSTE = DUMNEZEU. Dacă cercetezi profund iubirea îl vei găsi pe DUMNEZEU, şi nu există altă cale de a-l găsi pe DUMNEZEU.

"Albinele ştiu că în flori
Mierea poate fi găsită.
Cum va putea înțelege vreodată cel amăgit
Că Samsara şi Nirvana nu sînt distincte?"

Cine sînt aceşti oameni amăgiți? Broaştele, asceții, aşa- zişii înțelepți, care continuă să nege lumea, deoarece ei spun că DUMNEZEU este împotriva lumii; atunci de ce n-o distruge? Atunci de ce mai creează el lumea? El poate să o distrugă în orice moment dacă este împotriva ei. Dacă EL este de acord cu înțelepții voştri, atunci el ar fi trebuit s-o distrugă de mult timp. Dar EL continuă să creeze. EL nu pare să fie împotriva lumii; EL pare să fie în totalitate în favoarea ei.

TANTRA spune că DUMNEZEU nu este împotriva lumii; Samsara şi Nirvana nu sînt două: ele sînt una. Asceții luptă împotriva energiei sexuale şi prin această luptă, ei încep să se

îndepărteze de DUMNEZEU, să se îndepărteze de viață, să se îndepărteze de sursa vieții. Şi atunci apar perversiunile; este obligatoriu să apară. Cu cît te lupți mai mult cu ceva, cu atît mai mult devii mai pervertit. Şi atunci începi să găseşti trucuri, uşi din dos pentru a reveni din nou de unde ai plecat.

Deci ascetul, la suprafață, luptă cu sexul, luptă cu viața şi adînc înăuntru începe să viseze, de fapt, asupra sexului. Cu cît îl reprimă mai mult, cu atît devine mai obsedat de el. Ascetul este persoana obsedată; tantricul este o persoană foarte naturală; el nu are nici o obsesie. Dar ironia apare cînd ascetul crede că tantricul este obsedat; ascetul nu înțelege de ce vorbeşte tantricul despre sex, dar adevărata obsesie o are ascetul. El nu vorbeşte despre sex, sau chiar dacă vorbeşte despre sex o face numai pentru a-l condamna, dar întotdeauna se gîndeşte la el.

Este dificil să mergi împotriva lui DUMNEZEU; chiar dacă mergi, eşecul tău este sigur. Mintea va găsi o cale de scăpare.

Am auzit o anecdotă:

«Un evreu îi vorbea prietenului său şi i-a spus:"Eu prefer să dorm singur. Cred în celibat. De fapt, încă de cînd ne-am căsătorit, soția mea şi cu mine, am avut camere separate."

"Dar", zise prietenul, "presupunând că în timpul nopții simți nevoia de puțină dragoste, ce faci?"

"O", replică celălalt,"atunci fluier".

Prietenul era uimit, dar continuă să întrebe: "Dar dacă lucrurile stau invers şi soția ta simte că ar vrea să facă dragoste, ce se întîmplă atunci?"

"O", replică celălalt,"atunci ea vine la uşa mea şi bate, şi cînd eu îi răspund, ea mă întreabă:"Iți̦ic, ai fluierat?"»

Fie că stai în aceeaşi cameră sau nu, ce contează? Mintea va găsi o cale de scăpare, mintea va începe să fluiere. Şi desigur că femeia nu poate fluiera; de la ea te aştepți să nu fie atît de vulgară încît să fluiere. Dar ea poate veni să bată la uşă şi să întrebe:"Iți̦ic, ai fluierat?"

Mintea este foarte vicleană. Dar un lucru este sigur: nu poți fugi de realitatea vieții. Dacă încerci să fugi, mintea ta vicleană va găsi căi de scăpare şi va deveni şi mai vicleană. Şi vei cădea şi mai mult în capcana ei. Eu nu am văzut niciodată un ascet care a realizat adevărul; este imposibil. El neagă viața; cum ar putea el să realizeze adevărul?

Adevărul trebuie să fie viu. Adevărul trebuie să fie în

viață, însăşi viața. Iată de ce le spun eu discipolilor mei să fie plini de viață. Să fie în totalitate în ea!

"Cum va înțelege vreodată cel amăgit
Că Samsara şi Nirvana nu sînt distincte?"

Dar broaştele? Cum vor înțelege ele vreodată? Ca să înțelegi trebuie să devii o albină! Țineți minte aceasta: să deveniți albine, nu broaşte! Aceste flori ale vieții poartă mierea lui DUMNEZEU, culegeti-o!

"Atunci cînd cei amăgiți privesc într-o oglindă,
Ei văd un chip, nu o reflexie.
La fel, mintea care a negat adevărul
Se bazează pe ceea ce nu este adevărat."

Mintea este ca o oglindă, ea doar reflectă; ea nu îți poate dărui niciodată realul, niciodată originalul. Ea este ca un lac şi tu poți vedea luna plină reflectată în lac, dar reflexia nu va fi niciodată luna adevărată. Şi chiar dacă începi să crezi că reflexia este luna adevărată, nu vei găsi totuşi niciodată luna în mijlocul lacului.

SARAHA spune:

"Atunci cînd cei amăgiți privesc într-o oglindă,
Ei văd un chip, nu o reflexie."

Care este diferența între a vedea un chip şi a vedea o reflexie? Cînd începi să vezi un chip în oglindă, eşti amăgit; tu crezi:"Acesta este chipul meu"Acesta nu este chipul tău; acesta este doar reflexia chipului tău. În oglindă nu poate fi un chip real, ci numai o reflexie.

Mintea este o oglindă! Ea reflectă realitatea, dar dacă începi să crezi în această reflexie, tu crezi într-un neadevăr, într-o imagine. Şi chiar această credință va deveni o barieră. SARAHA spune că dacă vrei să cunoşti adevărul, trebuie să laşi mintea de-o parte, altfel ea va continua să reflecte şi tu vei continua să te uiți la reflexie si să crezi că este originalul. Lasă mintea de-o parte! Dacă vrei într-adevăr să cunoşti realul, atunci trebuie să lupți împotriva reflexiei.

De exemplu, tu vezi luna plină reflectată în lac. Ce vei face ca să cercetezi luna plină? Vei sări în lac? Te vei scufunda adînc în lac pentru a găsi luna? Atunci n-o vei găsi niciodată. Ba chiar te poți îneca. Dacă vrei într-adevăr să vezi luna adevărată, atunci luptă împotriva reflexiei, exact în direcția diametral opusă şi atunci vei găsi luna. Nu te duce în minte; du-te în direcția diametral opusă minții.

Mintea analizează; tu să sintetizezi. Mintea crede în logică; tu să nu crezi în logică. Mintea este foarte calculată, mintea este foarte vicleană; tu să fii inocent. Mergi în direcție opusă! Mintea pretinde dovezi, motive; tu să nu pretinzi dovezi şi motive. Aceasta este semnificația încrederii: mergi în direcție opusă minții. Mintea este un mare sceptic. Dacă te îndoieşti, tu pătrunzi din ce în ce mai adînc în minte. Dacă nu te îndoieşti, mergi împotriva minții. Să nu te îndoieşti! Viața trebuie trăită, nu pusă la îndoială. Viața trebuie crezută. Mergi mînă-n mînă cu credința, cu încrederea şi vei găsi adevărul; mergi mînă-n mînă cu îndoiala şi te vei rătăci.

Căutarea adevărului este o căutare în direcție opusă minții deoarece mintea este o oglindă; ea reflectă. Şi a lăsa mintea de-o parte este ceea ce trebuie făcut pentru a reuşi să meditǎm; a lăsa de-o parte gîndurile, gîndirea, activitatea mentală, aceasta este meditația.

Cînd poți privi în realitate, fară gînduri care să o reflecte, adevărul este aici-acum; atunci tu eşti adevărul şi totul este adevăr. Mintea este o mare sursă de amăgiri, de iluzii, de visare.

"Deşi parfumul unei flori nu poate fl atins,
El pătrunde peste tot şi este spontan perceput.
Tot astfel, prin nenăscuta ființă-în-sine,
Recunoşti roata ciclurilor mistice."

Aceasta este o sutră de o mare importanță.

"Deşi parfumul unei flori nu poate fi atins..."

Nu poți atinge parfumul florilor.

"El pătrunde peste tot şi este spontan perceput..."

Dar îl poti mirosi. Nu-l poți vedea, dar îl poți mirosi. El te înconjoară şi pătrunde peste tot. Nu-l poți atinge; el nu este pipăibil, nu este tangibil. Şi dacă faci din tangibilitate criteriul adevărului, atunci vei spune că el nu există. Adevărul nu poate fi gîndit. Dacă îl gîndeşti, nu îl vei realiza niciodată.

Adevărul poate fi experimentat, dar nu poate fi ştiut. Adevărul poate fi realizat, dar nu poate fi concluzionat. Tot aşa cum parfumul unei flori nu poate fî văzut cu ochii, nu poate fi auzit cu urechile. Şi dacă îți faci un criteriu din ideea că:"Dacă nu voi auzi mirosul, nu voi crede", atunci creezi bariere şi nu vei ajunge niciodată să-l cunoşti

Şi, încet, încet, dacă nu crezi în el, dacă nu crezi deloc în el, vei pierde capacitatea de a mirosi, pentru că orice capacitate, dacă nu este cultivată, nu este folosită şi este scoasă din uz,

devine cu timpul infirmă. Încrederea este o capacitate importantă! Ai fost atît de mult sceptic, eşti de atîta timp prieten cu îndoiala, încît spui:"Am mai întîi nevoie de dovezi raționale. Altfel mă îndoiesc." Aşa că tu rămîi cu îndoiala, dar adevărul poate fi cunoscut numai prin credință, tot aşa cum parfumul poate fi cunoscut numai prin miros. Parfumul există dacă ai simțul mirosului. Adevărul există dacă ai încredere.

SHRADDHA- încrederea, credința- îți demonstrează următorul lucru: că posibilitatea de a cunoaşte adevărul nu constă în îndoială, în scepticism. Dacă insişti pe îndoială, vei rămîne cu îndoiala.

"El pătrunde peste tot şi este spontan perceput."

Cu încredere, adevărul există- dintr-o dată! Nici măcar o clipă nu este pierdută.

"Tot astfel, prin nenăscuta ființă-în-sine..."

Şi ce este încrederea? Niciodată n-am mai întîlnit o definiție atît de minunată a încrederii:

"Tot astfel, prin nenăscuta ființă-în-sine..."

Nu te modela singur pe tine însuți! Orice modelare este un fel de blindaj. Orice modelare este un soi de protecție. Orice modelare este un mod de a evita. Fii deschis, fii nenăscut.

"Tot astfel, prin nenăcuta ființă-în-sine..."

Dacă eşti nenăscut, dacă eşti deschis, dacă nu ai nici o armură, dacă nu te protejezi prin logică, prin îndoială, prin una, prin alta, eşti pur şi simplu vulnerabil...nenăscut, neprotejat, deschis. Atunci poate să intre prietenul sau duşmanul, oricine, dar toate uşile sînt deschise. În această deschidere tu eşti ființa în sine, tu eşti într-o stare de "vid", eşti gol, eşti neant şi doar în această stare vei cunoaşte ce este adevărul "Recunoşti roata ciclurilor mistice."

Şi atunci vei vedea că în afara acestei stări de "vid" apar două ceruri: unul este cel al Nirvanei, celălalt este cel al Samsarei. Două valuri apar în acest ocean de "vid": unul este al materiei, celălalt este al minții, dar ambele sînt valuri. Şi tu eşti dincolo de amîndouă. Acum nu mai există nici o diviziune, nici o distincție. Adevărul nu este nici mintea, nici materia; adevărul nu este nici Samsara, nici Nirvana; adevărul nu este nici sfînt, nici ne-sfînt; toate distincțiile au dispărut.

Dacă-ți foloseşti mintea pentru a înțelege Realitatea Ultimă, ea nu-ți va permite să vezi această Realitate. Mintea va aduce cu ea ceva din propriile ei falsități.

Am citit o anecdotă; meditați asupra ei:

«Un individ a sosit la porțile raiului şi fiind întrebat de numele său, el răspunse: "Charlie-fură tot".

"Nu cred că am fost anunțați de sosirea ta", îi răspunse un înger "Care a fost ocupația ta pe pământ?"

"Negustor de fiare vechi", răspunse vizitatorul

"O", zise îngerul, "mă voi duce să întreb".

Cînd a revenit, "Charlie-fură tot" dispăruse; la fel şi porțile raiului»

"Charlie-fură tot": negustor de fiare vechi... îți duci obiceiurile cu tine şi în viata de apoi.

Poate că mintea este utilă în lumea făcută de om. Poate că este utilă pentru a gîndi despre materie. Dar dacă vrei să descoperi cu această minte esența ta lăuntrică nu vei reuşi niciodată.

Să vă spun acelaşi lucru în alt fel: îndoiala este utilă în lumea ştiinței: de fapt, fară îndoială n-ar exista ştiința. Îndoiala este însăşi metodologia ştiinței. Deoarece ştiința a devenit atît de importantă, a avut atît succes în trecut, se pare că îndoiala a devenit unica metodologie de investigare. Aşa că, atunci cînd te duci înăuntru, îți duci îndoiala cu tine şi asta nu este bine. Cînd călătoreşti în afara ta, îndoiala te ajută. Dar cînd te duci înăuntru, îndoiala este o barieră. Trebuie să ai încredere şi din ce în ce mai puțină îndoială, dacă vrei să cunoşti adevărul; din ce în ce mai puțină îndoială şi va veni un moment cînd n-a mai rămas deloc îndoială. în această stare de non-îndoială, vei fi în centru, în esență. Dacă vrei să cunoşti lumea exterioară, încrederea nu te va ajuta.

Acelaşi lucru s-a întîmplat în trecut în Orient. Noi am ajuns să cunoaştem realitatea interioară prin credință, aşa că am crezut că încrederea poate crea şi ştiința; noi n-am fi fost nidodată capabili să creem ştiința. În Orient, noi n-am putut crea nici o mare ştiință. Deoarece am căutat centrul, esența, noi am crezut că încrederea poate crea şi ştiința. În Orient noi nu am putut crea o mare ştiință. Deoarece noi am pătruns înăuntru, am ajuns la centru, la esență, noi am crezut că încrederea este singura metodă de investigare; acest lucru a fost înşelător. Am avut încredere în lumea obiectivă, fizică şi am eşuat. Orientul a fost un eşec în ceea ce priveşte ştiința. Occidentul a avut succes în ştiință datorită îndoielii; acum, aceeaşi păcăleală, ei cred că îndoiala este singura metodă corectă, valabilă de cunoaştere. Nu

este aşa. Acum, dacă încerci îndoiala în lumea interioară vei eşua tot atît de sigur, cum a eşuat Orientul în dezvoltarea ştiințifică.

Îndoiala este necesară doar față de obiecte. Încrederea este necesară în ceea ce priveşte subiectivitatea. Îndoiala este bună dacă te duci de la centru spre periferie. Încrederea este bună dacă te îndrepți spre centru şi te îndepărtezi de periferie. Încrederea şi îndoiala sînt ca două aripi. Omenirea care se va naşte în viitor va fi capabilă să se îndoiască şi să aibă încredere simultan. Aceasta va fi cea mai mare sinteză: sinteza Orientului cu Occidentul, sinteza ştiinței cu religia. Cînd un om este capabil să se îndoiască şi să aibă încredere în acelaşi timp: cînd este nevoie de îndoială, cînd merge spre exterior, el se îndoieşte şi cînd este necesară încrederea el pune de-o parte îndoiala şi are încredere. Acel om care este capabil de amîndouă va fi dincolo de amîndouă, cu siguranță dincolo de amîndouă. Deoarece el le va utiliza pe amîndouă şi va şti că "eu sînt dincolo de amîndouă". Aceasta este transcendența, această "dincolo de amîndouă" este marea libertate. Tocmai aceasta este Nirvana, o mare libertate.

Meditați asupra acestor sutre. SARAHA spune lucruri mari în cuvinte simple. El îşi revarsă marea sa înțelepciune asupra regelui. Şi voi puteți împărtăşi această mare înțelepciune. Şi voi puteți pătrunde împreună cu SARAHA foarte adînc în realitatea umană.

Şi tineți minte: aceasta este singura cale de a atinge Realitatea Ultimă. Realitatea omenească îți deschide posibilitatea de a realiza Realitatea Ultimă, pentru că tu exişti aici. Poți pleca numai din locul în care eşti. Sexul este realitatea ta; SAMADHI poate fi atins prin el. Corpul este realitatea ta. Transcenderea corpului poate fi realizată doar prin înțelegerea lui. Extrovertirea este realitatea ta. Interiorizarea poate fi abordată prin ea. Ochii tăi privesc spre exterior, ei trebuie întorşi spre interior.

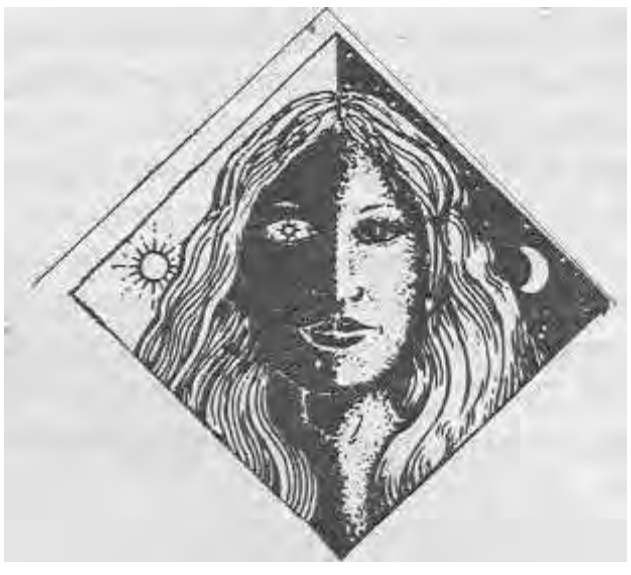

CAPITOLUL 8. FII AUTENTIC ÎN DRAGOSTE

28.04.1977

ÎNTREBĂRI

1. Dacă o broască poate fi într-o stare nenăscută? Va deveni ea o albină?
2. Există vreo speranță pentru mine?
3. Ce rol trebuie să joace caritatea în viața unui discipol?
4. Îmi pierd timpul?
5. Cum poate fi folosită energia sexuală pentru a atinge starea de SAMADHI?
6. Va ajunge Bhagwan la fel de cunoscut precum reclama pentru Coca-cola?

PRIMA ÎNTREBARE. *"Sînt o broască. Ştiu că sînt o broască, pentru că îmi place să înot în apa verde-închis a bălților şi să visez în noroi. Şi ce este mierea la urma urmelor? Dacă o broască poate fi într-o stare non-imitativă de ființare va deveni ea o albină?"*

CU SIGURANȚĂ! A fi o albină este posibilitatea fiecăruia. Oricine poate creşte pînă la a deveni o albină. O viață ne-imitativă, vie, spontană, o viață trăită plenar clipă de clipă este poarta spre aceasta, cheia spre aceasta. Dacă poți trăi fară să ții seama de trecut, atunci eşti o albină şi totul în jurul tău este numai miere.

Ştiu că este dificil să explici aceasta unei broaşte, întrebarea este justificată. La urma urmelor, broasca nu a ştiut niciodată ce este mierea- Ea trăieşte numai la rădăcina plantei ce va înflori şi din care albinele culeg mierea, dar ea nu poate înțelege, cu adevărat, ce este o floare.

Folosind exemplul broaştei, SARAHA se referă de fapt, la ființa care trăieşte în trecut, închisă în trecut, în amintiri Cînd

trăieşti prin trecut, trăieşti numai aparent. Nu trăieşti în realitate. Cînd trăieşti prin trecut, trăieşti ca un mecanism, nu ca un om. Cînd trăieşti prin prisma trecutului, există o repetiție, o repetiție monotonă; îți lipseşte plăcerea, bucuria vieții şi a existenței. Aceasta înțelege SARAHA prin miere: bucuria vieții, dulceața de a fi aici-acum, dulceața de a fi capabil să exişti pur şi simplu. Această bucurie este mierea... şi există milioane de flori care înfloresc în jurul tău. Întreaga existență este plină de flori sublime.

Dacă ştii cum să culegi mierea, dacă ştii cum să te bucuri de tot ce este în jurul tău, devii un împărat. Dacă nu ştii, rămîi un cerşetor... deşi totuşi mierea se revarsă în continuare! Albina o va culege, broasca nu. Acest cer, acest soare, aceşti oameni din jurul tău, în fiecare există o infinită sursă de miere. Fiecare se manifestă cu dulceață şi dragoste. Dacă ştii cum să o culegi şi cum să o guşti ea este peste tot.

DUMNEZEU este peste tot. Gustul lui DUMNEZEU este ceea ce SARAHA numea "miere".

Despre albină se pot spune puține lucruri. Mai întîi, albina nu este ataşată niciodată de nici o floare. Acesta este secretul ei cel mai profund: albina nu este ataşată de nici o floare. Ea nu are nici un fel de preferință. Ea, pur şi simplu, se duce la orice floare care o invită. Ea are totală libertate.

Omul este limitat de familie. TANTRA este foarte mult împotriva familiei şi are mare dreptate. TANTRA spune că din cauza familiei dragostea este distrusă complet, că din această cauză, dulceața vieții este complet otrăvită. Oamenii se agață unul de altul. Oamenii încearcă să se posede unul pe altul; nu să se bucure, ci să se posede. Posesiunea însăşi a devenit o bucurie perversă. S-a produs o modificare uriaşă: eşti cu o femeie nu pentru a te bucura de ea, nu pentru a o bucura pe ea; eşti cu un bărbat nu pentru a-l face fericit, nu pentru a fi fericită, ci pentru a poseda acea persoană. Poți găsi în această relație interese comune economice, politice, ambiții..dar nu dragoste.

Dragostea nu cunoaşte nici o posesiune. Eu nu spun că nu poți trăi multă vreme cu o femeie, puteți trăi vieți întregi împreună, dar aceasta nu va fi o familie. Prin "familie" eu înțeleg posesiunea legală; prin "familie" eu înțeleg pretențiile. Soțul îi poate pretinde soției să-l iubească; el poate spune:"Eşti obligată să mă iubeşti!" Dar nimeni nu este obligat să iubească pe nimeni Soțul poate încerca să-şi forțeze soția să-l iubească. Cînd obligi pe

cineva să te iubească, dragostea dispare; atunci există numai pretenția. Atunci soția își îndeplinește o îndatorire, iar soțul îndeplinește doar o obligație. Obligația nu este dragoste! Dragostea este miere; obligația este zahăr - mai devreme sau mai tîrziu vei suferi de diabet. Zahărul este o otravă, doar o otravă. Da, el are un gust similar, seamănă cu mierea, dar nu este miere.

Familia este foarte posesivă. Familia este împotriva omului, împotriva societății, împotriva fraternității universale. Limitele familiei sînt închisoarea ta. Poate că nu simți aceasta pentru că te-ai obișnuit cu ea.

Trecînd granițele unei țări, nu te-ai simțit niciodată umilit? Atunci ai descoperit că țara ta nu este țara ta, ci o mare închisoare. Ieşind din țara ta şi intrînd într-o alta, vei înțelege că ea este de fapt o mare închisoare - la postul de control, la aeroport, trecînd prin vamă, vei descoperi că eşti un prizonier; libertatea era fictivă, doar o păcăleală. Dar trăind într-o țară, dacă nu vrei niciodată să treci granița, nu vei deveni conştient de captivitatea ta. Vei crede că eşti liber. Nu eşti liber: Da, funia este lungă, te poți mişca împrejur, dar nu eşti liber.

Şi aceeaşi este şi situația familiei. Dacă începi să-i depăşeşti granițele, vei afla că de fapt eşti un prizonier. Dacă începi să-l iubeşti pe vecin, atunci familia ta va fi împotriva acestui lucru. Dacă eşti fericit cu vreo altă femeie, soția ta va deveni duşmanul tău. Dacă dansezi cu vreun alt bărbat, soțul tău va fi furios pe tine; ar vrea să te ucidă, deşi doar cu o zi înainte el spunea:Te iubesc atît de mult...mi-aş da viața pentru tine!"

Este suficient doar să treci granița! Şi vei descoperi că eşti un prizonier. Dacă însă nu treci granița niciodată, poți trăi în dulcea amăgire că totul este foarte bine.

Ataşamentul, posesivitatea, ți-a distrus capacitatea de a te bucura de mai multe flori. Ia gîndeşte-te la o albină care ar culege miere de la o singură floare; nu va aduna prea multă miere! Bogăția vine din varietate. Viața ta este plictisitoare, monotonă; ea nu este bogată.

Oamenii vin la mine şi-mi spun: "Sînt plictisit! Ce ar trebui să fac?" Dar ei fac tot posibilul pentru a se plictisi în continuare, crezînd că plictiseala vine din altă parte. De exemplu, trăieşti cu o femeie pe care n-o mai iubeşti deloc, dar conştiința ta îți spune: Odată ce ai promis, trebuie să-ți ții promisiunea, să fii un om de cuvînt! Odată ce te-ai obligat, trebuie să-ți îndeplineşti obligația. Acum, dacă eşti plictisit, acest lucru nu este deloc surprinzător

odată ce dragostea a dispărut!

Este ca şi cum ai fi obligat să mănînci acelaşi fel în fiecare zi; cît timp ai fi capabil să te bucuri de aceasta? Poate că ți-a plăcut în prima zi, în a doua zi, în a treia zi, dar apoi sigur te va călca pe nervi. Dar dacă ar fi veşnic aceeaşi mîncare... atunci vei începe să te plictiseşti. Şi cînd omul este plictisit, el inventează 1001 de posibilități de a-şi ocupa mintea: stă ghemuit în fața televizorului timp de 6 ore...ce stupiditate! Sau se duce la cinema, sau ascultă radioul, sau citeşte ziare, sau se duce la cluburi, unde oameni plictisiți, ca şi el, se adună împreună. Ei încearcă să se distreze pentru a scăpa de această plictiseală care a apărut din cauza monotoniei. încearcă să înțelegi...

TANTRA spune: fii o albină, fii liber! TANTRA nu spune că dacă iubeşti o femeie nu trebuie să fii împreună cu ea. Fii împreună cu ea, dar obligația ta este față de dragoste, nu față de femeie; obligația ta este față de dragoste, nu față de bărbat! Aceasta este o diferență fundamentală: eşti obligat față de dragoste! Eşti obligat față de fericire! Cînd dragostea a dispărut, cînd fericirea s-a dus, atunci spune mulțumesc şi pleacă.

Şi aceasta trebuie să fie atitudinea în toate situațiile din viața ta. Dacă eşti medic şi te-ai plictisit de slujba ta, atunci trebuie să fii capabil să renunți la ea în orice clipă, oricît te-ar costa aceasta. Cu puțin risc, viața devine o aventură. Dar tu gîndeşti: "Acum am 40-45 de ani şi cum aş putea să renunț la această slujbă? Din punct de vedere financiar merge foarte bine..." dar din punct de vedere spiritual, psihologic, tu mori! Te sinucizi lent. Este foarte bine: dacă vrei să te distrugi singur şi să-ți salvezi contul în bancă, atunci este foarte bine. Dar în momentul în care simți că slujba ta nu mai este o slujbă care să te facă fericit, renunță la ea! Aceasta este revoluția tantrică. În clipa în care simți că ceva sau cineva nu te mai atrage, că nu te mai încîntă, că nu te mai face fericit, atunci spune: ”Iartă-mă, dar s-a terminat." Atunci, să fii recunoscător pentru trecut, pentru tot ceea ce s-a întîmplat minunat cu ajutorul acelei persoane, acelei slujbe. Dar să rămîi deschis față de viitor. Aceasta înseamnă să fii o albină.

Şi SARAHA spune: Numai albinele ştiu că fiecare floare este plină cu miere.

Dar eu nu spun să mergeți la extrema opusă; există oameni care pot merge la extrema opusă. Pentru că omul este atît de stupid... Chiar ieri citeam despre o asociație din Germania:

"Societatea Analizei Acțiunilor". În această asociație există o regulă conform căreia nu poți dormi cu aceeaşi femeie două nopți la rînd. Aceasta este cealaltă extremă şi este tot o mare prostie. Se pare că omul este atît de idiot, încît oricît ai încerca, nu-l poți ajuta. Dacă dormi două nopți la rînd cu aceeaşi femeie, asociația te exmatriculează.

O extremă s-a dovedit greşită; aceasta este cealaltă extremă...şi ea se va dovedi de asemenea greşită! Prima extremă era represivă: trebuie să dormi cu aceeaşi femeie ani de zile, toată viața, sau cu acelaşi bărbat, fară să ştii de ce, de ce continui s-o faci. Aşa spune societatea, aşa spune statul, aşa spun preotul şi politicianul: că întreaga societate depinde de stabilitatea familiei. Această societate nesănătoasă depinde de o familie nesănătoasă; familia nesănătoasă este unitatea, cărămida, din care este făcută toată această închisoare.

Politicienii nesănătoşi se bazează pe familia nesănătoasă. Religiile nesănătoase se bazează pe familia nesănătoasă. Ei te-au reprimat; ei nu ți-au permis să pleci de la soția ta, de la soțul tău, de la rude. Ei spun că trebuie să fii cu ea, altfel eşti un păcătos. Ei te fac să te temi foarte mult de iad şi de focul iadului.

Acum, cealaltă extremă: că nu poți sta două nopți la rînd cu aceeaşi femeie. Şi asta este tot o represiune. Dacă vrei să fii cu ea şi noaptea următoare, atunci...? Deci, şi această atitudine este o represiune. Cu prima extremă, va dispare dragostea şi va apare plicitiseala. Cu a doua extremă, va dispare intimitatea şi te vei simți singur, ca o insulă. Nu-ți vei simți nicăieri rădăcinile.

TANTRA spune: Calea este exact la mijloc. Fii în acel loc, fii cu acea persoană, fii în acea slujbă în care te simți fericit, altfel schimbă-le. Dacă poți să te bucuri de o femeie întreaga ta viață, este minunat, este grozav. Eşti un norocos, pentru că atunci intimitatea va creşte, existențele voastre se vor întrepătrunde. Cu timpul, veți deveni o singură persoană, un singur suflet şi aceasta este o experiență unică! Piscul cel mai înalt al TANTREI va fi cunoscut prin această experiență. Dar aceasta nu mai este o familie, în înțelesul ei obişnuit; aceasta este însăşi dragostea. Ai Pătruns chiar mecanismul intim al dragostei.

Aceşti oameni- de felul "Societății pentru Analiza Actiunilor"- sînt periculoşi! Ei cred că fac ceva măreț. Ei pur şi simplu se răzvrătesc. Societatea a greşit, iar ei reacționează prosteşte mergînd la cealaltă extremă. Omul trebuie să se echilibreze, să găsească calea de mijloc. Acesta este cel mai

important lucru.

Al doilea lucru: SARAHA vorbeşte de starea nenăscută, non-imitativă. Dacă trăieşti prin obişnuințe, nu te vei putea bucura de viață. Cum te poți bucura de acelaşi lucru iar şi iar şi iar? Mintea ta rămîne aceeaşi, deci cu siguranță va apare plictiseala. Chiar dacă vei trăi ou o altă femeie(sau alt bărbat), tu rămîi acelaşi, neschimbat, deci orice relație este 50% întotdeauna aceeaşi. Aşa că după un timp va apare plictiseala.

TANTRA spune că mai întîi este important să nu fii niciodată obsedat de vreo persoană, să rămîi liber interior. În al doilea rînd, TANTRA spune: să rămîi liber față de trecutul tău; doar atunci vei fi 100% liber, ca o albină. Poți zbura oriunde. Nimic nu te împiedică. Libertatea ta este totală.

Nu te încăpățîna să rămîi în vechile tale tipare. Pentru a schimba ceva trebuie să fii inventiv! Fii un aventurier, un descoperitor. Ca să te bucuri de viață descoperă căi noi. De fapt, tu continui să cauți căi noi pentru a face aceleaşi vechi lucruri. Dar există o infinitate de posibilități.

Poți trăi aceeaşi experiență intrînd pe multe uşi şi fiecare uşă îți va oferi o viziune diferită a acestei experiențe. Atunci viața este bogată, există bucurie, fericire, sărbătoare. Iată ce este mierea. Nu fi limitat la modelul unei broaşte. Da, broasca poate țopăi un pic, poate sări într-un loc şi în altul, dar nu poate zbura ca să privească florile, nu poate şti că fiecare floare are un parfum divin. Ceea ce înțelege SARAHA prin "miere" este o metaforă poetică pentru a-l defini pe DUMNEZEU care există în tot ceea ce ne înconjoară.

Oamenii vin la mine şi spun:" Vrem să-l cunoaştem pe DUMNEZEU; unde este DUMNEZEU?" întrebarea este de-a dreptul absurdă. Unde nu este EL? Voi întrebați unde este EL; probabil că sînteți complet orbi. Nu-L puteți vedea? Numai EL este! în copaci şi în pasări, în animale, în rîuri, în munți, în bărbat, în femeie... pretutindeni este EL. EL a luat atît de multe forme pentru a te înconjura, pentru a fi pretutindeni cu tine. De peste tot El te strigă, dar tu nu ÎL auzi. De peste tot El te invită:" Vino la mine!" Dar tu ții ochii închişi, sau porți ochelari de cal; nu priveşti nicăieri cu adevărat.

Priveşti doar într-o manieră foarte îngustă, într-un fel foarte obtuz. Cînd doreşti bani, te uiți doar după bani; atunci nu te uiți la nimic altceva. Cînd doreşti puterea, te uiți doar la putere şi nu te uiți nicăieri altundeva. Şi ține minte: în bani

DUMNEZEU nu există, deoarece banii sînt creația oamenilor şi DUMNEZEU nu poate fi făcut de om. Cînd eu spun că DUMNEZEU este peste tot, aminteşte-ti că nu trebuie incluse acele lucruri care sînt făcute de om. DUMNEZEU nu poate fi făcut de către om. DUMNEZEU nu este în bani. Banii sînt o invenție foarte vicleană a omului. Şi DUMNEZEU nu există în putere; şi aceasta este tot o nebunie a omului. Însăşi ideea de a domina pe cineva este nesănătoasă. Însăşi ideea că: "Eu trebuie să am putere şi ceilalți trebuie să fie lipsiți de putere" este ideea unui nebun, o idee destructivă.

DUMNEZEU nu este în politică, DUMNEZEU nu este în bani, DUMNEZEU nu este în ambiție, dar DUMNEZEU este peste tot unde omul încă nu a distrus, unde omul nu a creat ceva artificial. A discerne ce este făcut de om şi ce este creația lui DUMNEZEU este unul din cele mai dificile lucruri în lumea modernă, pentru că sînteti deja înconjurați de prea multe lucruri făcute de om. Chiar nu puteți înțelege acest lucru?

Cînd stai lîngă un copac, este uşor să-L intuieşti pe DUMNEZEU. Cînd stai pe o stradă asfaltată, va fi mult mai greu să-L descoperi pe DUMNEZEU. Cînd eşti într-un oraş modern, doar cu construcții de beton în jurul tău, va fi mult mai greu să-L simți pe DUMNEZEU. Țineți minte: lucrurile făcute de om nu cresc; ele sînt moarte, nu au deloc viață- Lucrurile făcute de DUMNEZEU cresc şi sînt pline de viață. Chiar şi munții cresc! Munții Himalaya încă mai cresc, devin din ce în ce mai înalți. Un copac creşte, un copil creşte.

Lucrurile făcute de om nu cresc; nici cele mai mari. Nici măcar o bucățică dintr-o lucrare a lui Picasso nu va creşte vreodată. Aşa că ce să mai vorbim despre construcțiile de beton? Nici măcar muzica inspirată a lui Beethoven nu va creşte vreodată, aşa că ce să mai spui despre tehnologie, despre maşinile făcute de om?

Fii atent! Ori de cîte ori vezi creştere, acolo este DUMNEZEU, pentru că numai DUMNEZEU poate determina creşterea. Pretutindeni, numai creația lui DUMNEZEU creşte. Cînd într-un copac apare o nouă frunză, acolo este însuşi DUMNEZEU. Cînd o pasăre este în zbor, DUMNEZEU este cel care zboară. Cînd vezi o fetită rîzînd, sau un băiețel gîngurind, DUMNEZEU este cel care face aceasta. Cînd vezi lacrimi curgînd din ochii unei femei sau ai unui bărbat, DUMNEZEU este cel care plînge.

Oriunde există viață, da, acolo este DUMNEZEU. Ascultă cu atenție. Apropie-te. Fii deschis în fiecare clipă şi ai să-l simți pe DUMNEZEU.

TANTRA spune: să arunci ochelarii tăi de cal... asta înțelege TANTRA prin a fi nenăscut. Dacă dai jos ochelarii de cal, dacă începi să deschizi larg ochii, deodată vei constata că poți vedea în toate direcțiile. Ai fost păcălit de societate care te-a învățat să priveşti numai în anumite direcții. Societatea te-a transformat într-un sclav.

Este ca o mare conspirație. Fiecare copilaş este supus, chiar din clipa naşterii, influenței negative, destructive a societății. Aşa că, mai înainte ca el să devină conştient, este deja un sclav şi un infirm, infirm în 1001 de feluri. Cînd o persoană este infirmă, ea va trebui să depindă de familie, de societate, de stat, de guvern, de poliție, de armată; va trebui să depindă de 1001 de lucruri. Şi din cauza acestei dependențe, el va fi întotdeauna un sclav; el nu va deveni niciodată un om liber. Societatea te face infirm întru-un mod atît de subtil, încît nu-ți dai seama. Înainte de a fi capabil să înțelegi ceva, eşti deja un infirm.

TANTRA spune: regăseşte-ți sănătatea! Distruge toate condiționările imprimate de societate! Încet, încet, urmăreşte să devii vigilent, şi să anulezi impresiile pe care societatea ți le-a impregnat forțat, şi începe să-ți trăieşti viața. Este viața ta, a nimănui altcuiva. Este în întregime viața ta. Este darul lui DUMNEZEU pentru tine, un dar personal pentru tine, cu inițialele tale pe el. Tu o trăieşti, tu te bucuri de ea! Şi chiar dacă trebuie să plăteşti mult pentru ea, merită să o faci. Chiar dacă uneori trebuie să plăteşti scump pentru viața ta, nu ezita nici o clipă. TANTRA este foarte revoluționară. Modul ei de a înțelege viața este total diferit de cel al societății. În concepția ei, societatea nu trebuie să fie posesivă, orientată spre bani, spre putere. De asemenea, în concepția tantrică, familia nu trebuie să fie posesivă şi negativă față de viață.

Se naşte un copil, şi întreaga familie încearcă să ucidă în el orice bucurie a vieții. Ori de cîte ori copilul este voios, greşeşte: şi ori de cîte ori este serios şi stă cuminte într-un colț, este foarte bine. Tatăl spune: "Bine! Foarte bine, băiete!" Mama este foarte fericită pentru că nu are necazuri. Ori cîte ori copilul este plin de viață, există un pericol şi toți încearcă să ucidă zburdălnicia copilului. Şi în fond, orice plăcere este legată de sexualitate.

Societatea şi familia sînt atît de speriate de sex, încît ele nu-i pot permite copilului să fie fericit şi din punct de vedere sexual- dar aceasta este baza oricărei bucurii, oricărei plăceri! Societatea şi familia sînt foarte restrictive: copilului nu i se permite nici măcar să-şi atingă organele genitale; nu i se permite să se joace cu ele. Tatăl este speriat, mama este speriata, toată lumea este speriată. Frica părinților este moştenită de la proprii lor părinți: ei sînt nevrotici. Ați văzut? Cînd un copil se joacă cu organele sale genitale, toată lumea sare cu gura pe el:"Stai! Să nu mai faci aşa ceva niciodată!" Dar el nu facea nimic rău; el, pur şi simplu, se juca cu corpul său, şi în mod natural organele sexuale sînt cele mai sensibile, cele mai pline de viață, cele ce aduc cea mai mare plăcere. Deodată, ceva se rupe în copil. El devine înfricoşat. Există un blocaj energetic. Acum, ori de cîte ori se simte fericit, el se va simți şi vinovat; acum, vinovăția a intrat în el. Şi de cîte ori se va simți vinovat, el va simți că este un păcătos, că face ceva rău.

Aceasta am observat şi eu la mii de aspiranți începători: de cîte ori sînt fericiți, se simt vinovați. Ei sînt speriați că părinții ar putea fi undeva în apropiere, şi ar spune: "Stai! ce faci?" Dar ori de cîte ori sînt trişti, ceilalți sînt mulțumiți. Tristețea este acceptată, suferința este acceptată, veselia, bucuria nu sînt acceptate.

Şi copiii sînt astfel împiedicați să cunoască bucuriile vieții. Tatăl şi mama fac dragoste; copiii ştiu aceasta. Ei aud sunetele, uneori ei simt că aceasta se întîmplă, dar nu li se permite să privească, să fie de față. Este urît, este destructiv. Copiii ar trebui să fie de față. Cînd tatăl şi mama fac dragoste, copiii ar trebui să se joace alături: ei ar trebui să se simtă fericiți că tatăl şi mama lor fac dragoste. Ei ar trebui să ştie că dragostea este un fenomen minunat, că nu este nimic urît, nimic care să trebuiască să fie făcut pe ascuns, nimic care-să fie ținut secret. Dragostea nu este un păcat! Este o plăcere!

Şi dacă copiii ar putea să-şi vadă părinții facînd dragoste, mii de idei perverse ar dispare din lume. Şi ei se vor simți plini de respect față de părinții lor. Da, într-o zi vor face şi ei dragoste, şi ei vor şti că aceasta este o mare sărbătoare. Dacă ar putea să-şi vadă părinții facînd dragoste ca şi cum s-ar ruga, sau ar medita, aceasta ar avea asupra lor un mare impact.

TANTRA spune că dragostea ar trebui să fie făcută cu o asemenea venerație religioasă, ca o rugă, încît copiii să poată

simți că se întîmplă ceva înălțător. Bucuria lor va creşte, şi nu va fi nici o vinovăție în ea. Această lume ar putea fi extrem de ¡ fericită. Dar nu este fericită: foarte rar dai peste un om fericit. ! Şi numai omul fericit este sănătos. Omul nefericit este bolnav.

TANTRA are o viziune diferită, o viziune radical diferită despre viață. Ea susține că oricine poate deveni o albină. În libertate devii o albină. În sclavie eşti o broască.

Ascultă mesajul libertății. Fii gata să fii liber. Trebuie să fii atent şi să te păzeşti de tot ceea ce creează limitări.

A DOUA ÎNTREBARE: *"Eu sînt învățător, un amestec de preot, politician şi erudit, tot ceea ce dumneavoastră detestați. Mai există vreo speranță pentru mine? Mai ales că am 56 de ani; în cel mai bun caz pot doar să-mi trăiesc restul vieții în linişte, sperînd într-un destin mai bun data viitoare?"*

Nici o speranță pentru preotul dogmatic, pentru politician, pentru erudit; nici măcar în viața viitoare! Dar poți să renunți să mai fii un preot dogmatic, un politician, un erudit, în orice clipă şi atunci există speranțe. Dar nici o speranță pentru preot dogmatic, pentru politician, pentru erudit. Sînt categoric în acest sens. Nici măcar în viața viitoare; niciodată. Nu am auzit vreodată ca vreun preot dogmatic, habotnic să fi atins Nirvana, n-am auzit vreodată că vreun politician l-a întîlnit pe DUMNEZEU, n-am auzit vreodată despre vreun erudit care să fi devenit conştient, înțelept. Nu, nu este posibil. Savantul crede în ştiință, nu în cunoaştere. Ştiința este exterioară. Cunoaşterea este interioară. Eruditul are încredere în informație. Informația este în continuă creştere, ea devine o povară grea, dar interiorul rămîne nemodificat. Lumea ta interioară rămîne aceeaşi, la fel de ignorantă ca mai înainte.

Politicianul ridică în slăvi puterea, este o şmecherie a ego- ului său. Dar cei care ajung la DUMNEZEU, sînt oameni umili, neegoişti. Egoiştii nu ajung niciodată să desopere Divinul, din cauza egoismului lor.Ego-ul este cea mai mare barieră între tine şi DUMNEZEU; singura barieră. Aşa că politicianul nu-l poate descoperi niciodată pe DUMNEZEU.

Şi preotul dogmatic.... acest preot este foarte viclean. El încearcă să devină un mediator între tine şi DUMNEZEU. Acest preot este cel mai parşiv, cel mai înşelător. El comite cea mai mare crimă pe care o poate comite omul: pretinde că îl cunoaşte pe DUMNEZEU. Nu numai atît, ci chiar că el ți-l va face pe

DUMNEZEU accesibil, iar dacă îl vei urma pe el, te va duce la DUMNEZEU. Dar el nu ştie nimic despre DUMNEZEU! El poate să ştie ritualul, rugăciunile, dar nu îl cunoaşte pe DUMNEZEU.
Cum poate atunci el să te conducă? El este un orb, şi cînd orbul îl conduce pe orb, cad amîndoi în prăpastie.

Nici o speranță pentru preot, politician, erudit, dar există o speranță pentru tine, Ananda Tejas. Întrebarea este pusă de Ananda Tejas; există speranță pentru tine, toate speranțele pentru tine. Iar aceasta nu este o problemă de vîrstă. Poți să ai
56 de ani, 76
sau 106 ani.
Nu contează.
Nu este o problemă de vîrstă, căci nu este o problemă de timp. Pentru a intra în eternitate, orice moment este la fel de bun ca oricare alt moment, pentru că intri aici-acum. Ce contează cît de bătrîn eşti? 56 sau 16 ani: cel de 16 ani trebuie să intre chiar acum, iar cel de 56 trebuie sa intre tot acum. **Amîndoi** trebuie să intre aici-acum. Şi nici cei 16 ani nu te ajută, nici cei 56. Există probleme diferite pentru amîndoi. Eu ştiu aceasta. Cînd un tînăr de 16 ani vrea să intre în meditație şi să-l

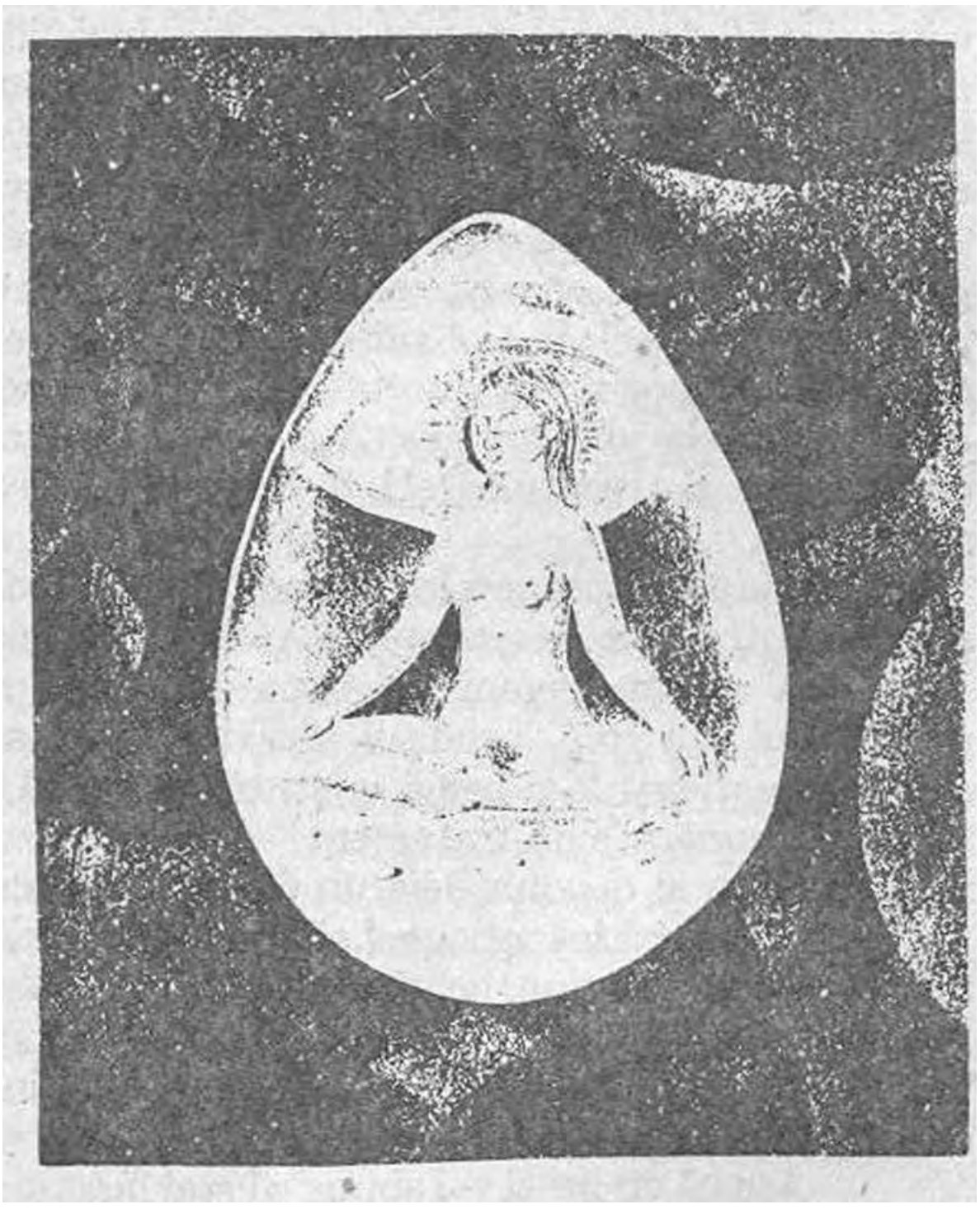

descopere pe DUMNEZEU, problema lui este diferită de cea a unuia de 56 de ani. În ce constă diferența? Dacă le cîntăreşti, vei constata că diferența este cantitativă, nu calitativă. Cel de 16 ani are numai 16 ani de trecut; din acest punct de vedere el are o situație mai bună decît cel de 56 de ani. Acela are 56 de ani de trecut; el trebuie să arunce o povară mai mare - multe ataşamente- 56 de ani de viață, multă experiență, multe cunoştințe. Cel de 16 ani nu are atît de multe de aruncat. El are o sarcină mai mică, mai puțin bagaj, un geamantan mic, doar un geamăntănaş de copil. Cel de 56 de ani are mult bagaj. Din acest punct de vedere cel tînăr este într-o situație mai bună.

Dar mai există şi un alt lucru: cel bătrîn nu mai are viitor. La 56 de ani el va mai putea trăi încă 20, 30 de ani; el nu mai are imaginație, visare. Nu mai are prea mult timp. Moartea se apropie. Cel de 16 ani are întregul viitor în fața sa, multe vise de împlinit.

Trecutul este mic, iar viitorul este mare pentru cel tînăr; pentru cel bătrîn, trecutul este mare, viitorul este mic; în total pericolul este acelaşi. Cel tînăr trebuie să renunțe la 16 ani de trecut şi la întregul său viitor. Cel bătrîn trebuie să renunțe la 56 de trecut şi la viitorul său. Aşa că atît viitorul trebuie să fie eliminat, cît şi trecutul. Deci, în final, amîndoi se află în aceeaşi situație.

Ai toate speranțele, Ananda Tejas. Şi deoarece tu ai pus această întrebare, înseamnă că transformarea a început deja. Înseamnă că ai devenit vigilent față de preotul din tine, politicianul din tine, eruditul din tine şi aceasta este bine. A deveni conştient de o boală, a şti că ea există, a şti ce este ea, este deja jumătate de tratament.

Şi tu ai devenit deja un discipol, ai făcut deja un pas în necunoscut. Dacă intenționezi să rămîi cu mine, va trebui să spui adio preotului din tine, politicianului din tine, eruditului din tine. Dar sînt sigur că poți să faci aceasta, altfel nici măcar n-ai fi pus întrebarea. Ai simțit că tot ceea ce ai făcut pînă acum este fără sens, ai simțit aceasta. Acest sentiment are o valoare uriaşă.

Aşa că eu nu-ți voi spune să stai liniştit şi să aştepți viața viitoare, nu. Eu nu sînt niciodată pentru amînări. Orice amînare este înşelătoare şi periculoasă. Dacă spui: " În existența aceasta nu mai este nimic de făcut", tu ratezi o şansă. Orice poate fi făcut acum! Dar a gîndi: "Acum ce pot să fac? Sînt prea bătrîn! " este o mare păcăleală.

Chiar şi pe patul de moarte, în ultima clipă, poate să apară transformarea. Chiar şi atunci cînd eşti pe moarte, poți avea acea sclipire spirituală care să-ți permită să descoperi Divinul. Şi poți elimina întregul tău trecut mai înainte ca moartea să vină şi astfel vei renaşte spiritual chiar înainte de a muri. Astfel, moartea va fi o meditație profundă şi a muri într-o meditație adîncă, înseamnă a nu muri deloc, pentru că atunci vei muri deplin conştient de nemurire.

Aceasta se poate întîmpla în orice clipă! Să nu spui: "Ar trebui mai bine să-mi trăiesc restul vieții în liniște...? " Nu. Elimină această idee chiar acum; este foarte important. De ce să aştepți? Şi dacă aştepți, viața viitoare nu va fi deloc diferită; de aceea spun eu că nu este nici o speranță pentru preotul dogmatic, pentru politician şi pentru erudit. Viața viitoare va începe de unde s-a sfîrşit această viață. Din nou preot, din nou politician, din nou erudit. Viața viitoare va fi la fel ca aceasta. Cum ar putea să fie diferită? Va fi aceeaşi roată care se va învîrti la fel.

Dar de această dată eu sînt alături "de tine. Cine ştie? Poate că data viitoare nu voi mai fi. De această dată, rătăcind în întuneric, cumva, ai dat peste mine. Data viitoare, nimeni nu ştie ce se va întîmpla... De această dată ai avut nevoie de 56 de ani ca să dai peste un om, care să te revoluționeze spiritual. Cine ştie? Data viitoare vei fi şi mai încărcat; încărcătura vieților trecute şi încărcătura vieții viitoare... astfel că, poate o să ai nevoie de 70 de ani ca să găseşti un om care să te ajute spiritual

De aceea spun că nu este nici o speranță pentru preot, pentru politician şi pentru erudit, nici măcar în viitor. Dar pentru tine există orice speranță, pentru că tu nu eşti un preot, nu eşti un erudit şi nu eşti un politician. Cum ai putea să fii? Acestea sînt lucruri pe care le aduni în jurul tău, dar miezul, interiorul, rămîne întotdeauna liber. Nu te gîndi la tine în termenii unei broaşte, fii o albină...

A TREIA ÎNTREBARE: *"Ce rol ar trebui să joace caritatea în viața unui discipol?"*

Întrebarea nu este pusă de un discipol; este pusă de Philip Martin. În primul rînd, Philip Martin, ar trebui să devii un discipol. N-ar trebui să pui întrebări pentru alții; nu este cinstit, trebuie să pui întrebări despre tine însuți. Întîi să fii un discipol şi abia apoi pune întrebări. Dar întrebarea este plină de sens, aşa că am să răspund oricum la ea. Şi am sentimentul că mai

devreme sau mai tîrziu, Philip Martin va fi un discipol.

Primul lucru: toate religiile din lume au accentuat prea mult caritatea - DHANA. Şi motivul este că omul s-a simțit întotdeauna vinovat din cauza banilor. Caritatea a fost propovăduită atît de mult, doar pentru a-l ajuta pe om să se simtă mai puțin vinovat. Veți fi surprinşi: în engleza veche există , un cuvînt "gilt"- g-i-l-t- care înseamnă bani. În germană există cuvîntul "geld''-g-e-l-d- care înseamnă bani. Şi gold (aur) este foarte apr opiat !"Gilt", "guilt" (vinovăție); "Geld", "Gold"; cumva, ' adînc înăuntru, o mare vinovăție decurge din prezența banilor.

Ori de cîte ori ai bani, te simți vinovat... şi acest lucru este natural, deoarece atît de mulți oameni nu au bani. Cum poți ocoli vinovăția? Ori de cîte ori ai bani, tu ştii că undeva, cineva rabdă de foame. Cu cît contul tău din bancă va fi mai mare, cu atît mai sigur vei fi că numeroşi oameni suferă de foame. Poți fi sigur că undeva un copil nu va avea medicamentul necesar pentru a supraviețui; că vreun sărman va muri deoarece nu are ce mînca. Cum să ignori aceste lucruri? Ele există. Cu cît ai mai mulți bani, cu atît mai mult aceste lucruri te vor obseda; te vei simți vinovat.

Caritatea o vei manifesta pentru a te uşura de vina ta, aşa că tu spui: "Trebuie să fac ceva: voi deschide un spital, un colegiu. Voi da bani acestei asociații de ajutorare, acestui trust..."Te simți un pic mai fericit. Lumea a trăit în sărăcie, lumea a trăit în lipsuri, 99% din oameni au trăit o viață săracă, aproape murind de foame şi numai 1% din oameni au trăit în bogăție, avînd bani; ei s-au simțit întotdeauna vinovați. Pentru a-i ajuta, religiile au dezvoltat ideea de caritate. Pentru a-i elibera de vina lor.|

Aşa că primul lucru pe care aş vrea să vi-l spun este**:** caritatea nu este o virtute; este doar un ajutor pentru a-ți menține sănătatea intactă, altfel ai deveni nesănătos. Caritatea nu este o virtute- nu este o PUNYA. Nu faci ceva bun cînd dai de pomană. Tu doar te căieşti pentru tot răul pe care l-ai făcut prin acumularea banilor. Pentru mine, caritatea nu este o calitate măreață; este căință, tu te căieşti. Ai cîştigat 100$ şi 10$ îi dai de pomană; aceasta este căință. Te simți ceva mai bun; nu te mai simți atît de rău; ego-ul tău se simte ceva mai protejat. Îi poți spune lui DUMNEZEU: "Eu nu numai că nu exploatez, dar îi şi ajut pe cei sărăci." Dar ce fel de ajutor este acesta? Cu o mînă înşfaci 100$ şi cu cealaltă dai 10$ - asta nu înseamnă nimic!

Aceasta este o păcăleală inventată de aşa-zişii oameni religioşi, pentru a-i ajuta nu pe cei săraci, ci pe cei bogaţi. Să vă fie absolut clar: aceasta este părerea mea; este vorba de un truc pentru a-i ajuta pe bogaţi, nu pe săraci. Dacă săracul este ajutat, aceasta este doar o consecinţă, dar nu acesta a fost scopul carităţii.

Ce le spun eu discipolilor mei?

Eu nu vorbesc despre caritate. Acest cuvînt mi se pare urît. Eu vorbesc despre dăruire; ea are o calitate total diferită. Dacă ai, împarte cu ceilalţi. Nu pentru că prin împărţire îi vei ajuta pe ceilalţi, nu, dar prin împărţire vei creşte. Cu cît împărţi mai mult, cu atît creşti mai mult.

Şi cu cît împărţi mai mult, cu atît ai mai mult. Nu este vorba numai despre bani. Dacă ai cunoaştere, împartăşeşte-o! Dacă atingi o stare profundă de meditaţie, împărtăşeşte-o! Dacă ai dragoste, dăruieşte-o! Orice ai avea, dăruieşte, răspîndeşte peste tot; să se răspîndească aşa cum parfumul unei flori se împrăştie în jur. Aceasta n-are nimic de-a face cu oamenii săraci...şi există diferite tipuri de oameni săraci. Împarte cu orice fiinţă care este în jurul tău.

Un om bogat poate fî sărac pentru că n-a cunoscut niciodată dragostea. Împarte dragostea ta cu el. Un om sărac poate să fi cunoscut dragostea, dar n-a cunoscut o mîncare bună: Împarte hrana cu el. Un om bogat poate să aibă totul, dar să nu aibă înţelepciune: împarte-ţi înţelepciunea cu el şi vei vedea că el este foarte sărac din acest punct de vedere. Există 1001 de feluri diferite de sărăcie. Orice ai avea, împarte.

Dar ţine minte, eu nu spun că aceasta este o virtute şi că DUMNEZEU îti va da un loc special în paradis pentru aceasta, că vei fi tratat în mod special, că vei fi considerat o persoană foarte importantă, nu. Î mpărţind aici-acum, vei fi mai fericit. Un acaparator nu este niciodată un om fericit. Un acaparator este în fond o fiinţă tensionată. El continuă să adune; nu se poate relaxa; el nu poate dărui. El continuă să acumuleze; orice ar obţine, el pur şi simplu acumulează. El nu se foloseşte niciodată de ceea ce are, pentru că orice folosire este un fel de a împărţi.

Dacă vrei într-adevăr să te bucuri de mîncarea ta, va trebui să-ţi inviţi prietenii la masă. Dacă vrei într-adevăr să te bucuri de mîncarea ta, va trebui să ai oaspeţi; altfel nu vei fî capabil să te bucuri de ea. Dacă vrei într-adevăr să te bucuri de o băutură, cum ai putea să te bucuri singur de ea, în camera ta?

Va trebui să-ți găseşti ca tovarăşi alți beţivi. Va trebui s-o împărți!

Bucuria, plăcerea, există doar dacă le împărtăşeşti. Cum ai putea să fii fericit singur, absolut singur? Gîndeşte-te! Cum poți să fii fericit singur, absolut singur? Bucuria implică o relație, o fraternitate. De fapt, chiar şi acei oameni care s-au dus în munți şi au trăit o viată singuratică, şi ei şi-au împărtăşit existenta. Ei şi-au împărtăşit existenta cu stelele, cu munții, cu păsările, cu copacii; ei nu au fost singuri.

Gîndeşte-te! Timp de 12 ani MAHAVIR a stat singur în junglă, dar el n-a fost singur. Vă spun din experiență, el n-a fost singur. Păsările zburau în jurul lui, animalele veneau şi stăteau în jurul lui, copacii îşi scuturau florile peste el, stelele străluceau şi soarele răsărea. Şi ziua şi noaptea şi vara şi iarna... tot anul...era multă fericire! Da, el era departe de ființele umane; trebuia să fie, pentru că fiintele umane îi făcuseră atît de mult rău, încît el a simțit nevoia să fie departe de oameni, pentru a se putea vindeca. A făcut aceasta doar pentru a evita ființele umane un timp, aşa încît ele să nu-i mai poată face rău. Iată de ce discipolii s-au retras întotdeauna în singurătate: doar pentru a-şi vindeca rănile. Altfel, oamenii îşi vor răsuci pumnalele în rănile tale şi le vor menține mereu deschise; ei nu-ți vor permite să te vindeci, nu-ți vor da nici o şansă să uiți tot ce ți-au făcut.

Timp de 12 ani MAHAVIR a fost tăcut; a stat cu stîncile şi cu copacii, dar n-a fost singur; el a fost înconjurat de întreaga natură. Întreaga natură fuzionase cu el. Apoi a venit ziua cînd a fost vindecat şi în acel moment a simțit că nimeni n-ar mai putea să-i facă vreun rău. El a transcens astfel condiția umană. Nici o ființă umană n-ar fi putut să-l mai rănească. El a venit înapoi printre oameni numai pentru a împărți cu ei bucuria pe care o atinsese.

Scripturile jainiste vorbesc numai despre faptul că el a părăsit lumea; ele nu vorbesc însă şi despre revenirea sa în lume; aceasta este doar jumătate din poveste, nu este povestea întreagă.

BUDDHA s-a dus în pădure, dar a revenit înapoi în lume. Cum ai putea să continui să trăieşti acolo unde ai găsit fericirea? Va trebui să revii şi s-o împărți cu ceilalți. Da, este bine s-o împărți cu copacii, dar copacii nu pot înțelege prea mult. Ei sînt foarte neştiutori. Este bine s-o împărți cu animalele; ele sînt minunate, dar frumusețea unui dialog uman este imposibil s-o

găseşti în altă parte. Răspunsul, răspunsul uman! Ei trebuie să revină în lume, la fiinţele umane, pentru a-şi împărtăşi bucuria, fericirea, extazul!

"Caritatea" nu este un cuvînt bun. Este un cuvînt foarte nepotrivit. Eu vorbesc despre dăruire, împărtăşire. Discipolilor mei eu le spun să împartă. În cuvîntul "caritate", milă, este şi ceva urît: aceste cuvinte sugerează că tu eşti superior şi că celălalt îți este inferior, că celălalt este un cerşetor iar tu îl ajuți, pentru că el are nevoie. Asta nu este bine. A-l privi pe celălalt ca şi cum el ți-ar fl inferior - tu ai şi el nu are- nu este bine; este inuman.

Împărtăşirea dă o perspectivă total diferită. Nu se pune problema dacă celălalt are sau nu. Problema este că tu ai prea mult, tu trebuie să împărți. Cînd dai de pomană, te aştepți ca celălalt să-ți mulțumească. Cînd împărți, tu ar trebui să îi mulțumeşti celuilalt că ți-a permis să-ti reverşi energia care te apasă prea mult. Tu ar trebui să te simți recunoscător.

Dăruieşti o parte din ceea ce ai, pentru că tu ai mult. Mila este pentru sărăcia celorlalți. Aceasta este o diferență calitativă.

Nu, eu nu vorbesc despre caritate, ci despre a dărui şi celorlalți din ceea ce ai tu. Dăruieşte! Orice ai avea dăruieşte... şi aşa vei avea din ce în ce mai mult. Aceasta este o lege fundamentală: cu cît dai mai mult, cu atît obții mai mult. Să nu fii niciodată prea reținut în a dărui.

A PATRA ÎNTREBARE: *" În timpul meditației, mintea mea continuă să alerge cu 500 km/h. Nu experimentez decît foarte rar liniştea, şi orice moment de linişte este foarte scurt, doar ca o străfulgerare. Îmi pierd timpul degeaba?"*

Să fie mintea noastră oare atît de lentă! Numai 500 km/h?! Mintea călătoreşte atît de repede! Ea este mai rapidă decît lumina. Lumina călătoreşte cu 300.000 km pe secundă. Mintea este mai rapidă decît lumina. Dar n-ai de ce să-ți faci griji: aceasta este frumusețea minții, aceasta este o mare calitate! În loc să te lupți ce ea, fii prieten cu mintea.

Tu spui: "In timpul meditațiilor, mintea continuă să alerge cu 500 km/h". Las-o să alerge! Las-o să alerge mai repede. Tu fii un observator. Observă mintea cum aleargă. Bucură-te de asta! Bucură-te de acest joc al minții.

În limba sanscrită noi avem un termen special pentru acest lucru; îl numim CHIDVILAS - jocul minții. Bucură-te de el, de acest joc al minții alergînd după stele, mişcîndu-se atît de

rapid dintr-un loc în altul, sărind peste toată existența. Ce este rău în asta? Dă-i voie să se joace. Acceptă acest joc.

Am sentimentul că tu încerci să-l opreşti; nu poți face aceasta. Nimeni nu poate opri mintea! Da, mintea se opreşte într- o zi, dar nimeni n-o poate opri dintr-o dată. Mintea se opreşte, dar aceasta nu ca urmare a voinței tale. Mintea se opreşte ca urmare a înțelegerii tale.

Tu doar observă şi încearcă să vezi ce se întîmplă, de ce aleargă acestă minte. Ea nu aleargă fară motiv. Încearcă să vezi de ce aleargă mintea, unde aleargă: trebuie să fii perseverent. Dacă ea se gîndeşte la bani, atunci încearcă să o înțelegi. Mintea nu este o problemă. Tu începi să te gîndeşti la bani, ai vrea să cîştigi la loterie, şi îți faci planuri cum ai să cheltuieşti banii pe care o să-i cîştigi, ce să cumperi şi ce nu. Sau, mintea crede că ai devenit preşedinte, sau prim-ministru şi atunci începi să te gîndeşti ce ar trebui să faci ca să conduci țara bine. Doar observă mintea! Spre ce se duce ea. Trebuie să descoperi undeva, profund, cauzele care generează aceste dorințe. Nu poți opri mintea cît timp aceste cauze există.

Mintea urmăreşte, pur şi simplu, să îndeplinească toate dorințele tale. Cineva se gîndeşte la sex; atunci, undeva în el, există o sexualitate reprimată. Observă încotro aleargă mintea. Priveşte adînc în tine şi găseşte unde se află originea acestei dorințe.

O anecdotă:

«Un preot era foarte îngrijorat. "Ascultă", îi zise el vecinului său, "cineva mi-a furat bicicleta."

"Unde ai fost în acel timp, părinte?" întrebă acela îngrijorat. -

"În spatele bisericii, îmi faceam nevoile."

Vecinul sugeră că cel mai bun plan ar fi ca duminică, preotul să țină o predică despre cele 10 porunci. "Cînd vei ajunge la «Să nu furi» o să privim amîndoi fețele celor prezenți şi vom vedea cine se simte vinovat."

Veni duminica, preotul începu să vorbească despre cele 10 porunci, apoi la un moment dat pierdu firul, schimbă subiectul şi încheie bîlbîindu-se.

"Părinte", zise vecinul credeam că vreți să...”

"Ştiu, Giles, ştiu. Dar vezi, cînd am ajuns la «Să nu preacurveşti» mi-am amintit brusc unde mi-am lăsat bicicleta. "» Mintea are nevoie de înțelegere, de luciditate. Nu încerca

să o opreşti. Dacă încerci s-o opreşti, în primul rînd nu vei reuşi; în al doilea rînd, dacă reuşeşti totuşi- vei reuşi doar dacă faci eforturi perseverente ani de zile- vei deveni un idiot. Nu vei atinge niciodată SATORI procedînd astfel.

În primul rînd, nu poți reuşi; şi este bine că nu poti reuşi. Dacă vei reuşi, dacă te străduieşti să reuşeşti, vei fi un nenorocit; vei deveni idiot, îți vei pierde inteligența. Cu această viteză a minții există inteligența, cu această viteză există o continuă ascuțire a gîndirii, a logicii, a intelectului. Nu încerca să o opreşti. Eu nu sînt în favoarea idioților şi nu voi ajuta pe nimeni să devină stupid.

În numele religiei, mulți oameni au devenit stupizi, au devenit aproape idioți- doar încercînd să-şi oprească mințile fară să înțeleagă de ce aleargă ele atît de repede...de ce? Mintea nu poate funcționa fară vreun motiv. Fără să cerceteze motivele, straturile adînci ale subconştientului, ei încearcă doar să oprească mintea. Ei o pot opri, dar vor trebui să plătească un preț şi prețul va consta în faptul că îşi vor pierde inteligența.

Poți străbate India în lung şi în lat, şi vei găsi mii de discipoli; priveşte în ochii lor; da, ei sînt oameni buni, drăguți, dar stupizi. Dacă priveşti în ochii lor nu vei vedea nici o lumină; acolo nu este pic de inteligență. Ei sînt oameni lipsiți de creativitate; ei n-au creat niciodată nimic. Ei doar există, vegetează, nu sînt oameni vii. Ei n-au ajutat lumea în nici un fel. N-au produs nici măcar o pictură, sau un poem, sau un cîntec, deoarece chiar şi pentru a crea un poem ai nevoie de inteligență, ai nevoie de anumite calități ale minții.

Eu nu-ți sugerez să-ți opreşti mintea, ci mai degrabă, să înțelegi. Prin înțelegere se întîmplă un miracol. Miracolul se produce atunci cînd înțelegi cauzele şi cînd acele cauze sînt examinate în profunzime şi prin aceasta ele dispar, doar atunci mintea îşi va încetini viteza.

Dar ce faci dacă nu înlături cauzele prin înțelegere? De exemplu, conduci o maşină şi continui să apeşi pe accelerator şi în acelaşi timp apeşi şi frîna. Vei distruge întregul mecanism al maşinii. Şi ai toate şansele să faci un accident. Cele două acțiuni nu pot fi făcute simultan. Dacă apeşi frîna, atunci slăbeşte accelerația; nu-l mai apăsa. Dacă apeşi pe accelerație, atunci nu mai apăsa frîna. Să nu faci aceste două lucruri simultan, altfel vei distruge întregul mecanism; faci două lucruri contrare.

Te ambiționezi şi încerci să-ti opreşti mintea. Această

ambiție măreşte viteza, aşa că tu măreşti viteza, dar în acelaşi timp vrei să-i pui şi frînă. Vei distruge întregul mecanism subtil al minții, iar mintea este un fenomen foarte delicat, cel mai delicat din întreaga ta existență. Aşa că poartă-te cu multă atenție cu ea.

Nu este nici o nevoie să o opreşti.

Tu spui: "Nu experimentez decît foarte rar liniştea, şi orice moment de linişte este foarte scurt, doar ca o străfulgerare."

Fii fericit! Chiar şi faptul că eşti conştient de acest lucru este de o imensă valoare. Aceste străfulgerări nu sînt obişnuite.

Nu le minimaliza! Există milioane de oameni la care n-au apărut nici măcar aceste mici străfulgerări. Ei vor trăi şi vor muri fară să ştie vreodată ce este adevărul; nu l-au intuit nici măcar pentru o singură clipă. Tu eşti un fericit, eşti un norocos, pentru că ție ți s-a întîmplat.

Dar tu nu te simți recunoscător. Dacă nu te simți recunoscător, aceste străfulgerări vor dispare. Fii recunoscător - şi ele vor fi din ce în ce mai dese.

"Orice moment de linişte este foarte scurt, doar ca o străfulgerare."

Nu-i nimic! Dacă această străfulgerre poate să apară şi doar pentru o singură clipă, las' să apară; vei avea gustul ei. Şi cu timpul, vei crea din ce în ce mai multe situații în care aceste străfulgerări vor apare din ce în ce mai des.

"Îmi pierd timpul?"

Nu poți pierde timp, pentru că nu posezi timp. Poți pierde ceva ce posezi. Tu nu posezi timp. Timpul va fi pierdut oricum, indiferent dacă meditezi sau nu, timpul va fi pierdut. Timpul aleargă. Orice ai face, fie că faci ceva, fie că nu faci nimic, timpul trece. Nu poți păstra timpul, aşa că nu-l poți pierde. Poți pierde numai ceva ce poți păstra. Tu nu posezi timp. Uită de el!

Şi cea mai bună utilizare pe care o poți da timpului, este să ai aceste mici licăriri, pentru că pînă la urmă, vei ajunge să vezi, să vezi că s-au păstrat numai acele momente de observație şi că toate celelalte s-au pierdut. Banii pe care-i cîştigi, prestigiul pe care-l cîştigi, respectabilitatea pe care o cîştigi, au dispărut. Numai acele cîteva momente în care ai avut străfulgerări, numai acele momente sînt păstrate. Numai acele momente te vor însoți atunci cînd vei părăsi această viață; numai acele momente pot rămîne, pentru că acele momente aparțin eternității; ele nu aparțin timpului.

Dar fii fericit că ele apar. Ele apar rar, foarte rar. Dar picătură cu picătură se umple oceanul. Apar ca picăturile. Tu doar să le primeşti cu recunoştință, cu mulțumire.

Şi nu încerca să opreşti mintea. Mintea să-şi aibă viteza ei; doar observ-o!

A CINCEA ÎNTREBARE: *" Cum poate fi folosită energia sexuală pentru a atinge starea de SAMADHI?"*

TANTRA şi YOGA oferă un anumit model al omului desăvîrşit. Ar fi bine dacă ai înțelege acest model; te va ajuta, foarte mult.

TANTRA şi YOGA afirmă că există 7 centre esențiale în fiziologia omului, în fiziologia subtilă, nu în corp. Cunoaşterea lor este utilă pentru a înțelege mai bine strucura subtilă a omului.

Acestea sînt cele 7 CHAKRE..

Prima CHAKRA, fundamentul acestei structuri subtile este: MULADHARA; de aceea ea este numită MULADHARA; MULA înseamnă bază, rădăcină. MULADHARA CHAKRA este centrul în care energia sexuală este înmagazinată, fiind disponibilă în orice moment. Însă, societatea influențează negativ manifestarea armonioasă a acestei CHAKRA.

Această MULADHARA CHAKRA are 3 porți de manifestare: prima este orală-gura; a doua este anală şi a treia este genitală. Copilul îşi începe viata cu manifestarea orală, şi din cauza educației greşite, mulți oameni rănun la acest nivel; ei nu-l depăşesc niciodată. De aceea sînt atît de răspîndite fumatul, obiceiul de a mesteca gumă şi de a mînca într-una. Aceasta este o fixație orală şi mulți oameni rămîn la acest stadiu.

Există multe societăți primitive la care sărutul este necunoscut. De fapt, dacă copilul a fost crescut într-un mod armonios, dorința obsesivă de a săruta va dispare; acest sărut arată că omul a rămas oral. Altfel, ce legătură ar avea sexul cu buzele? Cînd societățile primitive au aflat pentru prima dată despre obiceiul oamenilor civilizați de a săruta, ei au rîs; li se părea de-a dreptul ridicol. Două persoane sărutîndu-se una pe alta: pare şi foarte neigienic; doar un transfer de tot felul de boli şi de infecții de la unul la altul. Şi ce fac ei? Şi pentru ce? Dar omenirea a rămas orală. Copilul nu este satisfăcut din punct de vedere oral. Mama nu-i dă să sugă atît cît are el nevoie; buzele rămîn nesatisfacute. Atunci copilul va fuma țigări, va săruta, va mesteca gumă sau va mînca încontinuu. Dacă mama îi dă să sugă

atît cît are nevoie,atunci MULADHARA va fi armonioasă.

Dacă eşti fumător, încearcă o suzetă şi vei fî surprins de efecte. Asta a ajutat mulți oameni. Am oferit această metodă la multe persoane. Dacă vine cineva la mine şi mă întreabă cum să se lase de fumat, eu spun:"Ia o suzetă şi ține-o în gură.Ține-o atîrnată de gît, şi de cîte ori simți că ai dori să fumezi, pune suzeta în gură, şi în trei săptămîni vei fi surprins: nevoia de a fuma a dispărut."

Sînul este atrăgător. De aceea omul este atît de preocupat de sînul femeii. S-ar părea că nu este nici un motiv... şi totuşi de ce? De ce este omul atît de interesat de sînii femeii? Pictura, sculptura, filmul, pornografia, totul pare să fie orientat spre sîni! Şi femeile încearcă în acelaşi timp să-şi ascundă, dar şi să-şi arate sînii; altfel sutienul este doar o prostie. Este un truc pentru a ascunde şi a arăta în acelaşi timp; este o atitudine foarte contradictorie. Şi acum în America, unde orice lucru prostesc este dus la extrem, se injectează medicamente în sînii femeii, se introduc pungi cu silicon; îndoapă sînii în mod artificial pentru a deveni mai mari şi a căpăta formă, forma pe care omenirea neevoluată ar dori să o vadă. Ce idee copilărească! Dar omul rămîne în continuare oral .

Aceasta este starea cea mai de jos a MULADHARA-ei.

Apoi puțini oameni trec de nivelul oral şi devin ataşați de cel anal, deoarece a doua mare perturbare apare şi în momentul în care copilul este educat să meargă la W.C. Copiii sînt forțați să meargă la W.C. la o anumită oră. Copiii nu-şi pot controla mişcările intestinale; este nevoie de timp, este nevoie de ani de zile să le controleze. Aşa că, ce fac ei? Ei pur şi simplu forțează mecanismul anal şi din acestă cauză devin fixați anal. De aceea există atît de multă constipație în lume. Numai omul suferă de constipație. Nici un animal nu suferă de constipație; nici un animal sălbatic nu suferă de constipație. Constipația este mai mult psihologică. Este o perturbare a lui MULADHARA. Şi din cauza constipației, în mintea omului apar multe alte probleme. Omul începe să acumuleze, să strîngă ca un hîrciog: un strîngător de cunoştințe, bani, virtuți; devine un strîngător şi suferă. El nu se poate despărți de nimic! El adună orice şi păstrează totul. Şi din cauza acestei fixații anale, bărbatul sau femeia nu vor putea trece la manifestarea sexual- genitală. Dacă devin fixați oral sau anal, ei nu trec niciodată la genital; acesta este trucul utilizat de societate pînă acum, pentru a nu-ți, permite să devii pe deplin

sexual. Atunci fixația orală devine atît de importantă, încît organele genitale devin mai puțin importante. Din această cauză există atît de multă homosexualitate în lume. Homosexualitatea nu va dispare din lume pînă cînd această orientare anală nu va dispare. Educația de a merge la W.C. la ore fixe este o educație foarte periculoasă. Dar dacă totuşi unii oameni devin genitali, dacă nu rămîn fixați oral sau anal, şi devin genitali, în această situație există la ei un mare sentiment de vinovăție legat de sex. Sexul înseamnă păcatul. Creştinismul a considerat sexul un

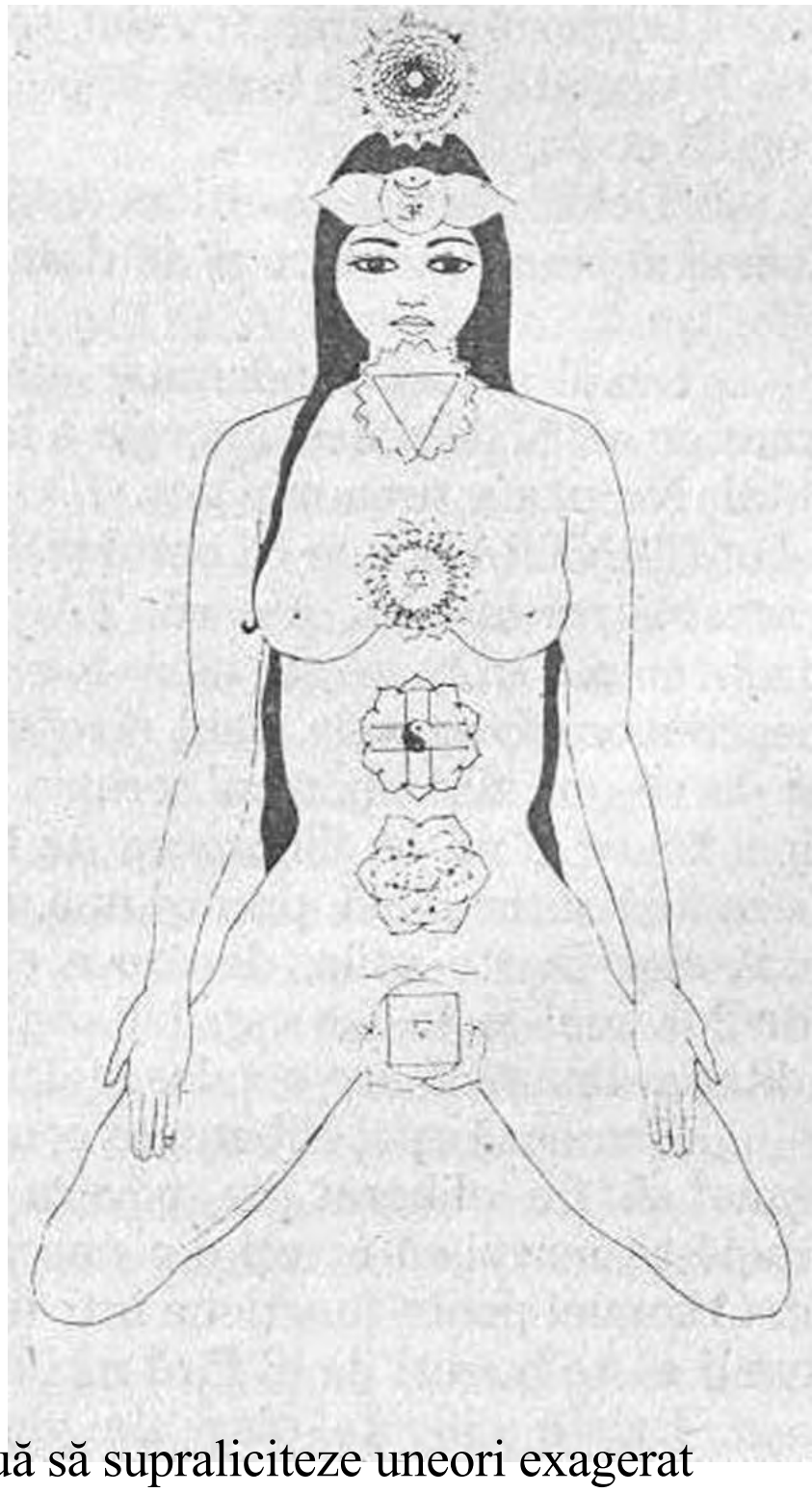

păcat atît de mare, încît continuă să supraliciteze uneori exagerat faptul că ISUS s-a născut printr-un miracol: că el nu s-a născut dintr-o relație bărbat-femeie, că Maria era fecioară. Sexul în viziunea aşa-zis creştină este un păcat atît de mare, încît pentru creştini ar fi un mare sacrilegiu să considere că mama lui ISUS ar putea să facă dragoste. Este ceva normal pentru oamenii obişnuiți, dar ca mama lui ISUS să aibă o astfel de relație, este considerat a fi un sacrilegiu; cum ar fi putut ISUS, un om atît de pur, să se nască altfel decît dintr-un miracol?

O anecdotă: «Era odată o tînără care nu se simțea prea bine şi mama ei a dus-o la doctor. Mama a susținut toată conversația; aşa îi era felul.

"Este însărcinată", zise doctorul după ce a examinat-o.

"Doctore, aceasta este o prostie! Fata mea nici măcar nu

a sărutat vreodată pe cineva, nu-i aşa dragă?"

"Nu mamă, nici măcar nu am ținut un băiat de mînă!"

Doctorul îşi părăsi fotoliul, se duse la fereastră şi privi fix cerul. A urmat o tăcere lungă, apoi mama întrebă:" Este ceva în neregulă acolo, doctore?"

"Deloc! Numai că ultima dată cînd s-a întîmplat aşa ceva, a apărut o stea la răsărit şi de data aceasta am vrut s-o văd şi eu!"

Sexul a fost condamnat atît de mult, încît nu te poți bucura de el. Şi de aceea, energia a fost fixată undeva: oral, anal, genital. Nu poate urca mai sus.

TANTRA spune că omul trebuie să fie eliberat, dezlegat de aceste trei lucruri. Aşa că, TANTRA spune că prima mare transformare trebuie să aibă loc în MULADHARA. Pentru eliberarea orală: țipetele, rîsul, strigătele, plînsul, sînt foarte utile. Iată de ce am ales eu şocul, terapia primară şi aceste tipuri de grupe: toate ajută la eliberarea de fixația orală. Şi pentru a te elibera de fixația anală: pranayama, bhastrika, respirația haotică rapidă sînt foarte utile, deoarece ele acționează direct asupra centrului anal şi te fac capabil să-ți relaxezi mecanismul anal. Meditația dinamică are o valoare uriaşă.

Urmează apoi eliberarea centrului sexual; centrul sexual trebuie să fie eliberat de povara vinovăției, a condamnării. Trebuie să începi să înveți din nou să-l integrezi. Numai atunci centrul sexual poate funcționa într-un mod sănătos. Va trebui să reînveți să te bucuri de el fară nici o vină.

Există diferite stări de vinovăție. În mintea hindusă există teama că poți pierde energia seminală; eşti nefericit dacă ai pierdut o singură picătură. Nu trebuie să ai o atitudine de teamă atît de exagerată. Fii atent pe viitor să nu se mai întîmple. Mintea indiană este mult prea obsedată de VEERYA, energia seminală. Nu trebuie pierdută nici măcar o picătură! Ei se tem încontinuu. Aşa că, de cîte ori fac dragoste, dacă fac dragoste, se simt deprimați, pierduți, deoarece încep să gîndească cît de multă energie poate fi pierdută datorită neatenției.

Deci există o nebunie indiană: o stare de profundă vinovăție dacă îți pierzi energia sexuală. Şi există şi o nebunie americană: o fantastică dorință de a te descărca, fară rost, fară sens. Sexul este bun, sexul este minunat, dar el nu este totul. El este alfa dar nu este şi omega. El trebuie transcens. Dar nu trebuie să-l condamni!

TANTRA are cea mai sănătoasă atitudine fată de sex. Ea consideră că sexul este minunat, este sănătos, natural şi că sexul are mai multe disponibilități decît simpla reproducere. Şi sexul este mai mult decît o distracție. Sexul este o poartă către SAMADHI.

MULADHARA CHAKRA trebuie să fie relaxată, purificată şi integrată; trebuie eliminate toate tensiunile de la acest nivel. MULADHARA CHAKRA trebuie să funcționeze armonios şi doar atunci energia va începe să ascensioneze.

A doua CHAKRA este SWADHISTHANA, centrul regenerării, aceasta, implicînd într-o viziune mai profundă şi ideea morții. Prima şi a doua CHAKRA sînt perturbate la omul modern foarte mult, deoarece el se teme de sex şi de moarte. Moartea a fost ocolită: nu vorbi niciodată despre moarte! Uită de ea! Ea nu există! Chiar dacă uneori există, nu o observa, nu o băga în seamă. Continuă să crezi că vei trăi veşnic; evită moartea!

TANTRA spune: nu evita sexul şi nu evita moartea. De aceea SARAHA s-a dus să mediteze pe un teren de incinerare, pentru a nu ocoli moartea. Şi s-a dus acolo cu o femeie pentru a trăi o viată sexuală sănătoasă, plenară, transfiguratoare. Trăind pe un teren de incinerare cu o femeie, aceste două aspecte - sexul şi moartea- pot fi transcense şi astfel îți vei armoniza primii doi centri. Odată ce ai acceptat moartea şi nu te mai temi de ea, odată ce ai acceptat sexul şi nu te mai temi de el, cei doi centri inferiori se relaxează.

Aceştia sînt cei doi centri inferiori care au fost cel mai puternic perturbați de societate. Dacă aceşti doi centri fundamentali, de bază ai ființei sînt armonioşi, următorii cinci centri, care sînt utilizați mult mai rar de omul obişnuit, vor fi mai uşor de armonizat. Primii doi centri sînt accesibili tuturor. Naşterea a avut loc: MULADHARA CHAKRA a fost activată. Şi moartea va avea loc: SWADHISTHANA CHAKRA este activată. Aceste două evenimente sînt prezente în viața oricui, dar societatea a perturbat ambii centri şi a încercat să manipuleze omul, să-l domine prin aceste două aspecte.

TANTRA spune: meditează în timp ce faci dragoste, meditează în momentul în care cineva moare; du-te, uită-te, vezi. Stai alături de un muribund. Să simți, să participi la moartea sa. Identifică-te cu starea muribundului. Şi cînd un om este pe moarte, există posibilitatea de a înțelege moartea, pentru că atunci cînd un om moare, el eliberează foarte multă energie din

SWADHTSTHANA CHAKRA... trebuie să o elibereze deoarece el moare. Întreaga energie a acestui centru, reprimată într-o întreagă existență, va fi eliberată deoarece el este pe moarte; fară să o elibereze el nu va putea să moară. Aşa că atunci cînd un om moare, nu pierde ocazia să înțelegi acest eveniment. Dacă eşti alături de un muribund, stai liniştit, meditează în linişte. Cînd omul moare, energia sa se va elibera în exterior, iar dacă tu o vei percepe vei putea înțelege însăşi moartea. Iar aceasta te va face să îți elimini teama; da, moartea există, dar de fapt nimeni nu moare niciodată. Moartea este doar o trecere.

În timp ce faci dragoste, meditează, astfel încît să te apropii de SAMADHI prin sexualitate. Şi cînd meditezi asupra morții, intră adînc în ea, astfel încît să poți vedea nemuritorul, transcendentul din moarte. Aceste două experiențe te vor ajuta să evoluezi foarte repede. Dacă aceşti doi centri ai conştiinței sînt armonizați, energia va începe să ascensioneze. Fie ca moartea şi dragostea să fie unele din subiectele tale principale de meditație.

ULTIMAÎNTREBARE*:"Dragă Bhagwan, va fi «Bhagwan» la fel de cunoscut ca reclama pentru Coca-Cola?"*

De ce nu ?

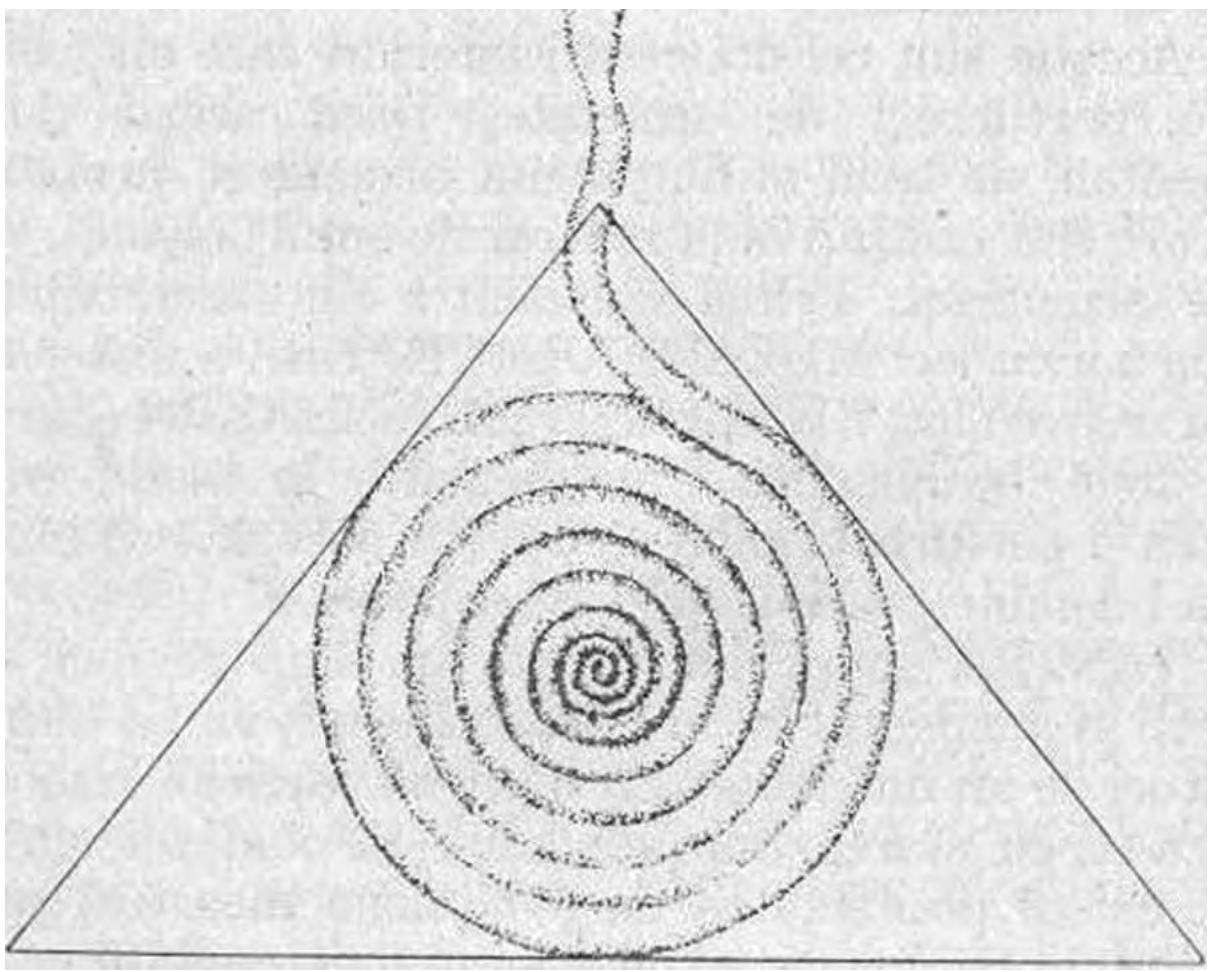

CAPITOLUL 9. MINTEA IMACULATĂ ÎN ÎNSĂŞI EXISTENȚA EI

29.04.1977

Sutre:

Cînd iarna, apa liniştită este agitată de vînt,
Ea va lua ca gheața, forma şi structura unei pietre.
Cînd amăgitul este răscolit de gînduri interpretative,
Ceea ce este mereu nenăscut devine foarte tare şi solid.

Conştiința imaculată în însăşi existența ei,
Nu poate fi niciodată perturbată de impuritățile
Samsarei sau Nirvanei.
Un giuvaer de preț afundat în noroi,
Nu va străluci, deşi are luciu.

Cunoaşterea nu străluceşte în întuneric,
Dar cînd întunericul este luminat, suferința dispare dintr-o dată.
Din sămînță cresc muguri,
Iar din muguri frunze.

Cel ce se gîndeşte la minte în termeni de unul
Sau mai mulți, părăseşte lumina şi intră în lume.
El păşeşte cu ochii deschişi într-un foc teribil,
Oare cine ar merita mai multă compasiune?

Oh, frumusețea existenței! Adevărata plăcere a ei! Bucuria, cîntecul şi dansul! Dar noi nu sîntem prezenți (nu existăm). Noi doar părem că existăm, dar sîntem aproape non- existențiali, pentru că am pierdut contactul cu existența, ne-am pierdut rădăcinile din ea. Noi sîntem ca un copac dezrădăcinat.

Seva nu mai curge, sucul s-a uscat. Nu vor mai apare flori sau fructe. Nici măcar păsări nu vor mai veni să se adăpostească în noi.

Sîntem morți! Pentru că încă nu ne-am născut. Am luat naşterea fizică drept naşterea noastră; dar aceasta nu este naşterea noastră. Noi existăm ca potențialități, încă nu am devenit reali. Din această cauză apare suferința. Realul este fericit, potențialul este suferind. De ce este aşa? Deoarece potențialul nu poate fi în repaus. Potențialul este în continuă agitație; el trebuie să fie agitat. Ceva este pe cale de a se întîmplă. Pluteşte în aer.

Este ca o sămînță. Cum poate o sămînță să fie în repaus şi să se relaxeze? Repausul şi relaxarea sînt cunoscute nuimai de flori. Samînța trebuie să fie într-o frămîntare continuă, îngrijorarea există: va fi oare capabilă să devină reală? Va găsi solul potrivit? Se va întîmplă aceasta? Sau pur şi simplu va muri înainte de a se naşte? Sămînța tremură de frică. Este anxioasă, se chinuie. Sămînța nu poate dormi; sămînța suferă de insomnie.

Potențialul este ambițios, potențialul tînjeşte după viitor. N-ai observat aceasta în propria ta existentă? Că tînjeşti încontinuu după ceva care să se întîmple, dar care totuşi nu se mai întîmplă? Încontinuu speri, doreşti, visezi...şi nu se întîmplă nimic! Şi viața curge mai departe. Viața continuă să ți se scurgă printre degete. Şi moartea se apropie şi tu încă nu ai devenit real. Cine ştie? Ce va veni mai întîi? Realizarea, înflorirea, sau poate moartea? Cine ştie? De aici frica, chinul, anxietatea.

Soren Kierkegaard a spus că omul este o frică. Da, omul este o frică, deoarece omul este o sămînță. Freidrich Nitszsche a spus că omul este o punte. Chiar aşa! Omul nu este un loc unde să te odihneşti! Este o punte peste care trebuie să treci. Omul este o uşă prin care trebuie să intri. Nu te poți odihni fiind om. Omul nu este o existență; omul este o săgeată în mişcare...o funie întinsă între două eternități. Omul este o continuă tensiune. Numai omul suferă de anxietate; el este singurul animal de pe pămînt care suferă de anxietate. Care poate fi cauza acestui lucru?

Numai omul există ca o potențialitate, numai omul, prin conştientizare, are posibilitatea de a evolua în timpul unei existente. Un cîine este real; n-are ce altceva să se mai întîmple. Un taur este real; el nu poate fi mai mult; el este ceea ce poate fi. El este tot ceea ce ar fî putut fi. Nu îi poți spune unui taur:

"Tu încă nu eşti un taur"; aceasta ar fi o prostie. Dar îi poți spune unui om: Tu încă nu eşti un om." îi poți spune omului: "Tu eşti incomplet. "Nu îi poți spune unui cîine: "Tu eşti incomplet." Ar fi o prostie să spui aşa ceva. Toti cîinii sînt complet dezvoltați.

Omul are o posibilitate, un viitor. Omul este o deschidere. De aici apare frica continuă. Va trebui să facem asta acum sau nu?

De cîte ori am ratat-o înainte! Vom rata ocazia din nou? Iată de ce nu sîntem noi fericiți. Existenta este o sărbătoare, un cîntec, o bucurie uriaşă! Întreaga existentă este o celebrare. Ca un carnaval. Întreaga existență de fiecare zi este ca un orgasm. Cumva, omul a devenit străin de existență.

Omul a uitat limbajul inocenței. Omul a uitat cum să intre în legătură cu existența. Omul a uitat să intre în legătură cu el însuşi! Să fii în legătură cu tine însuți înseamnă meditație. Să fii în legătură cu existența înseamnă rugăciune. Omul a uitat limbajul însuşi. Iată de ce noi părem nişte străini, în propria noastră casă! Străini față de noi înşine. Nu ştim cine sîntem şi nu ştim de ce sîntem şi nu ştim pentru ce continuăm să existăm. Se pare că aşteptăm la nesfîrşit...îl aşteptăm pe DUMNEZEU.

Nimeni nu ştie dacă DUMNEZEU va veni vreodată sau nu. De fapt, cine este acest DUMNEZEU? Nimeni nu ştie nici măcar acest lucru, dar trebuie să aşteptăm ceva, aşa că am creat o idee şi o aşteptăm. DUMNEZEU este acea idee. Trebuie să aşteptăm pentru că trebuie să ne umplem cumva existența, altfel ne vom simți foarte goi. Aşteptarea îți dă sentimentul scopului şi al direcției. Te poți simți bine; cel puțin aştepți. Încă n-a apărut, dar trebuie să apară într-o zi. Ce este acel ceva care trebuie să apară?

Noi nici măcar n-am pus întrebarea corectă. Ce să mai vorbim despre un răspuns corect? Şi, tineți minte, odată ce e pusă întrebarea corectă, răspunsul corect nu e prea departe, este chiar după colț. De fapt, el este ascuns în însăşi întrebarea corect formulată. Dacă vei continua să pui întrebarea corect, vei afla răspunsul corect chiar prin acest interogatoriu.

Aşa că, primul lucru pe care aş vrea să vi-l spun azi, este că noi eşuăm, eşuăm încontinuu, deoarece am luat mintea drept limbaj cu care să comunicăm cu existența. Dar mintea este, de fapt, o cale de a te separa de existență. Nu este calea de a te uni cu existența. Gîndirea este o barieră. Gîndurile sînt ca un zid chinezesc în jurul tău, iar tu bîjbîi printre gînduri. Nu poți atinge realitatea. Nu pentru că acea realitate este îndepărtată;

DUMNEZEU este chiar în noi, cel mult la distanță de o rugăciune.

Dar dacă îți utilizezi prea mult mintea: gîndirea, analiza, interpretarea, filozofarea, atunci te îndepărtezi din ce în ce mai mult de realitate, deoarece cu cît ai mai multe gînduri, cu atît , este mai greu să priveşti printre ele. Ele creează o ceață densă. Ele te orbesc.

Aceasta este una din afirmațiile fundamentale ale TANTRA-ei, şi anume, că o minte care gîndeşte este o minte care eşuează, că gîndirea nu este un limbaj prin care să intri în legătură cu realitatea. Atunci care este limbajul care te pune în legătură cu realitatea? Non-gîndirea. Cuvintele nu au sens în realitate. Tăcerea are sens. Tăcerea, liniştea sînt vii; cuvintele sînt moarte. Trebuie să înveți limbajul tăcerii.

Şi atunci se întîmplă astfel: erai în pîntecele mamei tale; tu ai uitat complet aceasta, dar timp de nouă luni n-ai spus nici măcar un singur cuvînt...dar erați împreună, într-o tăcere adîncă. Erai una cu mama ta; nu era nici o barieră între tine şi mama ta**.** Tu nu existai ca un eu separat. În acea tăcere adîncă, tu şi mama ta erați o unică ființă. Era o unitate deplină. Nu era o uniune, ci o unitate. Nu erați doi, aşa că nu era o uniune; era o unitate. Nu erați doi. În ziua în care vei deveni din nou liniştit, se va întîmpla acelaşi lucru: din nou vei intra în pîntecele existenței; din nou vei fi una cu ea, dar într-un mod total nou. De fapt, nu în totalitate nou, pentru că l-ai cunoscut în pîntecele mamei tale, dar l-ai uitat**.** Aceasta înțeleg eu atunci cînd spun că omul a uitat limbajul prin care poate stabili raporturi, legături. Aceasta este calea: aşa cum erai legat cu mama ta, în pîntecele ei; orice stare a ta îi era transmisă mamei; orice stare a mamei îți era transmisă tie.Era o înțelegere totală; nu exista nici o neînțelegere între tine şi mama ta. Neînțelegerile apar numai atunci cînd apare gîndirea. Cum poți să ai vreo neînțelegere cu cineva fară să apelezi la gîndire? Poți? Poți să nu te înțelegi cu mine dacă nu te gîndeşti la mine? Cum să nu te înțelegi? Şi cum să mă înțelegi dacă te gîndeşti? Este imposibil. În clipa în care gîndeşti, începi să interpretezi. În clipa în care gîndeşti, tu nu mă mai vezi pe mine; vezi imaginea mea reflectată de propriile tale gînduri. Te ascunzi în spatele gîndurilor tale. Gîndurile tale vin din trecutul tău. Eu sînt aici prezent. Eu sînt acum şi aici; iar tu mă amesteci cu trecutul tău.

Poate ştii cum se apără o caracatiță. Cînd caracatița vrea

să se ascundă, ea împroaşcă o cerneală neagră în jurul ei, un nor de cerneală neagră. Atunci nimeni nu poate vedea caracatița. Este pierdută în norul de cerneală neagră produs de ea; aceasta este metoda ei de apărare. Exact acelaşi lucru se întîmplă atunci cînd tu împroşti un nor de gînduri în jurul tău; te pierzi în el. Atunci nu poți intra în legătură cu nimeni, şi nimeni nu poate intra în legătură cu tine. Este imposibil să intri în legătură cu o minte; poți intra în legătură numai cu o conştiință.

O conştiință nu are trecut. O minte este doar trecut, şi nimic altceva. Aşa că, primul lucru pe care îl spune TANTRA, este că trebuie să înveți din trăirea orgastică. Cînd faci dragoste, ce se întîmplă? Timp de cîteva clipe, nu mai gîndeşti; dar acest lucru este foarte rar, şi devine tot mai rar, pe măsură ce omul devine din ce în ce mai civilizat; da, timp de cîteva clipe te izolezi de popria ta minte; prin această trăire explozivă, eşti separat de minte. Dintr-o dată, eşti în afara minții. În aceste cîteva secunde de orgasm cînd mintea nu mai funcționează, intri din nou în relație cu existența. Eşti din nou în pîntece... în pîntecele existenței. Nu mai sînteți separați. Din nou există unitate, nu o Uniune.

Cînd începi să faci dragoste cu o femeie, acesta este începutul unei uniuni. Dar cînd apare orgasmul, nu mai este o uniune, ci o unitate; dualitatea dispare. Ce se întîmplă în această experiență profundă?

TANTRA îți aminteşte mereu, că orice s-ar întîmpla în momentul culminant, acesta este limbajul prin care poți intra în legătură cu existența. Este limbajul pîntecului; este limbajul ființei tale adevărate. Deci să gîndeşti fie ca atunci cînd erai în pîntecele mamei tale, fie ca atunci cînd eşti din nou pierdut în pîntecele iubitei tale. Şi timp de cîteve secunde, mintea pur şi simplu nu va mai lucra!

Aceste clipe de non-gîndire sînt nişte licăriri de SAMADHI, de SATORI, de DUMNEZEU. Ai uitat acest limbaj şi trebuie să-l înveți din nou. Dragostea este limbajul.

Limbajul dragostei este tăcut. Cînd doi îndrăgostiți sînt într-adevăr într-o armonie adîncă, în ceea ce Carl Jung obişnuia să numească sincronicitate, cînd trăirile lor se sincronizează una cu alta, cînd amîndoi vibrează pe aceeaşi lungime de undă, atunci există tăcere, atunci îndrăgostiților nu le place să vorbească. Nu mai soții şi soțiile vorbesc. Îndrăgostiții sînt tăcuți

De fapt, soțul şi soția nu pot păstra tăcerea, deoarece

vorbirea este calea de a-l evita pe celălalt. Dacă nu-l eviți pe celălalt, dacă nu vorbeşti, prezența celuilalt devine stingheritoare. Soțul şi soția se apără unul de celălalt, împroşcînd imediat cerneala lor. Se ascund în nor şi atunci nu mai este nici o problemă.

Vorbirea nu este o cale de a stabili legături, ci o cale de a le evita, mai mult sau mai puțin. Cînd eşti îndrăgostit profund, îți poți ține iubita de mînă, dar vei fi tăcut...o tăcere totală; nu rosteşti nici un cuvînt, eşti ca un lac fară unde. În acest lac limpede al conştiinței tale, ceva este transmis, este comunicat un mesaj. Este un mesaj fară cuvinte.

TANTRA spune că trebuie să înveți limbajul dragostei, limbajul tăcerii, limbajul prezenței reciproce, limbajul inimii.

Noi am învățat un limbaj care nu este autentic. Am învățat un limbaj străin; util, desigur; îndeplineşte anumite scopuri, dar în ceea ce priveşte explorarea conştiinței, el este o barieră. La un nivel inferior, el este foarte bun; la piață, ai nevoie desigur de un anumit limbaj: n-ai ce face cu tăcerea. Dar cînd vrei să pătrunzi adînc în existență, acest limbaj nu este util.

Chiar ieri vorbeam despre CHAKRA-e; am vorbit despre primele două: MULADHARA CHAKRA şi SWADHISTHANA CHAKRA. "MULADHARA" înseamnă baza, rădăcina. Ea este centrul sexului, sau o poți numi centrul vieții, centrul naşterii. Din MULADHARA te-ai născut. Din MULADHARA mamei şi din MUL ADHARA tatălui ai ajuns să ai acest corp. Următoarea CHAKRA este SWADHISTHANA: aceasta semnifică locuința eu-lui; ea este CHAKRA morții. Este foarte ciudat numele dat acestei CH AKRA locuința eu-lui, SWADHISTHANA - unde exişti tu în realitate. În moarte? Da. Cînd mori, intri în existența ta pură, pentru că moare numai ceea ce tu nu eşti. Numai corpul poate muri. Corpul s-a născut din MULADHARA. Cînd mori, corpul dispare; dar tu nu. Orice a fost creat de MULADHARA, este luat înapoi de către SWADHISTHANA. Mama şi tatăl tău ți-au dat un anumit vehicul fizic, care îți este luat la moarte. Dar tu? Tu existai chiar mai înainte ca tatăl şi mama ta să se fi cunoscut; tu ai existat întotdeauna. ISUS a fost întrebat ce crede el despre profetul Avraam şi el a spus: Avraam? Eu sînt dinainte ca Avraam să fi fost." Avraam a existat cu 2000-3000 de ani înaintea lui ISUS, dar cu toate acestea el spune:" Eu sînt înainte ca Avraam să fi fost!" Despre ce vorbeşte ISUS? În ceea ce priveşte corpul fizic, cum poate el să fi fost

înaintea lui Avraam? De fapt, el nu vorbeşte despre corp, el vorbeşte despre existența lui pură, "Eu sînt"... care este eternă.

Hinduşii au fost nişte mari exploratori ai conştiinței. Ei au numit-o SWADHISTHANA deoarece atunci cînd mori, doar atunci ştii cine eşti. Murind pentru planul fizic, în meditație, poți afla cine eşti. Moartea este calea de a şti.

În antichitate, în India, Maestrul era numit "Moartea", pentru că el trebuia să-şi omoare discipolul pentru planul fizic, pentru a-l ajuta apoi să renască spiritual... numai astfel discipolul ajunge să descopere cine este.

Aceste două centre au fost perturbate foarte mult de către societate. Dincolo de aceste două, mai sînt încă cinci centre. Al treilea este MANIPURA, al patrulea ANAHATA, al cincilea VTSHUDDHA, al şaselea AJNA, al şaptelea SAHASHRARA

Al treilea centru, MANIPURA, este centrul tuturor sentimentelor, al tuturor emoțiilor. Noi continuăm să ne reprimăm emoțiile în MANIPURA Ea înseamnă "diamant"; viața are valoare datorită sentimentelor, emoțiilor, rîsului, plînsului, zîmbetului. Viața are valoare datorită tuturor acestor trăiri. Acestea dau strălucire vieții; de aceea, această CHAKRA este numită MANIPURA, "diamant".

Numai omul e capabil să aibă acest diamant prețios. Animalele nu pot rîde; ele nu pot nici să plîngă. Lacrimile sînt caracteristice numai omului. Frumusețea lacrimilor, frumusețea rîsului; poezia lacrimilor şi poezia rîsului sînt accesibile numai omului. Toate celelalte animale există numai cu doi centri: MULADHARA şi SWADHISTHANA Ele s-au născut şi mor; între cele două nu există nimic mai mult. Dacă şi tu te-ai născut şi mori, atunci tu eşti un animal, nu eşti încă om. Şi milioane de oameni există numai cu aceşti doi centri: ei nu urcă niciodată dincolo de ele.

Am fost învățați să ne reprimăm sentimentele. Am fost învățați să nu fim sentimentali. Am fost învățați că sentimentalismul nu are valoare: să fim practici, să fim duri; să nu fii moale, să nu fii vulnerabil! Altfel vei fi exploatat. Fii dur! Cel puțin arată că eşti dur, cel puțin să te prefaci că eşti periculos, că nu eşti o ființă slabă. Să creezi teamă în jurul tău. Să nu rîzi, pentru că dacă rîzi, nu mai poți crea teamă în jurul tău. Să nu plîngi; dacă plîngi, arăți că şi tu eşti speriat. Să nu-ți arăți limitările tale omeneşti. Să te prefaci că eşti perfect.

Reprimă-ți centrul al treilea şi vei deveni un soldat, nu un

om, ci un soldat; un militar, un om fals.

În TANTRA se face mult efort pentru a relaxa acest al treilea centru. Emoțiile trebuiesc eliberate, relaxate. Cînd simți că ai urla, trebuie să urli; cînd simți că vrei să rîzi, trebuie să rîzi. Trebuie să elimini acest nonsens al reprimării, trebuie să înveți exprimarea, deoarece numai prin sentimentele tale, prin emoțiile tale, prin sensibilitatea ta, ajungi la acea vibrație prin care este posibilă comunicarea.

N-ai obsevat? Poți să spui cît de multe vrei şi nimic nu este spus. O lacrimă poate să spună mult mai multe. Poți vorbi ore în şir fară folos şi o lacrimă poate spune totul. Poți să spui într-una: "Sînt foarte fericit, sînt foarte fericit, etc, etc,..." dar fața ta va arăta exact contrariul. Un pic de rîs autentic şi nu ai nevoie să spui nimic; rîsul spune totul. Cînd îți vezi prietenul, fața ta iradiază, străluceşte de bucurie.

Al treilea centru trebuie să devină din ce în ce mai accesibil. El este împotriva gîndirii, aşa că, dacă îi permiți să funcționeze, îți vei elimina tensiunile mentale mult mai uşor. Fii autentic, sensibil: să simți mai mult, să rîzi mai mult, să plîngi mai mult. Şi, ține minte, nu poți face mai mult decît este necesar; nu poți exagera. Nu poți să scoți nici o lacrimă mai mult decît e nevoie şi nu poți să rîzi mai mult decît e nevoie. Deci, să nu-ți fie frică şi să nu suferi.

TANTRA permite vieții să-şi manifeste toate emoțiile.

Aceştia sînt cei trei centri inferiori -inferiori nu în sensul valorii- acestea sînt primele trei trepte ale scării.

Al patrulea centru, centrul inimii este numit ANAHATA CHAKRA. Cuvîntul este minunat. ANAHATA înseamnă "sunet neprodus prin lovire", este exact ceea ce înțeleg adepții Zen cînd spun:"Auzi sunetul aplauzelor produse cu o singură mînă?" Inima este chiar la mijloc: există trei centri sub ea şi trei centri deasupra ei. Şi inima este uşa prin care comunică superiorul cu inferiorul şi invers. Inima este ca o răscruce.

Dar inima a fost complet ocolită. N-ai fost educat să fii "inimos". Nici măcar nu ți s-a permis să intri pe tărîmul inimii, pentru că acest lucru este foarte periculos. Acesta este centrul sunetului nefizic; este centrul non-lingvistic, sunetul neprodus prin lovire. Limbajul este un sunet fizic; noi trebui să-l creem cu ajutorul coardelor noastre vocale; el trebuie să fie produs prin lovire: aplauzele cu amîndouă mîinile. Sunetul inimii este întocmai ca sunetul aplauzelor cu o singură mînă. În inimă nu este nici un

cuvînt; ea este lipsită de cuvinte.

Noi am ocolit complet inima, am evitat-o. Noi trăim ca şi cum inima n-ar exista, sau, în cel mai bun caz, ca şi cum ea n-ar fi decît un mecanism de pompare a sîngelui şi atîta tot. Dar nu este aşa. Inima despre care vorbim, nu este doar inima fizică. Ea este locul unde apare iubirea. Iată de ce iubirea nu este doar un sentiment. Şi dragostea ca sentiment aparține celui de-al treilea centru, nu celui de-al patrulea.

Iubirea nu este doar un sentiment. Iubirea are mult mai multă profunzime decît sentimentele; iubirea are mai multă vigoare decît sentimentele. Sentimentele sînt momentane. Mai mult sau mai puțin, sentimentul iubirii este confundat cu experiența iubirii într-o zi, te îndrăgosteşti de um bărbat sau de o femeie, iar în ziua următoare sentimentul a dispărut; şi tu numeşti aceasta, iubire! Aceasta nu este iubire; este doar un sentiment: ți-a plăcut femeia (ți-a plăcut, dar n-ai iubit-o), ți-a plăcut, a fost o "plăcere", tot aşa cum îți place înghețata. A fost o plăcere. Plăcerile vin şi se duc; plăcerile sînt momentane; ele nu pot dura multă vreme; ele n-au nici o posibilitate de a dura îți place o femeie, petreci un timp împreună cu ea şi gata, plăcerea s-a sfîrşit! Este exact la fel cum îți place înghețata. Şi dacă cineva îți mai dă înghețată tu spui: "M-am săturat de ea; gata! Nu mai vreau!"

Plăcerea nu este iubire. Să nu confunzi nociodată plăcerea cu dragostea, altfel toată viața ta vei fi doar o plută...vei pluti de la o persoană la alta; intimitatea nu va fi deplină niciodată.

Al patrulea centru, ANAHATA, este foarte important, deoarece, pentru prima dată, prin inimă ai intrat în relație cu mama ta. În dragostea profundă, în orgasmul adînc, tu intri din nou în legătură prin inimă, nu prin meditație. În meditație, în rugăciune, se întîmplă acelaşi lucru: eşti în raport cu existența prin inimă, de la inimă la inimă. Da, este un dialog de la inimă la inimă, nu de la minte la minte; este dincolo de cuvinte.

Şi centrul inimii este centrul de unde apare sunetul nefizic. Dacă te relaxezi în centrul inimii, vei auzi OMKAR, AUM. Aceasta este o mare descoperire. Cei care au reuşit să-şi dinamizeze ANAHATA, au auzit un cînt continuu înăuntrul ființei lor care seamănă cu AUM. Ai auzit vreodată ceva ca un cîntec care izvorăşte de la sine, pe care nu tu l-ai produs?

Iată de ce eu nu sînt în favoarea MANTRELOR. Poți să

cînți încontinuu AUM, AUM, AUM şi astfel poți crea un substituent mental pentru inimă. Aceasta însă nu te va ajuta. Este o înşelătorie. Şi poți continua să intonezi aceasta timp de ani de zile şi poți crea un sunet fals înăuntrul tău, ca şi cum inima ta ar vorbi, dar nu este aşa. Pentru a-ți dinamiza ANAHATA, nu trebuie să intonezi AUM; trebuie doar să fii tăcut, şi într-o zi, deodată, auzi sunetul venind de nicăieri. El vine din tine, din esența ta lăuntrică. Este sunetul liniştii tale interioare. La fel cum într-o noapte liniştită, există un anumit sunet, sunetul liniştii, exact la fel, pe un nivel mult mai profund, un sunet apare în tine.

El apare (dă-mi voie să-ți reamintesc iar şi iar), el apare, nu tu îl produci; nu tu repeți AUM, AUM. Nu, tu nu spui nici un cuvînt. Tu pur şi simplu eşti tăcut. Tu pur şi simplu eşti liniştit. Şi el izbucneşte ca un izvor...deodată el începe să curgă, el există. Tu îl auzi; tu nu-l produci, îl auzi.

Acesta este înțelesul afirmației mahomedanilor, referitoare la faptul că Mahomed a auzit Coranul. Tocmai aceasta se întîmplă în miezul interior al inimii tale. Tu nu îl rosteşti; tu îl auzi. Mahomed a auzit Coranul; l-a auzit înăuntrul său. El a fost într-adevăr uimit; nu mai auzise niciodată aşa ceva. Era ceva aşa de necunoscut, aşa de neobişnuit. Povestea spune că el s-a îmbolnăvit. A fost aşa de tulburător! Dacă deodată, stînd în camera ta, începi să auzi înăuntrul tău AUM, AUM, sau orice altceva, vei începe să te gîndeşti: "Am înnebunit? Eu nu spun asta, nimeni nu spune asta. Înnebunesc oare?"

Mahomed stătea pe un vîrf de deal cînd i s-a revelat Coranul. S-a întors acasă tremurînd; era transpirat: avea febră. Era într-adevăr bolnav. I-a spus soției sale: "Ia toate păturile şi înveleşte-mă! Niciodată n-am tremurat aşa; am o febră grozavă." Dar soția sa a văzut că fața lui era iluminată: "Ce fel de febră este asta? Ochii îți strălucesc, îți strălucesc într-un mod minunat. O stare de grație a pătruns o dată cu tine în casă. O mare linişte s-a lăsat peste casă" Chiar şi soția lui a început să audă ceva. Ea i-a spus lui Mahomed: "Nu cred că este vorba despre febră; cred că DUMNEZEU te-a binecuvîntat. Nu-ți fie frică! Ce s-a întîmplat? Spune-mi!"

Soția lui a fost primul mahomedan; Khadija era numele ei. Ea a fost prima ființă convertită. A spus: Pot vedea; DUMNEZEU a intrat în tine şi ceva se revarsă din inima ta pretutindeni Ai devenit luminos! Niciodată n-ai fost aşa; s-a

întîmplat ceva extraordinar. Spune-mi de ce eşti aşa de îngrijorat şi de ce tremuri? Poate este ceva nou, dar spune-mi".

Şi Mahomed i-a povestit foarte speriat ceea ce s-a întîmplat. Şi ea s-a convertit, ea a fost primul mahomedan.

Şi aşa s-a întîmplat întotdeauna. Hinduşii spun că Vedele au fost recitate de DUMNEZEU însuşi. Aceasta înseamnă pur şi simplu că ele au fost auzite. În India, noi avem un cuvînt pentru scripturile sacre; cuvîntul este SHRUTI; SHRUTI înseamnă "ceea ce a fost auzit".

La acest centru al inimii, ANAHATA CHAKRA, tu auzi. Dar dacă tu n-ai auzit nimic înăuntrul tău, nici un sunet, nici un OMKAR, nici o mantră, înseamnă pur şi simplu că tu ai ocolit inima. Cascada există şi sunetul apei există, dar tu ai ocolit-o, tu ai luat un alt drum, ai luat-o pe o scurtătură. Scurtătura pleacă pur şi simplu de la al treilea centru, evitîndu-l pe al patrulea. Al patrulea, este cel mai periculos centru, deoarece el este centrul din care se naşte încrederea, credința. Şi mintea pentru a exista, trebuie să le evite. Dacă mintea nu le evită, atunci n-ar mai exista nici o posibilitate pentru îndoială. Mintea trăieşte prin îndoială.

Acesta este cel de-al patrulea centru. Şi TANTRA susține că prin dragoste vei ajunge să cunoşti acest al patrulea centru.

Al cincilea centru este numit VISHUDDHA. VISHUDDHA înseamnă "puritate". Desigur, după ce ai făcut dragoste, apare puritatea şi inocența; rareori însă, înainte de aceasta. Numai dragostea purifică; nimic altceva nu purifică. Chiar cea mai urîtă persoană, în acel moment devine minunată. Dragostea este nectar. Ea curăță toate otrăvurile. De aceea a cincea CHAKRA este numită VISHUDDHA; VISHUDDHA înseamnă puritate, puritate absolută. Acesta este centrul de la nivelul gîtului.

Şi TANTRA te sfătuieşte să vorbeşti numai cînd ți-ai dinamizat al cincilea centru, trecînd printr-al patrulea centru; să vorbeşti numai prin dragoste, altfel mai bine taci Să vorbeşti prin compasiune, altfel să nu vorbeşti! Care este problema cu vorbirea? Dacă ți-ai dinamizat ANAHATA şi dacă ai auzit spusele lui DUMNEZEU, sau sunetul lui DUMNEZEU ca o cădere de apă, ca sunetul aplauzelor cu o singură mînă, atunci ai voie să vorbeşti, atunci centrul tău de la nivelul gîtului, poate să transmită mesajul, atunci ceva poate fi transpus în cuvinte.

Foarte puțini oameni îşi trezesc cel de-al cincilea centru,

foarte rar, pentru că ei nu ajung nici la cel de-al patrulea centru, aşa că nu pot ajunge la al cincilea! Aceasta se întîmplă foarte rar. Cîndva, un ISUS, un BUDDHA, un SARAHA au ajuns la al cincilea centru. Chiar şi frumusețea cuvintelor lor este magnifică; ce să mai spui despre tăcerea lor? Chiar şi cuvintele lor poartă în ele tăcerea. Ei vorbesc şi totuşi tac. Ei spun ceea ce nu se poate spune, inefabilul, inexprimabilul.

Şi tu utilizezi gîtul, corzile vocale, atunci cînd vorbeşti, dar aceasta nu este VISHUDDHA. Această CHAKRA poate să nu fie trezită în ființă. Dar cînd această CHAKRA se dinamizează, cuvintele tale au miere în ele, atunci cuvintele tale au un parfum anume, atunci cuvintele tale au în ele o muzicalitate aparte, o armonie. Atunci orice ai spune, orice ai rosti este bucurie plină.

Cea de-a şasea CHAKRA este AJNA; AJNA înseamnă "ordin , poruncă". Cu cea de-a şasea CHAKRA tu devii un Maestru, un stăpîn, niciodată înainte. Înainte, tu erai un sclav. Cu cea de-a şasea CHAKRA dinamizată, orice ai spune se va întîmpla. Cu cea de-a şasea CHAKRA te deschizi față de voința divină, niciodată înainte.

Cu cea de-a patra CHAKRA ego-ul dispare. Cu cea de-a cincea CHAKRA toate impuritățile dispar şi se poate manifesta voința, aşa că nu mai poți face nici un rău. De fapt, ea nu mai este voința ta; este voința lui DUMNEZEU, deoarece ego-ul dispare la a patra CHAKRA şi toate impuritățile dispar la a cincea. Acum, tu eşti cea mai pură existență, doar un vehicul, un instrument, un releu. Acum se poate manifesta voința divină, pentru că tu, ca ego, nu mai exişti; acum voința lui DUMNEZEU este voința ta.

Foarte rar se întîmplă ca o persoană să ajungă la cea dea şasea CHAKRA, deoarece într-un fel, aceasta este ultima. În lume, aceasta este ultima. Dincolo de aceasta este a şaptea, dar atunci tu intri într-o lume total diferită, într-o realitate superioară. Cea de-a şasea este ultima linie de demarcație.

Cea de-a şaptea este SAHASRARA; SAHASRARA înseamnă "lotusul cu 1000 de petale". Cînd energia ta ajunge în cel de-al şaptelea nivel al ființei, SAHASRARA, tu devii un lotus. Acum nu mai ai nevoie să te duci la nici o floare după miere; acum alte albine încep să vină la tine. Acum tu atragi albinele din toată lumea, sau uneori chiar albinele din alte planete încep să vină la tine. SAHASRARA ta s-a deschis, lotusul tău este pe deplin înflorit. Acest lotus este Nirvana.

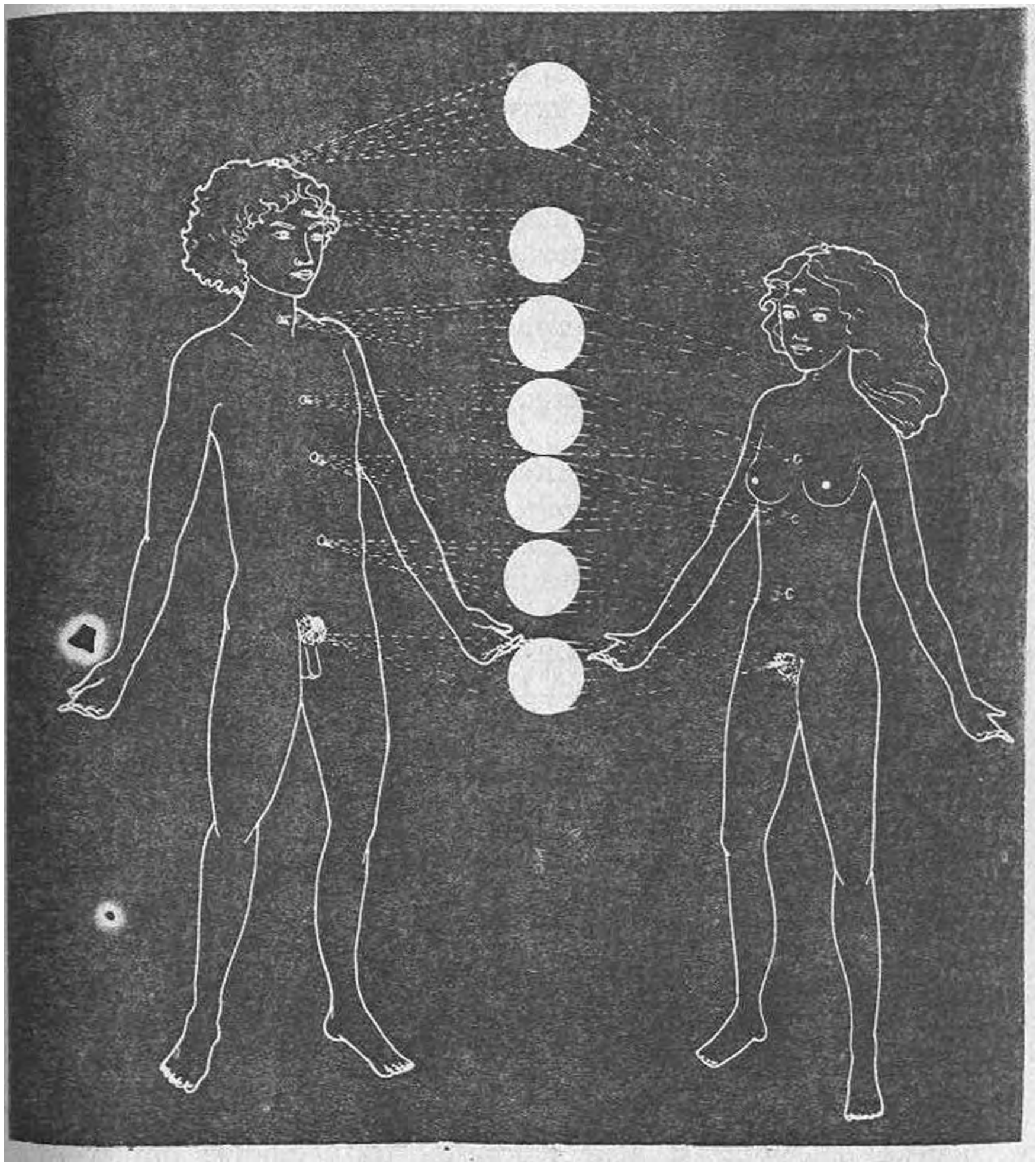

Cea mai de jos CHAKRA este MULADHARA. Din cea mai de jos CHAKRA s-a născut viața, viața corpului şi a simțurilor. Cu cea de-a şaptea se naşte viața eternă, nu a corpului, nu a simțurilor. Aceasta este fiziologia TANTRA-ei. Aceasta nu este o fiziologie din cărțile medicale. N-o căutați în cărțile de medicină; n-o veți găsi acolo. Ea este o metaforă, un fel de a vorbi. Este o schiță pentru a face lucrurile inteligibile. Dacă

ocoleşti cea de-a patra CHAKRA, atunci tu pătrunzi direct în minte. Dar a fi în minte nu înseamnă a fi în dragoste; a fi în gînduri nu înseamnă a fi în încredere; a gîndi nu înseamnă a privi şi a vedea.

Şi acum sutrele:

"Cind iarna, apa liniştită este agitată de vînt
Ea va lua, ca gheața, forma şi structura unei pietre.
Cînd amăgitul este răscolit de gînduri interpretative,
Ceea ce este mereu nenăscut devine foarte tare şi solid."

SARAHA spune iarna; ascultați fiecare cuvînt, meditați asupra fiecărui cuvînt:

"...iarna, apa liniştită este agitată de vînt,
Ea va lua ca gheața forma şi structura unei pietre."

Apa liniştită fără nici o undă este o metaforă pentru conştiință; o apă liniştită fără nici un val, fără vînt care să bată, aceasta este metafora pentru conştiință. Apa este lichidă, fluidă, liniştită; nu este dură, nu este ca stînca. Este catifelată ca floarea de trandafir, este vulnerabilă. Ea poate să curgă în orice direcție, ea nu este îngrădită. Ea are fluiditate, are viață, are dinamism; lacul este liniştit, paşnic. Aceasta este starea conştiinței

Iarna..."iarna" simbolizează apariția dorințelor. De ce le numeşte SARAHA "iarna"? Cînd apar dorințele, tu eşti într-un ținut pustiu şi rece, pentru că ele nu sînt niciodată satisfăcute. Dorințele creează un pustiu în ființa ta. Ele te induc în eroare, ele nu îți oferă nici o împlinire. Ele nu ajung niciodată să dea roade; ele sînt un ținut pustiu şi foarte rece, rece ca moartea. Nici o viață nu este împlinită doar de dorințe. Dorințele distrug viața, ele aduc multă suferință.

Aşa că, SARAHA spune: cînd în timpul iernii...cînd în tine au apărut dorințele, acesta este climatul iernii ... *apa liniştită este agitată de vînt*... şi apar gîndurile, 1001 gînduri din toate direcțiile, acesta este simbolul pentru vînt. Apar vînturi, vînturi de furtună. Cînd eşti într-o stare de dorință, plin de dorințe, ambiție, atunci apar gîndurile.

De fapt, dorințele invită gîndurile. Cît timp nu doreşti, gîndurile nu pot veni. Doar să apară o dorință şi imediat vei vedea că gîndurile încep să vină. Doar cu o clipă mai înainte nu exista nici un gînd, apoi a trecut o maşină pe lîngă tine şi a apărut o dorință: ți-ar place să ai acea maşină. Acum, imediat au apărut 1000 gînduri. Dorința invită gîndul. Deci, atunci cînd

există dorință, gîndurile pot veni din orice direcție, vuiturile vor sufla deasupra lacului conştiinței şi dorința este rece şi gîndurile vor continua să agite lacul.

"Cînd iama apa liniştită este agitată de vînt,
Ea va lua ca gheața forma şi structura unei pietre."

Atunci apa începe să înghețe. Ea începe să devină solidă ca stînca. Îşi pierde fluiditatea. Înghețată. Aceasta este ceea ce în TANTRA se numeşte minte. Meditați la acest lucru. Mintea şi conştiința nu sînt două lucruri diferite, ci două stări, două faze ale aceluiaşi fenomen. Conştiința este lichidă, fluidă; mintea este ca stînca, ca gheața. Conştiința este ca apa, mintea este ca gheața: deci ele sînt două aspecte diferite ale aceluiaşi fenomen. Aceeaşi apă devine gheață şi gheața poate fi topită din nou; prin dragoste, prin căldură, ea poate fi topită din nou şi devine apă.

Şi a treia stare de agregare posibilă a apei este starea de vapori; atunci apa devine invizibilă şi dispare; aceasta este Nirvana, extincția, încetarea. Acum nici măcar n-o mai poți vedea. Apa este lichidă, dar o poți vedea; cînd se evaporă, ea pur şi simplu dispare; intră în nemanifestat. Acestea sînt cele trei stări ale minții. Mintea înseamnă gheață, conştiința înseamnă apă lichidă, Nirvana înseamnă evaporare.

"Cînd amăgitul este răscolit de gînduri interpretative,
Ceea ce este mereu nenăscut devine foarte tare şi solid."

Lacul este nemodelat. Poți turna apă în orice vas; ea va lua forma vasului. Dar nu poți turna gheață în nici un vas: ea va rezista, ea se va opune, ea nu va lua niciodată forma vasului.

La mine vin două feluri de oameni: unii care vin precum apa; supunerea lor este simplă, ei sînt foarte inocenți, ca nişte copii; ei nu se opun. Pot beneficia de ajutorul meu spiritual chiar din prima clipă. Nu este nevoie de timp. Apoi vin oamenii din cea de-a doua categorie: cu o mare rezistență, cu frică; ei se protejează pe ei înşişi, se blindează. Ei sînt ca gheața. Este foarte greu să-i ajuți pe aceştia să devină fluizi. Se opun la toate eforturile de a-i lichefia. Le este teamă că-şi vor pierde identitatea. Îşi vor pierde soliditatea, este adevărat, dar nu identitatea. Da, ei îşi vor pierde identitatea pe care o are soliditatea, dar acea soliditate aduce suferință şi nimic altceva.

Cînd eşti solid, eşti ca o stîncă moartă. Nimic nu poate înflori în tine, şi nu poți fi fluid. Cînd curgi, tu ai sevă. Cînd curgi, ai energie, dinamism, eşti creativ, eşti o parte din DUMNEZEU. Cînd ai înghețat, nu mai eşti o parte a acestei revărsări, nu mai

eşti o parte a acestui ocean uriaş; ai devenit o insuliță, înghețat, mort.

"Cînd amăgitul este perturbat de gînduri interpretative,
Ceea ce este încă nemodelat devine tare şi solid."

Fii isteț! Fii din ce în ce mai mult într-o stare de nemodelare, de nestructurare. Fii fără caracter; asta spune TANTRA. Este foarte greu chiar şi să înțelegi, pentru că de secole sîntem învățați să avem caracter. Caracter înseamnă să ai o structură rigidă; caracter înseamnă trecutul; caracter înseamnă o anumită disciplină forțată. Caracter înseamnă că tu nu mai eşti liber, că urmezi numai anumite reguli, că nu te duci nidodată dincolo de aceste reguli. Tu ai o soliditate. Un om de caracter este un om solid.

TANTRA spune: elimină caracterul, fii fluid, mai curgător, trăieşte clipă de clipă. Aceasta nu înseamnă iresponsabilitate, înseamnă o responsabilitate mai mare, deoarece înseamnă o luciditate mai mare. Cînd ți-ai modelat deja un caracter, nu mai ai nevoie să fii lucid; caracterul are grijă de toate. Cînd trăieşti prin intermediul unui caracter, poți adormi uşor; nu ai nevoie să fii treaz; caracterul va continua să acționeze într-o formă mecanică. Dar cînd nu ai nici un caracter, cînd nu ai nici o structură tare în jurul tău, va trebui să fii atent în fiecare clipă. În fiecare clipă trebuie să vezi ce faci. În fiecare clipă, trebuie să răspunzi unei situații noi Un om cu caracter este un om mort. El are un trecut, dar nu şi viitor. Un om care nu are caracter... şi eu nu folosesc cuvîntul în acelaşi sens ca atund cînd îl foloseşti față de cineva, referindu-te la faptul că este "lipsit de caracter"; cînd foloseşti expresia "lipsit de caracter", tu nu o foloseşti în mod corect, pentru că orice persoană căreia i te adresezi astfel, de fapt are un caracter; poate că el acționează împotriva societății, dar el totuşi are un caracter.

Sfîntul are un caracter, la fel şi păcătosul; amîndoi au caracter. Tu îl numeşti pe păcătos "lipsit de caracter", deoarece vrei să condamni caracterul lui; altfel, el are un caracter. Dă-i posibilitatea şi el este gata să fure. Dă-i posibilitatea şi el va face ceva rău: el are un caracter. În clipa în care iese din închisoare, el începe să se gîndească:"Ce să fac acum?" Din nou este băgat în închisoare, din nou iese... nici o închisoare n-a ajutat vreodată pe cineva să devină mai bun. De fapt, închizînd o persoană, întemnițînd o persoană, o faci să devină şi mai rea şi mai perfidă. Poate că data viitoare nu vei mai fi capabil s-o prinzi tot atît de

uşor, dar nimic altceva; doar i-ai dat ceva mai multă isteţime, dar răufăcătorul are un caracter. Nu poţi vedea? Un beţiv are un caracter, ba chiar un caracter foarte îndărătnic. De 1001 ori se hotărăşte să nu mai bea şi din nou caracterul învinge şi el bea iar.

Păcătosul are un caracter, la fel şi sfîntul. Î

Ceea ce înţelege TANTRA prin lipsă de caracter este libertatea faţă de caracter; caracterul sfîntului şi caracterul păcătosului, ambele te fac solid ca stînca, ca gheaţa. Nu ai nici o libertate, nu te poţi mişca uşor. Dacă apare o situaţie nouă, tu nu poţi răspunde într-un fel nou; tu ai un caracter, cum ai putea răspunde într-un fel nou? Vechiul, cunoscutul, cărările bătute; eşti deja legat de ele.

Un caracter devine un alibi: nu mai ai nevoie să trăieşti.

TANTRA spune:"Fii fară caracter, fii lipsit de caracter. Lipsa de caracter este libertate."

SARAHA îi spune regelui:"Maiestate, eu sînt lipsit de caracter. Tu vrei să mă pui iar în vechiul meu post de erudit, de învăţat la curte? Vrei să mă duci înapoi la trecutul meu? Eu m-am eliberat de el. Sînt o persoană lipsită de caracter. Uită-te la mine! Acum eu nu mai urmez nici o regulă; acum eu urmez propria mea conştiinţă. Uită-te la mine... eu nu mai am nici o disciplină, eu am numai conştiinţa mea. Eu trăiesc pînă la sfîrşitul ei. Eu nu am nici o "conştiinţă morală"; conştiinţa mea este singurul meu adăpost.

"Conştiinţa morală" înseamnă caracter şi ea este o şmecherie a societăţii. Societatea creează o conştiinţă în tine, astfel încît tu să nu simţi nevoia de luciditate. Ea te face să urmezi unele reguli timp îndelungat; te recompensează dacă le urmezi, te pedepseşte dacă nu le urmezi. Te face un robot. Odată ce a fost creat mecanismul "conştiinţei morale" în tine, atunci societatea a scăpat de tine; poate avea încredere în tine: vei fi un sclav toată viaţa ta. Societatea a sădit "conştiinţa morală" în tine, tot aşa cum Delgado a pus un electrod în creierul şoarecelui; conştiinţa ta este acum ca un electrod subtil. Dar ea te-a ucis. Tu nu mai eşti o fiinţă fluidă, nu mai eşti un dinamism.

SARAHA îi spune regelui: "Eu sînt nestrucurat, Maiestate. Eu m-am eliberat de toate modelele. Eu nu mai am nici o identitate. Eu trăiesc în clipa prezentă.

"Conştiinţa, imaculată în însăşi existenţa ei, nu poate fi niciodată
Perturbată de impurităţle Samsara-ei sau Nirvana-ei.

Un giuvaer de preț afundat în noroi
Nu va străluci, deşi are luciu."

SARAHA spune: mintea imaculată... cînd mintea nu are gînduri, atunci mintea este conştiință pură, cînd mintea este un lac liniştit fară nici o încrețitură, fară gînduri interpretative, fară gînduri analitice, cînd mintea nu filozofează ci doar există...

TANTRA spune: mergînd, mergi; stînd, stai; fiind, fii! Să exişti fară gîndire. Viata să curgă prin tine fară nici un baraj al gîndurilor. Viața să curgă prin tine fară nici o frică. N-ai de ce să te temi, n-ai nimic de pierdut. N-ai de ce să te temi, deoarece moartea va lua numai ceea ce tu nu eşti, corpul. Şi îl va lua oricum, aşa că n-ai de ce să te temi. Fie ca viața să curgă prin tine.

"Conştiința imaculată în însăşi existenta ei, nu poate fi niciodata
Perturbată de impuritățile Samsara-ei sau Nirvana-ei."

Şi SARAHA spune: tu crezi că eu am devenit impur, aşa încît ai venit la mine să mă ajuți şi să mă duci în lumea oamenilor puri? Eu sînt acum într-o stare imaculată a minții. Eu nu mai sînt gheața solidă. Nimic nu mă mai poate perturba, pentru că nici un gînd nu poate crea un val în mine; eu nu mai am nici o dorință.

Iată o afirmație de o uriaşă importanță - el spune:

"...Perturbată de impuritățile Samsara-ei sau Niravana-ei."

Nu, nu este posibil. Nici măcar Niravana nu mă poate perturba! Ce să mai vorbim de Samsara? Această femeie care face săgeți nu mă poate perturba, nici acest teren de incinerare nu mă poate perturba, nici măcar activitățile mele nebuneşti nu mă pot perturba, nimic nu mă poate perturba! Eu sînt dincolo de ceea ce m-ar fi putut odată perturba!

Ce înțelege el cînd spune:"Nici măcar Nirvana, nici măcar impuritățile Nirvana-ei?" SARAHA spune:"Nu doresc lumea, nu doresc nici măcar Nirvana."

A dori înseamnă a fi impur. Dorința este impură; nu contează ce doreşti. Poți să doreşti bani: este impur. Dorința este impură; nu contează ce doreşti. Poți să doreşti puterea: este tot impur. Poți să doreşti pe DUMNEZEU: este tot impur. Poti să doreşti Nirvana: este tot impur. Dorința este impură; obiectul dorinței nu contează. Orice ai dori, nu contează...dorința este impuritate!

În clipa în care apare dorința, apar şi gîndurile. Odată ce

a apărut climatul rece al iernii, dorința, vîntul începe să sufle. Dacă începi să gîndeşti cum să atingi Nirvana, cum să devii Iluminat, tu vei invita gîndurile, lacul tău va fi agitat. Din nou vei începe să îngheți, vei deveni solid ca stînca, mort. Îți vei pierde fluiditatea, curgerea; dar curgerea este viața, curgerea este DUMNEZEU, curgerea este Nirvana.

Aşa că SARAHA spune: "Nimic nu mă poate perturba; nu-ți face griji pentru mine. Eu am ajuns la un punct unde numai puritatea este posibilă."

"Un giuvaer de preț afundat în noroi
Nu va străluci, deşi are luciu."

Mă poți arunca în noroi, în noroiul murdar, dar acest noroi nu mă poate murdări. Am atins această stare, acum am devenit un giuvaer, o bijuterie, am înțeles cine sînt! Acum poți arunca această bijuterie în orice noroi, în orice murdărie; poate că ea nu va străluci, dar nu-şi poate pierde valoarea, tot va avea luciu. Va fi tot aceeaşi bijuterie.

Va veni o clipă în care vei privi în tine însuți şi vei vedea conştiința ta transcedentală şi atunci nimic nu te va mai putea perturba.

Adevărul nu este o experiență, adevărul este experimentarea. Adevărul nu este un obiect al lucidității; adevărul este luciditatea. Adevărul nu este exteriorul; adevărul este interioritatea ta. Soren Kirkegaard spune: adevărul este subiectivitate. Dacă adevărul ar fi ca un obiect, ai putea să-l găseşti şi ai putea să-l pierzi; dar dacă adevărul eşti tu, cum ai putea să-l pierzi? Odată ce l-ai cunoscut, l-ai cunoscut; atunci nu mai există cale de întoarcere. Dacă adevărul ar fi o experiență, el ar putea fi modificat, dar adevărul este experimentare, este conştiința ta cea mai interioară. Eşti tu, este ființa ta.

"Cunoaşterea nu străluceşte în întuneric, dar cînd
întunericul
Este luminat, suferința dispare dintr-o dată."

SARAHA spune: cunoaşterea nu străluceşte în întuneric...întunericul minții, întunericul unei ființe structurate, întunericul ego-ului, întunericul gîndurilor -l001 de gînduri- întunericul pe care tu continui să-l creezi în jurul tău ca o caracatiță. Din cauza acestui întuneric, pe care tu îl creezi mereu, bijuteria ta interioară nu străluceşte; altfel el este o sursă de lumină. Odată ce încetezi să creezi acest nor de cerneală în jurul tău, acest nor negru, atunci aceasta este Iluminarea.

Şi suferința dispare imediat! Acesta este mesajul TANTRA-ei, un mare mesaj eliberator. Alte religii spun că trebui să aştepți. Creştinismul, islamismul, iudaismul spun că trebuie să aştepți pînă în ziua judecății de apoi cînd totul va fi cîntărit- binele pe care l-ai făcut, răul pe care l-ai făcut - şi atunci vei fi recompensat sau pedepsit în mod corespunzător. Trebuie să aştepți viitorul, ziua judecății.

Hinduşii, jainiştii şi alții spun că trebui să-ți anulezi faptele rele, facînd fapte bune; trebuie să elimini Karma rea şi să dezvolți Karma bună. Şi pentru aceasta trebuie să aştepți. Îți va lua timp. Timp de milioane de vieți ai făcut milioane de lucruri bune şi rele; să le selecționezi, să le cîntăreşti va fi imposibil.

Ziua judecății de apoi a creştinilor, a mahomedanilor şi a evreilor este mai simplă: cel puțin nu trebuie să calculezi tot ceea ce ai făcut bine şi rău. Aceasta o va face DUMNEZEU, El va judeca; aceasta este treaba lui. Dar jainismul şi hinduismul spun că tu trebuie să-ți examinezi Karma ta, să elimini răul, să-l înlocuieşti cu binele; şi aceasta s-ar părea că durează milioane de vieți.

TANTRA este eliberatoare.TANTRA spune că suferința poate dispare imediat. În clipa în care priveşti în tine însuți, în acea clipă unică de viziune interioară, suferința dispare, pentru că, în realitate, suferința n-a existat niciodată. Suferința este un coşmar. Nu suferi pentru că ai o karmă negativă. TANTRA spune că suferi pentru că visezi. N-ai făcut nimic, nici bun, nici rău, doar ai visat.

Această afirmație este de o imensă frumusețe! TANTRA spune: tu n-ai făcut nimic, DUMNEZEU este cel care face. Întregul este cel care face; cum poți tu să faci ceva? Dacă ai fost un sfînt, aceasta este viața Sa; dacă ai fost un păcătos, aceasta a fost viața Sa, tu n-ai făcut nimic. Cum poți tu să faci ceva? Tu nu eşti separat de El, cum poți tu să faci ceva? Tu nu ai nici o voință personală, este doar voința Lui, este voința universală.

Aşa că TANTRA spune că tu n-ai făcut nimic, nici bun, nici rău. Aceasta trebuie să realizezi şi atîta tot. Trebuie să-ți realizezi conştiința ta interioară; ea este pură, veşnic pură, nepreturbată de Samsara sau de Nirvana. Odată ce ai avut această viziune a conştiinței tale pure, toate suferințele dispar imediat, dintr-o dată! Nu necesită nici măcar un interval de o secundă.

"Din sămînță cresc mugurii
Iar din muguri frunze."

Şi atunci lucrurile încep să se schimbe. Atunci sămînța se deschide. Sămînța închisă, zice TANTRA, este ego; sămînța deschisă este lipsa ego-ului. Tu pui sămînța în pămînt; ea nu poate creşte pînă cînd nu se deschide, pînă cînd nu moare, nu dispare ego-ul.

Sămînța, odată deschisă, îşi pierde ego-ul. Atunci apar lăstarii; lăstarii sînt non-gîndurile, non-dorințele, non-mintea. Apoi apar frunzele; frunzele sînt cunoaşterea, experimentarea, Iluminarea, Satori, SAMADHI. Apoi apar florile; florile sînt SAT- CHIT-ANANDA: pură existență, pură conştiință, pură beatitudine. Şi apoi fructul, fructul este Nirvana, dispariția totală în existență. Odată ce sămînța este deschisă, totul decurge de la sine. Singurul lucru care trebuie făcut este să pui sămînța în pămînt, să-i dai voie să dispară.

Maestrul este pămîntul şi discipolul este sămînța.

Ultima sutră:

"Cel ce se gîndeşte la minte în termeni de unul
Sau mai mulți, părăseşte lumina şi intră în lume.
El păşeşte cu ochii deschişi într-un foc teribil-
Cine ar merita mai multă compasiune? "

Gîndirea are întotdeauna proprietatea de a divide. Gîndirea este ca o prismă; o rază albă, pură, intră în prismă şi este divizată în 7 culori: apare un curcubeu. Lumea este un curcubeu. Prin minte, prin prisma minții, intră o singură rază de lumină, o singură rază de adevăr şi devine un curcubeu, un miraj; întreagalume este un miraj.

Mintea divide. Ea nu poate vedea întregul; ea gîndeşte întotdeauna în termeni de dualitate. Mintea este dualistă. Sau, mintea este dialectică; ea gîndeşte în termeni de teze şi anti-teze. În clipa în care vorbeşti despre dragoste, ura este prezentă. În clipa în care vorbeşti despre compasiune, mînia este prezentă. În clipa în care vorbeşti despre lăcomie, opusul este prezent, deci caritatea este prezentă. Vorbeşte despre caritate şi lăcomia este prezentă; ele merg împreună, ele vin în acelaşi ambalaj, nu sînt separate. Dar mintea creează încontinuu separarea.

Spui "minunat" şi ai spus şi "urît". Cum ai putea să spui "frumos" dacă nu ştii ce este urîțenia? Ai divizat. Spune "Divin" şi ai spus şi "Profan". Spune DUMNEZEU şi aceasta înseamnă că

există şi un Diavol. Cum poți să spui DUMNEZEU fară să crezi că există şi un Diavol?

Mintea divide şi realitatea este unică, indivizibilă. Atunci ce-i de făcut? Mintea trebuie pusă de-o parte. Nu privi prin prismă. Dă prisma de-o parte şi fie ca lumina albă, unicitatea existentei să pătrundă în ființa ta.

"Cel ce se gîndeşte la minte în termeni de unul
Sau mai mulți, părăseşte lumina şi intră în lume. "

Dacă gîndeşti despre unic sau mai mulți, dual sau non-dual, dacă gîndeşti în concepte, tu ai intrat în lume; ai dat de-o parte lumina Există numai două posibilități: fie să renunți la minte, fie să renunți la lumină. Acesta va fi alegerea ta.

«Un individ a venit odată la Ramakrisha, i-a adus foarte multe elogii, i-a atins picioarele şi i-a spus: "Sînteți pur şi simplu măreț; ați renunțat la lume. Sînteți un om atît de mare! Cît de mult ați renunțat!"

Ramakrishna l-a ascultat, a rîs şi a spus: "Stai! Mergi prea departe; adevărul este exact în sens opus."

Individul zise: "Ce vreți să spuneți?"

Ramakrishna spuse:"Eu n-am renunțat la nimic, tu ai renunțat. Tu eşti un om mare!"

Individul spuse: "Glumiți? Eu am renunțat? Eu sînt un tip monden, îmi plac lucrurile frumoase, am 1001 de pofte. Sînt foarte ambițios, îmi plac banii. Cum pot eu să fiu numit mare? Nu, nu cred că glumiți!"

Şi Ramakrishna spuse: "Nu. Eu am avut două posibilități şi tot două posibilități ai şi tu. Tu ai ales lumea şi ai renunțat la DUMNEZEU; eu l-am ales pe DUMNEZEU şi am renunțat la lume. Care dintre noi a renunțat la mai mult? Tu ai renunțat la ce este mai valoros şi ai ales ce este mai neînsemnat. Eu am renunțat la ce este mai neînsemnat şi am ales ce este mai valoros. Dacă, de exemplu, există un diamant uriaş şi o stîncă, tu ai renunțat la diamant şi ai ales stînca; eu am ales diamantul şi am renunțat la stîncă; şi tu mă numeşti pe mine un om mare? Un om care a renunțat mult? Ai înnebunit?! Îmi place DUMNEZEU, aşa că l-am ales pe El."»

Da, şi eu sînt de acord cu Ramakrishna, Mahavir, Buddha, Isus, Mahomed, Saraha - ei n-au renunțat. Le-a plăcut, le-a plăcut foarte mult Dumnezeu. Ei s-au bucurat într-adevăr de existență. Noi care alergăm după lucrurile obişnuite, noi sîntem cei care renunțăm mai mult.

Există numai două posibilități: fie să renunți la minte şi să alegi lumina, fie să renunți la lumină şi să alegi mintea; tu trebuie să hotărăşti.

"Cel ce se gîndeşte la minte în termeni de unul
Sau mai mulți, părăseşte lumina şi intră în lume.
El păşeşte cu ochii deschişi într-un foc teribil-
Cine ar merita mai multă compasiune?"

SARAHA spune: "Maiestate, tu ai venit să mă ajuți. Tu crezi că ai milă de mine. Desigur, întregul tău regat va gîndi astfel: că regele s-a dus la terenul de incinerare; cît de mare este mila lui pentru SARAHA! Mă faci să rîd... de fapt, eu sînt cel care simt compasiune pentru tine, nu invers. Mie îmi pare rău de tine; tu eşti un nebun!"

"El păşeşte cu ochii deschişi într-un foc teribil"

Ochii tăi par deschişi, dar nu sînt. Tu eşti orb! Tu nu ştii ce faci... trăind în lume, crezi că aceasta este deplina fericire? Tu eşti doar într-un foc teribil.

Exact aceasta s-a întîmplat cînd Buddha şi-a părăsit palatul, a depăşit granița regatului său şi i-a spus vizitiului: "Acum du-te înapoi. Eu mă voi duce în junglă. Am renunțat la tot."

Bătrînul vizitiu spuse:"Maiestate, eu sînt destul de bătrîn, sînt mai în vîrstă decît tatăl tău; ascultă de sfatul meu. Faci ceva de-a dreptul nebunesc! Să părăseşti acest regat frumos, acest palat, această soție frumoasă, toate aceste obiecte de lux, pe care le doreşte orice ființă umană; unde vrei să te duci şi pentru ce?"

Buddha a privit înapoi la palatul de marmură şi a spus:"Eu văd acolo numai foc şi nimic altceva, un foc turbat. Toată lumea este într-o flacără şi eu nu renunț la ea pentru că nu am la ce să renunț. Eu încerc doar să scap de acest foc. Nu, eu nu văd nici un palat şi nici o bucurie acolo!"

SARAHA îi spune regelui:

"El păşeşte cu ochii deschişi într-un foc turbat,
Cine ar merita mai multă compasiune?"

Tu crezi, Maiestate, că ai venit să mă ajuți din cauza milei? Nu, adevărul este exact invers: eu simt compasiune pentru tine; tu trăieşti într-un foc teribil. Fereşte-te! Fii atent! Veghează! şi ieşi din el cît poți de repede, pentru că tot ceea ce este minunat, tot ceea ce este bun, tot ceea ce este demn de crezut, este cunoscut şi experimentat numai prin non-minte.

TANTRA este un proces de transcendere a minții, de creare a non-minții. Non-mintea este uşa Nirvana-ei.

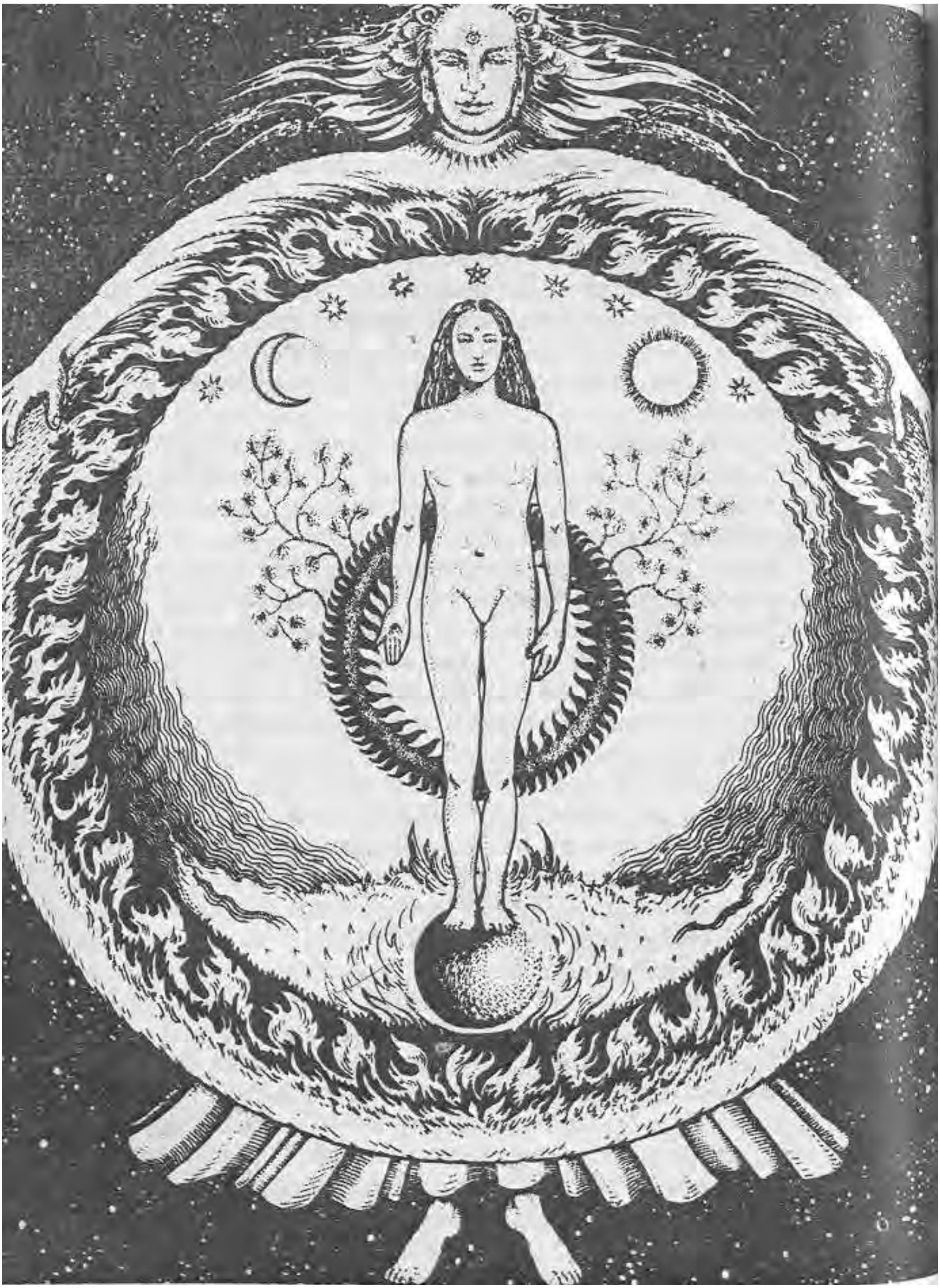

Cap.10. HINGLE DE JIBITY DANGELE JI.

30. 04. 1977

ÎNTREBĂRI

1. Hingle de je, bipity jang dang- do run nun, de jun bung.
2. Este utilă rugăciunea?
3. Din punct de vedere istoric, o mulțime de bărbați au nevoie de două tipuri de femei, în timp ce foarte puține femei par să aibă nevoie de mai mult de un bărbat...?
4. Morcovul şi măgarul.
5. Acum eu sînt un mizerabil cu o oarecare doză de luciditate. Ce este nou?
6. Ce ar trebui să fac cînd mă veți distruge?
7. Ce este Samsara?

PRIMA ÎNTREBARE, este de la Prabha:

"Dragă Bhagwan, hingle de je, bipity jang dang - do run nun, de jun bung. Hingle de jibility dangely ji."

Este minunat, Prabha! Este foarte frumos. Eşt deja foarte departe. Eu te voi conduce în siguranță. Încă un pas...şi Iluminarea.

A DOUA ÎNTREBARE :

"Este utilă rugăciunea? Dacă este aşa, învață-mă cum să mă rog. Adică, să mă rog pentru a primi dragostea lui DUMNEZEU, pentru a simți grația Sa."

În primul rînd rugăciunea nu este utilă cîtuşi de puțin. Rugăciunea nu este utilă, nu foloseşte la nimic. Ea nu este o marfa. N-o poți utiliza; ea nu este un lucru. Ea nu este un mijloc pentru a obține ceva; cum ai putea s-o foloseşti?

Eu pot să-l înțeleg pe cel care întreabă. Aşa-zisele religii i-au învățat pe oameni că rugăciunea este un mijloc de a ajunge

la DUMNEZEU. Dar nu este! Rugăciunea este însăşi DUMNEZEU. Ea nu este un mijloc spre ceva; a simți rugăciunea este scopul în sine. Cînd eşti în stare să simți rugăciunea, eşti divin. Nu că rugăciunea te duce spre DUMNEZEU; cînd eşti în stare de a-ți trăi rugăciunea, tu îți descoperi divinitatea ființei tale.

Rugăciunea nu este un mijloc de a atinge ceva. Ea este scopul în sine.

Dar această eroare a persistat timp de secole în mintea omului.

Dragostea este şi ea un mijloc, la fel rugăciunea, la fel meditația; tot ceea ce este imposibil să reduci la un mijloc de a obține ceva, a fost redus. De aceea s-a pierdut frumusețea lor.

Dragostea este inutilă, la fel rugăciunea, la fel meditația.

Cînd întrebi: "Este utilă rugăciunea?" tu nu înțelegi ce înseamnă cuvîntul rugăciune. Tu eşti plin de lăcomie. Îl vrei pe DUMNEZEU, vrei să ți-l însuşeşti pe DUMNEZEU; acum tu cauți căi şi mijloace de a ți-l insuşi. Şi DUMNEZEU nu poate fi acaparat!

Tu nu poți să-l posezi pe DUMNEZEU. Nu poți să-l conții pe DUMNEZEU. Nu-l poți interpreta pe DUMNEZEU. Nu-l poți experimenta pe DUMNEZEU. Atunci ce se poate face în privința lui, pentru că tu eşti DUMNEZEU. Numai un singur lucru: tu poți fi DUMNEZEU însuşi. Nimic altceva nu poate fi făcut în privința lui, pentru că tu eşti DUMNEZEU. Fie că recunoşti acest lucru, fie că nu, fie că-l realizezi sau nu, dar tu eşti DUMNEZEU. Şi nu poate fi făcut decît ceea ce deja există; numai ceea ce deja s-a întîmplat, poate fi făcut. Nimic nou nu poate fi adăugat...numai revelație, numai descoperire.

Aşa că, primul lucru: rugăciunea nu este o utilitate. În clipa în care utilizezi rugăciunea, a fost nu numai nereligios, ci şi anti-religios. El n-a înțeles ce spune. El spune non-sensul.

Să fii în dispoziție sufletească pentru rugăciune nu pentru că ea ar avea vreo utilitate, ci pentru că ea este o bucurie. Să fii în dispoziție sufletească pentru rugăciune, nu pentru că prin asta vei ajunge undeva, ci pentru că prin aceasta exişti! Prin aceasta tu începi să exişti. Prin aceasta tu eşti prezent; fără ea eşti absent. Acesta nu este un țel undeva în viitor; este o descoperire a prezentului care există deja, care este deja adevărat.

Şi nu gîndi numai din punct de vedere material, altfel rugăciunea devine o parte a economiei, nu a religiei. Dacă ea este un mijloc, atunci ea este o parte a economiei. Toate mijloacele sînt părți ale economiei. Scopurile ei sînt dincolo de economie. Religia este legată de sopuri, nu de mijloace. Religia nu are de-a face cu ceea ce se obține undeva. Ea se referă la un singur lucru: să ştii unde eşti!

A sărbători acest moment, este rugăciune. A asculta aceste păsări, este rugăciune. Să atingi un copac cu dragoste, este rugăciune. Să priveşti un copil cu un respect profund, cu venerație pentru viață, este rugăciune.

Aşa că, primul lucru: nu întreba "Este utilă rugăciunea?"

Şi al doilea lucru, tu spui: "Dacă este aşa, învăță-mă cum să mă rog.". Î

Dacă începi cu "dacă", rugăciunea nu poate fi învățată, însuşi faptul de a începe cu "dacă" reprezintă începutul îndoielii. "Dacă" nu face parte dintr-o minte dispusă la rugăciune. Rugăciunea are nevoie de încredere; nu există nici un "dacă". Aşa este. Este exact aşa.

Cînd poți avea încredere în necunoscut, în invizibil, în nemanifestat, atunci, aceasta este rugăciunea. Dacă începi cu "dacă", atunci rugăciunea va fi cel mult o ipoteză. Atunci rugăciunea va fi o teorie, şi rugăciunea nu este o teorie! Rugăciunea nu este un lucru, nu este o teorie; rugăciunea este o experiență. Nu poți începe cu "dacă".

Însuşi începutul este greşit. Ai făcut un pas în direcție greşită. Elimină-l pe "dacă" şi vei fi în rugăciune. Elimină-l pe "dacă", nu-ți trăi viața în lucruri ipotetice: "Dacă este aşa, dacă există DUMNEZEU, atunci mă voi ruga." Dar cum te poți ruga dacă DUMNEZEU este doar un "dacă"? Dacă DUMNEZEU este doar "dacă este aşa", atunci şi rugăciunea ta vi tot un "dacă este aşa". Aceasta va fi o imitație goală. Vei face mătănii, vei rosti cîteva cuvinte, dar inima ta nu va fi prezentă. Inima nu este niciodată cu "dacă".

Ştiința lucrează prin "dacă"; religia nu lucrează prin "dacă". Tu întrebi:"Dacă există dragostea, atunci învață-mă să iubesc." Dacă există dragoste? Atunci, nimic nu a fost mişcat în inima ta, atunci primăvara n-a venit şi nu te-a atins acea adiere care se numeşte dragoste. Tu trebuie să fi auzit pe altcineva vorbind despre dragoste. Tu trebuie să fi citit vreo carte. Trebuie

să fi citit poezii romantice. Ai întîlnit cuvintul "dragoste", dar n-ai avut nici o singură clipă de experiență de dragoste...aşa că tu zici:"Dacă există dragoste, atunci învață-ne..." Dar cu "dacă", dragostea nu poate fi învățată.

N-ai avut niciodată nici o clipă de dragoste, de rugăciune, de beatitudine? eu încă n-am întîlnit nici o ființă umană care să fie atît de săracă. N-ai ascultat niciodată tăcerea nopții? N-ai fost niciodată încîntată de ea? Atinsă de ea? Transformată de ea? N-ai văzut niciodată soarele răsărind la orizont? N-ai simțit niciodată o legătură profundă cu soarele răsărind? N-ai simțit mai multă viață în tine, revărsîndu-se peste tot? Poate măcar pentru o clipă... n-ai ținut niciodată mîna unei ființe umane şi nu ai simțit că ceva inefabil se petrece? N-ai simțit niciodată cum te dizolvi în ființa iubită?N-ai văzut niciodată o floare de trandafir şi nu i-ai mirosit parfumul? Şi deodată eşti trasportată într-o altă lume?

Acestea sînt clipe de rugăciune. Nu începe cu "dacă". Adună toate clipele din viața ta care au fost minunate; toate acestea sînt clipe de rugăciune. Înăltați templul rugăciunii pe aceste clipe. Acestea să fie temelia, nu "dacă". Cărămizile lui "dacă" sînt false. Construieşte-ți fundația cu certitudini, cu certitudini absolute; numai atunci ai posibilitatea de a intra în lumea rugăciunii. Aceasta este o lume uriaşă. Ea are un început, dar nu are sfîrşit. Este oceanică.

Aşa că te rog să nu spui "dacă este aşa." Este aşa. Şi dacă încă n-ai simtit că este aşa, atunci examinează-ți popria viață şi găseşte nişte certitudini despre frumusețe, despre dragoste, despre experiențe care merg dincolo de minte. Adună toate acestea.

Obişnuința ordinară a minții este să nu le adune, pentru că ele sînt împotriva logicii minții. Aşa că mintea nu le reține niciodată. Ele apar, ele i se întîmplă oricui. Repet: "Nimeni nu este atît de sărac." Ele apar şi la cel mai sărac om. Omul este făcut astfel încît datorită naturii sale este obligatoriu ca ele să apară. Dar noi nu le dăm atenție deoarece ele sînt nişte clipe periculoase. Dacă ele sînt reale, atunci ce se va întîmplă cu mintea noastră logică? Toate acestea sînt nişte clipe ilogice.

Acum, ascultînd cîntecul unei păsărele, ceva începe să cînte în tine; aşa ceva este foarte ilogic. Nu îți poți da seama cum se întîmplă, de ce se întîmplă, de ce ar trebui să fie aşa? Mintea este în încucătură. Singura posibilitate ce-i rămîne minții este să

nu ţină seama de ele, să le uite! Este doar o toană, o clipă excentrică, poate că ai înnebunit pentru o clipă. Aşa interpretează mintea aceste lucruri... n-a fost nimic, doar o toană. Ai fost emoţionată, ai fost sentimentală, asta-i tot. N-a fost nimic autentic în acea experienţă.

Aceasta este calea de a nega. Odată ce ai început să negi, atunci nu mai ai nici o clipă pe care să-ţi bazezi viaţa ta de rugăciune. De aici întrebarea:"Dacă este aşa..."

Prima mea sugestie este: uită-te în viaţa ta; aminteşte-ţi toate acele clipe. Tu trebuie să fi fost un copilaş adunînd cochilii de scoici pe plajă şi soarele te copleşea şi vîntul era sărat şi puternic şi tu erai extrem de bucuroasă. Nici un rege nu a fost vreodată atît de voios. Erai aproape în vîrful lumii; erai un împărat. Ţine minte...aceasta este adevărata cărămidă pe care să te bazezi.

Erai un copilaş alergînd după un fluture; aceasta era pentru tine clipa rugăciunii. Pentru prima dată te-ai îndrăgostit şi inima ta a fost mişcată şi tu ai început să visezi într-un fel nou...acesta a fost un moment de rugăciune, prima ta dragoste, prima ta prietenie.

Adună din trecutul tău cîteva certitudini despre ceva care merge dincolo de minte, pe care mintea nu le poate interpreta, pe care mintea nu le poate diseca, care sînt pur şi simplu transcedentale pentru minte. Adună acele momente transcedentale; chiar dacă sînt doar cîteva, ele sînt suficiente, dar atunci nu va mai fi nici un "dacă". Atunci te vei mişca în certitudine. Atunci aceasta nu va mai fi o ipoteză. Atunci apare încrederea.

Dacă aceasta ţi s-a putut întîmpla pe cînd erai copil, de ce nu ţi s-ar mai putea întîmpla şi acum? De ce? Adună acele momente de uimire, cînd tu ai fost înfiorat!

Chiar ieri citeam despre un om, un om foarte simplu şi foarte bătrîn. Şi filozoful, gînditorul englez, doctor Johnson stătea de vorbă cu bătrînul. Dimineaţa, pe cînd îşi beau ceaiul, bătrînul spuse:"Doctor Johnson, poate că vei fi surprins să afli că în tinereţe şi eu am încercat să devin un filozof."

Doctor Johnson întrebă:"Atunci ce s-a întîmplat? De ce n-ai putut deveni un filozof?"

Bătrînul rîse şi spuse: "Pentru că veselia a izbucnit mereu în viaţa mea. Din cauza acestei veselii, eu n-am putut să devin un

filozof. Am încercat mereu, am încercat din greu să o reprim!”

Îmi place acest răspuns. Acele clipe de veselie sînt clipe de rugăciune. Un filozof nu se poate ruga; un gînditor nu se poate ruga doarece gîndirea începe cu "dacă", gîndirea începe cu îndoiala. Şi rugăciunea trebuie să înceapă cu încrederea.

De aceea spune ISUS:"Numai cei care sînt ca nişte copiii, numai aceia vor fi capabili să intre în împărăția Cerurilor; cei ai căror ochi sînt plini de uimire, pentru care fiecare clipă este o clipă de surpriză, cei ale căror inimi sînt încă deschise pentru înfiorare, numai aceia pot pătrunde în împărăția Cerurilor.

Aşa că în primul rînd, elimină-l pe "dacă" şi adună ceva certitudini; aceasta este prima lecție despre rugăciune.

Al doilea lucru, tu spui:"...învată-mă cum să mă rog."

Nu există nici un "cum", rugăciunea nu este o tehnică. Meditația poate fi învățată; ea este o tehnică, este o metodă. Rugăciunea nu este o metodă, este o povesete de dragoste! Te poți ruga, dar rugăciunea nu poate fi învățată.

S-a întîmplat odată:

«Unii din discipolii lui ISUS i-au cerut:" Învață-ne să ne rugăm şi învață-ne cum." Şi ce a făcut ISUS? Ştiți? El a procedat exact aşa cum se presupune că ar proceda un Maestru Zen: el pur şi simplu a căzut la pămînt în genunchi şi a început sa se roage!

Discipolii au fost uluiți. Priveau. Ei trebuie să fi dat din umeri pentru că:"Noi i-am cerut să ne învețe şi face el? El se roagă, dar cum ar putea rugăciunea Lui să ne ajute pe noi?" Mai tîrziu ei trebuie să fi întrebat şi ISUS a spus:" Dar aceasta este singura cale; nu există nici o tehnică!"»

ISUS se ruga; ce altceva puteți face voi? Dacă discipolii ar fi fost ceva mai atenți erai ar fi stat liniştiți alături de ISUS, ținîndu-l de mînă, sau atingîndu-i mantia...l-ar fi contactat. Atunci s-ar fi întîmplat ceva.

Nu vă pot învăța să vă rugați, dar eu mă rog. Şi n-am nevoie să cad în genunchi ca să mă rog; eu sînt rugăciunea. Voi doar să-mi asimilați ființa, să simțiți din ce în ce mai mult prezența mea. Şi aceasta vă va învăța ce este rugăciunea în fiecare dimineață eu vă învăț ce este rugăciunea! În fiecare clipă cînd veniți la mine, eu vă învăț ce este rugăciunea. Eu sînt în rugăciune! Voi doar, să fiți un pic deschişi. Voi doar să vă deschideți uşile... dați voie adierii mele să treacă prin voi. Este ca

o epidemie, rugăciunea este o contaminare.

Eu nu vă pot învăța cum să vă rugați, dar pot să vă fac să simțiți rugăciunea, să fiți mai în acord cu ființa mea.

Şi nu țineți aceste întrebări înlăuntrul minții voastre pentru că ele vor fi bariere. Fii doar deschis şi se va întîmpla. într-o zi vei vedea că inima cîntă şi că ceva dansează înăuntrul tău: o energie, ca şi cum într-o noapte întunecoasă o rază de lumină a intrat în ființa ta.

Aceasta este rugăciunea! Voi n-o puteți face; voi puteți doar să-i permiteți să apară. Meditația poate fi făcută, rugăciunea nu. Meditația este mai ştiințifică într-un fel; ea poate fi învățată. Dar rugăciunea? Rugăciunea este absolut neştiintifică; este o problemă de suflet.

Să mă simți pe mine şi vei simți rugăciunea. Să mă atingi pe mine... şi vei atinge rugăciunea. Să mă asculți pe mine şi vei auzi cuvinte care sînt pline de rugăciune. Şi atunci, uneori cînd stai liniştit va exista un dialog, un dialog cu existența. Poti să numeşti existența DUMNEZEU, sau Tatăl, sau Mama; oricum este foarte bine. Dar să nu repeți nici un ritual. Să nu repeți rugăciunea creştină, să nu repeți rugăciunea hindusă, să nu repeți mantra Gayatri, să nu repeți namokar, să nu repeți nici o mantră indiană, tibetană, chineză. Să nu repeți. Să creezi propria ta mantră, să nu fii un papagal. Nu poți să-i spui ceva personal lui DUMNEZEU? Şi n-o repeta, nu te pregăti pentru ea. Nu poți să-L priveşti pe DUMNEZEU direct în față, aşa cum un copilaş îi vorbeşte tatălui sau mamei sale? Nu îi poți spune nimic Lui? Nu-i poți spune "Hello"?

Fie ca rugăciunea să apară! Nu te pregăti pentru ea. O rugăciune pregătită este o rugăcine falsă. Şi o rugăciune repetată este doar un lucru mecanic. Poți să repeți rugăciunea creştină; ai fost îndopat cu ea. Poți să o repeți seara şi să adormi dar ea nu te va face lucid, pentru că ea nu a fost făcută drept răspuns!

Am auzit de un mare matematician care obişnuia să se roage în fiecare seară cu un singur cuvînt; el privea cerul şi spunea: "Ditto". Care este sensul să repeți în fiecare zi acelaşi lucru ca şi ieri? Ce faci tu cînd repeți mereu aceeaşi rugăciune? "Ditto" este mai bună! De ce să îl sîcîi pe DUMNEZEU zilnic cu aceeaşi rugăciune? Spune ceva dacă ai ceva de spus? Iar dacă nu ai ceva de spus, n-ai decît să-i spui:"Nu am nimic de spus azi."

Sau doar să stai liniştit; ce nevoie ai să spui ceva? Dar să

fii sincer; măcar față de DUMNEZEU să fii sincer. Aceasta este rugăciunea. Să-ți deschizi inima.

Să vă spun o anecdotă: «Moise trecea printr-o pădure şi a întîlnit un om, un cioban, un biet om murdar, îmbrăcat în zdrențe. Şi el se ruga; era ora de spus rugăciunea şi el se ruga. Moise, din curiozitate, a stat lîngă el şi a ascultat. Şi nu-şi putea crede urechilor ce fel de rugăciune este aceasta, pentru că iată ce a auzit: "Doamne, cînd voi muri ia-mă în cerul tău; voi avea grijă de tine. Dacă ai păduchi eu te voi despăduchea." Bietul om avea păduchi, desigur că avea. "Dacă ai păduchi te voi despăduchea. Îți voi face o baie bună şi voi găti pentru tine; mă pricep să gătesc mîncăruri bune. Şi voi avea grijă de oile tale. Şi voi pregăti laptele pentru tine... şi îți voi face şi frecție bună în fiecare zi! "

Aceasta era prea mult. Cînd a ajuns la păduchi, Moise s-a repezit la el şi i-a zis: "Ce non-sensuri îndrugi aici? Vei despăduchea, ce, DUMNEZEU are păduchi?"

Bietul om a fost tulburat. A spus:" Nu ştiu exact pentru că eu nu L-am văzut niciodată. Dar tot ceea ce ştiu este ce ştiu despre mine însumi!"

Moise spuse:" Stai! Să nu te mai rogi niciodată în acest fel! Este un sacrilegiu, vei ajunge în iad!"

Omul a început să tremure şi să transpire. El a spus:" Dar am făcut asta toate viața mea: ce mi-a venit în minte am spus. Şi eu nu ştiu cum să mă rog, învățã-mă cum să o fac."

Şi Moise l-a învățat cum să se roage şi bietul cioban a plecat cu oile sale şi atunci, deodată, DUMNEZEU a tunat deasupra pădurii şi era foarte mînios. El i-a spus lui Moise: "Eşti nebun! Eu te-am trimis în lume să îi aduni pe oameni la mine şi tu îi îndepărtezi pe oameni de mine. Ciobanul mă iubea, era unul din cei mai buni credincioşi şi tu i-ai frînt inima, i-ai distrus încrederea. Du-te şi cere-i scuze şi ia-ți rugăciunea înapoi!"

Şi Moise se duse şi căzu la picioarele ciobanului şi spuse: "Iartă-mă! Eu am greşit şi tu ai avut drepate. DUMNEZEU te aprobă pe tine; trebuie să îmi iau rugăciunea înapoi."

Chiar aşa trebuie să fie. Rugăciunea ta trebuie să crească să apară de la sine. Da, de cîte ori stai de vorbă cu DUMNEZEU, caută aceste momente. Şi nu este nevoie să o repeți în fiecare zi. Numai cînd apare simțirea! Din sentiment să se nască rugăciunea; nu face un ritual din ea.

Uneori făcînd o baie, stînd sub duş şi deodată simți

nevoia să te rogi; fă-o atunci. Este foarte bine; camera ta de baie este foarte bună. Nu este nevoie să te duci la nici o biserică în clipa în care simți această nevoie, camera ta de baie este biserică. Roagă-te acolo. Încearcă atunci şi acolo să-l simți pe DUMNEZEU! Şi vei fi surprins cît este de minunat. Cînd rugăciunea vine din inimă, ea este auzită şi i se răspunde.

U n e o r i cînd faci dragoste cu femeia ta, deodată apare nevoie de a te ruga; roagă-te chiar în acea clipă! Nu poți găsi o clipă mai bună decît aceea; e ş t i f o a r t e a p r o a p e d e D U M N E Z E U, e ş t i f o a r t e a p r o a p e d e energia vieții. Cînd orgasmul se revarsă asupra ta... rogă-te! Dar atenție: să nu faci din aceasta u n r i t u a l. Aceasta este a t i t u d i n e a tantrică: lucrurile să fie spontane.

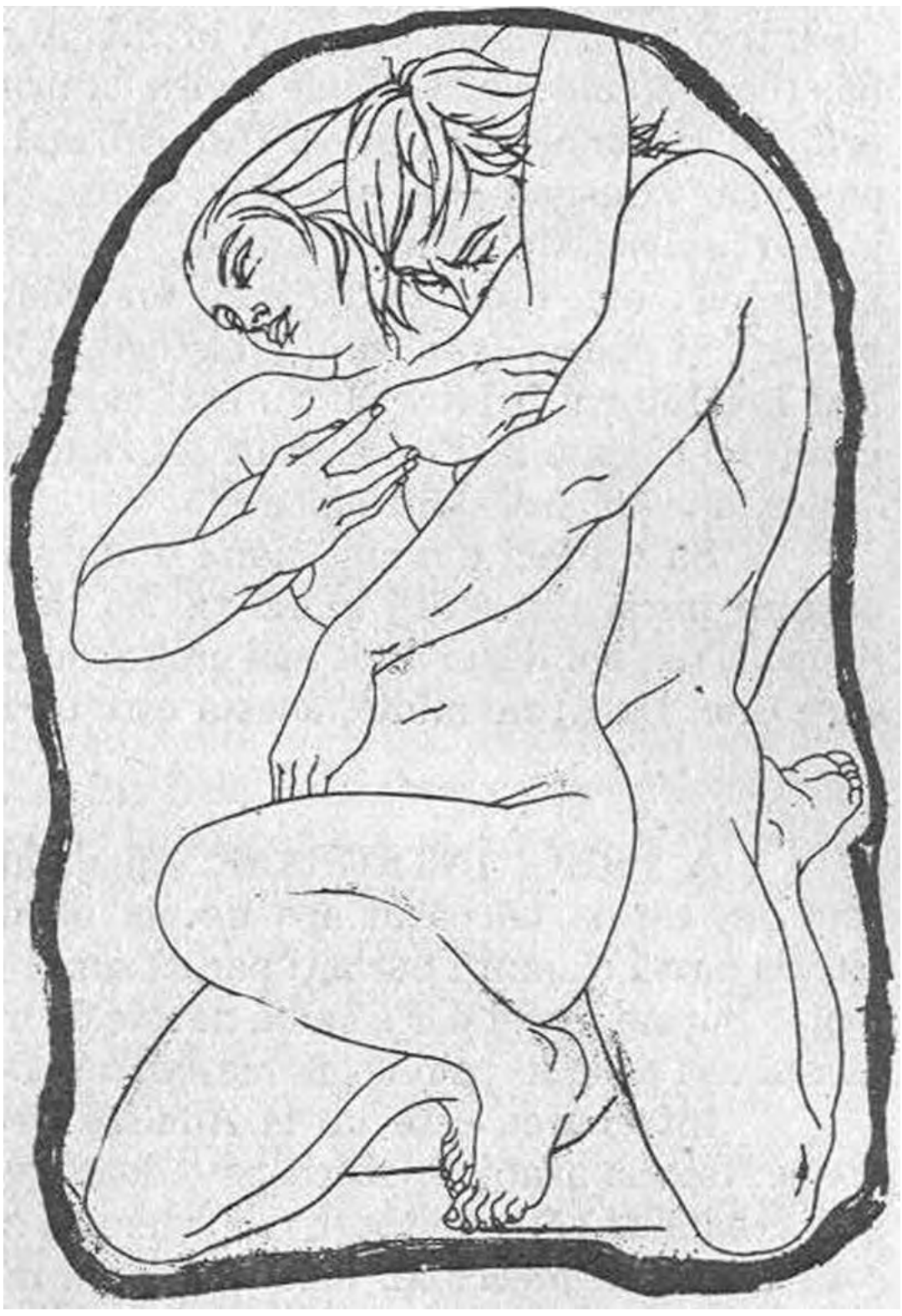

Şi ultimul lucru, tu spui*:"Adică să mă rog pentru a prmii dragostea lui DUMNEZEU, pentru a simți gratia Sa."*

Din nou întrebarea ta este greşită:" Adică rugăciunea pentru a primi dragostea lui DUMNEZEU." Eşti lacom! Rugăciunea este să-l iubeşti pe DUMNEZEU. Da, dragostea vine de la DUMNEZEU înmiită, dar asta nu este dorința, acesta este cîştigul ei; nu rezultatul, ci consecința. Da, dragostea va veni ca

un potop. Tu faci un pas spre DUMNEZEU şi DUMNEZEU face 1000 de paşi spre tine. Tu îi dai o picătură, îi oferi o picătură din dragostea ta şi întregul Său ocean îți devine accesibil ție. Da, aceasta se întîmplă, dar nu aceasta trebuie să fie dorința ta. Dorința ta este greşită. Dacă tu vrei pur şi simplu dragostea lui DUMNEZEU şi dacă pentru aceasta te rogi, atunci rugăciunea ta este un tîrg, este o afacere. Şi fereşte-te de afaceri.

« Într-o mică şcoală, undeva în S.U.A., învățătorul le spune băieților că cine va răspunde corect la următoarea întrebare va primi o recompensă: "Cine a fost cel mai mare om din istoria omenirii?" Desigur, un american spuse: "Abraham Lincoln", un indian spuse: "Mahatma Gandhi", un englez spuse:"Winston Churchil, etc, etc, etc. Şi apoi un băiețel evreu se ridică în picioare şi spuse:"Isus" şi el a cîştigat, a cîştigat o recompensă. Dar învățătorul îl întrebă: "Tu eşti evreu, de ce ai spus: " Isus ?"; "Băiețelul răspunse :"Eu am ştiut tot timpul în inima mea că este Moise, dar afacerile sînt afaceri!"»

Să nu faci din rugăciune o afacere. Ea trebuie să fie o dăruire pură, din toată inima ta. Să nu ceri nimic în schimb. Atunci ți se vor dărui mult mai multe...înmiit. DUMNEZEU vine spre tine. Dar, ține minte, acesta este un cîştig nu un rezultat.

A TREIA ÎNTREBARE:

"Ați menționat ideea lui Jung conform căreia bărbatul are nevoie de două tipuri de femei. Istoria arată că mulți bărbați par să simtă în acest fel, în timp ce foarte puține femei par să aibă nevoie de mai mult de un bărbat. Există aşa ceva în psihologia masculină? Dacă este aşa, de ce?"

Întrebarea este de la Ananda Prem. Primul lucru, ea spune:"Istoria arată..." Istoria este doar o contrafacere. Şi istoria este creată de către bărbați; nici o femeie n-a scris istorie. Istoria este orientată masculin, este dominată masculin, este condusă masculin. Este o istorie falsă.

Bărbatul a încercat să condiționeze femeia astfel încît s-o poată exploata mai uşor şi ea nici măcar să nu se poată revolta. Sclavii trebuiesc întotdeauna hipnotizați astfel încît să nu se poată revolta. Bărbatul a condiționat mintea femeii astfel încît ea gîndeşte aşa cum vrut el să gîndească.

Tu spui: "Istoria arată că mulți bărbați par să simtă în acest fel..." pentru că bărbații sînt mai liberi, ei sînt sclavia.

Trebuie să elimini complet această sclavie, trebuie să te eliberezi de ea.

Chiar ieri seară citeam că în secolul VI a avut loc o mare conferință creştină a tuturor şefilor bisericilor creştine a tuturor şefilor bisericilor creştine pentru a decide dacă femeile au suflet sau nu. Din fericire, ei au hotărît că femeile au suflet, dar numai cu o majoritate de un vot. Aceasta nu prea sună a victorie. Cu o majoritate de un vot! Doar un vot mai puțin şi din punct de vedere istoric tu nu ai fi avut suflet. Nu este mare lucru, acest suflet!

Bărbatul a distrus întreaga psihologie a femeilor. Şi ceea ce vezi nu este în realitate psihologia femeilor, este psihologie făcută de bărbați, psihologie creată de bărbați în femei. Cu cît vei fi mai liberă, cu atît mai mult vei simți în acelaşi fel, pentru că bărbații şi femeile nu sînt în realitate atît de diferiți pe cît au fost făcuți să creadă că sînt. Sînt diferiți, desigur! Biologia lor este diferită şi psihologia lor este diferită, dar ei nu sînt inegali. Asemănările sînt mai mari decît deosebirile.

Ia gîndiți-vă: un bărbat care ar mînca acelaşi lucru zilnic, se satură, nu? Şi o femeie? Se va sătura şi ea, sau nu? Şi ea se va sătura! Care este diferența dintre cei doi? Plictiseala este la fel de naturală la bărbat ca şi la femeie. Şi dacă o relație sexuală nu evoluează spre o prietenie spirituală, ea va duce la plictiseală.

Să vă fie foarte clar: o realție sexuală în sine nu poate fi un lucru durabil, deoarece în ceea ce priveşte sexul, ea este o treabă momentană. Odată ce ai făcut dragoste cu o femeie, ai terminat cu ea; nu te mai interesează. Dacă între voi apare ceva mai mult decît o relație sexuală, dacă apare ceva spiritual, ceva ca o căsătorie spirituală, atunci nu va mai fi nici o problemă. Puteți rămîne împreună. Şi atunci, fie că eşti bărbat fie că eşti femeie, nu te vei mai gîndi la celelalte femei sau la ceilalți bărbați. Ți-ai găsit tovarăşul sufletesc.

Dar dacă relația este doar fizică, atunci, la un moment dat, corpul oboseşte, se plictiseşte. Corpul are nevoie de un fior, de nou, de senzații. Corpul doreşte întotdeauna ceva nou.

O anecdotă:

«O şoferiță pe un TIR, după o călătorie lungă, a juns la destinație pe la miezul nopții, îşi parca camionul. Sergentul care era de pază i-a arătat unde să-şi parcheze camionul şi apoi a întrebat-o:"Unde vei dormi la noapte?"

Fata i-a explicat că singurul lucru pe care-l putea face era să se lungească în cabină. Era o noapte friguroasă şi după ce sergentul se gîndi o clipă spuse:"Dacă vrei, poți folosi camera mea. Eu voi dormi pe duşumea."

Oferta a fost acceptată cu mulțumiri. După ce fata s-a urcat în pat, i-a părut rău de sergentul întins pe jos, pe duşumeaua tare şi rece, aşa că i-a spus:"Asta nu este drept; de ce nu vii aici să te înghesui în pat lîngă mine?"

Lucrul fiind făcut, sergentul zise:"Păi, cum vrei să fie? Vrei să dormi ca celibatară sau ca soție?"

Fata chicoti şi spuse: "Cred că ar fi bine dacă am dormi ca soț şi soție, nu-i aşa?"

"Bine, eu nu sînt prea insistent, atunci vom dormi ca soț şi soție", zise sergentul întorcîndu-i spatele şi cufundîndu-se în somn.»

Căsătoria plictiseşte. De aceea vezi atîtea fețe plictisite în toată lumea. Căsătoria este o plictiseală groaznică. Dacă în ea nu apare ceva spiritual...ceea ce este foarte rar. Aşa că bărbații încep să-şi îndrepte atenția în afară. Şi femeile îşi vor îndrepta atenția în afară, dar ele n-au fost libere. De aceea găseşti atît de multe femei prostituate, dar nu şi bărbați prostituați. Da, am auzit că la Londra ar exista ceva, dar prostituția masculină este aproape inexistentă. De ce?

Prostituția este un produs secundar al căsătoriei şi pînă cînd nu va dispare căsătoria, prostituția va rămîne; ea este un produs secundar. Ea va dispare numai odată cu căsătoria. Acum, aşa-zişii voştri sfinți au încercat să interzică prostituția şi aceeaşi oameni continuă să impună căsătoria. Şi ei nu văd absurditatea acestui lucru! Prostituția există din cauza căsătoriei. La animale nu există prostituție deoarece nu există căsătorie. Ați văzut vreodată vreun animal prostituîndu-se? Nu există nici o problemă! De ce ar trebui să existe prostituția?

Acest lucru urît există din cauza altui lucru urît: căsătoria.

Dar prostituații masculini nu sînt prea mulți deoarece femeile n-au fost libere. Ele au fost suprimate complet. Lor nici măcar nu li s-a permis să trăiască plăcerea sexuală. Nici măcar nu se presupune că ele ar avea ceva; numai femeile inferioare au plăceri sexuale nu cele bune, nu doamnele. Se presupune că doamnele nu au nici un fel de plăcere; ele sînt mult superioare.

Aceasta nu este istorie adevărată. Aceasta este istorie trunchiată, aranjată. Şi dacă insişti timp de mii de ani să bagi în cap o idee, ea devine aproape reală. Aceasta nu este psihologie adevărată. Pentru a cunoaşte adevărata psihologie, va trebui să le dai femeilor libertate totală şi atunci să vezi! Şi veți fi surprinşi: femeile vor fi mult înaintea bărbaților.

Le poți vedea: un bărbat îmbracă aproape întotdeauna acelaşi costum gri, dar femeile? În fiecare zi ele au nevoie de un costum nou. Eu văd mintea lor. Dacă ar avea libertate totală, ele ar fi mult înainte bărbaților! Bărbații sînt mai stabili; puteți vedea: hainele lor nu sînt prea colorate. Şi în ceea ce-i priveşte pe bărbați, nu există ceea ce se cheamă modă. Ce modă acelaşi costum gri de birou, aceeaşi cravată. Ei nu au prea multe lucruri în garderobă; dar femeile? întregul comerț există pentru ele! Ele sînt adevărații consumatori.

Bărbatul este producător; femeia este consumator. 90% din lucrurile din comerț există pentru femei. De ce? Ele vor mereu lucruri noi, vor experiențe noi, senzații noi. Poate că din cauză că sexualitatea lor a fost reprimată; aceasta este o deviere a energiei lor; deoarece nu pot avea un soț nou, un costum nou este un substituent. Ele îşi investesc energia în altceva...dar asta nu schimbă cu adevărat lucrurile.

Femeile au fost atît de mult corupte şi distruse încît este foarte greu să decizi care este psihologia lor reală. Nu asculta de istorie; istoria este o înregistrare urîtă, înregistrarea unei lungi sclavii. Cel puțin femeile n-ar trebui să asculte de istorie; ele ar trebui să ardă toate cărțile de istorie! Ar trebui să spună că istoria trebuie scrisă din nou.

Vei fi surprins că dacă impui o anumită idee, mintea începe să funcționeze conform acelei idei. Mintea începe să imită ideile. Femeile au trăit într-o lungă hipnoză.

Eu spun că sexul ar trebui să fie o trambulină. Dacă relația voastră este definită numai de sex şi nu are nimic mai mult în ea, atunci căsătoria va fi o prostituare. Dar cînd căsătoria voastră este mai mult decît corpul, nu este o prostituare.

Fiecare ființă omenească, bărbat sau femeie, este un spațiu atît de infinit...poți continua să-l explorezi la nesfîrşit. Fiecare ființă umană, bărbat sau femeie, în fiecare zi este atît de viu şi atît de nou; apar frunze noi, înfloresc flori noi, un nou climat, trăiri noi; dacă iubeşti, dacă sînteți într-adevăr intimi, nu

vei găsi niciodată aceeaşi veche femeie cu tine şi acelaşi vechi bărbat. Viața este un dinamism atît de uriaş...

Dar tu nu iubeşti! Tu eşti ataşat de corp. Nu te uiți înăuntru. Nu te uiți la cerul tău interior care se schimbă încontinuu...de ce schimabare mai ai nevoie? Dar tu nu te uiți la aceasta. Desigur, corpul este acelaşi. Atunci el îşi pierde atracția. Cînd atracția s-a dus, viața devine plictisitoare.

Cînd devii plictisit, începi să cauți ajutor, pentru că devii nevrotic. Viața ta este o frînă. Te duci la psihanalist; în trecut te duceai la preot, acum te duci la psihanalist; ceri ajutor. Ceva nu merge bine; nu te bucuri de viață, ea nu mai are nid o încîntare. Începi să te gîndeşti să te sinucizi.

Dacă vei căuta senzațiile, devii un criminal. Dacă respecți cerințele societății, ale familiei, te plictiseşti. Aceasta este o mare dilemă: nu ți se dă voie să te mişti niciunde! Eşti strivit între ciocan şi nicovală. Fie trăieşti cu familia şi atunci vei trăi o viață de plictiseală, fie mergi împotriva familiei, dar atunci vei părea un criminal şi tu începi să te simți vinovat.

Femeile trebuie să ajungă la libertatea absolută. Şi odată cu libertatea femeilor va fi şi bărbatul liber, pentru că nu poți într-adevăr liber dacă ții pe cineva va sclav. Bărbatul nu este în realitate liber, deoarece nu poate fi; jumătate din omenire este forțată să rămînă în sclavie; cum ar putea bărbatul să fie liber? Libertatea lui este doar aparentă, doar superficială. Odată cu libertatea femeilor, bărbatul va fi şi el liber.

Şi odată cu libertatea apare posibilitatea de a intra într-o relație mai adîncă şi dacă aceasta nu se întîmplă, atunci nu este nevoie să rămîi plictisit, nu este nevoie să rămîneți agățați unul de altul.

O anecdota:

«Un bărbat care nu se simțea bine de cîtva timp, se duse la doctor pentru un consult. Doctorul îl examină în amănunt şi spuse:"Fie renunți la țigări, la băutură şi la femei, fie vei fi mort în 12 luni."

După un timp bărbatul veni înapoi şi spuse:"Ascultă, mă simt atît de nefericit, ca şi cum aş fi deja mort; te rog, pot să fumez doar un pic?"

Foarte bine, doar 5 chiştoace de țigări cu filtru pe zi", spuse medicul care era un tip foarte nepoliticos.

Cîteva săptămîni mai tîrziu, bărbatul reveni din

nou:"Ascultă, mi-am pierdut culoarea, te rog..."

"Bine, două halbe pe zi, dar fară alcool"

Timpul a trecut şi pacientul a venit iar doctor pentru a treia oară...văzîndu-l, doctorul spuse:"Da, da, dar numai cu nevastă-ta; fară excitante!"»

Viața are nevoie de senzații. Dacă nu-i poți permite să aibă senzații spirituale, ea va avea nevoie de senzații fizice. Dă-i o senzație superioară şi senzația inferioară va dispare; nu este nevoie de ea. Nu-i da o senzație superioară şi senzația inferioară este singura accesibilă.

Bărbatul a încercat să se mențină deschis. Jung este un pungaş şi ce spune el este o veche lozincă. Bărbații au spus întotdeauna că ei au nevoie de cel puțin două tipuri de femei: una de tip mamă, de tip soție; cealaltă de tip amantă, inspirația. Dacă bărbatul are nevoie de două tipuri de femei, atunci şi femeile au nevoie de două tipuri de bărbați tipul Don Juan şi tipul soț.

Dar eu încerc să spun că chiar şi în sec XX bărbați precum Freud şi Jung sînt tot atît de mascul-şovinişti ca întotdeauna; nu este prea mare diferența. Femeile trebuie să gîndească pentru ele însele; bărbații nu le pot ajuta prea mult. Ele trebuie să ajungă la propria lor înțelegere şi acum ele au o şansă să ajungă la aceasta.

Dar în fond, întrebarea pusă de Ananda Prem nu este despre femei, ci despre propria ei minte. Ea este de tip ataşat şi acest ataşament este tot din cauza unei condiționări istorice. Femeia se ataşează prea mult deoarece este speriată de nesiguranță, de bani, de una, de alta. Ea este atît de speriată! S-a făcut totul pentru ca ei să-i fie frică! Aceasta este şmecheria bărbatului: s-o facă pe femeie să-i fie frică. Cînd femeii îi este frică, ea poate fi dominată uşor. Nu-l poți domina pe cineva căruia nu-i este frică. Aşa că vei crea frica!

În primul rînd, bărbatul creează frica în femeie în ceea ce priveşte virginitatea ei; el creează frica uriaşă că virginitatea este ceva de valoare. De secole el a creat această frică, aşa că oricărei fete îi este frică: dacă îşi pierde virginitatea, totul este pierdut. Din cauza acestei frici ea nu poate avea legături cu oamenii, nu poate lega prietenii, nu se poate mişca în libertate. Nu poate avea cîteva experiențe înainte de a se decide pe cine să aleagă. Frica...ea trebuie să fie virgină.

Priviți această diferență: băieților nu li s-a spus că

"trebuie să fii virgin"; se spune "băieții sînt băieți". Şi ce, fetele nu sînt fete? Şi fetele sînt fete! De ce băieții sînt băieți? Băieților nu li se pretinde virginitatea. Lor li se dă libertate.

Prin virginitate se creează o mare condiționare. Şi odată ce o femeie este destul de înfricoşată că-şi va pierde virginitatea, ia gînditi-vă: pînă la vîrstă de 20 de ani, timp de 20 de ani ea şi-a protejat virginitatea, 20 de ani de condiționare, ea va deveni frigidă. Atunci ei nu-i va mai place niciodată să facă dragoste! Atunci ea nu va fi niciodată capabilă să se topească în ființa iubită; ea nu va avea niciodată orgasm. De-a lungul secolelor, milioane de femei n-au avut deloc orgasm; ele n-au ştiut ce este orgasmul. Ele pur şi simplu suferă. Ele sînt nişte simple mijloace pentru bărbați. Aceasta este o mare degradare.

Dar dacă virginitatea este atît de importantă şi dacă ai fost condiționată timp de 20 de ani că trebuie să fii virgină, atunci va fi foarte greu să elimini această obişnuință. Cum ai putea s-o elimini imediat după 20 de ani de condiționare? Într-o zi, va veni luna de miere şi tu trebuie s-o elimini dintr-o dată; cum ai putea s-o faci? Poți doar să te prefaci, dar adînc înăuntrul tău tu crezi că soțul tău este un criminal, o fiară, un om rău," deoarece el face ceea ce tu ştii că este un păcat. Niciodată nu i-ai permite vreunui alt bărbat; dragostea este un păcat şi tocmai asta face bărbatul!

Nici o soție nu este vreodată capabilă să-şi ierte sotul. De fapt, îndeoasebi în India, nici o femeie nu-şi respectă bărbatul, nu poate. Ea îi arată tot respectul, dar nu-l poate respecta; adînc înăuntru ea îşi urăşte bărbatul, deoarece acesta este cel care o tîrăşte în păcat. Cum să-ți respecți soțul cînd este un păcătos? Fără el, tu erai virgină; cu el, ai decăzut. Iată de ce societatea ne învață atît de mult: respectă-ți soțul! Pentru că societatea ştie desigur că femeia nu va fi capabilă să-l respecte, aşa că respectul trebuie să fie impus... Respectă-ți soțul! Pentru că dacă lucrurile ar merge în mod natural, atunci ea l-ar urî. Acesta este bărbatul care o tîrăşte în iad.

Şi din acest păcat se nasc copiii; aşa că cum poți să-ți iubeşti copiii? Născuți din păcat, îi vei urî şi pe ei, în subconştientul tău. însăşi prezenta copiilor îți aminteşte mereu de păcatul pe care l-ai comis!

Întreaga societate a suferit din cauza acestei nebunii. Dragostea este o virtute, nu un păcat. Şi a fi capabil de mai multă dragoste, înseamnă a fi mai virtuos. A fi capabil să te

bucuri de dragoste este calitatea fundamentală a omului religios; acestea sînt definițiile mele.

Ananda Prem este plină de ataşament; şi ea crede că ceea ce este valabil pentru ea, este valabil pentru toate femeile, într-un fel are dreptate, deoarece toate femeile au fost condiționate în acelaşi fel. Dar nu acesta este adevărul pentru nici o femeie şi nici pentru tine, Ananda Prem.

Să devii capabilă, să fii o individualitate şi atunci vei gusta libertatea. O femeie nu este niciodată considerată o individualitate. Cînd este mică, ea este o fiică. Cînd este tînără este o soție. Cînd îmbătrîneşte un pic, este mamă; cînd este şi mai bătrînă, este bunică, dar nu este niciodată ea însăşi. Fiică, soție, mamă, bunică, dar niciodată ea însăşi. Întotdeauna este raportată la altcineva!

Individualitatea este o cerință fundamentală. O femeie este o femeie! Faptul că este fiică, este secundar; faptul că este soție, este secundar; faptul că este mamă, este secundar. O femeie este o femeie; feminitatea ei este primordială. Şi cînd femeile încep să devină individualități, lumea va fi total diferită; mai frumoasă, mai veselă.

Acum există plictiseală şi gelozie, nimic altceva .Te plictiseşti cu o femeie, femeia se lictiseşte cu tine. Tu eşti gelos, ea este geloasă. De ce apare această gelozie ca o umbră a plictiselii? Plictiseala o generează. Atîția oameni vin la mine pentru că ei nu vor să măi fie geloşi, dar nu înțeleg cum apare gelozia, nu-i înțeleg mecanismul.

Ascultă: cînd eşti plictisit de o femeie, adînc înăuntrul tău tu ştii că şi ea trebuie sa fie plictisită de tine. Acest lucru este normal! Dacă ea este plictisită de tine, atunci ea trebuie să caute un alt bărbat în altă parte -lăptarul, poştaşul, şoferul- orice ființă care este disponibilă, ea trebuie să caute undeva. Tu ştii că atunci cînd eşti plictisit, tu începi să cauți alte femei. Aşa că ştii! Aceasta este o deducție naturală. Apare gelozia. Aşa că devii gelos; dar realizezi că ea trebuie să caute! Atunci tu doreşti să afli dacă ea se uită la alți bărbați sau nu. Şi, desigur, cum poate ea să nu se uite! Există atît de mulți bărbați şi ea este atît de plictisită de tine. Aceasta este viața ei; întreaga ei viață este legată de tine.

Femeia este geloasă; ea ştie că soțul este plictisit. Acum, el nu mai este atît de atent ca mai înainte; acum, el nu mai vine bucuros acasă; acum, el pur şi simplu o tolerează. De fapt, el este

mai interesat de ziar decît de ea. Acum, el este foarte irascibil; pentru o nimica toată devine foarte furios. Toată blîndețea lunii de miere a dispărut. Ea ştie că el este plictisit; că ea nu îl mai interesează.

Atunci deodată, ea ştie cu siguranță, instinctul ei ştie, că el trebuie să aibă o altă relație; de aici gelozia. Atunci, dacă într-o zi el vine acasă fericit, ea este îngrijorată: el trebuie să fi fost cu vreo altă femeie, altfel de ce ar fi atît de fericit? Dacă el pleacă în concediu sau într-o altă călătorie de afaceri, ea este îngrijorată. Dacă el începe să plece mai mult în călătorii de afaceri, bănuiala ei devine certitudine...gelozia otrăveşte căsnicia.

Dar aceasta se întîmplă din cauza plictiselii! Dacă nu eşti plictisit cu persoana respectivă, nu vei fi gelos pentru că nu îți va apare această idee. De fapt, gelozia nu apare din cauză că celălalt este interesat de altă persoană, ci din cauză că tu eşti interesat de o altă persoană; de aceea devii gelos. De aceea apare gelozia.

Desigur, femeile sînt mai geloase deoarece ele sînt mai puțin libere. Plictiseala lor este mai mare. Ele ştiu ca bărbatul lor le înşeală; el are mai multe posibilități, mai multe ocazii. Femeile sînt închise în casă, stau cu copiii; este greu pentru ele să aibă libertate. Ele se simt geloase. Şi cu cît se simt mai geloase, cu atît se ataşează mai mult. Apare frica. Dacă bărbatul le părăseşte, ce se va întîmpla? Un sclav devine mai ataşat de siguranța lui decît de libertatea lui. Tocmai aceasta s-a şi întîmplat. Aceasta n-are nimic de-a face cu psihologia feminină, Prem. Da, eu înțeleg: aceasta s-a întîmplat cu femeile; este un fenomen urît. El trebuie eliminat. Nu va mai fi aşa în viitor dacă bărbații şi femeile devin ceva mai conştienți.

O anecdotă:

«D-nul Lord şi cu Lady, soția sa, erau invitați de onoare la expoziția de agricultură şi după ceremonia de deschidere, ei au făcut turul expoziției, amestecîndu-se cu arendaşii şi cu țăranii, privind la exponate.

Dar Lordul a petrecut prea mult timp la bufet şi în acest timp Lady s-a dus să admire un taur prețios. Niciodată nu văzuse un animal mascul atît de splendid dotat.

"Vai, dar ce animal grozav ai tu aici, Giles", îi spuse ea țăranului care avea grijă de el.

"Da, doamnă, el este campion şi tată de campioni. "

"Oh, povesteşte-mi despre el."

Păi, doamnă, taurul aici de față a mers la montă de 300 de ori anul trecut."

"Într-adevăr? N-ai vrea, dragul meu, să te duci să-i spui Lordului că aici este un taur care a mers la montă de 300 de ori într-un an, vrei?"

Îndatoritor, Giles se duse în fugă la Lord şi-i transmise mesajul.»

" Într-adevăr, foarte interesant," comentă el, " Întotdeauna cu aceeaşi vacă, bănuiesc!"

"O, nu, domnule, cu 300 de vaci diferite".

"Aha, atunci du-te şi spunei asta Doamnei, vrei?"»

Animalele sînt atît de fericite... pentru că ele nu au nici o instituție în care să trăiască. Şi, ține minte, eu nu sînt împotriva căsătoriei; eu sînt pentru o căsătorie superioară. Sînt împotriva acestei căsătorii deoarece această căsătorie a creat prostituție. Eu sînt pentru o căsătorie superioară.

Dacă-ți poți găsi intimitatea, intimitatea spirituală cu un bărbat sau cu o femeie, atunci aceasta va putea fi o uniune naturală: nici o lege nu trebuie s-o impună. Atunci va exista o bucurie spontană în a fi împreună. Cît durează, este bine; cînd dispare, n-are nici un rost să mai stați împreună, nici unul! Atunci vă veți distruge unul pe altul, vă veți ucide unul pe altul; atunci eşti fie un masochist, fie un sadic; eşti nevrotic.

Dacă ideea mea va învinge într-o zi (ceea ce pare foarte dificil, deoarece omul s-a obişnuit atît de mult cu rolurile moarte încît a uitat cum să trăiască), dacă într-o zi viața va învinge şi omul va deveni suficient de curajos pentru a trăi în mod periculos, atunci vor exista căsătorii reale, atunci vei găsi împreună mulți tovarăşi sufleteşti. Atunci nu va mai exista deloc prostituție.

Desigur, o mare parte din omenire va continua să-şi schimbe partenerii, dar în aceasta nu este nimic rău. Singura problemă care apare mereu în mintea oamenilor este : ce faci cu copiii? Aceasta nu este o problemă grea. Concepția mea este cea a comunității, a obştii, nu a familiei. Familiile trebuie să dispară; comunitățile trebuie să existe.

De exemplu, aceasta este o comunitate. Copiii trebuie să aparțină comunității şi comunitatea trebuie să aibă grijă de copii. Mama trebuie să fie cunoscută, trebuie să se ştie cine este mama, dar tatăl nu trebuie să fie cunoscut; nu este nevoie.

Aceasta a fost starea originară a omenirii: matriarhatul. Apoi societatea a devenit patriarhală: tatăl a devenit important. Şi cu tatăl au venit 1001 de rele. Cel mai mare rău a fost proprietatea privată; ea a venit cu tatăl. Şi societatea va suferi din cauza proprietății private pînă cînd tatăl va dispare.

O comunitate; unde copiii aparțin comunității, unde comunitatea se îngrijeşte de ei. Mama se va îngriji de ei, dar ea poate fi sigură de un lucru: că poate trăi cu ce bărbat doreşte ea, fară nici o problemă. De copii se va avea grijă; chiar dacă ea moare, comunitatea va rămîne.

Şi, cînd proprietatea aparține comunității şi nu indivizilor, atunci va exista adevăratul comunism. Nici în U.R.S.S. nu există un comunism adevărat. Nu poate, există tatăl, este imposibil. Proprietatea privată a venit odată cu familia (tatăl, mama, copiii), atunci a apărut proprietatea privată. Proprietatea privată poate să dispară numai cînd va dispare această familie şi cînd apare un concept total nou al comunității. Acum este posibil. Lumea a ajuns la acea stare de conştiință la care comunitatea poate exista şi prin comunitate, comunism, nu invers. Nu apare întîi comunismul, nu este posibil. Dacă apare întîi comunismul, el va aduce numai dictatură, el va aduce numai o societate urîtă aşa cum s-a întîmplat în U.R.S.S. şi se întîmplă acum în China.

Deci, mai întîi trebuie să existe viață comunitară în ceea ce priveşte sexul şi apoi va dispare proprietatea privată. Proprietatea este o parte a posesiunii sexuale. Cînd posezi o femeie, posezi o proprietate; cînd posezi un bărbat, posezi o proprietate. Cînd nu posezi nici o ființă umană, cine-şi bate capul să posede proprietate? Atunci proprietatea va fi folosită; nu este nevoie să o posezi. Şi este mai uşor s-o foloseşti decît s-o posezi, deoarece oamenii care o posedă n-o pot folosi; le este mereu frică, suferă. Proprietatea poate fi utilizată numai fiind liber.

Dar mai întîi trebuie să dispară familia.

Eu nu spun că toate familiile vor dispare. Dar aceasta este bine, deoarece acei oameni care nu sînt destul de spirituali, de ce să fie obligați să rămînă într-o legătură care nu duce la nici o bucurie? De ce? Ar fi o crimă.

A PATRA ÎNTREBARE: *"Obişnuiesc să cred că sînt destul de conştient, destul de supus. Această imagine îmi trece prin minte, dar în realitate eu nu cred în ea. Şi toate astea mă fac să*

mă întreb dacă nu cumva tot ceea ce spuneți dumneavoastră despre conştiință şi supunere are doar scopul să ne înnebunească precum un morcov în fața unui măgar şi că de fapt nimic din toate acestea nu există în realitate şi asta mă face să mă simt furios, stupid şi indiferent în acelaşi timp."

Morcovul există...dar măgarul nu. Acum, tu trebuie să alegi: poți fi un măgar, atunci morcovul nu există. Dacă priveşti la morcov, morcovul există şi măgarul dispare. Desigur, dacă tu crezi că morcovul nu există, te vei simți furios, stupid şi indiferent, pentru că tu vei fi măgarul. În loc să crezi că morcovul -nu există, de ce priveşti tu în tine însuți? Exişti tu?

Afirmația mea este: iluminarea există, tu nu exişti. Luciditatea, conştiința există, ego-ul nu există; aceasta este afirmația mea.

Dar alegerea este a ta; tu trebuie să alegi. Dacă vrei să alegi suferința, atunci suferința este posibilă numai datorită ego- ului; atunci tu trebuie să alegi ego-ul; atunci tu trebuie să alegi măgarul. Atunci trebuie să continui să crezi că morcovul nu există. Dar el există! Şi îndată ce începi să simți morcovul, vei începe să vezi că măgarul dispare; el era doar o idee.

Cu morcovul există fericire. Cu ego-ul există numai iadul. Alege ceea ce vrei să alegi...

A CINCEA ÎNTREBARE*:"Înainte de a vă întîlni, eram suferind şi total inconştient. Acum sînt suferind, cu un oarecare grad de luciditate. Ce este nou?"*

Nu poți vedea? Acel "oarecare grad de luciditate", crezi că este fară valoare? Aceasta este prima rază...şi soarele nu este departe. Dacă apuci raza, dacă te mişti în direcția din care vine raza, vei atinge adevărata sursă a luminii.

Dacă în întuneric există măcar o singură rază de lumină, ea este o dovadă suficientă a luminii, a lui DUMNEZEU. Să nu o numeşti: "un oarecare grad de luciditate".

Dar eu înțeleg. Noi am trăit inconştienți atît de mult timp, am trăit ca nişte maşini atît de mult timp, încît chiar dacă apare un pic de conştiință, vechile noastre obişnuințe sînt atît de puternice, de mari...

O anecdotă:

«Era odată o tînără şoferiță pe un TIR care s-a dus să-şi

facă vizita medicală. Doctorul a pus-o să se dezbrace şi apoi şi-a chemat asistentul. "Priveşte! Cel mai mare abdomen pe care l-am văzut vreodată în cariera mea!"

Asistentul privi şi spuse: "Doamne sfinte, acesta este un abdomen uriaş; pot să-l fotografiez pentru presa medicală?"

Fata era deja plictisită de curiozitatea şi uimirea lor."Ați fi avut un abdomen mai mare dacă ați fi fost în Armata Salvării atîția ani cîți am fost eu."

Aceasta n-a făcut decît să mărească misterul. "Armata Salvării?" Ce are ea de-a face cu abdomenul tău?"

"Am purtat drapelul timp de 10 ani!"»

Şi voi ați purtat drapelul timp de milioane de vieți, aşa că abdomenul a devenit foarte mare.

Inconştiența este toată biografia ta; şi ceea ce ştii despre tine nu este altceva decît inconştiență. Aşa încît chiar şi atunci cînd apare o rază de lumină, la început tu nu poți să crezi în ea. Poate că te uiți la un vis? La o iluzie? La o închipuire ? Poate că este vreo şmecherie la mijloc? Chiar dacă ai încredere, ea pare atît de mică față de uriaşul tău trecut încît nu poți crede că ea te va ajuta în vreun fel.

Dar, dă-mi voie să-ți spun un lucru: o mică luminiță este mai puternică decît tot întunericul de pe toate planetele, întunericul nu are putere; el este impotent. O luminiță este potențială, deoarece ea există! întunericul este doar o absență.

O anecdotă:

«Un bărbat sosi la chirurgie plin de sînge şi vînătăi.

"Ce s-a întîmplat?" zise doctorul.

"Soția mea... încă unul din coşmarurile ei".

"Nu vorbi prostii, omule! Ea te-o fi lovit poate cu piciorul, dar nu ți-a putut face toate aceste răni."

"Ascultă doctore, ea a avut din nou unul din coşmarurile ei; a strigat:«Ieşi, repede; soțul meu vine acasă!» Şi eu fiind pe jumătate adormit, am sărit direct pe fereastră."»

Este o obişnuință îndelungată, veche, de a fi inconştient. Dar uită-te la acest "oarecare grad de luciditate", focalizează-te asupra lui; aceasta este speranța ta. Prin această mică rază se deschide uşa.

N-o poți vedea? Tu mă întrebi:"Ce este nou?"

A ŞASEA ÎNTREBARE:"*Eu sînt un creştin catolic. Îmi*

place ceea ce spuneți, dar cînd spuneți ceva ce este împotriva religiei mele, atunci sînt teribil de întors pe dos. Ce ar trebui să fac?"

Există trei lucruri: primul, să asculți numai ceea ce îți convine; să nu auzi ceea ce nu-ți face plăcere să auzi. Aşa procedează mulți, altfel ar fi pentru ei o călătorie foarte grea.Dar cînd eşti aici şi asculți, este dificil;cum s-o eviți? De fapt, înainte de a şti că este împotriva ta, tu trebuie s-o asculți.

Atunci trebuie să faci ceva ce profesorii ştiu să facă, învățații, erudiții ştiu cum să facă. Cînd auzi ceva ce este împotriva ta, în primul rînd poți să crezi că este neadevărat, că nu contează, că nu este prea relevant, că nu îți schimbă mintea. Că este un lucru minor! Poate că este o mică diferență de detalii, dar în fond Bhagwan este de acord cu tine. Ține minte acest lucru.

O anecdotă:

«O femeie s-a dus la doctor şi s-a plîns că ea nu poate fi pasională. Doctorul a examinat-o şi i-a spus că dacă va urma dieta lui specială, va deveni foarte senzuală. Ea a fost de acord, dar după cîteva săptămîni a revenit şi a spus: "Ceva merge prost!
Noaptea trecută am fost atît de înflăcărată încît i-am mîncat urechea prietenului meu."
"Oh, nu-ți face griji pentru un fleac", a zis doctorul. "Este numai proteină, fără hidrați de carbon."»

Aceasta este prima cale: că modificările constau numai în nişte detalii neînsemnate...nu este nimic prea important. N-ai de ce să-ți faci griji.Aceasta te va ajuta şi nu vei fi prea răscolit.

Al doilea lucru este: interpretează. De aceea SARAHA spune mereu: fii interpretativ! Interpretează ceea ce spun eu în asa fel încît să devină apropiat de ideea ta. Acest lucru se poate face întotdeauna; este nevoie de un pic de isteține. Un pic de logică, un mic joc de cuvinte; asta-i tot. Nu este o problemă, te poți descurca. Dacă eşti într-adevăr un catolic, atunci nu va fi deloc dificil.

Ascultați această anecdotă:

«Cîțiva muncitori irlandezi săpau un canal pe lîngă o casă de toleranță. Sosi un pastor, îşi scoase pălăria şi intră înăuntru. Pat îi spuse lui Mike:"Ai văzut? Exact ceea ce te-ai aştepta de la un pastor protestant!"

Curînd după aceea, sosi un rabin, îşi întoarse colanul şi

intră şi el înăuntru. Mike îi spuse lui Pat: "Nu este imoral ca preotul poporului ales al lui DUMNEZEU să intre în aşa o casă?"

In sfîrşit, sosi un preot catolic, îşi trase gluga pe cap şi intră liniştit înăuntru în casă.

"Pat, este îngrozitor, cred că una dintre fete este foarte bolnavă!"»

Aceasta este o interpretare. Cînd este vorba de rabin este vorba despre un păcat; la fel şi cînd este vorba de un pastor protestant; dar cînd apare un preot catolic...este cu totul altceva, aşa că schimbi interpretarea. Nu este nici o problemă în asta: acum, desigur, vreunei fete trebuie să i se fi făcut rău.

Aceasta este a doua cale de a mă ocoli pe mine.

Şi a treia cale este: să crezi că individul din fața ta este nebun. Aceasta este cea mai sigură dintre toate; dacă altceva nu merge, ea merge. Doar să te gîndeşti că acest om este nebun. Numai un nebun poate să spună ceva împotriva catolicismului. Aceasta te va ajuta şi nu vei fi deloc răscolit.

O anecdotă:

«Preotul nou numit s-a gîndit să se ducă prin uriaşa sa parohie pentru a-şi întîlni enoriaşii. Într-o zi, el a parcurs un drum prăfuit lung de multe mile pentru a întîlni o familie de credincioşi cu 14 copii.

"Bună ziua, Connelly, tu eşti o onoare pentru Irlanda: cea mai mare familie din parohie."

"Bună ziua, părinte, dar aceasta nu este cea mai mare familie din parohie, ci Doylan-ii de peste deal."

Preotul era deja frînt în momentul în care a ajuns la casa Doylan.

"Dumnezeu să-i binecuvînteze pe aceşti 16 mici catolici", spuse el.

"Imi pare rău părinte, dar noi sîntem o familie protestantă!"

"Atunci voi pleca imediat", zise preotul,"Pentru că tu nu eşti altceva decît un maniac sexual! "»

Dacă eu sînt de acord cu tine, "Acest om este mare!dacă nu sînt de acord cu tine, tu gîndeşti:"Acest om este nebun!"; asta te va ajuta.

Acestea sînt trucurile pe cale le folosesc ceilalți pentru a nu fi răscoliți. Acum ştii secretele...poți să faci şi tu acelaşi lucru.

Dar dacă tot efortul tău este ca să nu fii răscolit, atunci

de ce ai mai venit aici? Tot efortul meu este ca tu să fii cît mai răscolit cu putință. Altfel de ce să mai porneşti la drum cu mine? Cît timp nu te tulbur, nu te pot transforma. Pînă cînd nu te distrug, nu te pot crea. Cît timp nu sînt foarte drastic, nu este nici o cale, nici o speranță pentru tine.

De aceea vă bat la cap atît de mult, pentru că aceasta este singura cale! Şi trebuie să vă bat la cap zdravăn; ce pot să fac? Sînteți atît de grei de cap! Ceva vă tulbură, pentru că ceva intră în viziunea voastră; altfel nu v-ar tulbura. Î

Ține minte: orice te tulbură, este valoros...gîndeşte-te la el, meditează la el. Dă-i voie să spună tot ceea ce are de spus. Contemplă-l. Dă-i voie să fie prezent în ființa ta pentru a-l putea privi din toate unghiurile posibile, pentru că ceva care te tulbură înseamnă pur şi simplu ceva care te-a făcut conştient că un anumit aspect în care tu ai crezut pînă acum este doar o minciună. Numai adevărul tulbură. Numai adevărul distruge pentru că numai adevărul poate crea.

Eu sînt un haos...şi dacă tu vei fi într-adevăr cu mine, va trebui să treci prin haos. Ceea ce spune SARAHA, ceea ce spune TANTRA este: să elimini caracterul, să elimini ideologia, să elimini mintea ta! TANTRA este o chirurgie.

Nu am de ales. Trebuie să o fac. Şi ştiu că aceasta este o treabă pentru care nu-mi mulțumeşte nimeni.

ULTIMA ÎNTREBARE*:"Ce este Samsara?"*

Samsara este această poveste:

«Ceața londoneză se revărsa peste Tamisa în timp ce un tînăr vagabond se întinse pe o bancă de pe malul rîului, pentru a dormi. Deodată el a auzit o voce plăcută şi privind în sus văzu o brunetă minunată coborînd din Rolls-Royce-ul ei, venind spre el.

"Biet om", spuse ea, "trebuie să fii teribil de înghețat şi de ud. Dă-mi voie să te invit să-ți petreci noaptea aceasta acasă la mine."

Desigur, vagabondul n-a refuzat această invitație şi se urcă în maşină alături de ea. După puțin timp, maşina se opri în fața unei case mari şi frumoase, construită în stil victorian. Bruneta coborî, invitindu-l pe vagabond s-o urmeze. Uşa a fost deschisă de către majordom, în grija căruia bruneta l-a dat pe vagabond, cu instrucțiuni de a-i da de mîncare, de a-i oferi o baie

fierbinte şi de a-i da o cameră confortabilă în aripa servitorilor.

Ceva mai tîrziu, pe cînd bruneta se pregătea să se culce, i-a trecut prin minte că oaspetele ei ar mai putea avea nevoie de ceva, aşa ca, îmbrăcată în cămaşa ei de noapte transparentă, ea se grăbi spre aripa servitorilor.Pe cînd dădea colțul, văzu lumină în cameră, ceea ce a facut-o să creadă că tînărul era încă treaz. Bătînd uşor în uşă, ea intră în cameră şi-l întrebă pe tînăr de ce nu doarme.

"Sigur nu ți-e foame? "

"Oh, nu, majordomul dumneavoastră m-a hrănit regeşte."

"Atunci poate că patul nu este confortabil? "

"Ba este; este moale şi pufos."

"Atunci poate că ai nevoie de companie. Dă-te puțin mai încolo..."

Tînărul, bucuros, se dădu un pic mai încolo... (şi căzu în Tamisa...)

Spiritualitatea tantrică, vol 1
SFÎRŞIT

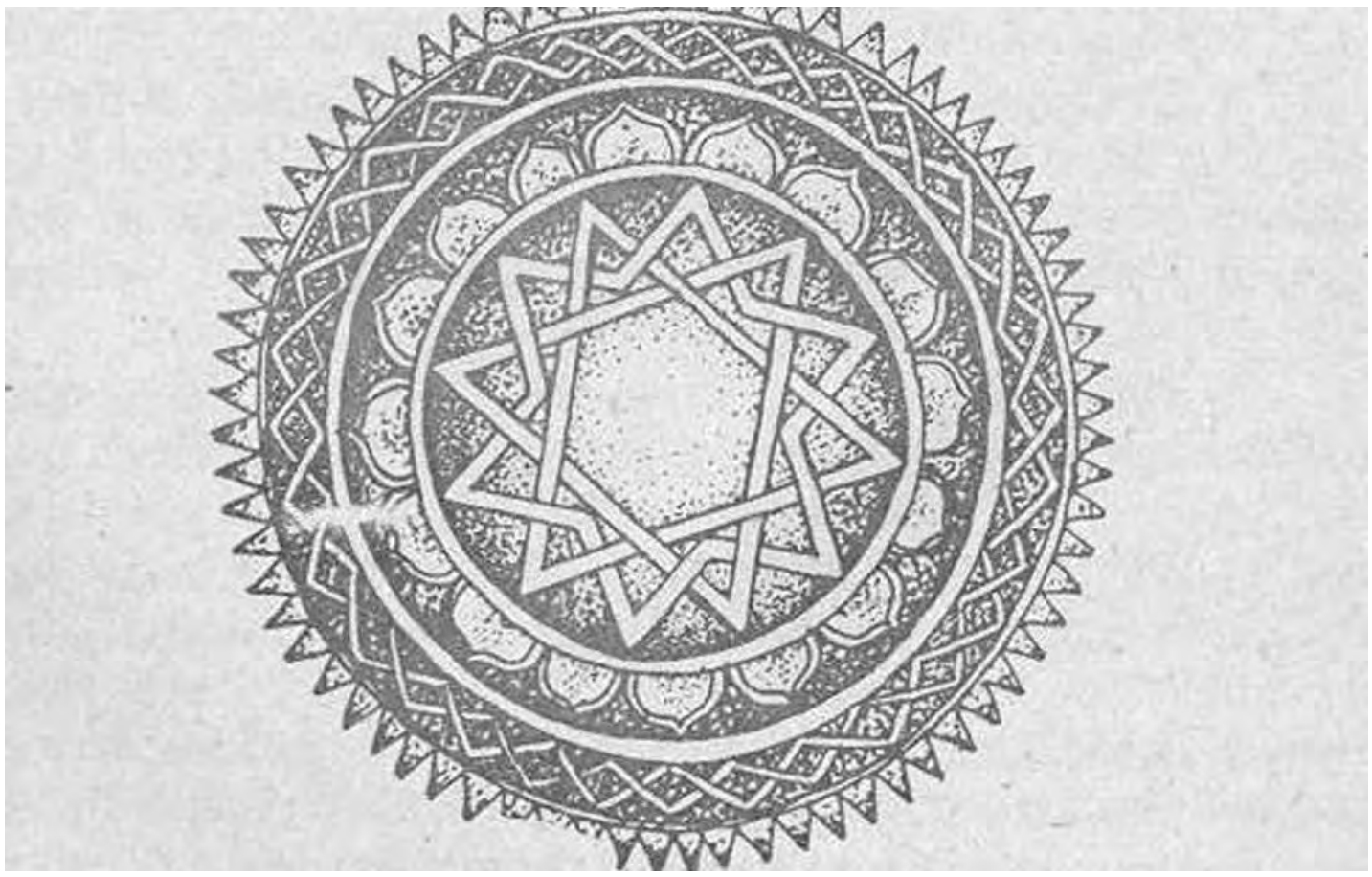

În vederea atingerii stării de beatitudine care marchează astfel începutul eliberării spirituale, TANTRA YOGA urmăreşte să folosească plenar şi permanent toate stările şi energiile (inclusiv cele latente în fiinţă) dar aceasta numai după ce printr-o mutaţie necesară le-a făcut să fie sublimate în energii benefice divine. Acest proces misterios de transmutaţie lăuntrică se realizează prin intermediul iubirii infinite care face ca imposibilul să devină posibil.

SPIRITUALITATEA TANTRICĂ este o lucrare faimoasă, de o mare frumuseţe şi de o înaltă spiritualitate care ne ajută să ne înţelegem pentru a atinge starea de iluminare.

PROFESOR YOGA
GREGORIAN BIVOLARU

Lei 750

ISBN 973-95815-8-7